

Εὐξείνως Δέσχη
Ποντίων Νάουσας
Εθνικὴ Βιβλιοθήκη Ἀργυροπόλεως

Εὔξεινος Λέσχη
Ποντίων Νάουσας
Εθνικὴ Βιβλιοθήκη Ἀργυρούπολης

ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΔΕΣΧΗ
ΠΟΝΤΙΩΝ ΝΑΥΟΥΣΑΣ
Εθνική Βιβλιοθήκη Αθηνών

ΕΓΩ ΕΙΜΙ ΤΟ Α ΚΑΙ ΤΟ Ω, ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ

ΜΙΜΗΤΑΙ ΕΣΤΕ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΜΗΝΑΙΟΝ ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ

ἅπασαν τὴν ἀνέκδοτον αὐτῶ Ἀπολογία, μετὰ καὶ τῆς προσθήκης

ΤΟΥ ΤΥΠΙΚΟΥ,

κατὰ τὴν ἀρχαίαν μὲν, περὶ δὲ τυπωθεῖσαν διάταξιν τῆς Ἁγίας

ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ·

διορθωθεὶν καὶ, ὡς ἦν δυνατόν, ἑξακριβωθεὶν ὑπὸ

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΑΝΟΥ

ΤΟΥ ἸΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ,

ἀναθεωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ, ἐπιδιορθωθεῖσα τε, καὶ πολλὰς προσθήκας πλουτισθεῖσα,

ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΘΟΥ ΤΩΝ ΑΥΤΑΔΕΛΦΩΝ ΒΕΛΟΥΣΩΝ.

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΒΑΛΒΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ.

1873

ΕΥΞΕΙΝΟΣ Λέσχη
Ποντίων Νάουσας
Εθνική Βιβλιοθήκη Αργυρούπολης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΙΣ ΒΕΝΕΤΙΑ
ΤΟΤ ΑΠΟΤ ΕΚΡΩΤΟΤ
1873

ΜΗΝ

Ο Κ Τ Ω Β Ρ Ι Ο Σ

ΕΧΩΝ ΗΜΕΡΑΣ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΜΙΑΝ.

ΤΗ Α΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη του Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνανίου, ἐνὸς τῶν Ἑβδομήκοντα· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ρωμανοῦ τοῦ Μελεῶδου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ε΄· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου τρία.

Ἦχος δ΄. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ο τὴν ἀκτίνα τὴν Δεῖαν δεδεδυμένους, ὅτε νεύσει κρείττονι, πεπρωμένους σοι, ὁ πρῶτον ζῶσα κρατούμενος, προσῆλθε Σαῦλος, τὴν Δεῖαν κάθαρσιν ἐξαιτούμενος· τότε παυμακαρίσῃς, ὡς Ἱεράρχης σοφός, νιοθετεῖς τῷ βαπτίσματι, τὸν μετὰ ταῦτα, τὴν οἰκουμένην νιοθετήσαντα· ὅθεν σὺν τούτῳ μακαρίζομεν, ἐς τοῦ Χριστοῦ τὸν Ἀπόστολον, Ἀνανία Δεόφρον, ἱκετευόντα σωθῆναι ἡμᾶς.

Μεμνημένος τὰ Δεῖα παραδόξως, βροντῆς γεγωνότερον μάκαρ ἐσάλπισας, λόγον Θεοῦ τὸν σωτήριον, καὶ τοῦς ὑπνοῦντας, ἐν τοῖς μνημείοις τῆς ματαιότητος, ἐξῆγειρας, νεκρῶσιν ἐναπορρίψαντας, τὴν τοῖς νεκροῖς συνοικίζεσσαν, καὶ ἐν τῷ Ἀθῆ, τοὺς κεκτημένους ἐναποστρέψουσαν· οὕς ἀπειργάσα, τοῦ νεκρωσάντος, τὸν νεκρωτὴν σκευὴ τίμια, Ἰησοῦ τοῦ Δεσπότη, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο ἰς φωτισμόν, ὡς Δεῖος ὑποφῆτης, ὡς Μάρτυς Δεόφρονης τῶν παθημάτων Χριστοῦ, καὶ τῆς μελλούσης φανήσεσθαι, ἀρρήτη δόξης, συγκληρονόμος τε καὶ συμμετοχος, συνῶν τῷ δεσπίζοντι καὶ ἐνδοξίμῳ, ταῖς πηγαζούσαις ἐκάστοτε, φωτοχυσίαις, ἐκ τοῦ ἀδούτου πηγῶν Δεσπείας, τὴν φαειροτάτην τοὺς τελούντας σου, νῦν ἐορτὴν ἱκεσίαις σου, ζοφερῶν ἐκ κινδύνων, Ἀνανία ἐλευθέρωσον.

Καὶ τοῦ Ὁσίου τρία.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Ο μόνουργέτης ἡ λύρα, τοῦ Θείου Πνεύματος, ἡ ἀηδὼν ὁ τέτιξ, ὁ τῶν Δείων ἀσμάτων, αὐλὸς τῆς Ἐκκλησίας, πᾶσαν ἡμῖν, τὰς αὐτοῦ παρατίθεται, μελωδικὰς εὐαχίας, καὶ δι' αὐτῶν, κατευφραίνει τοὺς Δεόφρονας.

Ο φαεινότετος λύχνος, καὶ διειδέφατος, ἡ μελουργὸς κιθάρα, ἡ νευρὰ τῶν εὐσήμων, τοῦ Πνεύματος λογίων, ἀδοῖ τρανώς, ἐκδιδάσκων τὰ πέρατα, ἐν ἀσχηταῖς τοῖς ὕμνοις δοξολογεῖ, τῆς Θεότητος τὴν μίαν αὐγὴν.

Σὺ τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων, ὡς παριστάμενος, καὶ παρόρησιαν Πάτερ, πρὸς αὐτὸν κεκτημένος, ἡμῶν τῶν ἐκτελούντων, μνήμην ποιῶ, τὴν φαειρὰν σου πανήγυριν, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, Ρωμανέ Θεομακάριε. Δόξα.

Ἦχος α΄. Βυζαντινῶν· οἱ δὲ, Ἀνατολίου.

Τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, τὸ μέγα δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, Παῦλον τὸν Ἀπόστολον

ἐρώτις ἀπόστολε, θεοὶν κατὰ ἀποκαλυφθῆναι χρηματισθεὶς, ὡς αὐτότης τοῦ Λόγου, καὶ μύστης τῶν θαυμάτων αὐτοῦ, Ἀπόστολος δὲ πρὸ τῶν μαθητῶν, καὶ πιστὸς οἰκονόμος τῆς νέας Διαθήκης. Διὸ αὐτὸν μιμούμενος, τὸν Διδάσκαλον Χριστὸν, τὸ οἰκεῖον αἷμα ἐξέχευας, μαρτυρικῶς πάθει ὁμολογητῆς γενομένος, Ἀνανία Ἰεράρχα Χριστοῦ· καὶ τὸν ὁρόμιον τελέας, τὴν πίστιν τε ἀσυλον τηρήσας, σὺν τοῖς ἀνω λειτουργοῖς ἐν ὑψίστοις αὐλιζόμενος, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ελέους ἡ ἄδυσσος ἐμέ, τὸν βυλὸν γεγόμενον, ἀκαθαρσίας ἐλέησον, καὶ λούσον πάντα μου, τῶν παθῶν τὸν ῥύπον, μετανοίας δάκρυσι, καὶ ζεία καταλύσει λαμπρύνασα· δι' ἧς μοι δώσῃσαι, ταπεινὸν τῷ ὄντι φρόνημα, καὶ καρδίαν, συντριβὴν σωτήριον.

Ἡ Σταυροθεοκίον.

Τὸν ἴδιον Ἄρνα ἢ Ἄμναι, καὶ ἄμωμος Δέσποιναν, ἐν τῷ Σταυρῷ ὡς ἐώρακεν, εἶδος σὺν ἔχοντα, οὐδὲ κάλλος, Οἴμοι, θρηνηθῆσα ἔλεγε, ποῦ σου τὸ κάλλος ἐδὼ γλυκύντατε; ποῦ ἡ εὐπρέπεια; ποῦ ἡ χάρις ἡ ἀστράπτουσα, τῆς μορφῆς σου, **Υἱέ μου** πεμφίτατε; **Εἰς τὸν Στίχον, Στιχὰ τῆς Οὐκταχού; λέγουμεν δὲ καὶ τὸ παρὸν Ἰδιόμελον τοῦ Ἀποστόλου, μετὰ τοῦ Στίχου αὐτοῦ.**

Ἦχος δ΄. Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Αθροιστικὸν ἐνδιαίτημα ἀπεφάνη, Ἀνανία Ἀπόστολε· καὶ λίθος ὡς ἀνέσει πυκαζόμενος, ὑπὲρ τοῦ παθόντος σαρκὶ δι' ἡμῶν, ἐκουσίως τὸ αἷμά σου ἐξέχευας· ὅθεν ἡ Δαμασκὸς ἐναθροῦνται, τῇ ἱερᾷ πανηγύρει σου σήμερον· οὐ μόνον δὲ ἐκείνη, ἀλλὰ καὶ πάσα ἡ ὑψηλὸς, τῶν θαυμάτων σου τὰ τεράστια, σαφῶς ἀνακροῦνται βοᾷ. Πρέσβευε πρὸς Θεόν, τοῦ δωρῆσασθαι ἡμῶν, τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Πρώτη καλῶν ἀπαρχῆ, ὄφθης σωτηρίας ἀφορμῆ, Ῥωμανέ Πατῆρ ἡμῶν· ἀγγελικὴν γὰρ ὑμνωδίαν συστησάμενος, θεοπρεπῶς ἐπεδίωξεν τὴν πολιτείαν σου. Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, πειρασιμῶν καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Τριήμερος ἀνέστη Χριστέ.

Αντίληψις καὶ σκέπη μου, ὑπάρχεις παναμώμητε, Θεοτάτε· σὲ γὰρ ἐξω βοηθῶν,

ἐν θλίψει καὶ νόστις, καὶ ταῖς στενωχαρίαις, καὶ σὲ δοξάζω τὴν ἀμώμητον.

Ἡ Σταυροθεοκίον.

Η πάντα γινώσκεις ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενος, θρηνηθῆσα, ἀνεβόα μητρικῶς· **Υἱέ μου** καὶ Θεέ μου, γλυκύντατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονεϊδίστον;

Ἀπολυτικόν, Ἦχος γ΄.

Ἀπόστολε Ἅγιε. Καὶ τοῦ Ὁσίου, Ἦχος πλ. δ΄. Ἐν σοὶ Πάτερ ἀκριβῶς διεσώθη. **Καὶ Ἀπόλυσις.**

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Οὐκταχῆς εἰς, καὶ οἱ δύο παρόντες τῶν Ἀγίων. Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἡ Ἀρραστειχίς (ἀνεὺ τῶν Θεοτοκίων).

Ἀναγίου με τὸ κλέος δοξάζετω.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγραὴν διδοῦσας.

Ανοίξωμεν στόμα εὐφημικόν, τρανώσωμεν γλῶτταν, ἐν τῇ μνήμῃ πάντες πιστοὶ, τοῦ ἀρχιεπιμένου Ἀναγίου, καὶ σὺν αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Νυμφία ἀχράντα νυμφαγωγεῖ, τὴν ἀσπιλον νύμφην, Ἀνανίας ὁ ευκλεῆς, Χριστοῦ τὴν ἐνταῦθα Ἐκκλησίαν, μετ' ἧς φαιδρῶς τῷ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Αρχαῖος γεγόμενος μαθητῆς, τῷ νέῳ βραβεύεις, τὴν ἀνάβλεψιν φοιτητῆ, νέῳ πάλαι διώκτῃ Ἀναγία, καὶ μελαιδεῖς· **Τῷ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.**

Θεοτοκίον.

Τάξεις με Ἀγγέλων καὶ τῶν βοσῶν, ἀνύμψευτε Μῆτερ, εὐφημοῦσιν ἀνελλιπῶς τὸν Κτίστην γὰρ τούτων ὡσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἐδόξαστας.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠψείραι.

Φωτολαμπεῖς λαμπρόνας ἐξ οὐρανοῦ, ἡμῖν ἐξαποστείλον, ταῖς πρεσβείαις σου σοφῆ, Ῥωμανέ Θεοπέαιε, τὴν σπῆν, εὐφημῆσαι ἱερὰν, μνήμην ἐν ἄσμασιν.

Απὸ νεότητος ὄλον σὺ τῷ Χριστῷ, σαυτὸν παραθέμενος, ἠκολούθησας αὐτῷ, φεγγαβοῖλαις λάμψεσι τὸν νοῦν, οὐρανόθεν Ῥωμανέ, καταστραπτόμενος;

Ωραίσμενος τῷ κάλλει τοῦ πανουργοῦ, καὶ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς ἀστὴρ φωτολαμ-

πῆς, ἀρετῆν φαιδρότητι σοφῆ, ἀνεδείχθης Ῥωμανέ, κόσμου τοῖς πέρατιν. **Θεοτοκίον.**

Εκ σου προήλθεν ἀφράστως ὁ τοῦ Θεοῦ, Λόγος ὁ συνάναρχος, ἐπ' ἐσχάτων τῶν καιρῶν· καὶ τὸν πρῶτον ἀνθρώπου φθορᾷ, πεπτωκότα, Θεοτόκε ἀνεσώσατο.

Ῥῆθ' γ' Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Νεῦμασιν ἐπόμενος, τοῦ Διδασκάλου σου γέγονας, Ἀρχιερεὺς, ἀλλοφροσικόν τε, ἱερεῖον Ἀπόστολε.

Ιῶων ἐντεύξεις, Θεοπειθείσι σε ἔργασαι, τὸν Λαυρατῆν, τοῖς σέ ἀνυμνοῦσιν, Ἀνανία Ἀπόστολε.

Ολῆν σοι ἐπέδησε, τὴν τοῦ Στραῶς ὀρμῆν Κύριος, ἐπιφανείς, καὶ φωτὶ ἀρότητα, ἀμμανύουσα τὸ πρόσωπον. **Θεοτοκίον.**

Σε πάντες κελτῆμεθα, καταφυγῆν καὶ τειχος ἡμῶν, Χριστιανοί· σέ δοξολογοῦμεν, ἀσιγήτως ἀνύμνευτε.

Τοῦ Ὁσίου. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος.

Ονοῦς σου γέμονε σοφῆ, σκόνημα τῆς Τριάδος, Ῥωμανέ τῆς Ἁγίας, δευτερευόμενος εὐσεβῶς, τὴν γνώσιν τὴν ἀληθῆ, καὶ προχέων, ἔνθεα διδάγματα.

Ρευμάτων ἐβλυσε πηλᾶς, ἡ τιμία σε γλώσσα, κελαιούσα τὰ θεῖα, καὶ τρανοῦσα ἐμφανῶς, τὴν τοῦ Χριστοῦ πρὸς ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου, γέννησιν τὴν ἀφραστον.

Ιδὸν ἐκτρέφεις θαφιλῶς, ταῖς σοφαῖς ὀμιλίαις, καὶ τερπναῖς μελωδίαις, τὰς διανοίας ἡμῶν, καὶ ἐμπεπλᾶς γλυκασμοῦ, θεϊοτάτου, Ῥωμανέ Θεοπέσιε. **Θεοτοκίον.**

Παθῶν ὑπάρχεις στρατιῶν, ἀνατέρα Παρθένε· τὸν ἐκείνων γὰρ Κτίστην, τὸν Υἱὸν τοῦ τοῦ Θεοῦ, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, καὶ τεκοῦσα, μετὲς ἀεπάρθενος.

Ἐΐριμός. ἢ κοικητοῦ.

Οὐκ ἔστιν Ἅγιος αἰς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑφώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθῆ, καὶ φερεώσας αὐτοῦς, ἐν τῇ πέτρα, τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ταῖς πάθει Χριστοῦ, κοινωνῶς ἀνεδείχθης, Ἀπόστολε σοφῆ, καὶ αὐτόπτα τοῦ Λόγου· πῶν γὰρ τὸ πατήριον, ἐτελέσθης δι' αἵματος. Ἄλλ' αἰς σύνθρονος, καὶ κληρονόμος ὑπάρχων, ἐνδυσάπτησον, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, αὐτὸν ὡς φιλόανθρωπον.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. α' Τὸν συνάναρχον Λόγον. **Τ**ὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι, δογματίσας τῷ κόσμῳ ὡς ὁμοούσιον, τοῦς πιστοὺς ὡς ἀληθῶς κατεφῶντισας· καὶ αἰρέσεων θειῶν, ἐρεσχελίας καθελῶν, παρίστασαι τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων, τῶν σέ ὑμνοῦντων, Ῥωμανέ Σαυμάσιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Θεὸν καὶ Κύριον, δι' ἡμᾶς τοὺς φθαρέντας τοῖς ἀμαρτήμασι, τοῦτον ἱκετεύε θεομῶς, τοῦ οἰκτιροῦσαι ἡμᾶς, καὶ ἀποστρέψαι τὸν θυμὸν, καὶ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ Σειμῆ, ἀπὸ τῶν πᾶσιτε τιμῶντων, καὶ εὐφημοῦντων ἀπαύστως, τὴν δυναστείαν καὶ τὸ κράτος σου. **Ἡ Σταυροθεοτοκίον.**

Εν Σταυρῷ σε ὁράτω Χριστέ ἡ Μητήρ σου, ἐκουσίως ἐν μέτῳ λησῶν κρεμάμενον, κοπτομένη μητοικῶς τὰ σπλάγγνα, ἔλεγεν Ἀναμάρτητε Υἱέ, πῶς ἀδικῶς ἐν Σταυρῷ, ὡς περ κακούργος ἐπάγης, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ὥσπερ Σέλιον ὡς ὑπεράγαθος.

Ῥῆθ' δ' Βισακήλωα Κύριε.

Υπὸ σοῦ παιδεύομενος, ἀλλοφροσικῶς τροποῦται τὸν θάνατον, Ἀνανίας ὁ ἀπίθιος, διὰ σοῦ (*) βραβεῖα κομιζόμενος.

Μαθητῆς ἐρηματίσας, τοῦ διωκομένου Λόγου αἰθίμως, Ἀνανία καὶ Διδάσκαλος, τῆς Θεοσεβείας τῷ διακονεῖ.

Ενεφάνισε Κύριος, Σαῦλα ἀομμάτω σέ τὸν κρυπτόμενον, καὶ ὑπέδειξε μεσίτην σε, Ἀνανία τοῦτ' τῆς ἰάσεως. **Θεοτοκίον.**

Τὸν Θεὸν ὃν ἐκύησας, ἀγροντε Παρθένε, τοῦτον ἱκετεύε, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, λυτραθῆναι πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τοῦ Ὁσίου. Χριστὸς μου δυναμὶς.

Δοχεῖον γέγονας, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, καὶ πυρίπνοον γέμα ἀναφωνοῦν, θεῖα μελωδήματα, καὶ καταβέβηγον τὰς ψυχὰς, Ῥωμανέ τῶν ἀνυμνοῦντων σε.

Ως λύρα πέφηνας, σὺ ἐπουράνιος, καὶ κτετάρη ἡ πάσαν πρὸς ἐαυτὴν, ἐκλουσα διανοίαν, τοῖς διηγῆμασι τοῖς σοῖς, καὶ τερπνοῖς σου μελωδήμασιν.

Η χάρις ἐπευσε, καὶ κατεσκήνωσε, τῇ ἁγίᾳ ψυχῇ σου τοῦ παντεροῦ, Πνεύματος πανεύφημε· καὶ σέ δοχεῖον καὶ σοφὸν θεηγόρον ἀπειργάσατο.

(*) Βέβαιον ἴσως δι' αὐτοῦ.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐξέχεε, ταῖς τῆς προμήτορος, ἀκοῆς μὲν ὀφίς· ἀλλ' ἡ Ἄγνη, τοῦτον ἐξεστίναις, τοῦ Ἀρχαγγέλου τῆ φωνῆ, συλλαβοῦσα καὶ τελοῦσα Χριστόν.

Ῥῆθ' ε'. Ἴνα τί με ἀπίσω.

Τοῖς ἐν σαλῶ λιμένα, θεῖον ἢ ἀένναος πηγῆ σε εἰδείξ· τοῖς ἐν ζῶφ φέγγος, τὸ ἀπρόσιτον φῶς ἀπειργάστω, Ἄνανία μάκαρ, ὡς φοιτητῆ ἀξιοχρέω, εὐμενῶς ἐν σοὶ ἀναπασσάμενον.

Οράων κεχυρμμένα, καὶ πρὸ τῆς γενέσεως εἰδῶς τὰ σύμπαντα, σοὶ τῶ κεχυρμμένα, τὸν λαθονότα ἤλιον εἰδείξ, τὸν ποτὲ διακτινῶ, μετ' οὐ πολὺ τῆς πορθουμένης, ὑπ' αὐτοῦ ἀληθείας ὑπέραμαχον.

Καταλήψεως πέραν, ἢ ἀνεξιγκίαστος οικονομία σου· δι' αὐτῆς γὰρ Σῶτερ, ὁ φρικτὸς ἐξουδένωται θάνατος· Ἄνανίας ὄθεν, ὡς νικητῆς καὶ ἱεράρχης, ὑπὲρ σου γεγηθῶς σφαιριάζεται.

Θεοτοκίον.

Ως Θεὸν συλλαβοῦσαν, τὸν Δημιουργὸν τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον, γενεαί σε πᾶσαι, τῶν ἀνθρώπων ἀγνὴ μακαρίζουσι· καὶ τῶν Ἀσμάτων αἰ νοεραὶ ταξιαρχαί, ὡς Μητέρα Θεοῦ σε δοξάζουσιν.

Τοῦ Ὁσίου. Τῶ θεῖω φέγγει σου.

Ως εὐπρεπέστατον ἱερόν, σκευὸς ὡς ἀγνότατον σοφῆ, τοῦ Παρακλήτου ἢ χάρις σε, Ῥωμανῆ εὐρουῦσα, ναὸν εἰργάσατο, φωτὶ λελαμπρυσμένον, καὶ κατεσκηνῶσε.

Σεσαρκωμένον ἢ τὸν Υἱόν, τοῦ Θεοῦ τεκοῦσα ἀληθῶς, σοὺ τὴν Φυγὴν κατεφώτισε, καὶ τὸν νοῦν ἐνθέου, γνώσεως ἐπλήσε, νυκτὸς σοὶ ἐπιστάσα, ἢ Λειπαρθενός.

Ταῖς συγγραφαῖς σου τῶν ἱερῶν, λόγων πανοίδιμε ὀφθεις, ἄρτος τοῖς πᾶσιν ἠδύτατος, πάντα κατευφραίνεις, πάντων φωτίζων τὸν νοῦν, καὶ πάντα ἐκδιδάσκων, γνώσειν σωτήριον.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἡ τεκοῦσα τὸν τοῦ Πατρὸς, Λόγον τὸν αἰδιον Ἄγνη, φωτιστικαῖς ταῖς πρεσβείαις σου, φώτισον τὸν νοῦν μου, καὶ ἀποδιώξον, τὸ σκότος τῆς φυγῆς μου, πάναρθε Δέσποινα.

Ῥῆθ' ς. Ἰλασθῆτι μοι Σωτῆρ.

Λατρεύειν ζῶντι Θεῷ, μεμαθηκῶς ἱερωάτατε, καὶ λύσας πολυσχιδῆ, ἀφρόνων κακόνοιαν, τὴν μίαν εἰδοθάξας, Ἄνανία σέβειν, τρισπόστατον Θεότητα.

Ε'δέξω ἐν ταῖς χερσὶ, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς οἰκίας, τῶ κυβερνήτῃ Χριστῷ, φοιτήσας Ἀπόστολε· καὶ ταύτην τῷ Πνεύματι, ὡς ἄκαδα θεῖαν, Ἄνανία ἐκυβέρνησας.

Οπλαστοουργήσας εὐθῆ, ὁδὸν εὐθύπορον φέλλεσθαι, σοῦ τῶ κλεινῷ μαθητῆ, προσέταξας Δέσποτα, τῆς δικαιοσύνης σου, ἐκλογῆς τὸ Σκευὸς, ἐκκαλύπτων προσευχόμενον.

Θεοτοκίον.

Ως ἐμφυχος Κιβωτός, τὸν Νομοδότην ἐχώρησας· ὡς ἅγιος δὲ Ναός, ἐδέξω τὸν Ἄγιον, ἄνθρωπον γεγόμενον ἐπ' εὐεργεσία, τῶν ἀνθρώπων Μητροπάρθενε.

Τοῦ Ὁσίου. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Φωτισμοῦ πληρούμενος, καὶ πρὸς ὕψος ἀρετῶν, ἐνθέων ἀναγόμενος, κατεφρόνησας πάντων τῶν ἐπὶ γῆς· καὶ στύλος οὐράνιος, καὶ φωστῆρ εὐσεβείας ἐχηρημάτισας.

Σαρκὸς κατεμύρανας, τὰς ὀρέξεις, καὶ φυγῆν, τὴν σεαυτοῦ ἐκόμψας, λαμπροτάταις ἀγνείας μαρμαρυγαῖς, καὶ κάλλος ἐράσμιον, ἀρετῶν ευμορσία περιέθηκας.

Μισήσας τὴν πρὸς κτῆρον, καὶ ματαίαν καὶ σαθρὰν, καὶ βροῦσαν ἀπόλαυσιν, τῶ κατ' τῆς Παναγῆς προσκαρτερῶν, τὸν νοῦν καθηγήσας, καὶ θυγῆν καὶ τὸ σῶμα ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Απαντες προβλέποντες, οἱ Προφῆται τηλαυγῶς, τὴν ἐσομένην ὕστερον, ἐκ Παρθένου Χριστέ σου ἐπὶ τῆς γῆς, πανάχαροντο, γέννησιν, ἐμφανῶς οἱ θεῖοις προηγορεῦσαν.

Κοντάκιον.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑφουμένην καθ' ὄραον, τῶν πειρασμῶν τῶ κλύδωνι, τῶ εὐδίῃ λιμένι σου προσδραμιῶν, βοῶ σοι· Ἄναγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου πολυελεῖ.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Ο ἐν πρεσβείαις θερμότατος ἀντιλήπτωρ, καὶ τοῖς αἰτούσι ταχέυατα υπακούων, δέξαι τὴν δέησιν Ἄνανία ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν δυσάπει τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, τὸν μόνον Ἄγιος δοξαζόμενον.

Ὁ Οἶκος.

Τῶ φωτισμῷ τῆς ἐλλάμφεως σου ἐκκαθάρας, Σωτῆρ με, τὴν ἀγλὴν τῆς ἐμῆς καρδίας καὶ τὴν πάρωσιν, δίδε μοι λόγον ἀνευφημῆσαι, καθαρῶ συνειδίωτι, τοῦ Ἀποστόλου τὰς θεαυγῆς ἀρετάς, καὶ τοὺς ἀθλοὺς τοῦ μάκαρος· πηγὴ γὰρ σὺ εἰ σοφίας, καὶ δότηρ ἀγαθῶς

πολυεύσπλαγγχε· διό τρανώσας τὴν γλῶτταν μου, τὸν ἐφθυμιον ὕμνον μου πρόσδεξι, ὁ μόνος Ἁγίους δοξαζόμενος.

Συναξάριον.

Μὴν Ὀκτώβριος, ἔχων ἡμέρας λά.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ἄρας ια'· καὶ ἡ νύξ ἄρας ιγ'. Τῆ Α'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνανίου.

Στίχοι.

Λίθοις νέμειν θέλοντα μηδαμῶς σέβας,
Ἀνανίαν βάλλουσι δυσσεβεῖς λίθοις.

Λεύσθη Ἀνανίας Ὀκτωβρίῳ ἡματι πρώτῳ.

Ὅτος ὁ Ἅγιος Ἀνανίας ὁ Ἀπόστολος ὑπῆρχεν ἐκ πόλεως Δαμασκού, ὅς και Παῦλον ἐβάπτισε δι' ἀποκαλύψεως, γενόμενος Ἐπίσκοπος ἐν τῇ αὐτῇ πόλει. Τελῶν οὖν πολλὰς ἰάσεις ἐν Δαμασκῷ, καὶ ἐν Ἐλευθερουπόλει, καὶ πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐπισπώμενος βίβριν, ὑπὸ Λουκιανοῦ Ἡγεμόνος τύπτεται βουνεύροις, καὶ τὰς πλεῖρας ἔσεται, καὶ λαμπάσι καταφλέγεται· καὶ ἐξωθῆς τῆς πόλεως, λιθοβολεῖται· καὶ οὕτω πληροὶ τὸ μαρτύριον, καὶ πρὸς τὰς αἰωνίους σκηνὰς ἀπαίρει. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ῥαμανοῦ, τοῦ Ποιητοῦ τῶν Κοντακίων.

Στ. Καὶ πρὶν μὲν ὕμνεϊ Ῥαμανός Θεὸν Λόγον.

Ἦμνα δὲ καὶ νῦν, ἀλλὰ σὺν τοῖς Ἀγγέλοις.

Ὅτος ὁ ἐν Ἁγίοις Ῥαμανός ὑπῆρχεν ἀπὸ Συρίας, ἐκ τῆς Ἐμεσητῶν πόλεως, Δαμάκωνος γενόμενος τῆς ἐν Βηρουτῇ ἁγίας Ἐκκλησίας. Καταλαβὼν δὲ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐν τοῖς χρόνοις Ἀναστασίου τοῦ Βασιλέως, κατέμενεν ἐν τῇ Ναῶ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς ἐν τοῖς Κύρου, ἐν εὐλαθείᾳ διάγων, καὶ διανυκτερεύων ἐν τῇ παννυχίδι τῶν Βλαχερνῶν. Ἐπετελεῖ οὖν ἐκείσε τὴν παννυχίδα, καὶ πάλιν ὑπέσφραξεν ἐν τοῖς Κύρος, εἶθα καὶ τὸ γάρημα τῆς συντάξεως τῶν Κοντακίων ἔλαβεν, ἐπιφανείσης αὐτῇ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου κατ' ὄναρ, καὶ τόμον χάρτου ἐπιδούσης, καὶ κειλευσάσης αὐτὸν καταφαγεῖν. Ἔδοξεν οὖν ἀνοῖξαι τὸ στόμα, καὶ καταπιεῖν τὸν χάρτην· ἦν δὲ ἡ Ἔορτῃ τῶν Χριστουγέννων· καὶ εὐθὺς ἐξυπνος γενόμενος, ἀναβάς ἐν τῷ Ἄμβωνι, ἤρξατο φάλλειν· Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον τίττει· καὶ ποιήσας καὶ τῶν λοιπῶν Ἐορτῶν τὰ Κοντάκια, ἀλλὰ δὴ καὶ τῶν ἐπισήμων Ἁγίων, ὡς εἶναι τὸ πλῆθος τῶν

ὑπ' αὐτοῦ γενομένων Κοντακίων ὑπὲρ τὰ χίλια, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μιχαὴλ ἐκ τῆς Μονῆς Ζώβης, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ λγ'. Ἁγίων Μοναχῶν, τῶν μαρτυρησάντων ἐν τῇ ἐνορίᾳ Σεβαστουπόλεως.

Στ. Τιμηθεῖς Μιχαὴλ σὺν μαθηταῖς τρισδέκα, Χορῶ συνήθη τῶν Μοναστομαρτύρων.

Ὅτι οἱ Ἅγιοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς Βασιλείας Κωνσταντινίου καὶ Εἰρήνης, καθεζόμενοι ἐν Μοναστηρίῳ λεγομένῳ Ζώβη, πλησίον Σεβαστουπόλεως. Ἐιστρατεῦσας δὲ Ἀλεῖμ ὁ Ἀμυρᾶς τῶν Ἀγαρηνῶν κατὰ τῆς χώρας ἐκείνης, ἐκράτησε τοὺς Ἁγίους. Οἱ δὲ Ὅσιοι Πατέρες ἀντέστησαν αὐτῷ, κραταιούμενοι τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ· καὶ στὰς ἐν μέσῳ Μιχαὴλ ὁ ἀσπίτατος Ἡγούμενος, καὶ κατηχήσας, ἀδήγησε πάντας πρὸς τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον· καὶ πρώτοι τοὺς αὐχένας κλίναντες, ἀπετμήθησαν· εἰθ' οὕτως, ὁ πανόσιος Μιχαὴλ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἐξ Ὁσιομαρτύρων ζῆσι τελειώθησαν.

Στίχ. Ἐξ Συμμοναστῶν τοὺς ἑαυτῶν μανθῦας ἄλλοις εὐφραίνουσι τοῖς διὰ ζήφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μαρτύρου Δουνίου.

Στ. Δεινὴν Δομνίνος συντριβὴν σκέλων φέρων, Ὑποσκελισμούς τοῦ Σατᾶν κατασχύνει.

Ὅτος ὑπῆρχεν ἀπὸ Θεσσαλονίκης· τοῦ δὲ Μαξιμιανοῦ βασιλείᾳ κτίζοντος ἐν Θεσσαλονίκῃ, ὡς Χριστιανὸς ἐκράτηθη, καὶ τῷ βήματι παρέστη αὐτοῦ, ὅς και μετ' ὀργῆς εἶπε πρὸς αὐτόν· Διὰ τί, ἐμοὶ προκαθημένου τῆ πόλεως, τολμᾶς Θεὸν ἕτερον ὁμολογεῖν; ἀλλὰ θῦσον τοῖς θεοῖς, εἰ βούλει ζῆν. Τοῦ δὲ μὴ πειθομένου, ἐκέλευσε καταζαίνεισθαι τοῦτου τὸ σῶμα. Ὡς δὲ ἔώρα ἑαυτὸν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου καταμωκώμενον τε καὶ γελοῖον, ἐκέλευσε πρὸ τῆς πόλεως ἀπενεχθέντα, συντριβῆναι ἐλὰς κέλη· καὶ τοὺς πόδας ἀποκοπεῖς ὁ Ἅγιος Μάρτυς, ἐπτὰ ἡμέρας διεκαρτέρει ζῶν, μὴ μεταλαβὼν τροφῆς· καὶ τῇ Θεῷ οὕτως εὐχαριστῶν, παρέδωκεν αὐτῇ τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σε πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Σαλπίζετω ἐμφρόνας, ἡ θεόλεκτος ποίμνη εὐνήχῳ σαλπιγγι, τοὺς ἄλλους τοῦ ποιμέ-

νος, Ἀνανίου βούσα, τῷ αὐτῆς Ποιμενάοχῃ Χριστῷ. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Δοξάζετω Θεοῦ σε, μαθητὴν Ἀνανία, ἢ ἱεράρχην σεπτον, καὶ Μάρτυρα τῶν Ξειῶν, παθημάτων φωνούσα, ἢ σεπτῆ Ἐκκλησία Χριστῷ. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Οὐ θανάτου τῷ θέει, ἀλλὰ πόθῳ τῆς ποιμνης ἀποκρυπτόμενος, τὸν λύκον ὡς περ ἄονα, ὀρῶν τιθασσευθέντα, Ἀνανίας ἐκραυγάζεν. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἐκ νηδῶς, σαρκωθείς ἐπεφάνης εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διὸ σὺ τὴν Μητέρα, εἶδοτες Θεοτόκον, εὐχαρίστας κραυγάζομεν. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Τοῦ Ὁσίου. Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Τὴν Θεοτόκον Μυρίακ, Δεφρον ἐσχες διδάσκαλον, συνειτιζουσάν σε καὶ μυούσαν, καὶ φάλλειν προτρέπουσαν. Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν σῶν ῥημάτων ὁ φθογγος, τὴν οἰκουμένην ἐπλήρωσε, καὶ τερπνῶς μελωδεῖν τοὺς ἀνθρώπους, Χριστῷ παρεσκευάσεν. Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εξέλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς φαινοτάτος ἥλιος, Ῥωμανὲ καὶ πυρός καταυγάζων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας. Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νῦν μακαρίζουσι πᾶσαι, αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων σε, Θεοτόκε ἀγνή ὡς πρέφης, καὶ πίστει δοξάζουσι. Εὐλογημένος πάντα γενε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Ὁδὴ ἡ Ἐπιταφιαῖος κάμινον.

Ενακουστέιν ἐνούμιζεν, Ἀνανίας ὁ ἐνδοξος, εἰς ἀσπακτικῆς, τοῦ πορητοῦ τῆς ποιμνης σου, δυνάμεως Δεσποτα, τὴν ὑπὲρ λόγον ἀμειψιν, πρὸς ποιμαντικὴν ὄβεν σιριτῶν ἀνεβόα. Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἰερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αγαλλιάσθη σήμερον, καὶ σιοιτάτω τῷ πνεύματι, ἡ πανευκλεῆς, καὶ μακαρία πόλις σου, τὴν ἡν ἐμιορήσασα, ἐπιστασίαν ἐνδοξ, καὶ εὐχαριστούσα τῷ Σωτῆρι βράτω. Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἰερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ζωοποιῶ προστάγματι, Ἀνανία ὑπέριτις, τὴν φωτοποιῶν. τοῦ ὀραθέντος δυναμιν,

τῷ Σαύλῳ ἐκέρουας, καὶ ἀπεκρούσω πῆρωτιν, τὰς ἀλεξικάκου, ἐπέθεις σου παλάμας, φολιδας δρακοντείους, ἐβόλων ὡς λεπίδας, βῶν Ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Η ἐν ἀνάγκαις σώζουσα, καὶ Σερωῆς προστατεύουσα, πάντα τοὺς ἐν Θλίψει, Παναγία Δεσποτα, σπλαγγυσίητι σῶτόν με, ἢ πεπτωκότα ἔγειρον, χεῖρα βοηθείας, πρὸ τοῦ τέλους διδοῦσα, μὴ νύξ με τοῦ θανάτου, καταλάβῃ ὑπνοῦντα, ἵνα σε κατὰ χρέος, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Νόμων πατρῶν.

Πᾶσαν τοῦ κόσμου τὴν τερπνότητα, καὶ τρυφήν ἢ δόξαν ἀποσεισάμενος, τὴν ψυχὴν σου ἀνεπτέρωσας, πρὸς τὰς ἀνα χορείας, πρὸς τὰς ἐκείνων, δόξας καὶ λαμπρότητας σοφῆς, πρὸς τὰ κάλλη τὰ ἄροῦτα, πρὸς μόνας τὰς ἐκείσε, πρὸς φῶς τῆς Θεαρχίας κραυγάζων. Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῷ Ξείῳ πόθῳ πυροπολούμενος, τὰς ἀναβάσεις ἔβου ἐν τῇ καρδίᾳ σου, καὶ ἀσώματον ἐν σῶματι, πολιτείαν ἐπέτησω· τὰς τῶν Ἀγγέλων τάξεις, ἐκμιμούμενος σοφῆς, τὰ ἐκείνων ἐπόθησας, ἐν κόσμῳ μελωδίας, ἐν πίστει Ῥωμανὲ ἀνοκραζῶν. Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υψηγορία τῶν ἐνθῶν σου, καὶ γλυκυτάτων λόγων μακαριώτατε, Ῥωμανὲ πᾶσαν διάνοιαν, καταθέλγεις ἀνθρώπων καὶ κατευφραίνεις, οἷα τις τροφεὺς πλουτοποιῶς, καὶ φωτιζεις φριδρότατα, καὶ βῶν ἐκδιδάσκεις. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ισολεῖα δελεάσας με, ὁ βροτοκτόνος ὄφης ὁ σκολιμάτος, ὡς αἰχμάλωτον ἀφῆρασε, τρυφῆς τοῦ Παραδείσου· ἀλλ' ὁ Δεσπότης φῦσει ὁ Υἱὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, σαρκωθείς ἐπέδημησεν, ἐκ Παρθένου Μαρίας, καὶ ἦσέ με πρὸς ὕψος Σεώσας· ἐν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

Νόμων πατρῶν οἱ μακαριστοὶ, ἐν Βαβυλῶνι Νεοὶ προκινδυνεύοντες, βασιλεῦντος κατέπτυσαν, προσταγῆς ἀλογίμης· καὶ συνημμένοι ᾧ οὐκ ἔχανεῦθησαν πυρὶ, τοῦ κρατοῦντος ἐπάξιον, ἀνέμελλον τὸν ὕμνον· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ 9. Σὲ τὴν ἀπειρογάμου.

Ελυσας πανεύφημε, τὸ σκότος τὸ τῆς ἀγνωσίας, φῶς δὲ ἀληθῶς ἐξήστραψας, Δαμασκῶ τρισυπέτατον· ἀλλὰ ὡς φιλότεκνος πατὴρ καὶ φιλόστοργος, ποιμενάρχης, ὀρθοδοξοῦσαν ταύτην φυλάττε.

Ταύτην τὴν ἐτήσιον, πανήγουιν ἐπιτελοῦντες, δεῦτε φωταυγεί ἐκλάμποντες, τῆς φυγῆς ἀξιωματι, τοῦ τῆς Τριάδος λατρευτοῦ τε καὶ κήρυκος, Ἀνανίου τὴν τριφεγγὴ ἀρετὴν μέψωμεν.

Ωτῆς ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἀξίας μάκαρ Ἀνανία· ὡς γὰρ μαθητῆς ἠγάπησας, ὡς ποιμὴν ἀναπέταυσαι, καὶ ὡς ἀθλοφόρος τῷ Χριστῷ συνδοξάζουσαι τοῖς θεσάτοις, μαρτυρικῶς ἀγλαίζομενος.

Θεοτοκίον.

Αγράψτε πανάμωμος, τὸ σκεῦος τὸ τῆς εὐωδίας, αἰτῆσαι Χριστὸν ὃν ἔτεκες, βασιλεῖ μὲν τὰ τρώσπαια, τοῦ τῆς δουλείας δὲ ζυγοῦ, δόδουαι τὴν ἀνεσιον τῷ λαῷ σου· σὲ γὰρ ἀπαύστως μεγαλῶνομεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Ταῖς ἀνατάταις ἐνδόξε, χορηγίαις συνήθης, τῶν Ἀσωμάτων, ἐνθα ἡ ἀνεκφραστός, ὑπάρχει εὐφροσύνη, ἢ ὀικνηκῆς ἀπολαυσις· ἐνθα ἐκεῖνο, τῆς Θεοαρχίας φῶς, ὑπάρχει καὶ χαρὰ ἐνθα ἡ ἀνεκλάλητος, δόξα μακαριώτατε.

Μετὰ Δεκαῖον ἐνδον, εἰς Θεοῦ Ἁγίου δόξαν, κατασηνώσας βλέπεις τὴν τερπνότητα, τὴν ἄφραστον ἐκείνην· βλέπεις τὴν τρυφήν τὴν ἀληκτον· βλέπεις τὰ κάλλη τῶν οὐρανῶν, τὰ ὄντως ἐράσματα σοφέ· βλέπεις Πατριαρχῶν τὰς χορηγίας, Ῥωμανέ ἐνδόξε.

Σοῦ τὴν φωσφόρον μνήμην, τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας, ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσαι, πρεσβεΐαις σου Ζεφφρον, καὶ ἐκ πάσης βλάβης, Ῥωμανέ καὶ Ἐλιφείας τοῦ ἄλλοτρίαι, καὶ τῆς ἐπουρανίου ἀξίωσον τυχεῖν, δόξης καὶ βασιλείας, τῆς ἀνοι μακαριώτατε.

Ωραϊσμένος κάλλει, ἀσυγκρίτῳ Ζεφφρον, τῷ τῆς Τριάδος, καὶ πεποιτικιμένος, λαυπηδόνας ἐξαστράπτεις, καὶ περιχαρῶς πανόλβιε περιπολεύεις, περὶ τὸν θρόνον ὄντως τοῦ Κτιστοῦ καὶ Θεοῦ· ἐνθα ἐορταζόντων ὁ ἦχος, Ῥωμανέ ἐνδόξε.

Θεοτοκίον.

Υπὸ τῆς παλαι πτώσεως, ἀνθρώπων τὸ γένος, τοῦ πρωτοπλάστει, γέγονεν αἰχμάλωτον Παρθένε Θεοτόκε, καὶ δεδουλωμένον πάθει, τῆς ἀμαρτίας· ἀλλ' ὁ ἐκ σου τεχνεῖς

Octobre.

ὑπεράγαθος Θεός, τοῦτο τῇ ἑαυτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ ἀνεκαλέσαστο.

Ἄξιός.
Απορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημείν πρὸς ἀξίαν, ἰλιγγίᾳ δὲ νοῦς καὶ υπερόσμιος, ὑμνεῖν σε Θεοτόκε· ὁμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας, τὸν ἐνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἰ προστάτις, σὲ μεγαλῶνομεν.

Ἐξαποστειλάριον.

Τοῦ Ἀποστόλου. Τῶς Μαθηταῖς.

Αρχαῖος μαθητῆς Χριστοῦ, γεγονώς Ἀνανία, τῷ νέῳ τὴν ἀνάδελφιν, μαθητῇ σὺ βραβεύεις, Παῦλι τῷ Θεῷ· διό σε, σὺν αὐτῷ εὐφημοῦμεν, ὡς ἱεράρχην ἐνθεον, ὡς Ἀπόστολον Θεῖον, ὡς ἀληθῆ Μάστορα καὶ κήρυκα Θεοῦ, καὶ πρεσβευτὴν Θεομάτου, πάσης τῆς οἰκουμένης.

Τοῦ Ὁσίου, καὶ Θεοτοκίον ὁμοῦ.

Εν Θεοπεμύστοις ἄσμασι, κατετρῶνωσας μάκαρ, τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀπόρρητον, Θεῖαν οἰκονομίαν, ἢ ἡμῶν ἐστεφασ πάντας, Ῥωμανέ τοῦς Ἁγίους· μεθ' ὧν φαειρῶς ἀνύμνησας, τὴν ἀγνήν καὶ Παρθένον, καὶ ἀληθῆ, τοῦ Θεοῦ Μητέρα πάνσοφε Πάτερ· μεθ' ἧς ἡμῶν μνημονεύεις, παρεστώς τῇ Τριάδι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. ὁ. Ἀνατολίου.

Μαθητὰ τοῦ Σατήρος, ἀρχιεράρχα ἐνδόξε, κλέος Μαστῶρων, Ἀνανία φωστῆρ φαινώτατε, ἡμῶν δὲ πολιοῦχε, ἐκτενῶς ἐκτενευ, ρυσθῆναι τὴν ποιμνην σου ἐκ κινδύνων, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἠ τοῦ παραδόξου.

Ηθη τὰ μακρὰν ποιούντων με, τοῦ ἀγαθοῦ σου Υἱοῦ, ἀγαθὴ καὶ πανάμωμε, πύρρωβι ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας μου· καὶ τὸν ζητούντα ἢ ἀφρῶμενον, καταπίειν με κάκιστον λένουτα, ὄφιν τὸν δόλιον, σκολιὸν καὶ δρούνατα, τὸν πονηρῶ, συντριψον τῷ κράτει σου, ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον· Ἀντόμιλον.

Ω τοῦ παραδόξου Σπύματος· ὁ μυστηρίου καινοῦ· ὁ φρικτῆς ἐγγειρήσεως· ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἐβλέψεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ἐν ἀνοδίνων φοικτῶς ἐκίνησεν· ἔκλαιε κρίζουσα· Οἱμοὶ τέκνον φίλτατον· πᾶς σε θεινός, δήμιος καὶ ἀχάριστος, σταυρῷ προσήλωσε;

Καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπολύσις.

ΤΗ Β'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰερομάτρου Κυπριανοῦ
καὶ Ἰουστίνης τῆς Παρθένου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέραξα, φάλλομεν **Στιχηρὰ**
Προσόμοια τῶν Ἁγίων τρία.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυρι.

Περέων ἐν χρίσματι, καὶ Μαρτύρων ἐν αἵματι, τῷ Θεῷ προσήγγισας, τελεώτατα, Κυπριανὲ παναοίδιμη· τὸ ἄνθος τῆς φύσεως· ἡ τῶν λόγων καλλονὴ· τῆς σοφίας ἀκόρπις, τῆς ῥώτης· τῶν ὁρμημάτων ἡ σταθμὴ· τῶν κακῶν, πανακαρμῶνος εὐθύτης. Ἐκκλησιῶν ἡ εὐπρέπεια.

Τῶν ἀβλύων τὴν εὐκλειαν, τῶν Μαρτύρων τὸν στέφανον, ὑπογράφων ἔπιστας τοὺς Θεόφρονας, κατατολιμῶν γενναῖότητα, ποικίλων κολάσεων, καὶ δεσμῶν καὶ φυλακῆς, καὶ σωματῶν γυμνώσεων, καὶ στρεβλώσεων, καὶ κρυμῶν ὀρυμνιῶν καὶ μαστίγων, καὶ Σοφίαν τελευταῖον, Κυπριανὲ πανσεβάσιμη.

Επρώταις ταῖς τοῦ οἰκίου, τὰς φάδας τὰς τοῦ Πνεύματος, καὶ Σταυροῦ τὸ τροπαῖον, ἀντιτάξασα, τὴν παρθενίαν ἐτήρησας· καὶ Μάρτυς ἀίτητος, προσνήχθης τῷ Χριστῷ, ἱερῶτάτου σφάγιον· ὄθεν ἔτυχες, τῶν στεφανῶν τῆς νίκης, Ἰουστίνῃ, τῶν Παρθένων καὶ Μαρτύρων, κεκοσμημένη φαιδρότητι.

Δόξα, Ἦχος β'.

Διδασκαλίαν τῆς πλάνης, καὶ γνώσιν τῶν εἰδῶλον, ἀπέδωξας ἀληθῆς, καὶ Σταυρὸν ἠμφιάσας, ὅπλον εἰς σωτηρίαν, Κυπριανὲ παμκαθάρτιστι· Ἐρώσας τὰς βίβλους τὰς μαγικὰς, τὸν ἀνθρώπων ἀπέβου τὸν παλαιόν, καὶ ᾤκησεν ἐν σοὶ Θεουργοσίᾳ, ἡ Τριάς ἡ ὁμοούσιος. Λύτην γέταυε Ἰεράρχα, σὺν Ἀγγέλοις τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ζύλου σε.

Πάντων, θλιβομένων ἡ χαρὰ, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ πενομένων τροφῆ, ξένων τε παροίασις, χειμαζομένων λιμῆν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονεμένων, σκέπη καὶ ἀντιλήψις, καὶ βασιτεία τυφλῶν, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ Ὑψίστη, σὺ ὑπάρχεις Ἄχραντε σπεῦσον, δυσωποῦμεν, ῥύσασθαί τοὺς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εὐλα, τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτηθέντα ὄρασα ἡ ἀπειρώγαμος, ἔκλαιε καὶ ἔλεγε· Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες, ἐμὲ τὴν τεκούσαν, μόνον φῶς ἀπράσιτον, τοῦ προανάρχου Πατρὸς; Σπεῦσον, καὶ δοξάσθητι ὅπως, ὁσέως ἐπιτύχῃσι θείας, οἱ τὰ θεία πάθη σου δοξάζοντες.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκταήχου.

Δόξα. Ἦχος β'.

Τὸν φωστῆρα τὸν θεολαμπῆ, τὸν τοῦ Παύλου συνόμιλον, καὶ ἔργοις συμμετόχον, Κυπριανὸν εὐρησιώσωμεν· μετ' Ἀγγέλων γὰρ ἀγαλλεται, λαθὼν τὸ στέφος τῆς ἀφθαρσίας, παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ, καὶ πρεσβεύει, τῶν ἡμῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ζύλου σε.

Αλλην, κραταῖαν καταφυγῆν, καὶ ἰσχύος πύργον καὶ τείχος, ἀκαταμάχητον, ὄντως οὐ κεντήσῃς, εἰμὲ σε Πάναγεν· καὶ πρὸς σε καταφεύγομεν, καὶ σοὶ ἐκδοῦμεν· Δέσποινα βοήθησον, μὴ ἀπολώμεθα· δίδου εἰς ἡμᾶς τὴν σπῆν χάριν, καὶ τῆς δυναστείας τῆν δόξαν, καὶ τῆς εὐσπλαγγίας σου τὸ μέγεθος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Οτε, ἡ ἀμίαντος Ἄμνὰς, ἔβλεψε τὸν ἴδιον Ἄρνα, ἐπὶ σφαγῆν ὡς βροτὸν, θελοντα ἐλκόμενον, θρονοῦσα ἔλεγεν· Ατεκνώσασι νῦν σπευδεῖς με, Χριστέ τὴν τεκούσαν· τί τοῦτο κεποιήκῃς, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντός; Ὅμως, ἀνυμῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νῦν τε καὶ λόγον, ἄκραν ἀγαθότητα Φιλάνθρωπε.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'. Καὶ τρόπων μέτοχος.

Καὶ Ἀπολύσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΡΟΝΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκταήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὐ ἢ Ἀχροστήσις·

Μέλπω μάκαρ σου τὴν κυριζούσαν χάριν.

Ὠδὴ α' Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Μετὰ τῆς υπερκοσμίου τάξεως, νῦν αὐλιζόμενος, ὦ ἱερά καὶ θεία κεφαλῆ, οὐρανῶθεν ἐπίβλεψον, καὶ τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς σε, ταῖς αἰς πρεσβείαις περιφρουρήσον.

Εν Ἰσοφῇ τῆς ἀγνωσίας πρότερον, δευνῶς κρατούμενος, καὶ ψυχολέβροις πάθειαι

σαρκός, ἀκρασία πυρούμενος, μεταβολὴν παρὰ δόξον, εὖρες ἀθρόως παμμακαρίστε.

Λοιμῶν μὲν ἐπὶ καθέδραν πρότερον, Πάτερ ἐκάθισας, καὶ ἐν καθέδρᾳ πάλιν τὸν Χριστὸν, πρεσβυτέρως ἐδόξασας, ἀλλοιωθεὶς σαφέστατα, τῆ τοῦ Ὑψίστου Δεῖξά χάριτι.

Θεοτοκίον.

Παρθένος μετὰ τὸν τόκον ἔμεινας· αὐτὸν γὰρ τέτοκας, τὸν Ποιητὴν τῶν ὅλων καὶ Θεὸν, ἀσυνήθως καὶ ξένως ἡμῖν, ἐπιφανέντα σώματι, Θεογεννήτορ Μητροπάροβεν.

Ῥδὴ γ΄. Ευφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ως Παῦλος πρὸς τὸν Χριστὸν, τὴν τῆς φυγῆς μεταβολὴν ἔφραυν, Κυπριανὲ πάνσοφε, ταύτου μαθητὴς ἐχρημάτισας.

Μνηστεύεται σε Χριστὸς, ἀντὶ χιτῶνος τῶν παθῶν δόξης σοι, καταστολὴν δωρούμενος, καὶ ἀναγεννήσεως ἐνδύμα.

Αλείπτῃς ἀσκητικὸς προγεγονώς, καρτερικὸς ὑπερτον, Κυπριανὲ πανεύφημε, Μάρτυς ἀληθείας γεγέννησαι.

Θεοτοκίον.

Κυριακὴ καὶ ἀληθῶς, σὲ Θεοτόκον οἱ πιστοὶ σέβομεν· σὺ γὰρ Θεὸν τέτοκας, σάρκα γεγονότα Πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

Ευφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Εκκλησία σου· Χριστὲ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Καθίσμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Δόξαν.

Παιδεύθεις ἐν τῇ πλάτῃ ἐπιμελῶς, ὡς ὁ Παῦλος ἐκλήθης ἐξ οὐρανοῦ, Σταυρῶ ὀδηγούμενος, πρὸς τὸ φῶς τῆς γνώσεως· τῆς γὰρ σεμνῆς Παρθένου, τῆ πόθῃ φλεγομένου, δι' αὐτῆς ἠμώσθης, τῷ Πλάστῃ τῆς κτίσεως ὅθεν Σριαμβεύσας, τοῦ ἐχθροῦ τὸ ἀνίσχυρον, σὺν αὐτῇ κατήλυσαι, τοῦ γοροῦ τῶν Μαρτύρων. Κυπριανὲ ἱερότατε, πρέσβευε Χριστῶ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφραυν δωρήσασθαι, τοῖς ἐροτάζουσι πόθῃ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Λογισμοῖς ὀλισθαίνων τοῖς πονηροῖς, εἰς βυθὸν κατηνέχθην ἀμαρτιῶν· καὶ στένων κραυγάζω σοι, ἐκ καρδίας Πανάγραντε· Ἐν ἔμοι Σαυμάστωσον, τὸ πλούσιον ἔλεος, καὶ τῆς σῆς εὐσπλαγγχίας, τὸ ἀπειρον πέλαγος, καὶ τῶν αἰκτιρμῶν σου, τὸν ἀμέτρητον πλοῦτον· καὶ δός μοι μετάνιαν, καὶ τὸν βίου διόρθωσιν, ἵνα πόθῃ κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφραυν δοθῆναι μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνώξις δούλος σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἄμνον καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἄμνας Θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν Κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἢ περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγγχνα ἐλέους, Θεεῖ υπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε· ἢ πιστῶς ἐκόδοῦμαι· Σπλαγγχίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφραυν, τοῖς εὐσεβάς προσκυνούσιν, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ῥδὴ δ΄. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ανανθήσας Θεοφάντορ τῆς πρὶν μανίας, δαιμονικὴν ἀπάτην, καὶ ψυχολέθρον πλάνην, πᾶσιν ἐθροιάμβευσας, καὶ χαίρων ἐκραύγαζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ρωμαλέως Ἰαστίνα καταϊουμένη, καὶ τὴν ἀγνήν Παρθένον, καὶ κεχαριστωμένην, σφόδρα ἱκετεύουσα, τοὺς βρόχιους διεφυγες, καὶ τὰ τῶν ἐχθρῶν μηχανήματα.

Στηριζομένη τῇ πίστει τοῦ σοῦ Νυμφίου, καὶ τοῦ Σταυροῦ τὴν δυνάμιν, περιβεβλημένη, δαίμοσιν ἀνάλατος, βοᾶσα διέμεινας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Οκατὰ φύσιν ἐλεύθερος τὴν ἰδίαν, δούλιε μορφήν ἐπίτωχευσε, χρηστότητος πλούτω, Μῆτερ ἀειπάροβεν, ἐκ σοῦ καὶ ὑπόστασιν, ὅλον προσλαβὼν τὸ ἀνθρώπινον.

Ῥδὴ ε΄. Σὺ Κύριε μου φῶς.

Υπέρομαχον σαφῶς, τὴν ἀγνήν Θεομήτορα, πλουτήσασα Ἰουστίνα, τὴν σέπτῃν παρθενίαν, ἐτήρησας ἀμώμητον.

Τὸ ἔμφυχον Θεοῦ, καὶ τερπνότατον ἀγάμμα, τιμῶσμεν Ἰουστίνα, τὸ ἀπόθετον κάλλος, τὸ ἀσυλον ἀνάθημα.

Ἡνύμησον τοῦ Χριστοῦ, ἡ γνησία καὶ ἄσπιλος, τὴν ἀβλήσιν τῇ ἀσκήτει, προσλαβοῦσα, δικαίως, διπλοῦν στέφος κομίζεται.

Θεοτοκίον.

Νῦς οὐκ ἀγγελικῶς, οὐκ ἀνθρώπινος δύναται, τὸ ἄφραστον ἐρμηνεύσαι, καὶ παρὰ δόξον θαυμά, τοῦ τόκου σου Πανάγραντε.

Ῥδὴ ς΄. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Κακίας, τὸν πυθμένα τὸν κάτω κατεῖληφας· τῆς ἀκροτάτης δὲ πάλιν, ἀρετῆς ἀνυλῆς Πάτερ εἰς ὕψος, παραδόξως, ἀλλοιωθεὶς τῷ Δεῖρ Βαπτίσματι.

Υπῆρξας, ὑπρέτης δαιμόνων τὸ πρότερον· ἀλλ' ἂν Χριστοῦ Θεοφάντορ, μαθητῆς ἐσῶστερον ἀνεδείχθη, διαθέσει, τῶν ὀρεκτῶν ποθῆσας τὸ ἔσχατον.

Παλλοὺς σὺ, τῷ Δεσπότη προσήγαγες Μάρτυρας, πραγματικῶν τὴν μεγίστην, ὑποφαίνας αἵματι βραχυτάτῃ, βασιλείαν, τῶν οὐρανῶν Θεόφρον ὠνήσασθαι. **Θεοτοκίον.**

Ρῆσόν μου, τὰς σειράς τῶν πταισμάτων Θεόνυμφε, τῆς ἀμαρτίας τοῦ νόμου, τῆς ζωῆς τῷ νόμῳ ἐλευθέρια, δωρομένη, ἡ Δοτῆρα τοῦ νόμου κυήσασα. **Ὁ Εἰρμός.**

Θύσα σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βιά σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρισμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλεωρᾶς σου ἔσσανται αἵματα.

Κοντάκιον, Ψῆχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Ὡς Ἱεράρχην τίμιον, καὶ Ἀθλητὴν στερόρτατον, ἡ οἰκουμένη ἀξίως γεραίρει σε, Κυπριανὸν αἰοῖσιν· ἡ τοῖς ὕμνοις δοξάζει, τὴν ἁγίαν σε μνήμην, αἰτούσα πάντοτε, πταισμάτων ἄφεσιν, διὰ σοῦ δωρηθῆναι τοῖς μέλλουσιν Ἀλληλούϊα. **Ὁ Οἶκος.**

Τὸν σοφὸν Ἱεράρχην τιμῶμεν, ὡς ποιμένα σοφὸν καὶ διασκαλόν· ὅτι ἐξ ἀνάγκης πλάνης ἤθησεν, ὡς περὶ ῥόδον τερπνότατον, καὶ ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς κατεμύρισεν, ἱαμάτων ὀδμαῖς, καὶ βολαῖς διαματῶν· ὥστε φάλλειν ἡμᾶς τοῦ Δαυὶδ τὴν ψόδην· Ἀλληλούϊα.

Συναξάριον.

Τῇ Β' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Γερομάρτυρος Κυπριανοῦ, καὶ Ἰουστίνης τῆς Παρθένου.

Στίχοι.

Ἄλγεϊ Σατανᾶς, τὸν πάλαι φίλον βλέπων
εἶπει φιλοῦντα ἀνύθαιεν Ἰουστίνην.

Τιμῆθ' δευτερίῃ σὺν Ἰουστίνῃ Κυπριανός.

Ὁὗτος ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, ἐπὶ Δεκίου τοῦ Βασιλέως, εὐγενῆς καὶ πλούσιος, φιλόσοφος καὶ μάγος ἄστρος· ἠγευθεὶ δὲ πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν παρὰ Ἰουστίνης τῆς Παρθένου καὶ Χριστιανῆς, πάσας τὰς δαιμονικάς αὐτοῦ ἐνεργείας ὡς ἰσὸν ἀράχνης διαλυσάσας, ὀρωμμένης καὶ αὐτῆς ἐξ Ἀντιοχείας. Ἀνὴρ γὰρ τις Ἑλλήν, Ἀγλαΐδας λεγόμενος, ἔρωτι τοῦ κάλλους αὐτῆς τρωθεῖς, καὶ μὴ τυγῶν τοῦ σκοποῦ, προσῆλθε τῷ Κυπριανῷ· ὁ δὲ ἐκ τρίτης δαίμονας ἐναποστειλάς

πρὸς τὴν Κόρην, ἤνυσεν οὐδὲν. Ὡς γοῦν ἔγνων τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἀπρακτοῦσαν, ἐδαπίστη, καὶ κατακαύσας τὰ μαγικά αὐτοῦ βιβλία, ἐπίστευσε τῷ Κυρίῳ· γίνεται δὲ τελευταῖον καὶ Ἐπίσκοπος. Καὶ πολλοὺς ὠδηγήσας πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἐκράτηθη παρὰ τοῦ τῆς Δαμασκίου Κόμητος σὺν Ἰουστίνῃ· καὶ τὰς πλευρὰς ξέονται· καὶ σιδηρῶ τηγῶν ἐμβαλλονται· καὶ ἐπὶ Νικομήθειαν ἀπαχθέντες, τὰς κεφαλὰς ἀφαιροῦνται. Ὁ δὲ μέγας Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, οὐχ ἔτερον, ἀλλ' αὐτὸν ἐραστήν τῆς Παρθένου φησὶ. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Συναξίς ἐν τῷ αὐτῶν Μαρτυρίῳ, τῷ ὄντι πέραν ἐν τοῖς Σολομῶντος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφίλου τοῦ Ὁμοιωτοῦ.

Στίχ. « Ἐναντίον μου σὴ τελευταίη τιμῆ ».

Ἐλέγει Θεὸς σοὶ τῷ φίλῳ Θεοφίλῳ.

Ὁσῖος Πατὴρ ἡμῶν καὶ ὁμολογητῆς Θεοφίλος ὑπῆρχε Μοναχὸς εὐλαδῆς, ἐπὶ τῆς βασιλείας Δέοντος τοῦ Ἰσαύρου· οὐ τὴν ἀθεότητά ἴσων, καὶ τὴν πρὸς τὰς ἁγίας Εἰκόνας πομπᾶν ἐπίβησιν, ἤλθε κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ παρῆρησιασάμενος, καὶ ἤλεγξεν, ἄθεον αὐτὸν ἀποκαλῶν καὶ παράνομον, καὶ τοῦ Ἀντιχρίστου πρόδρομον. Ὅθεν, εἰς θυμὸν καὶ ὀργὴν τοῦ βασιλέως κινήσας, τύπεται σφοδρῶς ἡ εἰς φυλακὴν ἐμβαλλεται, ἡ λιμοκτονεῖται ἰκανῶς· καὶ πάλιν τῆς φυλακῆς ἐκβληθείς, καὶ μὴ πεισθείς, εἰς ἔξορίαν πέμπεται· κακίως τῷ Θεῷ εὐχαριστῶν, τὸ πνεῦμα αὐτῷ παρέθετο. Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις προσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Ιεραρχίας ἐπίβας, ἱεραρχικώτατον τύπον, τοῖς Ἱεράρχαις ἑσσαντον, καὶ εἰκόνα κοσμογᾶζων ἀνεδείξας· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἰ.

Ζωαρχικῆς τῆς δεξιάς, ὄντως σὴ ἀλλοίωσις Πατέρο, Κυπριανέ· ἡ καὶ σοφόν, Θεηγόρον εἰργάσατο φάλλοντα· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἰ.

Ὁπλον ἀπίτητον ἡμῖν, κατὰ τοῦ ἀλάστορος μάκαρ, σὺ ἀνεδείχθης τὰς αὐτοῦ, φηλιτεύων ἀπάτας τῶς μέλπουσιν· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον.

Υπερουράνιοι χερροί, καὶ οἱ ἐπουράνιοι δῆμοι, ὕμνολογοῦσι τὸν ἐκ σοῦ, Θεοτόκε

τεγθέντα κραυγάζοντες· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων εὐλογητός εἰ.

Ὡδή ἡ Εὐφράνθητι Ἰερουσαλήμ.

Σοφώτατα τῆς ἑλληνικῆς, καταπεφρόνηκας σοφίας ἐνόησε· τῶν Ἀποστόλων δὲ τὸν Σείον φθόγγον, Πνεύματι τὸν κρουόμενον Πατέρα, καὶ πυρίνη γλώσση τρανώς ἐκφωνούμενον, ἀνεβόας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ανέδραμες πρὸς τὰ ὑψηλά, καὶ ὑπερκόσμια παιδρῶς σκηνώματα, Χριστῷ δὲ αἱματος ὡς ἱερεῖον, ἁμωμον προσαγόμενος Πατέρα, καὶ Ἰουσία ζωῶσα δεκτὴ καὶ εὐάρεστος, ἀναμέλων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Νικώμεθα ὑπὸ τῆς ἐν σοὶ, σκηνώσεως χαρίτος δαιμόνων φάλαγγες, ἀποδιώκονται, καὶ δραπετεύει, πάθη Κυπριανῆ τῶν νοσοῦντων· ὁ πιστοὶ δὲ Σείου φωτός, ἐμφοροῦμενοι βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Χορεύσιν σὺν ἀγγελικαῖς, Ἄγνη Δυνάμεισιν ἐπὶ τῇ τόμῃ σου, ὁ Θεομήτορα καὶ Θεοτόκον, πιστεῖσι καταγγέλλοντες· σὺ γὰρ τὸν Δεσπότην καὶ Λυτρωτὴν ἡμῶν τέτοκας, ἀβωῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ὐφράνθητι Ἰερουσαλήμ· πανηγυρίζατε
• οἱ ἀγαπῶντες Σιών· ὁ βασιλευὼν γὰρ
• εἰς τοὺς αἰῶνας, Κύριος τῶν Δυνάμεων ἡλ-
• λεν· εὐλαβείσθω πάσα ἡ γῆ, ἐκ προσώπου
• αὐτοῦ, καὶ βοάτω· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε
• τὸν Κύριον.

Ὡδή Σ΄. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρικοῆς.

Ανθεν ἡμῶς τοὺς εὐσεβῆς, ὑμνοῦντάς σε, ἐποπτεύων Σεία χάριτι, Κυπριανῆ σαῖς ἱεσιαῖς, ἐν ὀπιῷ εὐδοκίας στεφάνωσον, εἰρήνην καὶ σωτηρίαν βροβείων ἡμῶν, ὡς Ἱεράρχης ἐνθεώτατος,

Ρεῖθρον ἱαμάτων δαφιλῶς, ἡ κόνης σου, τοῖς ποθοῦσιν ἀναδέδεικται· σὲ γὰρ γυναῖκες Θεοφόροι, ὡς Σείον Σταυρὸν ὑποδέχονται, καὶ πρόθυμοι φανεροῦσι κρυπτόμενον, ἵνα σου πάντες ἀπολαύσωμεν.

Ιθυον ἡμῶν πρὸς τὸν Χριστὸν, πανόλβιε, τὴν πορείαν διὰ πράξεως, καὶ Θεαρέστου πολιτείας, καὶ εἰληρινεστάτης καθάρσεως, τὴν ὄντως Σείαν γαλήνην αἰτούμενος, ὡς Ἱεράρχης συμπαθέστατος.

Θεοτοκίον.

Νεύρωσον ἡμῶν τὴν τῆς φυγῆς, ἀσθένειαν, Θεομήτορα τῇ δυνάμει σου· λύσον τὸ κρά-

τος Παναγία, τῶν ἐπιτιθεμένων τοῖς δούλοις σου, ἡ κόσμῳ δικαιοσύνης τὸν ἥλιον, ἀνερμηνεύτως ἀνατίσιλατα.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ὐὰ μὲν τῷ τῆς παρικοῆς, νοσηματι, τὴν
• κατάραν εἰσώκισατο· σὺ δὲ Παρθένε
• Θεοτόκε, τῷ τῆς κνοφορίας βλαστήματι, τῷ
• κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήλησας· ὄθεν σε
• πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκούσθητε.

Τὸν πρότερον ὑπάρχοντα, κακίας μύστην ὕστερον, διὰ τιμίας Παρθένου, Ἀρχιερέα φανέντα, Κυπριανὸν τὸν μέγιστον, συμφώνως μακαρίζομεν, καὶ πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν· ταῖς σαῖς λιταῖς εὐμενίζου, ἡμῶν τὸν πάντων Δεσπότην.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Χαράν τὴν ἀνεκλήλητον, πάναγγε ἡ κνήσασα, χάρας ἡμᾶς αἰωνίου, μετόχους ποίησον πάντας, Παρθένε Θεομήτορα, ἡ σέπη τὸ κραταίωμα, τῶν εὐσεβῶς βούντων σοι· Μὴ ἐπιλάθῃ σὺν δούλων, Θεοκυήτορα Μαρία.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Ὁδία, Ἦχος πλ. δ΄.

Ο τῆς κακίας πρότερον, ἀκριβῶς ὑπέρομαχος, τῆς Ἐκκλησίας ὕστερον, ἀληθῆς διδάσκαλος· ὁ λειτουργὸς τῆς πλάνης τῶν εἰδῶλων, Ἀρχιερεὺς τῆς Πίστews ἐφάνη· καὶ ὁ ἀκόλαστος, σάφρων διὰ τιμίας Παρθένου· Ἀμφοτέρων ταῖς ευχαῖς, σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Ὡ τοῦ παραδόξου.

Πῶς σε τὴν χάριν ὑμνήσαιμι, καὶ τὴν πολλὴν πρὸς ἐμὲ, τὸν ἀνάξιον δούλον σου, καὶ ἐκάστην πρόνοιαν, ἦν σαφῶς ἐπιδείκνυσαι; πῶς δὲ σου φράσα τὸν ἀγαθότην, καὶ τὴν ποικίλην ὄντως κυβέρνησιν; Σὺ νῦν καὶ ἐτι νῦν, εἰς ἀεί μου πρόσηθι, παντός κακοῦ, ζῶντα καὶ θανόντα με, ἐκλυτρουμένη Σεμνή.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σὲ καθηλούμενον βλέπουσα, ἐν τῷ Σταυρῷ Ἰησοῦ, καὶ τὰ πάθη δεγόμενον, ἐουσίως Δέσποτα, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου· Τέκνον ἐβόα, τέκνον γλυκύτατον, πληγὰς ἀδίκως, πῶς φέρεις ὁ Ἰατρός, ὁ ἰασάμενος, βροτῶν τὴν ἀσθένειαν, καὶ τῆς φθορᾶς, ἀπαντες ρυσάμενος, τῇ εὐσπλαγγίᾳ σου;

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς συνήθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Γ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμιον τοῦ Ἁγίου γ.

Ἦχος α̅. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Αρχίστρω τῆς χάριτος σοφῆς, ὁ Παῦλος ὁ ἔνθεος, δημηγορήσας ἐζώργησεν, Ἱεροφάντορα, καὶ τῶν ἀπορόρητων, θεωρῶν εἰργάσατο, σὲ σκευὸς ἐκλόγη· Ἰεσσαίμενος· μεθ' οὗ δουσιπῆρον, θεορρήμον Διονύσιε, τοῦ σωθῆναι, τοὺς πόλιν ὑμνουμένους σε.

Αγγέλοις ὁμάτιμον τὸν νοῦν, Πάτερ Διονύσιε, δι' ἀρετῆς ἐργασάμενος, τὴν ὑπερκόσμιον, τῆς Ἱεραρχίας, εὐτασίαν πάνσοφς, ἐν βιβλίοις ἱερῶν ἀνιστήσας, καθ' ἣν ἐφύθμισας, Ἐκκλησίας τὰ συστήματα, οὐρανόων, τὰς τάξεις μιμουμένους.

Εμφολοσσοφώτατα Θεῷ, μάκαρ Διονύσιε, ὡς δυνατόν ὁμοιούμενος, τῶν ὀνομάτων σὺ, μυστικῶς τῶν θεῶν, εὐσεβῶς ἐξηπλώσας, τὴν ἐνθεον θεοσφρον ἀνάπτυξιν, ἐνώσει κρείττονι, μνηθεῖς τὰ ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ μνησας τοῦ κόσμου τὰ πέσατα.

Δόξα, Ἦχος β̅.

Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου· οἱ δὲ, Βυζαντίου.

Δεῦτε συμφώνως οἱ περὶ, τὴν ἐτήσιον μνήμην, τῶν Ἱεραρχῶν εὐφημήταμεν, Διονυσίου τε καὶ Κυπριανοῦ· ὁ μὲν γὰρ, καταπτύσας τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων, καὶ τῶ Σκευεῖ τῆς ἐκλόγης μαθητευθεῖς, τῶν ἀπορόρητων μιστηρίων γνώστης ἐγένετο· ὁ δὲ, διὰ τῆς καλλιότητος παρθένου Ἰουστίνης, τὴν διάνοιαν φωτισθεῖς, τὴν τῶν δαιμονίων ἀπάτην ἐξέφυγε· καὶ τὰς μαγικὰς βιβλούς ἐν πυρὶ ἀναλώσας, τοῦ Εὐαγγελίου κηροῦ γέγονε. Διὸ καὶ ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ, τὸν δοξάσαντα τούτους, δοξολογοῦντες Σωτῆρα βοήσωμεν· Ὁ τοὺς σοὺς ἄθλοφάρος, στεφανώσας ἐν δόξῃ Χριστέ ὁ Θεός, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ζυλοῦ σε.

Χαῖρε, πάσα κτίσις σοι βιά· χαῖρε Παναγία Παρθένε· χαῖρε τὸ σκῆπτρον Δαυιδ· χαῖρε ἡ βλαστήσασα, τὸν βότρον τὸν μυστικόν· χαῖρε πύλη οὐραίνε, καὶ ἀφλεκτε βάτε·

χαῖρε φῶς παγκόσμιον· χαῖρε ἡ πάντων χαρά· χαῖρε Ἀποστόλων τὸ κλέος· χαῖρε ἡ ἀντιληψίς· χαῖρε, προστασία πάντων τῶν τιμῶντων σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Οτε, ἡ πανάμωμος Ἀμαρῆς, Ἄρνα τὸν αὐτῆς ἐθέρει, ἐλκόμενον πρὸς σφαγὴν, θρήνοις ἐνεκπέτετο, ἀναβόασα πικρῶς· Τί σοι ὄημος ἀχάριτος, γλυκύτατον τέκνον, πάλαι ἀναπέδωκεν, ὁ ἀπολύσας σου, ὄμιον, τῶν πολλῶν δωρημάτων; πᾶς δὲ καὶ τὸν πόνον ὑπόισα; ὅτι Σέλιον ταῦτα νῦν ὑφίστασαι.

Εἰς τὸν Στήχου, Στιχηρὰ τῆς Οὐατοχίου.

Δόξα, Ἦχος δ̅.

Τῆς οὐρανόων γνώσεως, ἀβυσσῶντον βυθόν σε καλέσωμεν, λαμπρότατε Μάρτυς τῷ Χριστοῦ· ὡς γὰρ ὀπλίτην, καὶ στερρόν ὑπέρομαχον τῆς Ἐκκλησίας, ἀνυμνοῦμέν σε σοφέ· πυρὶ γὰρ ἐλλαμφθεῖς τῷ ἀγνοτάτῳ, ἡμῶν ἅμα ταῖς ἄνω στρατολογίαις, τὸ φρωτεινὸν περιδολαίον ἐνδύσασθαι Χριστῶν, ἐλαμπρυνθῆναι τῇ αἵγλῃ τοῦ Πνεύματος, τὸν νοῦν Διονύσιε· διὸ σε τὴν παγκόσμιον μνήμην πανηγυρίζοντες, πιστῶς δοξάζομεν, τὸν δοξάσαντά σε Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡς γενναίον.

Από πάσης με θλίψεως, καὶ παντοίας κακώσεως, καὶ θεινής ἐκλύτρωσις περιστάσεως, καὶ πειρασμῶν πολυτρόπων με, ταῖς θεαῖς προσβείαις σου, καὶ στανδάλων πονηρῶν, ἐξ ἀνθρώπων μισούντων με· καὶ δαιμόνων δὲ, τῶν ζητούντων ἐκάστης ἀπολέσει, τῆς ἡμέρας Θεοτόκος, τὸν προστασίαν σε ζέμενον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ως ἐώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμαίμενον, ἐπωδύρετα, καὶ θρηνοφάσσα ἐφθέγγετο· Τί σοι ἀναπέδωκεν, οἱ πολλῶν σε δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἄλλὰ θεομαῖ· Μὴ με μόνην ἐσῆς ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεύσον ἀναστῆναι, συνανιστῶν τοὺς προπάτορας.

Ἀπολυτικίον, Ἦχος δ̅.

Χρηστότητα ἐκδιδάχθεις, καὶ νήφω ἐν πάσιν, ἀγαθὴν συνείδησιν ἱεροπρεπῶς ἐνδυσάμενος, ἤντλησας ἐκ τοῦ Σκευεὺς τῆς ἐκλόγης τὰ ἀπόρητα, καὶ τὴν Πίστιν τηρήσας, τὸν ἴσον ὁρμον τετέλεκας, Ἱερομάρτυς Διονύσιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπολύσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὁκτωβρίας, ἢ τοῦ Ἁγίου οὗτος, οὐ ἢ Ἀκροστιχίς
Τὸν νοῦν γεραίρω τῶν σοφῶν διδασκάλων.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὁδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγράν διοδεύσας.

Τῷ Παυλῷ τῷ Σείῳ μαθητευθείς, τῷ τῶν οὐρανίων, Διούσιε θεατῆ, οὐράνιος μύστης παραύτικα, καὶ θεηφόρος ἐχηματίσας.

Ο χάριτι θεία καταυθαθείς, καταύθυνσον Μακάρ, τῶν ὑμνουμένων σε τὰς ψυχὰς, τὰς σὰς συνιέναι θεοπνεύστους, διδασκαλίαν Διούσιε.

Νόος καθαρότητι καὶ ψυχῆς, τῶν ἐπουρανίων, διακόσμω τὰς ἀστράπας, μαθεῖν πειρώθης, καὶ τὰς τούτων, χοροστασίας ἰδεῖν Διούσιε.

Θεοτοκίον.

Νυμφῶν φωτοφόρος τῆς ὑπὲρ νοῦν, σαρκώσεως ἁγίας, τοῦ τῶν ὄλων δημιουργοῦ· ἐκ σοῦ γὰρ τὴν σάρκα θεομήτορ, τὴν ἡμετέραν ἠμφιάσατο.

Ὁδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀφίδος.

Οὐρανίων ἀφίδων, ὑπεραρθείς Ὅσιε, τῶν ὑπερκοσμίων τὰς τάξεις, καὶ τὰ φρατεῦματα, καὶ τὰ λαμπρότητα, ψηφιογράφων λόγων, καὶ πανσόφως φράσσει, πᾶσιν ἐτρέφοντας.

Υψηλὸς θεωρίας, ἐμφορηθείς εὐδοξέ, τὴν τῶν ὀνομάτων τῶν θείων, πᾶσιν ἀνάπτυξιν, ἐθεολόγησας, Τριαδικὸς θεολόγος, γεγονάς τῇ χάριτι, θεομακάριστε.

Νεκρωθείς τοῖς παροῦσι, τῷ πρὸς θεοῦ ἔρωτι, καὶ φιλοσοφία συντόνας, ἐγγυμνασάμενος, τῶν ὑπὲρ ἔνοιαν, ζωοποιῶν χαρακτηρισμάτων, θεοφόρον ὄργανον, Πάτερ γεγέννησαι.

Θεοτοκίον.

Τεωργία Παρθένε, τοῦ παντεργοῦ Πνεύματος, σῶμα τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων, ἐκαρποφόρησας· ἐν ᾧ κατέχρινε, τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου, καὶ ζῶν ἐπήγαγε, τὴν αἰωνίζουσαν.

Ὁ Βίρμύς.

- **Ο**ὐρανίας ἀφίδος, εροφυργέ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν
- ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε
- φιλάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ως τοῦ Σκεῦους ὑπάρχων τῆς ἐκλογῆς, ἀπεικόσιμα θεῶν ὡς ἀληθῶς, τὰ θεία

μυστήρια, ἐδιδάσκεις τῷ Πνεύματι· καὶ φωτισθείς τῇ χάριτι, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τὰς τῶν Ἀγγέλων τάξεις, τρανὰς διεσάφισας· ὅθεν καὶ τῷ κόσμῳ, νοητῶς καταλείψας, τὰ θεία σου δόγματα, κατεφώτισας ἅπαντας, Ἱερομύστα Διούσιε. Πρόεσδευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄρεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθο, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἡλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, θείου φέγγους λυχνία γουσοφαῖς, ἀσπίλε ἀμολύνετε, πακαμώμητε Δεσποινα, τὴν σκοτεινὴν φυγῆν μου, τυφλώττουσαν πάθει, τῆς ἀπαθείας αἰγλή, καταύθυνσον δέομαι καὶ μεμολυσμένην, τὴν καρδίαν μου πλύνον, ῥοαῖς κατανώξεις, μετανοίας τε δάκρυσι, καὶ τοῦ ῥύπου με καθάρων, προσβένουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναι μοι τὴν ἄρεσιν, τῷ εὐσεβῶς προσκυνούντι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροδέοτοκίον.

Τὸν Ἄμνον καὶ Ποιμένα καὶ Αὐτρατὴν, ἢ Ἄμνας θεωρούσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραυγάζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγγνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἢ περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγγνα ἐλείους σου, Θεέ υπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε· ἢ πιστῶς ἐκδοήσωμεν· Σπλαγγχισθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄρεσιν, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσιν, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ὁδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Εκκλησιῶν, τὴν εὐκοσμίαν ἐρύθμισας· ἐν αὐταῖς γὰρ, Πάτερ ἐξωγράφισας, μορφωτικαῖς τύποις ἐμφανείς, ἱεροπλαστίας, τῶν ἀμορφῶτων Δυναμέων· δι' ὧν μυσταγωγεῖται, καὶ φωτίζεται πᾶσα, τῶν πιστῶν ἢ θεοφρων ὁμήγυρις.

Ρεῖθρα τῆς σῆς, θεολογίας θεόληπτε, τοὺς λειμῶνας, ἄγαν καταρδεύουσι, τοὺς λογικούς καὶ αἰθιαλεῖς, καὶ πεφυτευμένους, ἐπὶ δογμάτων ὀρθότητι· Μονάδα γὰρ οὐσίαν, ἐν Τριάδι προσώπων, τὴν σεπτὴν Μοναρχίαν ἐκλήουξας.

Αγγελικῆς, ἱεραρχίας τὸν σύντονον, Ἱεράρχα, πόθον ἢ τὸν ἔρωτα, πρὸς τὸν θεόν, ἢ τὴν ἀκλήν, νεῦσιν πρὸς τὸ ὕψος, τὸ θεῶν καὶ ἀκατάληπτον, ἐδιδάξας ἐμφορῶς, τὴς ἐν πίθει βοῶντας· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Γερουργός, τῆς σωτηρίας ἐγένετο, ὁ Υἱός σου, πᾶσι τοῖς ἡμιουσίαι, καὶ ποιητὴς καὶ φωταγωγός, καὶ δικαιοσύνη, Πιθῆναι καὶ ἀπολύτρωσις· διὸ σε Θεοτόκου, ἀλλήλως καὶ κυρίως, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως δοξάζομεν.

Ὠδὴ δ'. Ἰνα τί με ἀπάτω.

Ρημάτων σου ὁ φθόγγος, ὡς πέρ τις οὐράνιος ἦχος φερόμενος, τὰς ἀθλίους φρένας, κατεβρόντησε λόγῳ τῆς χάριτος, καὶ δογματῶν Σείων, μαρμαρυγαῖς ταῖς φανοτάταις, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἐλάμπρυνεν.

Ὠμοιότης ἐμπόρου, τῷ τοῦς μαργαρίτας ζητοῦντι πανολοῖε· καὶ εὐρὺν τὸν ἕνα, μαργαρίτην τοῦ ὄντος πολυτίμον, καὶ Στ. μᾶσας τούτου, τὰς θεωρητοῦς φωτοβολίας, Ἰεράρχα Θεὸν ἀμιολόγησας.

Τὴν πηγὴν τῆς σοφίας, ἐμφιλοσοφώτατα Πάτερ ἠγάπησας, καὶ τῷ ταύτης φίλτρῳ, καὶ ἀγάπῃ συμπεριφερόμενος, πολλοστός ἐγένου, καὶ ποταμὸς· Σείων ναμάτων, ἀενάως πηγάζεις Θεολήπτε.

Θεοτοκίον.

Ὡς κεχαριτωμένη, τὴν καλλοποιῶν ὑπεδέξω ἐμπρέπειαν, τὴν τὰ πάντα μόνω, τῷ βουλήματι κατασκευάσασαν· καὶ τῷ Σείῳ κἀλλει, καὶ φωτισμῷ τῆς εὐσεβείας, Θεομητορ ἡμᾶς καλλωπίσασαν.

Ὠδὴ ε'. Πάσθητι μοι Σωτήρ.

Νομίμως φιλοσοφῶν, σοφίας δώρων ἐπέτυχες· ἐνθές Θεολογῶν, ὀρθόδοξα δόγματα, παμμάκαρ κατέλιπες· ὧν κατατροφῶντες, οἱ πιστοὶ σὲ μακαρίζομεν.

Συνέσει Θεοπροπέι, Θεόφρον καλλωπιζόμενος, τῷ Σείῳ μυσταγωγῶ, τὸ οὖς σου ὑπέκλεινας· καὶ τὴν ὑπεροχάσιμον, ὑπ' αὐτοῦ σοφίαν, ἐμνήστη, Διουσίαι.

Ὀβίος σου Σαυμαστός, ὁ λόγος Σαυμασιώτερος, ἡ γλῶσσά σου φωταγωγὴ, τὸ στόμα πυρίπνοον, μάκαρ Διουσίαι· ὁ δὲ νοῦς σου Πάτερ, ἀκριβῶς Θεοειδέστατος.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοι τοῦ Γαβριὴλ, τὸ Χαῖρε πιστεῖ κραυγάζομεν· ἐξ ἧς ἀφράστως ἡμῖν, ὁ ζωογραφικώτατος, ἀνὴρ ἐχορημάτισε, καὶ συναναστραφῆ, τοῖς ἀνθρώποις ὁ φιλόβρωπος.

Ὁ Εἰρμός.

Γλάσθητι μοι Σωτήρ· πολλὰ γὰρ αἱ ἀνομιὰί μου· καὶ ἐκ βυθῶν τῶν κακῶν, ἀνά-

• γαγε δέσμαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐδόθησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεός· τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ υπερμάχῳ.

Τὰς οὐρανίους διαβάς πύλας ἐν πνεύματι, μαθητευθεὶς τῷ ὑπὲρ τρεῖς οὐρανοῦς φθάσαντι, Ἀποστόλῳ Διονύσιε τῶν ἀρόρητων, ἐπλουτίσθης πάσαν γνῶσιν καὶ κατηύγασας, τοὺς ἐν σκότει ἀγνωσίας πρὶν καθεύδοντας· διὸ κράζομεν· Χαίροις Πάτερ παγκόσμιε.

Ὁ Οἶκος.

Αγγελος εἰς ἀνθρώπων, ἀρεταῖς χρηματίσας, ὁ μέγας Διονύσιος πάσαν, ὡς ὑπόπτερος ἐμνήθη τὸν νοῦν, τὴν οὐράνιον γνῶσιν· διὸ ἄσμασεν ὡς Ἄγγελον τιμῆταμεν, βοῶντες πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα·

Χαῖρε, ὁ γνούς Χριστὸν διὰ Παύλου· χαῖρε, πολλοὺς πρὸς Χριστὸν ἐπιστρέψας.

Χαῖρε, πολυθέα σκηνῆς ἐλατήριον· χαῖρε, Θεογνωστοῦ βουλή· σκοπευτήριον.

Χαῖρε, βιβλός Θεογράστος, μυστηρίων Θεσαυρῆ· χαῖρε, πινῶς Θεομόρφωτε, καὶ διόπτρα οὐρανοῦ.

Χαῖρε, ὅτι τὸ Πάθος τοῦ Κυρίου κατείδες· χαῖρε, ὅτι τρυφήμας δι' αὐτὸν σφαγιασθή.

Χαῖρε, πηγὴ βλυστανοῦσα ἀφείων· χαῖρε, βαλὴς κολιαινουσα ἄνοιαν.

Χαῖρε, ὁδὸς ἀπλανῆς σωτηρίας· χαῖρε, φραγμὸς ἀσεβῶν παροδίας.

Χαίροις, Πάτερ παγκόσμιε.

Συναξάριον.

Τῇ Γ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου.

Στίχοι.

Τέμνη κεφαλῆν· καὶ τὸ λοιπὸν ὡς μέγα!

Ἄρας γὰρ αὐτὴν, Διουσίαι, τρέχεις.

Τρηθεὶς, Διουσίαι, τρίτη κεφαλῆνθές αἴρων.

Ὀύτος, πλοῦτῳ καὶ δόξῃ καὶ συνέσει καὶ σοφίᾳ τῶν ἀπάντων ὑπερέχων, τῶν ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ βουλευτῶν εἰς ἡν· καὶ ἀγρευθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγάλου Παύλου, καὶ βαπτισθεὶς, χειροτονεῖται Ἐπίσκοπος, τὰ ἀπόρητα μυσθεὶς ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Ἱεροθέου, καὶ συγγραμματα καταλειποῦς παράδοξα, Σαυμαστά τε καὶ ὑψηλότατα, ὧν ἐνός τέως μνημονεύσαι ἐπιαιερότατον.

Γενόμενός μὲ, φησί, ποτὲ κατὰ τὴν Κρήτην, ὁ ἱερός ἐξενομάγησε Κάρπος, ἀνὴρ, εἰ καὶ τις ἄλλος, διὰ πολλὴν καθαρότητα νοῦ, πρὸς Θεο-

πτίας ἐπιτηδείατος· καὶ γὰρ οὐδὲ ταῖς τῶν Ἀγίων Μυστηρίων τελεταῖς ἐπεχειρεῖ, μὴ πρότερον αὐτῷ κατὰ τὰς προτελείους εὐχῆς ἱερᾶς καὶ εὐμενοῦς ὁράσεως ἐπιφανομένης. Ἐλεγεν οὖν, ὅτι, λελυτηκότος αὐτὸν ποτὲ τῶν ἀπίστων κεινός, (ἡ λύπη δὲ ἦν, ὅτι τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης τινὰ πρὸς τὸ ἄθεον ἀπεπλάκησεν) ἐτι τῶν Ἰακωβίων αὐτῷ ἡμερῶν τελευτήσων, δέον ἀμφοτέρων ἀγαθοπρεπῶς ὑπερεῦξασθαι, καὶ Θεὸν Σωτῆρα συλλήπτωρα λαβόντα, τὸν μὲν ἐπιστρέφει, τὸν δὲ ἀγαθότατι νικῆσαι· καὶ μὴ διαλιπεῖν νομιστοῦντα διὰ βίου παντός, καὶ οὕτως ἐπὶ τὴν Ζεῖαν αὐτοῦ ἀγαγεῖν γνώσων· ἀλλ' ὅρα μὴ πρότερον τοῦτο παλῶν, οὐκ οἶδ' ὅπως τότε πολλὰν δυσμείνειαν καὶ πικρίαν ἐνατάξας τῇ ψυχῇ, κατέδρασε μὲν οὕτω κακῶς ἔχων· ἔσπερα γὰρ ἦν. Περὶ δὲ μετὰς νύκτας (εἰσθεῖ γὰρ εἰς τὸνδε τὸν καιρὸν αὐτός ἀφ' αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ζεῖους ὕμνου· ἐρηγορέναι) διανοστήμενος, ἐστοῖς δὲ ὅμως εἰς τὴν Ζεῖαν ὀμιλῶν, οὐκ εὐαχῶς ἠνάτο καὶ ἐδυσχέραινε, οὐκ εἶναι δίκαιον λέγων, εἰ ζῶεν ἄνδρας ἄθεοι, καὶ διαστρέφοντες τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας· καὶ ταῦτα λέγων, ἐδεῖτο τοῦ Θεοῦ πρησθῆρι τινὶ τὰς ἀμφοτέρων εἰς ἀπᾶς ἀνηλεῶς ἀποπαῦσαι ζῆας.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔλεγε δόξαι ἰδεῖν ἄνω τὸν οἶκον, ἐν ᾧ περ εἰστήκει, διαδοκῆθεντα πρότερον, καὶ ἐκ τῆς ὁραφῆς εἰς δύο μέσον διακρίθηντα, καὶ τινα πυρᾶς φλόγα πολυρότου ἔμπερσθεν αὐτοῦ, καὶ ταύτην (ἐδόκει γὰρ λιπὸν ὑπαῖρος ὁ τόπος) ἐκ τοῦ οὐρανοῦ χάρου μέχρις αὐτοῦ καταφερομένην. Τὸν δὲ οὐρανὸν αὐτὸν διαπεπτασμένον, καὶ ἐπὶ τῷ νότῳ τοῦ οὐρανοῦ τὸν Ἰησοῦν, ἀπέφωρον αὐτῷ ἀνθρωποειδῶς παριστάμενον Ἀγγέλων· καὶ ταῦτα μὲν ἀνωθεν ὁράσθαι, καὶ αὐτὸν θαυμάζειν.

Κατὰ δὲ κούρας ὁ Κάρκος, ἰδεῖν ἔφη καὶ τὸ ἔδαφος αὐτὸ πρὸς ἀχανές τι χάσμα καὶ σκοτεινὸν διεσπρηγμένον· καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας ἐκείνους, οἷς ἐπειράτο, πρὸ αὐτοῦ, κατὰ τὸ στόμιον ἐστῆκέναι τοῦ χάσματος, ὑποτρόμικς, ἔλεινον, ὅσον οὕτω καταφερομένους ὑπὸ τῆς τῶν οἰκίων ποδῶν ἀστασίας. Κάτωθεν δὲ ἀπὸ τοῦ χάσματος ὅσας ἀνέριεν· καὶ περὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ὑποκινουμένους, ποτὲ μὲν ἀποσύρειν, ἐπανελευομένους ἅμα καὶ ἐπιβαρῶντας καὶ ἔλκοντας· ποτὲ δὲ ταῖς ὁδοῦσι, καὶ τοῖς οὐραίοις ὑποπύροντας, καὶ ὑπογα-

γαλίζοντας, καὶ διὰ παντός εἰς τὸ ἀχανές ἐμβλεῖν μηχανωμένους, καὶ διαδοκῶντας ἅμα, καὶ ὑπὸβύοντας, καὶ παίοντας. Ἐδόκουν δὲ εἶναι πρὸς τὸ πεσεῖν ἐκείνοι, καὶ μὲν ἐκόντες, τὰ δὲ καὶ ἄκοντες, ὑπὸ τοῦ κακοῦ βιαζόμενοι, κατ' ὀλίγον ἅμα καὶ πειθόμενοι.

Ἐλεγε δὲ αὐτὸν ὁ Κάρκος ἤδασθαι κατὰ βλέποντα, τῶν ἄνω δὲ ἀμειβεῖν· δυσχεραίνειν δὲ καὶ ὀλιγωρεῖν, ὅτι μὴ ᾔδη πεπτῶμασι· καὶ τῷ πράγματι πολλὰκις ἐπίθειμενον καὶ ἀδυνατήσαντα, ἀχρησθήναι καὶ ἐπαρούσθαι· καὶ ἀναεῖσαντα μόλις, ἰδεῖν μὲν αὐτῆς τὸν οὐρανόν, ὡς περ καὶ πρότερον ἐώρακε, τὸν δὲ Ἰησοῦν ἐλεήσαντα τὸ γινόμενον, ἐξαμαρτῆσαι τοῦ ὑπερουρανοῦν Σπῆνον, καὶ ἕως αὐτῶν καταβῆντα, καὶ χεῖρα ἀγαθῶν ὁρέγειν· καὶ τοὺς Ἀγγέλους αὐτῷ συνεπιλαμβανομένους ἀλλοθεν ἄλλον ἀντέχεσθαι τῶν ἀνοσῶν, καὶ εἰπεῖν τῷ Κάρκῳ τὸν Ἰησοῦν, τῆς χειρὸς ἡν προτεταμένης· Παιε κατ' ἐμοῦ λοιπὸν· ετοιμὸς γὰρ εἶμι καὶ αὐτῆς καὶ πολλὰκις ὑπὲρ ἀνθρώπων ἀνασσομένῳ παθεῖν, ἢ προσφιλῆς μοι τοῦτο, μὴ ἄλλων ἀμαρτανόντων· πλὴν ὅρα, εἰ καλῶς ἔχει σοὶ τὴν ἐν τῷ χάσματι καὶ μετὰ τῶν ὀφεινῶν μου ἀπταλλάξασθαι τῆς μετὰ Θεοῦ καὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ φιλανθρώπων Ἀγγέλων·

Αὐτὸς τοῖνυν καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως ἐρμηνεύσας τὸν τύπον, μετὰ ταῦτα καταλαβὼν τὰ Ἑσπέρια μέρη ἐπὶ τῆς βασιλείας Δομετιανῷ, καὶ πολλὰ θαύματα ἐπιδειξάμενος ἐν Παρισίῳ τῇ πόλει, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμεται· καὶ αὐτὴν ἰδίαις χερσὶν ὑποδείξας, μέχρι δύο μιλίων ἐβάδισε, θαύμα τοῖς ὁρῶσιν ἐνησάμενος· καὶ οὐ πρότερον ταύτην ἀνῆκε, πρὶν ὅτε γυναικὶ ὀνόματι Κατούλα ὑπαντήσας, καὶ κατὰ Ζεῖαν πάντως συσχεθεῖς πρόνοιον, ταῖς ἐκείνης παλάμαις οἶά τινα Σησαυρόν ἐναπέθετο. Ὡσαύτως Ρουστίκῳ καὶ Ἐλευθέριος κατατομοῦνται οἱ αὐτοῦ φριτῆται, καὶ σὺν τῷ μαρτυρικῷ σώματι τοῦ ἱεροῦ Κήρυκος τὰ τῶν Ἀγίων σώματα ῥίπτονται, Θηρσί βωρὰ καὶ ὀρέοις προπέριενα. Πιστῶν δὲ τινες τὰ τῶν Ἀγίων λαμβάνουσι λείψανα, καὶ ἐν τῷ ἀνανεῖ κατατίθενται, διὰ τὸν ἐπικείμενον ὄφθον τῶν θηρίων. Κάκεινον ἀπαλλαγέντων, ἐν τινὶ τῶν Μαρτύρων λείψανα ἡ μακαρία Κατούλα δομήματι κατατίθησι, τρίτην τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς ἄγοντος.

Ἦν δὲ κατὰ τὸν σωματικὸν τύπον, τὸ μέ-

γῆθος μέσος, ἰσχνός, λευκός ὕψυχρος, ὑπόσιμος τῆν ῥίνα, τὰς ὀφθαλμούς, ὡς μεγάλα ἔχων, πολλὰς κοιλίας, μετρίως βαθυνόμενος τὴν ὑπὲρ, ἀραιὸς τὴν ἔκφυσιν τοῦ γενείου, ῥῆμα προγάστωρ, μακροδάκτυλος ταῖς χερσίν. Ἡ δὲ Συναξίς αὐτοῦ τελεῖται ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ρουστικοῦ καὶ Ἐλευθερίου.

Στίχ. Ἐλευθερίου καὶ Ρουστικὸν τὸ ζῆφος
Ἐλευθέρου τήρησι καὶ τῶν γήνιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοκτίστου.

Στίχ. Κτίση σέβας δού; Θεοκτίστος, οὐ τίσει,
Χείρων κεφαλῆς τὴν ἀραιρέτιν φέρει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Διονυσίου, καὶ τῶν συν αὐτῷ ὁκτῶ Μαρτύρων.

Στίχ. Διονύσιος σὺν συνάλλων ὁκτῶ
Ζόφου μεπιστάς, φωτὸς οἰκίε χείρων.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῶν χρόνων Ουαλεριανοῦ, καὶ Γαλιηνῶν τῶν Βασιλέων· καὶ προσαχθεὶς Λιμίλιανῷ τῷ ἡγεμόνι, καὶ μὴ πεισθεὶς, ὑπεροχὴ καταδικάζεται· εἶτα διμύεται, καὶ ληθάσεται, πλείονα τῶν ἄν ὑπέμεινε πόνῳ ἐπὶ Δακίῳ ἐν τῇ Λιβύᾳ. Καταλειθεὶς οὖν ἐν ἀγχιμῶ τόπῳ, σὺν Φαύστῳ, καὶ Γαίῳ, καὶ Πέτρῳ, καὶ Παύλῳ, καὶ ἑτέροις τέσσασιν, καὶ πάντες αὐτῷ ἐγκαρτεροῦνται ἐπὶ θαλάσῃ χρόνῳ, ἐτελειώθησαν ἐν καλῇ ὁμολογίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεαγένους.

Στίχ. Ὡς ἦλθεν ἐν χροῖ τῆς πυρᾶς Θεαγένης,
Εἰσῆλθεν αὐτῶν, οὐ ταραχθεὶς τῇ θείᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεαπέτρου.

Στίχ. Ἀπαξ ἐλεύσθη· καὶ Θεάπετρος λέγει,
Ὡ; Παῖδος εἶπε, πρὸς Κορονθίους γράφων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χορζιβίτου, Ἐπισκόπου Καισαρείας.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης, Θεβαίος ὑπέσχε τῆς κατ' Αἴγυπτον γῆρας· δεξιόμενος δὲ τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα τῶν Μοναχῶν παρὰ τοῦ πάππου αὐτοῦ, καὶ συνταξάμενος τῷ γέροντι, τοῖς ἀγίοις τῶν Ἱεροσολύμων καταλαβὼς τόπους. Εἰς οὕτως, ἀπεθῶν πρὸς τὸν πάππον αὐτοῦ, καὶ συνταξάμενος

τῷ γέροντι, ἐξῆλθε τῆς Μουῆς, καὶ ἐν κρημῶνδαι τόπῳ καὶ δυσβάτῳ εὐρῶν μικρῶν σπήλαιον, ἐν αὐτῷ κατοικήσας, τροφόμενος ἐκ τῶν ἐκείσε ἀκροθρύων. Τοῦτον ὁ Θεὸς βουλούμενος δοξάσαι, ἐναντίως οὕτως.

Ἀναγνῆστις, Ἀσκητὴς μέγας καὶ περιβήτορας, ἦν ἐν τοῖς τόποις ἐκεῖνοις κατοικῶν· προσήχη δὲ τινος πλουτίου υἱὸς τῷ μεγάλῳ τούτῳ ἀνόρῳ, ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου ὀχλούμενος· οὐ προσεδέχθη δὲ, προστρεφαιμένῳ τοῦ Ὁσίου, ἐκ ταπεινότητος πάντως, ἐπὶ τὸ ἐνδότερον μᾶλλον τοῦ τόπου εἰσελθεῖν, καὶ τὸν Αἰγύπτῳ Ἰωάννῃ ἐπιζητῆσαι. Ὡς οὖν οἱ ἀποσταλέντες εὐρον ὃν ἐζήτην, καὶ ἀπήγγειλαν δὲ ὁ παρεγένοντο, πρῶτον μὲν οὐκ ἐπιθετο προσεῦσθαι· ὀχληθεὶς δὲ προσηύχετο· καὶ στραφείς, λέγει πρὸς τὸ δαίμονιον· Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀκάθαρτου πνεύμα, οὐκ ἐγώ, ἀλλὰ Ἀναγίας ὁ τοῦ Θεοῦ δούλος διακελεύεται σοὶ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ παιδός. Ταῦτα ἀκούσας τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα παρὰ τοῦ Ἀγίου, ἐξῆλθε· καὶ γέγονεν ὁ παῖς ὑγιής· καὶ ἐπὶ τὸ παραδόξον τοῦ θαύματος διαδόχῳ τουτον εἰσῆλθαστο, ἐπίσθη καὶ μὴ βουλούμενος τὴν τοῦ Ἐπισκόπου δεξασθαι χειροτονίαν ἐν Καισαρείᾳ.

Ὅτε δὲ οὐ συνεχωρεῖτο τὸν ἰσχύιον βίον καὶ ἐρημικὸν μετέρχεσθαι, τὴν Καισαρείαν καταλείψας, πρὸς τὴν ἐρημον παλινδρομεῖ. Ἄλλ' οὐκ ἔλαβε τὸν γηπόνον ὁ Ψασαυρός· παιδίον γὰρ ἔχων σμικρότατον, ὑπὸ ἀκαθάρτου καὶ τούτου ὀχλούμενον πνεύματος, σπυριδίῳ ἐνθεὶς, καὶ βοτάναις ἀνάθεν καλύψας, τέθεικεν ἐν χορῷ τῆς τοῦ Ἁγίου Συρίδος, κἀκείθεν ᾤχετο. Κλαυθυρῖσαντος οὖν τοῦ παιδός, ἀναστάς ὁ Ἅγιος, καὶ ἰδὼν, ἐπέγνω τὸ ἐμφυλεῖον αὐτῷ ἀκάθαρτον πνεῦμα· καὶ σφραδύσας τούτο, ὑγίωσε τὸν παῖδα· ἀλλ' οὐκ ᾤρησεν ὁ ψυγάς.

Σχῆμα γὰρ ὑποδύ; ἀνθρώπου, καὶ ἐπὶ κρημνώδους καὶ δυσβάτου τόπῳ τὸν Ἅγιον εὐρῶν, προσέπεσε τοῖς τούτου ποσίν, εὐλογίαν, ὡς δῆλόν, ἐπιζητῶν. Τὸ ἀλλόρον οὖν τῆς ὄψεως ὁ τοῦ Θεοῦ δούλος καταπλαγεὶς, τῶν ποδῶν αὐτοῦ συμπλεκέντων, πρὸς τὸν ἐσχατον τοῦ κρημνοῦ ἀπερρίθη πυθμένα, κατα κεφαλῆς πεσών· οὐδὲν ὁ ἔτι ὁ βοσταντικός ἐκ τούτου ἀπάνωτο· ἔμεινε γὰρ ὁ Ἅγιος τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι ἀδιάδωτος. Εἰς οὕτως ἀνδρσφόνῳ ληστῇ τῶν τοῦ Θεοῦ δούλων ἐπέδωκε. Τοῖνον καὶ

ποτέ μὲν ὑπ' αὐτοῦ ἐπύπτετο, ποτέ δὲ καὶ ὁ περιεβέβλητο ἐνδύμα ἀφροῖτο, καὶ τὴν καλυψὴν ἐνεπίμπρα ὁ τύραννος. Οὕτω δὲ πάσῃν ὁ Ἄγγελος, τοῦτο μόνον καθ' ἑαυτὸν ἔλεγεν ὡς. Ἐἴπερ, ὡ Κύριε, ἀρεστά σοι ταῦτα, εὐχαριστῶ σοι. Ἦ ἔκασεν ἐξ οὐρανοῦ ὁ Κύριος· καὶ κρατηθέντος ὑπὸ τοῦ Ἀρχόντος τοῦ ληστοῦ, καὶ φόνω δεινῶ τὴν ψυχὴν ἀποορήξαντος, οὐ μικρὰς ἀνέσεως ὁ τοῦ Θεοῦ δοῦλος τετύχηκεν· ἀλλ' οὐκ ἐπαύσατο καὶ πάλιν ὁ δόλιος ὄρυσσεν κατ' αὐτοῦ.

Διεροχόμενον γάρ ποτε τοῦ Ἁγίου πρὸς ἐπίσκεψιν Ἀδελφῶν, γυνὴ τις κατὰ πάροδος ἐντυγούσα τῷ Ἁγίῳ, καὶ τῶν ἰχνῶν αὐτοῦ ἐπιλαβομένη, παρεκάλει μὴ ἀπαξιώσαι προσαναβῆναι ἐν ᾧ αὐτὴ κατῴκει δωματίῳ, ἐφ' ᾧ εἰσελθόντος ἀρῶσασθαι τὸν ἐν τοῦτου ἁγιασμόν. Ὡς οὖν ὁ Ἅγιος δυσωπηθεὶς κατένευσε, καὶ εἰσῆλθεν, ἡ σνομος καὶ βέβηλος μινάς, τὰς θύρας κλεισάσα, πᾶν μέλος αὐτῆς ἀπεγύμνω· κἀκεῖνα ἡ ἀναιδὴς καὶ μιὰρὰ ἔπραττεν, ἄπερ μηδὲ θεοὶς εἰπεῖν, πειρωμένη μολῦναι τὸν ἀμόλυτον· ἀλλ' ὁ ἀδαμάντινος οὗτος, τὸ τοῦ δαίμονος ὄργανον καταβαλὼν καὶ ἀπώσατος, ἐξῆλθεν ἀθλαδῆς.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἰωάννης, ἀκούσας περὶ τίνος Ἀσκητοῦ Μαρκιανῶ, διαβεβημένου τοῖς πᾶσιν, ἐπόθει θεῶσασθαι αὐτόν. Ὅτι δὲ ἐθεάσεν ὑπὸ δεσμῶν πεσεῖν, τοῦ μὴ ἐξελθεῖν τοῦ σπηλαίου, καὶ ἀπαραίτητόν τι παρεμπέση, αὐτὸς ἑαυτὸν δεσμησας, τὸν δεσμὸν διαρρήξαι οὐκ ἠνέστητο. Ἀλλ' ὅποιον παράδοξον ἢ παντέφορος πρόνοιαν κάταυθα οἰονομεῖ! Ἄγγελος μεταρσιον ἄρας τὸν Μαρκιανῶν ἐκ τοῦ κελλίου αὐτοῦ, ἀφοφῆτι ἐν τῷ ἄνθρωπῷ τοῦ μακαρίου Ἰωάννου κατῴκισ.

Συνελθόντων οὖν ἀμφοτέρων, καὶ ἀσπασαμένων, καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους πνευματικῆς ὀμιλίας εἰς κόρον ἐμφορηθέντων, καὶ τοῦ μακαρίου Ἰωάννου τὸν τελευταῖον τῆς εὐχαριστίας προσεπιπλέξαντος λόγον, καὶ οὕτως εἰπόντος·

• Δόξα τῷ Ἁγίῳ Θεῷ, τῷ καταξιώσαντι με τὸν ποθεινότητόν μου ἰδεῖν Μαρκιανῶν, ἐξαιφνης ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου ἀνασπασθεὶς ὁ Μαρκιανῶς, ἐξ ὀφθαλμῶν γέροντος τοῦ μακαρίου Ἰωάννου. Τοῦτο δὲ εἰς λογιμῶς διαφόρους τὸν Ἅγιον ἐπέβαλε, καὶ διατάξων ἦν. Τοῖς λογιμοῖς οὖν μαχομένους καὶ τοῦ δεσμοῦ καταφρονήσας, ἐξῆλθε τοῦ σπηλαίου, καὶ τὴν πρὸς τὸ Μαρκιανῶ κελλίον ἀγρουσαν ὁδὸν ᾧθευ· τῷ γὰρ με-

γέθει τοῦ θαύματος ἐκπλαγείς, φάντασμα ὑπέλαβεν εἶναι τὸ γεγονός. Ὡς οὖν ἀπῆλθε, καὶ ἐξ ὀνόματος καλοῦντα τὸν Ὅσιον Μαρκιανῶν ἠκίκεῖ, καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐπιδημίας ὁ μακάριος Ἰωάννης ἀνέμαθε, χαίρων ἢ τὴν καρδίαν, καὶ ἀγαλλόμενος· διὰ τοῦτο καὶ πάλιν ἀσπασαμένων, ἢ εὐχαριστήριον ὄξαν τῷ Θεῷ προσαγαγόντων, οἰκάθε πάλιν ὑπέστρεψε.

Καὶ τί μοι τὰ πολλὰ λέγεις; οὗτος καὶ δαιμόνια ἐξ ἀνθρώπων οὐκ ὀλίγα ἀπῆλασε· καὶ νοστήματα ἀνίατα ἐθεράπευσεν· ὕδατα ἐν διαφόροις τόποις ἀνάβλυται πεποιήκεν· ὄγετους ἐξ οὐρανοῦ δι' εὐχῆς πολλάκις κατήγαγε· καὶ ἄλλα πολλὰ σημεῖα ὁ Θεὸς διὰ τούτου εἰργάσατο. Καὶ μετὰ ταῦτα τὴν τιμὴν αὐτοῦ ψυχῇν τῷ Θεῷ παρατίθησιν, ἐν εἰρήνῃ καὶ γῆρα αἰῶν.

Τοῖς αὐτῶν ἁγίαις προσεβίαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδή ζ. Θεοῦ συγκρατίσασιν.

Ὡς οὐβος οὐράνιος, ἐν γῆ διψήσῃ τὰ πᾶ διατάγματα, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, αἰεὶ πολυτὰς καταπιάνουσι, καὶ ἀκορίστως βροῦν ἐπιλάσασουσι. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νόσκει θεοφρονί, τοὺς ἀσωμάτους Νόας διαέγραφας· καὶ τὰς τούτων παμμάκαρ, ὑμολογίας ἐνθους γεγόμενος, τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν ἐξεπαίδευσας. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Δσχεῖον τοῦ Πνεύματος, τοῦ Πανουργίου ὠφῆς εὐάροστον, καὶ τὰς τούτῃ ἐμπνεύσεις, καὶ φανερώσεις προφητικώτατα, προαγορευῶν, ἐδόξας γηθόμενος· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ νῦν πεπλήρωται, ταῦ Ἡσαίου ἢ πρόαγορευσεις ἐν γαστρὶ γὰρ Παρθένου, τὸν Θεὸν Λόγον ἐσχες, καὶ τέτοκας τὸν Λυοδότην· ᾧ πάντες κρουαζόμενοι· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδή η. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Διαφανές ὡς ἑσπετρον, γεγονός Διονύσιε, καὶ χωρητικὸν τῶν καθάρων ἐμφύσεων, τὸν νοῦν ἐργασάμενος, δι' ἀρετῆς παλῶδισ, τὰς μακροκρυγὰς, τῶν ὑπερνοῦν λαμπρόδων, δεχόμενος ἐδόξας· Ἰσοεὶς εὐλογεῖς, λαὸς ὑπερψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αθονατέρα χάρις σου, ἐξεγύθη τοῖς γείλεσιν· ὅθεν τὰς ἐνθους, διδασχὰς παρήθη-

κας, τὴν τούτων διάνοιαν, ὑπερφύας ἤντιν ἐξαπλῶν, καὶ διατρανῶν, καὶ τληνῶν; ἀναπτύσσω, τοὶς πιστεῖ μελαδούσιν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερφύετε, Χριστὸν εἰς τῆς αἰῶνας.

Γνωριμωτέρα γέγονε, διὰ σοῦ Διονύσιε, ἡ τῶν Ἀθηνῶν πανευκλεῆς Μητρόπολις, Χριστῷ προσεγγήσασα, σὲ ἀπαρχὴν πανίερων, τῷ Παμβασίλει, διπνευῶς μελῶδούντα· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερφύετε Χριστὸν εἰς τοῦ αἰῶνας. **Θεοτοκίον.**

Μήτηρ Θεοῦ πανάμωμε, τῆς φυγῆς με τὰ τραύματα, καὶ τῆς ἀμαρτίας, τὰς οὐλὰς ἐξάλειψον· Ὑἱὸν γὰρ ἐγέννησας, τὸν ἐξουσίαν ἔχοντα, τοὺς πεπαιδωμένους, τὰς σειραῖς τῶν πταισμάτων, εὐκλείης ἀνιέναι, τῶν δεσμῶν τῶν ἀλύτων, τὸν μόνον εὐεργέτην, καὶ μόνον ζωόδοτον.

Ὁ Εἰρμός.

- Ἑπταπλασίως κείμενον, τῶν Καλδαίων ὁ τύραννος, τοὶς Σουτῆσέτιν ἐμιμανῆς
- ἐξέκαυσε· ὄνυμει δὲ κροῖττον, περισυνέντας τούτους ἰδὼν, Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερφύετε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ Σ. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Αγγίῶν Ἀποστόλων ἀζιώβεις, Σακτῆς χρηματίσαι καὶ σύμπος, συγκοινωνῶς, γέγονας τῆς δόξης καὶ σὺν αὐτοῖς, ἐπὶ τὴν Θεὸν ἐσπύσας, σώματος τοῦ ὄντος ζωαρχικοῦ, τῆς μόνης Θεοτόκου, καὶ σεβασμιωτάτης, ἣν ἐπαξίως μεγαλύνουμεν.

Τῆς Σείας βασιλείας ἐν οὐρανῷ, κληρονόμας ἐγένε ἀς ἔθνος, Ἀρχιερεῖς, Πάτερ ὡς ἀπύτητος ἀληθῆς, ἱερῶν ἡμῶν χρίσματος, αἵμα συγκράσας παρανοικῶν· διὸ διπλοῦς στεφάνους, ἀπειλητῶς ἀλίως, ἱερομύστα Διονύσιε.

Ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν, Ἱεράρχα σοφῆ Διονύσιε, διὰ παντός, πρέσβευε ρυτῆθῃαι ἐκ πειρασμῶν, τοὺς εὐσεβῆς ἡμῶν τὰς σε, μύστα τῶν ἀσφῆτων Σερβιῶν, ὡς τῆς κρηραίνου, καὶ Σαρραχικωτάτης, ἱεροφάντης ἀγαλότητος. **Θεοτοκίον.**

Νικῶσαν τὰς αἰρέσεις νεανικῶς, τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν ἀνάδειξεν, ἣν ὁ Χριστὸς, αἵματι τιμῆ τῷ ἑαυτοῦ, ὡς ἀγαθὸς ἐκτίητο, Κεχαριτωμένη ὁ σὸς Ὑἱός· καὶ σώσον ἐκ κινδύνου, καὶ τῆς ἐπικρατίας, τῆς κατεχούσης ἡμᾶς λύτρωσαι.

Ὁ Εἰρμός.

- Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διὸ σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταίμαρχιαι μεγαλύνουσι.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Τῷ Παύλῳ Διονύσιε, τῷ κλεινῷ Κορυθαίῳ, μαθητεύεις πανόβει, ὑπ' αὐτοῦ ἐμνήσθης, τῶν ἀποκρύφων τὴν γνώτην· ἦθεν σε καὶ λαμπτήρα, τῇ Ἐκκλησίᾳ τίθησιν, Ἀθηνῶν προχειρίσας, τῆς εὐσεβῆς, Ἱεράρχῃν πόλεως· ἦν φυλάττος, οὐλοδοῦσαν πάσασα, σαῖς εὐχαῖς Θεοκέρυξ.

Θεοτοκίον.

Εν τῇ σεπτῇ κοιμήσει σου, Παναγία Παρθένε, παρῆν ὁ Διονύσιος, σὺν τῷ Ἱεροσέμ, καὶ Τιμοθέῳ τῷ Σείῳ, ἅμα τοῖς Ἀποστόλοις, ἕκαστος ἕκαστος, πρόσφορον τῇ σῇ μνημῇ· μεθ' ἧν καὶ νῦν, πάσα γλῶσσα βρότειος ἀνυμνεῖ σε, τὴν τοῦ Θεοῦ λοχεύτριαν καὶ τοῦ κόσμου προστάτιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου·

Δέξα. Ἦχος πλ. δ'. Γερμανοῦ.

Εν Ἱερουσὴ καὶ Μάρτυσι διαπρέβεις· Ὅσιε, πιστὸς ἀνεδειχθῆς Ποιμὴν, τοῦ Χριστοῦ πῶν τὸ ποτήριον· διὸ ἐν ἐκατέρωις εὐαρεστήσας· αὐτῷ τῷ Χριστῷ, πρέσβευε ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, σὺν τοῖς ἄνω Λειτουργοῖς, ἐν φωτὶ νῦν αὐλιζόμενος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐὶ τοῦ παραδόξου Σαύματος.

Αμὲν φυγῆς, ῥάθυμιαν ἀμελείαν, ἀκπῆδαν ἀνίαν, ἀσπίαν ἀσέλημαν, ἀπτιλαγίαν ἀνηκόϊαν δεινῆν, τῶν προσταγμῶν τοῦ Θεοῦ Πνεύματος· πάσαν πρὸς τούτοις δὲ, ἀπλησίαν ἄγνοιαν, ἀσυμπαθῆ, τρόπον, ἀσυνείδητον, γνώμην, καὶ σώσον με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Κύριε, εἰ καὶ κριτήριον.

Αναρχε, Λόγε τοῦ Πατρὸς ὁ Ὑἱέ μου, καὶ τῷ Πνεύματι σὺν ἡρώς, πᾶς τὰς σὰς ἀγράντους παλάμας, ἐπὶ τοῦ ἔθλου ἐξέστεινας; τίς ἡ τσαυτῆ σου νῦν, πτωχεῖα ὑπεράγαθῃ; παρισταμένη τῇ σῇ σταυρώσει, ἀνεβόα ἡ Παναμάωμος.

Καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Δ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἱεροθέου,
Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, φάλλομεν **Στιχηρὰ**
Προσόμια τοῦ Ἁγίου τρία.

Ἦχος α΄. Πανεψῆμοι Μίσυρες.

Ο φωτισεῖσάτος Χριστοῦ, ἔρω· καὶ θεο-
τάτος, τὴν σὴν ψυχὴν κατέλαμπρυνε,
καὶ τὴν διάνοιαν, γλυκυτάτῳ φέγγει, εὐσεβῶς
ἐπύρσευσε, καὶ πᾶσαν αἰσθητὴν ἠδυπάθειαν,
ὡς πῦρ κατέφλεξεν, οὐρανίων ἐπιλάμψων,
ἐκτέλεσας, δοχεῖον πανέντιμον.

Ἡ μεγαλοπρέπεια τῶν σῶν, λόγων Ἱεροθέε,
καὶ τῶν σοφῶν ἀποδείξεις, ἢ πανκρ-
μόνιος, καὶ ἀκρίβεστάτη, ἀγωγή καὶ μέθοδος,
ἐπιστημονικῆς διαθέσεως, καρπὸς γνωρίζεται,
καὶ φωτίζει τοὺς πρῶταρέχοντας, καὶ σοφίζει,
τοὺς ἀναγινώσκοντας.

Τὸ περιφανέστατον τῶν σῶν, συνταγμάτων
"Οσιε, περὶ τὰ θεῖα θεάματα, ὁ Διονύ-
σιος, ὁ πολὺς τὰ θεῖα, τοῖς πιστοῖς ἐκήρυξε,
καὶ τὸ ὑπερφυῆς τῶν δογμάτων σου· μετ' αὐ-
θυσώπησον, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν
εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε πανμύνητε Μασθῆς, τὸ ἐν σοὶ μ-
σῆριον, προφητικῶς εἶδεν ὄμμασι, βατοῦ
τὴν ἀφλεκτον, καὶ περ καιομένην· πῦρ γὰρ τῆς
Θεότητος, τὴν μήτραν σα Ἀγνή αὐ κατέφλεξε.
Διὸ αἰτούμεν σε· ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
τὴν εἰρήνην, παράσχου τοῖς δούλοις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σφαγὴν σου τὴν ἀδικίαν Χριστῆ, ἢ Παρθένος
βλέπουσα, οὐδωρομένη ἐδὸς σοι· τέκνον
γλυκυτάτου, πῶς ἀδικῶς θνήσκεις· πῶς τῇ
ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν κρεμάσας τοῖς
ὑδασι· Μὴ λίπης μόνην με, εὐσεβῆτα πολυέλεε,
τὴν Μητέρα, καὶ δούλην σου δεῖμαι.

**Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὡς σύνθηες,
καὶ Ἀπόλυσις.**

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Ἡ συνθήης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς
Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὐ ἢ
Ἀχροστιχίς·

Τὴν φωσφόρον σου, Παμμάρκαρ, μνήμην σέβω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Τὸν οὐρανοφύτην μυσταγωγόν, θεολήπτον

Παῦλον, τὸν τοῦ κόσμου σαγηνευτὴν, δι-
δάσκαλον ἔχων θεωρίας, τῆς ἀνωτάτω μύθης
γέγονας.

Ἡ πνευματοκίνητος ἐμφανῶς, τοῦ Παύλου
σε γλώσσα, σθηγγαμένη τὰ τοῦ Θεοῦ,
μυστήρια μάκαρ περιέσχες, καὶ θεηγόρον ἀ-
πειράσαστο.

Νυττόμενος πῶθω πνευματικῶ, καὶ θεοῖς
λογοῖς, ἐν συνέσει προσομιλῶν, τῇ πάν-
των Δεσπότη πανήροτος, θεολογίας ἀνατέ-
θεικας.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς αἰδίου θεοπρεπέ, δοχεῖον Παρθένε,
γενομένη καὶ καθαρὸν, κηλίδων με πά-
σης ἀμαρτίας, καὶ μολυσμάτων πλῦνον Δέ-
σποια.

Ὠδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀφίδος.

Ως ἱερολογεῖντα, τὰ ἱερὰ γράμματα, καὶ
τῆς εὐσεβείας τὸν λόγον ἀνακηρττοῦντα,
πάντες τιμῶμέν σε, χαρμονικῶς συνελθόντες,
μάκαρ Ἱεροθέε, καὶ μακαρίζομεν.

Συντομία καὶ νεύσει, καὶ δεῖκῶ ἔρωτι, πρὸς
τὸν εὐεργέτην τῶν ὄλων ἀνατεινόμενος,
τὸν νῦν ἐλάμπρυνας, μαρμαρυγαῖς ταῖς ἐκεί-
θεν, καὶ ψυχὴν ἐφαίδρυνας, μακαριώτατε.

Φερωνύμως ἐκλήθης, καὶ ἱερὸν ἔνθεον, καὶ
ἠγιασμένον θεόφρον, ἄφθης ἀνάθημα, τῷ
Παντοκράτορι, καὶ Ποιητῇ τῶν αἰώνων, καὶ
ναὸν ἐκόσμησας, τὸν ἐπουράνιον.

Θεοτοκίον.

Οὐρανὸν ὁ ταυῖσας, καὶ τὸν τῆς γῆς Ἄ-
χραντε, γύρον, ὁ κατέχων τὰ πάντα, φι-
σει Θεότητος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σε, σωματικῶς
κατεσχέθη, καὶ πιστοῖς σε στήριγμα, πᾶσιν
ἀνέδειξεν.

Ὁ Εἰρμός.

Οὐρανίας ἀφίδος, ὀροφυργε Κύριε, καὶ
τῆς Ἐκκλησίας δομῆτορ, σύ με στε-
ρέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν
ἢ ἀκρότης, τῶν Πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε
φιλάδρωπε.

Κάλεσμα, Ἦχος γ΄. Θεῖα· πίστεως.

Πᾶσαν ἠρδευσας τὴν οἰκουμένην, ὡς περ νόμασι ταῖς διδασκαίαις σου, τῆς εὐσεβείας ἐδύλιζων τὰ δόγματα· ἡ τῆς ζωῆς γὰρ πηγή, ὁ Χριστός ἐν σοί, ἐπανεπαύσατο ὡς Ἰερόθεε· Πάτερ ὅσιε, αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρηθῆσθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δίξασθαι, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σάρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸν ἐνανθρώπησας μετένευεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρηθῆσθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ημίαικτος ἀμνὸς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενότης, ἐν τῷ Σταυρῷ Στασάμενη κρυψάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνοδίνως βλαστῆσαντα, μητροπροεπῶς Σοφωφύουσα ἐκρούγασεν· Οἱ μοι, τέκνον μου· πῶς πάγχεις θείων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἀνθρώπου!

ᾠδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ρητορικῆς, Σηγορίας ἐλάμπρυνας, τὰς χορείας, μάκαρ Ἰερόθεε, τὰς τῶν Πιστῶν, καὶ τὸν ἱερόν, σύλλογον Θεόφρον, τῶν Ἀποστόλων κατηύφρανας, ἐκστάσει Θεοτέρᾳ, κερημένους καὶ ψάλλον· Τῇ δυνάμει σου ὁδῶς Φιλάνθρωπε.

Οὗτος Θεῶν, ἱερωμένος γεγενῆσθαι, ὀλοτρόπαις, μάκαρ ἐξιστάμενος, ταῖς πρὸς αὐτὸν Θεολογικαῖς, ἱερολογίαις, Ἱεροφάντορ Θεόληπτε· καὶ Θεῖος ὑμολόγος, καὶ σοφὸς Σηγῆρος, τοῖς παρούσιν ἐμφρόνως κρινόμενος.

Νῦν καθορᾶν, Πάτερ τὰ Θεῖα τρανότερον, παρελθόντων, πάντων ἱερώτατε, τῶν αἰνιγμάτων καὶ τῶν σκιῶν, ταῖς ἀληθεστάταις, τῆς Θεοπειῆς ἐμφάσει, δυσώπησον σῶθῆναι, τοὺς πιστῶς μελωδούντας· Τῇ δυνάμει σου ὁδῶς Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν Θεόν, τὸν ἀχωρήτως χωροῦμενον, ἐν κοιλίᾳ, Πάναγε ἐχώρησας, ὡς καθαρὰ καὶ παρθενικαῖς, καθωραϊσμένην, φαιδρότην ἀειπάρθενε· διό σε Θεοτόκον, ἀληθῶς εὐφημοῦμεν, καὶ τὸν τόκον σου πιστεῖ δοξάζομεν.

ᾠδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπέσω.

Ομοδιαικτος Μάκαρ, τῷ τῶν Ἀποστόλων ὑπάρχων συστήματι, σὺν αὐτοῖς ἐπέστις, τῇ κοιμητῇ τῇ Θεῖα Θεοπέσιε, τῆς τὸν

Ζωοδότῃν, σωματικῶς ἡμῖν τεκούσης, παναγίας ἀργῆς Θεομήτορος.

Υπερφυῶς ἐνήθησας, καὶ πρεσβυτικῶς τὰ ὑπὲρ λόγον θαύματα, κρηγῆσω πάσι, τοῖς πιστῶς δεχομένοις τὴν ἑλλαχμῖν, καὶ τὰς σὰς Παμμάκαρ, συνοπτικὰς Θεολογίας, συνιέναι πόθοισι πανάριστε.

Πανολθείαις αἰτίαις, τῆς ὑπερφυοῦς φωταγωγίας λαμπόμενος, ἀκριβείᾳ θείων, ἀποδείξεων καὶ καθαρότητι, τῶν πολλῶν ἐκράτεις, χρόνον τριβῆ καὶ θεωρία, σοφιτέρᾳ τὰ Θεῖα μουόμενος.

Θεοτοκίον.

Απειράνθρωπος Παρθένε, τὸν ἀπερίοριστον φύσει Θεότητος, ἀνδραλέντα Λόγον, διημάς τοὺς ἀνθρώπους συνελαβες, ἐξ αἰμάτων Κόου, παρθενικῶς διαπλασθέντα, ὑπὲρ λόγον καὶ νόμον τῆς φύσεως.

ᾠδὴ ς΄. Πλάσθητί μοι Σωτήρ.

Μῦθεσι Θεοπροπέι, τῷ θείων γνώσιν μουόμενος, τοὺς λόγους Πάτερ τοὺς σοὺς, ὡς αὐτετρα λόγια, σαφῶς καταλέλοιπας, ἱερογνωσιαῖς, τὰς ψυχὰς ἡμῶν φωτίζοντα.

Μακάριος ἀληθῶς, ἐγένου Θεομακάριστε, κεκαθαρισμένη ψυχῇ, τὸ ὄντως μακάριον, καὶ μόνον ἔρασιμον, ἀγαπήσας κάλλος, τοῦ Σατήρος Ἰερόθεε.

Αγχαίντος ἐπιβολαῖς, ἐνατενίζων Θεόληπτε, ταῖς νοηταῖς ἀστραπαῖς, τῶν θείων ἐλλάμβῶσεν, τῆς τούτου μεθέξεας, καὶ φωτοδοσίας, κοινωνῶς ὡφθης μακαρία.

Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σὲ Θεοτόκον δοξάζομεν· τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, ἀρήτηως γὰρ τέτοικας, σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, συνδεδραμηκότα, Παναγία Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

Πλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλοὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ ὑπερμάχῳ.
Τὸν Ἱεράρχην Ἀθηνῶν ἀνευφημοῦμέν σε, ὡς μνηθέντες διὰ σοῦ ξένα καὶ ἄφρονα· ἀνεδείχθης γὰρ Θεόληπτος ὑμολόγος. Ἀλλὰ πρέσβευε παμμάκαρ Ἰερόθεε, ἐκ παντοίων συμπτωμάτων ἡμᾶς ρύσῃσαι, ἵνα κράζωμεν· Χαίροις Πάτερ Θεόσοφε.

Συναξάριον.

Τῆς Δ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Ἱεροθέου, Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

Στίχοι.

Ἱεροθέιος ἱερώθη σοι παλαι·
Νῦν δ' αὖ μεταστάς, καὶ συνήφη σοι, Λόγε.

Ἡοὶ σῆμα κάλυψε τετάρτη Ἱεροθίου.

Θύτος τῶν ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἐννάε βου-
λευτῶν εἰς ἡν. Προκατηχηθεὶς δὲ παρὰ
τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, Ἐπίσκοπος χειροτο-
νεῖται Ἀθηνῶν· καὶ αὐτὸς τὸν μέγαν Διονύ-
σιον τὴν εἰς Χριστὸν κατηχεῖ πίστιν. Αὐτὸς δὲ
καὶ ἐπὶ τῇ κηδεῖα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου
ἦν ἐξάρχων, ἐπὶ τῇ συνέλευσει τῶν Ἁγίων
Ἀποστόλων, ὅλος ἐκδημῶν, ὅλος ἐξιστάμενος,
καὶ παρὰ πάντων, ὡν ἤκούετο καὶ ὠράτο,
Ζεόλητος, καὶ Θεῖος ὑμολόγος φαινόμενος.
Καλῶς δὲ καὶ Θεοφιλῶς πολιτευσάμενος, καὶ
Θεὸν τῇ πολιτείᾳ καὶ τοῖς κατορθώμασιν εὐ-
φράνας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῆς αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυ-
ρος Πέτρου Καπιτωλίου.

Στ. Εὐθύτατος ὡν μάγιστρον Πνεύματος Πέτρου,
Τὸ τοῦ ζήτους εὐθύτατον αὐκ εἰδειλία.

Ούτος ἦν γέννημα καὶ ἑρέμια τῆς αὐτῆς
πόλεως, σφοδρὸς ἄγων, καὶ συνέσει πολ-
λῶν διαφέρων. Γάμος δὲ προσομιλήσας, καὶ
παιδᾶς τρεῖς ἀποτεκῶν, τὸν μοναστικὴν βίον
ὑπέβη· καὶ Προσβύτερος βία τιμῆς παρὰ
τοῦ τῶν Σρόνων ἰδύμεντος Βασίτεω, ὡς διδά-
σκαλος Χριστιανῶν, τῶ τῶν Ἀγαρηνῶν ἀεὶ ἀβ-
λεται ἐθνάρχη· καὶ ἐν τῇ τῶν Δαμασκηνῶν
ἀγλῆς, διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀγάπην, πρῶτον
μὲν τὴν γλώτταν τιμῆς, τριαντίτερον καὶ δεύ-
τερον ἐξεβόησεν. Ἐπὶ οὗτῶ τὴν δεξιὰν γῆρα
ἀφαιρέσεται, καὶ τοὺς πόδας. Ἐπὶ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς ἐξορύττεται, καὶ σταυρῷ προσπήγνυται,
καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται, καὶ κυρτὶ τὰ
ὄσα πυροπολεῖται, τῷ ποταμῷ ἀπερρίθη.

Τῆς αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μαρτυρός
Δαυινῆς, καὶ τῶν θυγατέρων αὐτῆς Βερίνης,
καὶ Προσόκης.

Στ. Τὸ τοῦ ποταμοῦ ρέυμα ρύμμα τρεῖς κόραι
Βιωτικῶν ἔχουσι ἀνοματιῶν.

Αὐταὶ αἱ γυναῖκες Θεῖῳ ζῆλῳ τρωήσασαι,
καταλιποῦσαι οἰκίας καὶ συγγενεῖς, πρὸς
τὴν ἀλλοτριάν μετετάξαντο· καὶ τὸ λοιπὸν

φειγούται, κατέλαβον τὴν Ἔδεσσαν. Ἐκείσε
τοῖνυν διατριβασῶν, ἐξαιώνης ἐρίσεται ὁ ἀνήν
καὶ πατήρ στρατιώτας ἔχων πρὸς τὴν σύλλη-
ψιν τῆς Σῆρας. Ὡς δὲ συνελήθησαν, κατέ-
λαβον τὴν Ἱεράπολιν· ποταμοὺς δὲ παραρρέει
τὴν ὁδὸν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐπανίσταν. Αὐταὶ
λαθῦσαι τοὺς στρατιώτας, ἀριστοποιουμένους
καὶ μεθύοντας, εὐχῆ συντόμῳ χρῆσασθαι,
εἰσῆλθον εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἀρῆκαν ἑαυ-
τάς διὰ τῶν ρευμάτων· καὶ οὕτως ἐτελειώθη-
σαν διὰ τῆς τοῦ ὕδατος πυρηνῆς.

Τῆς αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Λυδάκτη, καὶ Καλλιस्थῆς τῆς αὐτοῦ θυ-
γατρὸς.

Στίχ. Ζῆραι θανά, Λυδάκτη Μάρτυς Κυρίου,
Σὺν Μάρτυσι ζῆς, καὶ Θεῷ ζῶντι βλέπεις
Θεοῦ θεωρεῖ κάλλος ἡ Καλλιस्थῆν,
Οὐπερ τὸ Θεῖον εἶχεν εἰς ἀσέτην σῆνος.

Ούτος ὑπήρχεν ἐξ Ἐφρασίῶν τῆς Ἀσίας·
ὅς καὶ Δουξ δουκῶν γεγονώς, καὶ Ἐ-
παρχος Μαξιμίαν, ἐν πλούτῳ καὶ συνέσει πολ-
λῶν διαφέρων. Διὰ δὲ τὸ μὴ θελήσει αὐτὸν
ἐκδοῦναι πρὸς γάμον τὴν αὐτοῦ θυγατέρα
τῷ Βασιλεῖ, ὡς ἀλλοτριῶ τῆς πίστεως, τὴν
οὐσίαν ὀνειδέσθαι· καὶ εἰς Μελιτινήν ἐξορισθεῖς,
τὴν κεφαλὴν ἀφαιρέσεται. Ἡ δὲ Καλλιस्थῆν
τὴν κεφαλὴν χειραμένη, καὶ ἀνδρικόν σχῆμα
περιβαλομένη, ἐν Νικομηδείᾳ ἐκρύπτετο. Μετὰ
δὲ χρόνους ὀκτώ, πρὸς τινα γυναῖκα ἦλθεν ἐπὶ
τὴν Θράκην, ἥς ἡ θυγάτηρ τοὺς ὀφθαλμοὺς
ἐλελεώθη· ἦν καὶ ἰασαμένην, χάριν τῆς ἰά-
σεως, πρὸς κοινωνίαν γάμου οἱ τεκόντες ἀ-
νόμοσαι ταύτην, ἀνδρα πάντες εἶναι οἰόμενοι, τῇ
ἰδίᾳ ἐβουλήθησαν θυγατρὶ. Ἡ δὲ, ἀναγκα-
σθεῖσα, λέγει τὰ καθ' αὐτήν· καὶ ἐκπλαγυντες,
ὡς περ εἰδὸς, ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

Τοῦ οὗ Μαξιμίαν ἀναγορευθέντος, κρατεῖ τῆς
βασιλείας Λικίνιος· τούτου τῇ γυναικὶ πιστῇ
οὐσῆ, ἀδελφῇ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐμ-
φανίζεται ἡ Καλλιस्थῆν, καὶ ἐπιτίθει πάντα
τὰ συμβάντα αὐτῇ. Ἡ δὲ περιλαμβάνει
ταύτην, καὶ ὡς μητέρα καθίστα τὸ ἑαυτῆς
υἱοῦ· καὶ οὕτως ἡ μακαρία Καλλιस्थῆν πά-
σαν τὴν πατρικὴν οὐσίαν, ἦν ἀφείλετο ὁ Μα-
ξιμίανος, ἀπολαμβάνει· καὶ τὸ ἅγιον λείψανον
τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἀπὸ Μεσσοποταμίας εἰς Ἀ-
σίαν κερτίζει· καὶ Μαρτυροῖον ἐν οὐρανῷ αὐ-
τοῦ δειμαμένην, καθιστοῖ· καὶ τὸ λειπόμενον

τῷ εαυτῆς βίᾳ ἀποστολικῶς διανύσασα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀμμου τοῦ Αἰγυπτίου.

Στίχ. Ἀσκήσεως ὄληθε τὴν στεγὴν τρίβον.

Ἀμμου ὁ ἅγιος, καὶ τρυφῆς εὖρε πλάτος.

Οὔτος Αἰγύπτιος ἦν τὸ γένος· καὶ ἐκ τῶν γονεῶν ὄρανοῦς γενόμενος, καὶ παρὰ τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ ἀναγκασθεὶς, γυμνακίᾳ συνεζεύχθη, μηδὲως προσχῶν αὐτῇ ὡς γυμνακίᾳ, ἀλλ' ὡς ἀσκήσῃ, ἐκ συνήκης ἀμφοτέρων. Συναικίᾳ δὲ αὐτῇ ἔτη δεκαοκτὼ, ἢ σχολάζων ἐν τῇ Βαλταμῶνι (*), πολλὰ αὐτὰ πόνον καὶ κόπον παρέσχεν. Μετὰ ταῦτα, ἀναχωρήσας ἐκείθεν, προσφρονῶν Λυτανίᾳ τῇ Μεγάλῃ· καὶ λίαν Σαυμασίᾳς ὑπ' αὐτοῦ, πολλοὺς ἐγένετο ἀφέλεια, καὶ μάλιστα διὰ τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἀπόρρητα θαύματα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φαύτου, Γαίου, Εὐσεβίου, καὶ Καιρήμωνος τῶν Διακόνων.

Οὔτοι μαθηταὶ ὑπῆρχον τοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας μεγάλου Διονυσίου, καὶ δίακονοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὁ μὲν Γαῖος καὶ Φαῦτος, σὺν αἰτῷ ἐξισθῆντες, καὶ πολλὰ παθόντες, τὸ τοῦ μαρτυρίου τέλος ἐδέξαντο. Εὐσεβῖος δὲ καὶ Καιρήμων, μετὰ τὴν τοῦ διόσκουλου ἐξορίαν, τοὺς ἐν φυλακῇ ἐπισκεπτόμενοι Ἁγίους, καὶ τὰ τῶν Μαρτύρων λείψανα Σάπτοντες, καὶ μέτροι τῶν Δεκίου χρόνων διακατεργήσαντες, καὶ πολλοὺς ὑπομείναντες πειρασμούς, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κρατηθέντες, ἀπεκεφαλίσθησαν. Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρᾶξεις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁδὴ ζ. Θεοῦ συγκατάθεσιν.

Α'γίων τὰ ἅγια, κατανοῆσαι σπεύδων μακάριε, καθαρότητα βίου, καὶ θεωρίας Σείας ἀκρότητα, σοφῶς ἐκτήσω, καὶ ψάλλων ἐκρανῶζες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ρημάτων ὁ σλόγγος σου, καὶ συγγραμμάτων ἡ καλλιπέεια, κατευφραίνει τοὺς πόθη, προσομιλοῦντας καὶ διανίστησι, πρὸς

ὑμνοῦν τὴν κραυγάζειν διδάσκοντα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μονάδα Θεότητος, γνωρίζομένην ἐθελόγησας, ἐν προσώπων Γοιάδι, καὶ ὑμνοῦμένην ἐν ὑποστάσει, τρισὶ Θεοφρον, καὶ ψάλλων ἀνεμέλτες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νομίμων τῆς φύσεως, παρθενομήτορ ἄνευ γειννητικᾶς, τὸν δεσπόζοντα πάντων, τῶν ὁρμωμένων καὶ νοουμένων Ἀγνή· ὃν ἀνυμνοῦντες, συμφώνως κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁδὴ η. Ἐκταπλασίως κείμενον.

Ηπανθῆνας τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου ἐνεργεῖν, τῇ καθαρωτάτῃ σε φυγῇ σκηνώσασα, θεοληπτον κήρυκα, καὶ θεηφρόον ἐδείξεν, ἱεροπρεπῶς τὸν Αὐτρωτὴν ἀνυμνοῦντα, καὶ πίστει μελωδοῦντα· Ἰερεῖς· εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μετ' εὐσεβοῦς ζητήσεως, ἐρευνήσας τὰ ἀρρήτα, τῆς οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ μυστήρια, τρεπὼς ἐρανέουσας, ὑψηλοῖα χρώμενος· καὶ τῇ γλυκυτάτῃ, τῶν σῶν λόγων συνήκη, βοῶν ἀδελείπτας· Ἰερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ηπανολγία χάρις σε, Θεοτόκος ἐμπνεύσας, καὶ θεολογίας ἀκρίβους ἐνέπλησεν· ἐντεῦθεν ἀνέβλουςας, ὡς ποταμούς τα δόγματα, τὰς τῶν Ἀποστόλων, κατευφραίνων χορείας· μετ' ὧν νῦν ἀνεμέλτες· Ἰερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένη Πάναγνε, τὴν φυγὴν με τοῖς πταισίμασι, καὶ λεκαλωμένη ἰσοδω ὀήγματι, Θεὸν τὸν δυνάμενον, ζωοποιεῖν τὰ σύμματα, ἢ ἀπειρογάμιας, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, ἀνάστησον βοῶσαν· Ἰερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρήμης.

- **Ε**πταπλασίως κείμενον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, καὶ Ἰεσοεβῆσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισθῆντας τούτους ἰδὼν, Τὸν Δημιουργὸν καὶ Αὐτρωτὴν, ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἰερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας αἰῶνας.

Ὁδὴ θ. Ἐξῆσθη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Σοφίας ὑπεροφίου ὡς ἐραστῆς, γεγονόσι τῶν χαρίτων τὸν στέφανον, τὸν ευπρεπῆ, χαί-

(*) Βαλταμῶς ἴσται ἕνα περικτακίον, ἕλατον τόπον, ἢ κήπον, περιγύοντα τοῦ Βαλταμῶς, ὑπὲρ καὶ Βαλταμῶς λέγεται Ἰδαλῶν. Ἦτις βαλταμῶς (κατὰ τὴν Παλαιάν) ἴσται ἀσπίλου τρυφῆται, γυμναστικῆς καὶ κλαδοκρητικῆς, πλεῖον ἔχοντα πόνον.

ρων ἐχομίσω νῦν παρ' αὐτῆς, καὶ χορευτῆς οὐράνιος, περὶ τὸν τῶν ὄλων Δημιουργόν, γενόμενος δυσώπει, σωθῆναι ἐκ κινδύνων, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας Ἰερόθεε.

Εσχίωσας τὰς ἄνω θείας αὐλάς, καὶ μονὰς αἰώνιους κατέκησας, καὶ στρατιαῖς, νῦν συνεορτάζεις ἀγγελικαῖς, σὺν Ἀποστόλων τάγμασιν, οἷς καὶ συναυλιῆζ' ἁρμονικῶς μεθ' ὧν καὶ συναγάλλῃ, τοῖς πιστεῖ σε τιμῶσι, θείαν εἰρήνην ἐξαίτουμένος.

Βεβαίως ἀντιδόσεις ἀπολαβῶν, ὧν ἐν γῆ τὰς ἐμφάσεις ἐκέκτησο, δινηκεῖς, πόθῳ ἀνανεύων πρὸς τὸν Θεόν, νῦν ἐκτενῶς ἰκέτευε, Πάτερ Ἰερόθεε ἰλασμόν, δοθῆναι τοῖς ἐν πίστει, τὴν μὴνῃ σου τελούσαι, τὴν φωτοφόρον καὶ πανίερρον.

Θεοτοκίον.

Ωμῆτερο τῶν ὄλων Δημιουργῶ, μητρικῆ παρόρσεια δυσώπησον, τὸν σὸν Υἱόν, σῶσαι δυναστείας τυραννικῆς, τοὺς αἰχμαλώτους δούλους σου, καὶ συκοφαντίας τῶν πονηρῶν, ἀνθρώπων καταργῆσαι, γαλήνην τε βραβεύσαι, καὶ σωτηρίαν τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Ὁ Εἰρμός.

Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωρότερα τῶν οὐρανῶν διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχαῖα μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς, ὅτε ἡ Μήτηρ τοῦ Λόγου, πρὸς τὰς ἐκεῖ καταπαύσεις, μεταναστεύουσα ὤφθη, σὺν τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις, σὺ Ἰερόθεε ὕμνοις, ἐπέπτης ταύτην προπέμπων.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Ε'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Χαριτίνης.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψαλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἁγίας γ

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῆς χαρᾶς ὡς ἐπάνυμος, ἐν χαρᾷ προσεχώρησας, εἰς νυμφῶνα πάνσεμνε, τὸν οὐράνιον, ἔνθα τὸ σὸν ἐπεπόθησας, κεκτήσθαι πολίτευμα, ὑπομείναςα στερόδος, ἀλγεινὴν ὄντως

Octobre.

βίασανον, τῶν ὀδόντων τε, καὶ ὀνύχων ἀπάντων ἐκρίζωσεις, ἀλλήλοφρε Χαριτίνη, παρθενομάρτυς πολυάσπλε.

Τῶν λέοντων συνέβλασας, σιαγόνας πολυάσπλε, σιαγόνων φέρουσα τὰ συνθλάσματα τῶν δὲ ὀνύχων ἐκρίζωσιν, γενναίως ὑπήνεγκας, ἐκρίζουσα τὰ θεινά, τῆς ἀπάτης φρονήματα. Θαλαττίοις δέ, ἐν βυθίοις ἀπερρίφης, τὴν κακίαν, ὑποβρύχιον ποιούσα, τοῦ πονηροῦ πολέμητρος.

Μετὰ τέλος μακάριον, ἐν Θαλάσῃ ῥίψεσάν σε, σὸς γεννήτορ ἔνδοξε συνεκόμισεν, ἀναβῶν μετ' ἐκπλήξεως. Πῶς νῦν κεχαρίτωσαι, ἰσρώτατον ἐμόν, καὶ ποθοῦμενον γέννημα, ταῖς κολάσεσι, τοῦ σεπτοῦ μαρτυρίου, καὶ τὴν κλῆσιν, ἀληθεύουσαν εἰργάσω, προτυπώθεισάν σοι χάριτι;

Δόξα, καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Σωτηρίας λιμένα σε, τὸν πανάκλυστον ἀρχαντε, καὶ πασιάν ὄντως γαλήνην ἐχόμεν, οἱ ἐν πελάγει Θεόθυμπε, σφοδρῶς χειμαζόμενοι, τῶν τοῦ βίου δυσχερῶν, καὶ θειῶν περιστάσεων, διὰ τοῦτο σοι, καὶ προστρέχομεν πάντες ἐκδοῶντες. Εἰς αἰῶνας μὴ ἐλλίπης, τῶν οἰκετῶν σου προίστασθαι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ηδυνας ἡ κυρίασασα, τὸ Ἄρνιον τὸ ἄμωμον, τὸ τὴν ἁμαρτίαν ἔλθόν ἰάσασθαι, παντός τοῦ κόσμου Πανάρχαντε, οἰκίῳ ἐν αἵματι, τὸ σφραγῖν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζωῶσαν τὰ συμπαντα, σὺ με ἔνδυσον, γυμνωθέντα τῆς θείας ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σοῦ τόκου, πεσίδολῆν θείας χάριτος.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἐσπερινοῦ, καὶ Ἀπολύσις.

Εἰς τὸν Ὄρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήρου, καὶ τῆς Ἁγίας ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:

Τῆς Χαριτίνης τὴν χάριν μέλω πόθῳ.

Ποιήμα Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Ταῖς σαῖς μου ὦ Χαριτίνη χάρισι, τὸν νοῦν χαριτώσω, χαριτωθεῖσα ἀθλις ἰερός, ἱερός ἀνυμνήσαι σε, ὡς ἀλλήλοφρον Μάρτυρα, καὶ παρθενία διαλάμπουσαν.

Ηχάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, σὲ χαριτώσασα, χαροποιᾷς ἐφαιδρυνε πλο-

καίς, καὶ χαρὰν τὴν αἰώνιον, κληρονομεῖν ἐνίσχυσεν, ἀνδρείοφρονῶς ἐναβλήσασαν.

Σταυρῶ σε ἀναστρέψεντα Δέσποτα, κατανοήσασα, ἢ ευλιχῆ· σε Μάρτυς αἰκισμῶν, καρτερεῖ τὸ ἐπίπονον, δυναμουμένη σθένει σε, τοῦ τὴν ἡμῶν φῦσιν νευρώσαντος.

Θεοτοκίον.

Χωρὶον χωρητικῶν γεγένησαι, τῆς Θεῆς φύσεως, Θεογεννητὸν ἀγχαντεῖ· διό, Χαριτὴν πόθησασα, παρθενικῶς ἐπίσω σου, τῷ σφ' Ἰῶφ προσεπενήκεται.

ᾠδὴ γ. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ανάσας σου τὴν φυγὴν, ἔρωσ ὁ Θεῖος, τῆς σαρκὸς ἔρωτας, καὶ γαλεπὰ βράσματα, τὰ τῶν αἰκισμῶν ἐναπέθεσε.

Ρηγνυμένον πρὸ ποδῶν, μαρτυρικῶν τὸν δυσμενῆ βλάπונτες, τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι, αἰνεῖσιν αὐτῷ προσεπενήκεται.

Ισχυὴ προουρηχίη, τὴν κεφαλὴν τοῦ δυσμενοῦς ἔθλασας, σῆς κεφαλῆς φέρουσα, Μάρτυς καρτερεῖς τὴν κατάφλεξιν. **Θεοτοκίον.**

Τὴν μόνην ἐν γυναιξίν, εὐλογημένην σε Ἀγνὴν στέργουσα, σαῖς ἀγαθαῖς χάρισι, Μάρτυς Χαριτὴν δεδούξασται. **Ὁ Εἰομός.**

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἢ Ἐκκλησία σου
 • Χριστῆ κοίτουσα· Σὺ μου ισχυρὴ Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ὁ ψῆφίς.

Τὸν νοσημένον τὸ τερπνὸν ἀγαπήσασα, τῶν ὀσμήνων τὸ βρυστὸν καταλείψασα, ταῖς Θεῖκαῖς ἀχρωσταί ἐλπίσι τὸν νοῦν· ὅθεν πρὸς τὸ φάδιον, τῆς ἀλλήσεως Μάρτυς, χάρισσας εἰσέδραμες, καὶ τὸν ὄσιν καθεῖλας· καὶ ἀνεπλέξω· νικῆς εὐποσίᾳ, στέφανον κόρη· Μαρτύρων ἀγλαίσμα. **Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.**

Τὴν ἀκαθάρτων λογισμῶν μου τὰ πλήθη, καὶ τῶν ἀπάτων ἐνοσιῶν τὰς νιφάδας, τίς ἐξέπειν δύνησεται Παναγίαις, τὰς ἐπαναστάσεις δὲ, τῶν ἀσάρκων ἐχθρῶν μου, τίς ἐκδιηγῆσεται, καὶ τὴν τούτων κακίαν; Ἀλλὰ τῇ σῇ πρεσβείᾳ ἀγαθῇ, τούτων μοι πάντων, τὴν λύτρωσιν δόξασαι. **Ἡ Σταυροθεοτοκίον.**

Τὴν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσφάτων σε σαρκὶ τετοκίωτα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὁρῶσα σε Χριστῆ, Οἰμὸν ποθεινότητε, Ἰησοῦ, ἀνέβω· πῶς ὁ δοξάζομενος, ὡς Θεός, ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀσκήτων νῦν βροστῶν Ἰεῖ, θάλων σταυροῦσαι; Ἰμῶσέ Μακροθύμια.

ᾠδὴ δ'. Ἐπαρθένα σε ἰδοῦσα.

Ιερσῖον ὡς περ ἀμύμων πρὸς σφαγὴν σε, ἐκ πατρικῶν ἀφρόσασαν, Μάρτυς ἀθληφόρε, ἀγκάλων οἱ τύκνοι, Πατέρα οὐράνιον, ὑπερβολικῶς ἀγαπήσασαν.

Νευσίαι ταῖς φρονίμοις ἀκολουθοῦσα, τὴν ψυχικὴν λαμπάδα σε, αἵματι πλουσίως, ἠόδευσας πανεύρημε, καὶ Θεῖον κεκλήρωσαι, Μάρτυς χαριτώνυμε θάλαμον.

Η καρδία σου τῷ ἔρωτι τοῦ Νυμφίου, πυρπολουμένην ἄνθρακα, πλάνης, γενναίωφρον, λύθῳ ἐναπέθεσεν, αἱμάτων καὶ θάλασσαν, τῆς πολυθῆρας ἐξήσανε.

Θεοτοκίον.

Σωματοῦμενον ἐκύησας Θεὸν Λόγον, Θεογεννητὸν ἀγχαντεῖ· ὃν ἢ Χαριτὴν, στέργουσα θερμότητα, πυρὶ ἀντετάξατο, καὶ πολυεῖσε στρεβλώσατο.

ᾠδὴ ε' Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Τὴν χάραν ζυροισαῖ, καὶ ἀνθρώπων πυρώσασαι, συνλιθούσας· σε θεόφρον, λογισμῶ σου τὸν τόνον, οὐδόλας παρεσάλειψαν.

Ηλους σου πρὸς σφαγὴν· εἰκονίζουσα Κύριε, τὴν ἐμπυσον ὀδελίσκω, ὑποφέρω ὀδύνην, ἢ Μάρτυς ἀνεκροσάγαξεν.

Νικῆσας τὴν κεφαλὴν, Χαριτὴν κατέστειψαι, νικῆσασα τὸν τὴν Εὐαν, ἐκνικήσαντα ὄσιν, τοῖς ἄλλοις καλλιπάθενε (*).

Θεοτοκίον.

Νοῦς βρότειος τὴν σὴν, ὑπὲρ ἔνοικον σύλληψιν, οὐ δύναται ἐνοῦσαι, Μητροπάθενε Κόρη· Θεὸν γὰρ ἀπεκύησας.

ᾠδὴ ς. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Χάρισι, καὶ σημείοις Χριστὸς ἐστεφάνωσ, τὴν ἱερὰν κορυφὴν σου, ὑπὲρ οὐ τὸ πάσχειν προήρησα, Ἀθληφόρε, τῆς χαρᾶς τῆς ἐν Θεῷ ἐπάνωμ.

Αγίος, Ἰωάνν ἐκ βυθοῦ ὁ ῥυσάμενος, ἐξ Ἰσραὴλ πελάγει, ἐρόμιμμένην σώζει, ζῶσαν θεόφρον· καὶ βυθῷ σου, τῶν αἱμάτων ἐχθρῶν κατεπόντισε.

Ρομφαίξ, καρτερίας ἐχθρῶν ἐθανάτωσας, καὶ καρτεροῦσα ὀδύτων, παντελῆ ἐκείρωσιν ἐνόξε. τῶν λείκων, τῶν ἀσάρκων τὰς μύλας συνέθλασας.

(*) Τὸ Τερπνὸν πρὸς τὴν κεφαλὴν τῶν ἀσκήτων σου, καὶ εὐχὴ τῶν ἁγίων· φῶς οὐ δύναται ἐν τῷ ἀνεκροσάγει. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἀνεκροσάγει πρὸς τὴν ἀσκήτην σου Ν. πρὸ ἀσκήτων τῶν Τερπνῶν σου. Ἄλλο ἐξ ἄλλου· Κληρὸς ἀσκήτων σου τῶν Τερπνῶν σου.

Θεοτοκίον.

Ἰσχύν σε, εὐραμένη Παρθένη και φήριγμα, ἡ
Χαριτίνη αἰκίσεις, καρτερῶς ὑποφέρει· και
χαίρουσα, σοῦ ὀπίσω, τῶ τῶν ὄλων Δεσπότη
προσάγεται.

Ὁ Ἐιρμός.

• Ὡσα σοι, μετα φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
• Ἐκκλησία βοᾷ σοί, ἐκ δαιμόνων λύθρα
• χειθαμένην, τῶ δὲ οἴκτου, ἐκ τῆς πλευρᾶς
• σου ῥέυσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Επεφάνης σήμερον.

Δὲ ἀγάπην ἐνδόξῃ, τὴν τοῦ Κυρίου, Χαρι-
τίνῃ ἅπαντα, κολαστηρίων τὰ φρικτά,
ὑπενεγκούσα ἀπέλειψας, τοῦ μαρτυρίου, τὸν
ἀφάρτου στεφανου.

Συναξάριον.

Τῆ Ε'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας
Μάρτυρος Χαριτίνης.

Στίχοι.

Ὅπερ δι' εὐχῆς εἶχε, σαρκὸς τὴν λύσιν
Ἰδοῦ δι' εὐχῆς λαμβάνει Χαριτίνῃ.

Πέμπτη Χαριτίνῃ εἰσέδραμεν ἄστῃ Θεοῦ.

Ἄυτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ Βασι-
λέως, και Δομετίου Κόμητος, δούλην οὖ-
σα Κλαυδίου τινός· περὶ ἧς ὁ Κόμης αἰούσας,
γράφει τῶ κυρίῳ αὐτῆς, ἀποστείλαι πρὸς αὐ-
τὴν εἰς ἐξέτασιν, ἄς Χριστιανὴ οὔσαν. Ὁ δὲ
κύριος αὐτῆς, λυπηθεὶς, σάκκον ἐνδυσάμενος,
ἐβρόνχει αὐτὴν. Ἡ δὲ κερηγορούσα, ἔλεγε· Κύ-
ριέ μου, μὴ λυποῦ, ἀλλὰ χαίρε· ὑπὲρ τε γὰρ
τῶν ἐμῶν και τῶν ὁσῶν πλημμελημάτων, ἰστέον
τῶ Θεῷ εὐπρόσδεκτον λογισθήσομαι. Ὁ δὲ
εἰπὼν· Μένυσά μου ἐν τῶ ἐπουρανίῳ Βασι-
λεῖ, ἀποστέλλει τῶ Κόμητι. Και ἀχθεῖσα,
και τὸν Χριστὸν ὁμολογήσασα, ξυράται τὴν
κεφαλὴν, και ζέουσαν ἀνίσταται καταπάσσε-
ται· εἶτα δεσμεῖται λίθῳ βαρεῖ, και ῥίπτεται
ἐν τῇ Θαλάσῃ· και ἐξελθούσα, ἐνεφανίσθη
τῶ Κόμητι· και πολλά τιμωρήθεισα, και τῶν
ὀνύχων τῶν χειρῶν και τῶν ποδῶν στερηθεῖσα,
τῶ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέτετο.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος
Μαμέλχθης.

Στίχ. • Οὐδὲ λελιμένῃ με, Χριστῆ, προσδέχε,
Μαμέλχθα φησί, και λίθῳ βεβλημένην·

Ἄυτη ὑπῆρχεν ἐν Περσίῳ, ἰστέον τοῦ καυ-
τῆς Ἀρτεμίδος, ἔργου και ἀδελφῆν Χρι-
στιανῆν. Εἶδε δὲ ἐν ὄνειρῳ Ἄγγελον Θεοῦ,
δεικνύοντα αὐτῇ τὰ μυστήρια τῶν Χριστιανῶν·

και ἀναστάσα, ἐμφοδὸς διηγείται τῇ ἀδελφῇ.
Ἡ δὲ ἄγει αὐτὴν πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον· και
βαπτισθεῖσα, ἐδέξατο αὐτὴν ἐκ τῆς ἀναγεν-
νήσεως ἡ ἰδία ἀδείφῃ. Ὅθεν μανέντες οἱ Ἐλ-
ληνες, λίθοι αὐτὴν ἀπέκτειναν, ἐτι τὰ ἄμφια
τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος περιφέρουσαν, και εἰς
λάκκον βαθύτατον ἔρριψαν· ἐξ οὗ μόλις οἱ
Χριστιανοὶ ταύτην ἀνευγχεῖν ἠδυνήθησαν. Ὁ
γούν Ἐπίσκοπος, προσελθὼν τῶ Βασιλεῖ τῶν
Περσῶν, ἔλαβεν ἐξουσίαν, τοῦ καταλύσαι τὸν
ναὸν τῆς Ἀρτεμίδος, και οἰκοδομησαι Ἐκκλη-
σίαν τῇ Ἁγίᾳ Μάρτυρι· ὁ και ποιήσας, ἐν αὐ-
τῶ τὸ τιμίον αὐτῆς κατέτετο λείψανον.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη ὀπτασίας Κοσμᾶ Μο-
ναχοῦ, φοβερός και ὠφελίμου.

Ἐν εἰσι τρίτῳ και δεκάτῳ τῆς βασιλείας
Ρωμανοῦ, τῶ Ῥωμαίων εὐσεβοῦς αὐτὸν
γοντός ἀκήπτρα, ἦν τις ἀνὴρ ἐν ταύτῃ τῇ βασι-
λευσίῃ, εἰς ὧν τῶν ἐκ τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος,
τοῦ μικροῦ πρόσθεν τὴν βασιλείαν διέπτοντος
Ἀλεξάνδρου, και πρὸς Σεραπίαν οἰκειοτέρων.
Οὗτος τὸν μονῆρον βίον ἐπαλεόμενος, γέγονε
Ποιμὴν τῶν ἐν τῇ πρὸς Σαγαριν ποταμὸν Μονῇ
μονάζοντων Μοναχῶν.

Ματὰ δὲ τινα χρόνῳ περίουδον, συνέδῃ τούτῳ
ἀρρώγας θανάτῃ περιπεσόντι, ἐπὶ συγγὺν χρόνον
ἐν ταύτῃ διαρκέσαι. Ἐν δὲ τῶ συμπληρουσῆαι
πενταμηνιαῖον ἤδη καιρὸν, περὶ τρίτην ὥραν
τῆς ἡμέρας, μικρὸν ἀνανήψας, και εἰς ἑαυτὸν
γενόμενος, ἦνεμα πως τοῦ κλινιδίου ἀναστάς,
ἐκάθισεν, ἐνθεν κἀκείθεν ὑπὸ τῶν συνήλων αὐ-
τῶ στηριζόμενος· και ἐν τῶ καθῆσθαι, ἐξῶ γέ-
γονεν ἑαυτοῦ ἀπὸ τρίτης ὥρας ἕως ἑνάτης,
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἀτείνοντας πρὸς τὸν
ὄροφον τοῦ οἰκήματος, και τὸ στόμα ὑποβι-
βυρίζον ἀναόρα και πάντα ἀκατανόητα. Ἐν
τῶ μέσῳ οὖν τῶν εἰρημένων ὥρων, εἰς ἑαυτὸν
μικρὸν ἐπαλελθὼν, ἐπήτηε τὸν αὐτῶ συνόντας
ἄρτου ξηροῦ κλάσματα δύο,· Δότε μοι τὰς δύο
τοῦ ἄουτου μερίδας, λέγων, ἄς παρὰ τοῦ τιμίου
γέροντος ἔλαβον·· και λέγων, ὑπετίθει τῶ κῆλ-
πω τὰς χεῖρας φηλαφῶν τὰ ζητούμενα. Τινὲς
δὲ τῶν παρόντων φάντασμα και μὴ ὀπτασίαν
τὸ πρᾶγμα ἠγούμενοι, νυθίζουλον ἐξείπειν αὐ-
τοὺς τὸ μέγα τοῦτο μυστήριον. Εἰπέ, Πάτερ,
και μὴ βασκανῆς ἦνιν τῆς ὠφελείας, ποῦ τὰς
τοσαύτας ὥρας ἦς, εἰς ποίαν δὲ θεωρίαν τὸν
νοῦν ἀνεβίβαζες, και τὰ χεῖλη ὑποκινῶν, τίνι
συνελάεις; Ὁ δὲ, σφῶρα κερτομένων αὐτῶν,

• Παύσαθε, ἔφη, τέχνη, καὶ τοῦ Κυρίου διδόντος, ἂν εἰς ἑμαυτὸν συνέλθω, τὴν αἴτησιν ὑμῶν ἐκπληρώσω •.

Ἔωθεν οὖν πάσης τῆς ἀδελφότητος πρὸς αὐτὸν συνδραμούσης, οὕτω τῆς διηγήσεως ἀρχεται. Τὸ μὲν πάντα κατὰ μέτρος ἀντιτυπῶσαι τῇ νοί, πατέρες καὶ ἀδελφοί, καὶ λεπτομερῶς διηγήσασθαι, κρεῖττον ἢ κατὰ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἀνθρωπίνην· πλὴν ὅσα φέρω διὰ μνήμης, ταῦτα διηγήσομαι ὑμῖν. Ὡς ἐκαθήμην τῷ κλινοδίῳ, ὑπὸ τῶν δύο ἀδελφῶν στηριζόμενος, ἐδοξα θεωρεῖν, ὡς ἀπὸ τοῦ πρὸς ἀριστερῶν μέρους, πλήθος ἀνθρωπαρίων ἀνεϊκίστων, μεμελανομένην τὰ πρόσωπα· οὐκ ἐπίσης δὲ πάσις ἡ μελαίνω προσῆν, ἀλλὰ τοῖς μὲν μάλλον, τοῖς δὲ ἥττον· καὶ οἱ μὲν διεσφραμιμένως εἶχον τὰς ὄψεις, οἱ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιδόνους, ἄλλοι καθημαγμένους, φόνιον καὶ θρηιάδες βλέποντας. Καὶ τοῦ μὲν πελιδῶν τὰ χεῖλη, καὶ πολλὴν τὴν ὄγκωσιν φέροντα, τοῦ δὲ τὸ ἐν· καὶ τοῦ μὲν τὸ ἄνω, τοῦ δὲ τὸ κάτω.

Τὰ τοιαῦτα τοίνυν ἀνθρωπαρία πλείστον τῆς κλίνης ἐγένοντο, καὶ σπονδῆν εἶχον λαβεῖν με ἀφ' ὑμῶν· καὶ τὰ μὲν πρῶτα, κύκλωθεν ὑμᾶς παρόντας ὄρων, ἐδοκεῖν μὴ σφοδρὰ δεδοικέναι, μηδὲ πρὸς τὴν ὀρμὴν δειλῶν· οὐκ εἶδα δὲ, πῶς μονωθεὶς ἀφ' ὑμῶν, ὡς ἐκείνων ἐκυρῆσθην. Καὶ ὅτ' λαβόντες με θρασέως, οἱ μὲν ἐπὶ τὸ πρόσω δέσμιοι εἶχαν, οἱ δὲ ὄλουσιν ὀπίσθην· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἀλλαχόθεν με συγποδίζον, οἱ δὲ σφοδρῶς ὑπεπέιζον. Καὶ τέλος, ἀπαγαγόντες με πρὸς τινα παμμεγέθη κρημνόν, οὗ τὸ πλάτος ἦν οὐ πλείω λίθου βολῆς, τὸ δὲ βάθος ἕως ταρᾶρα, πρὸς τοῦτον βιαίως κατέσυρον. Ἐπὶ τῷ ἐνὶ δὲ τοῦ κρημοῦ μῆρει ὑπῆρχεν ὁδὸς στενὴ λίαν, ὡς μηδὲ ὄλος ἴχνος ποδὸς δύνασθαι ταύτην χωρεῖν. Κατὰ ταύτην δὲ τὴν στενὴν καὶ λεπτοτάτην ὁδὸν, βιαίως ὑπ' ἐκείνων εἰλκόμεν, πρὸς τὸ δεξιὸν πλευρὸν μάλλον πλαγιάζων, μήπως ἀσπασθεῖς, εἰς τὸ ἀχανές κατενεχθῶ καὶ ἀνεκδιήγητον βάραινον· κατὰ δὲ τὸ χάος ἐκεῖνο, ποταμὸς ἐφίκει διέρχεσθαι, μεγάλως βρῦθων τοῖς ῥεύμασι.

Μετὰ πολλοῦ τοίνυν τρόμου τὴν στενωτάτην ἐκείνην ὁδὸν παρελθόντες, ὡς ἔβην δῆθεν μέτρος βαδίζοντες, πρὸς τὸ τέλος τοῦ φοβεροῦ τούτου κρημοῦ, καὶ τοῦ κατ' αὐτὸν ποταμοῦ, πύλην μεγάλην μικρὸν ἀνεγαυμένην εὐρομην· πρὸς τὴν ἐκάθητο μέγας γιγανταῖος ἀνὴρ, μέ-

λᾶς μὲν τὸ εἶδος, φοβερός· δὲ τὴν πρόσωπιν· οὗ οἱ ὀφθαλμοὶ μὲν οἰαστροφοὶ, λίαν παμμεγέθεις καὶ ὑψαίμοι, καὶ φλόγα πυρὸς πολλὴν ἐναπέπεμπον· μυκτῆρ δὲ καπνὸν ἀπηρεύετο· γλῶσσα δὲ πῆχυν ἕνα τοῦ στόματος· ἐξω ἀπεκρέματο. Καὶ δεξιὰ μὲν χεῖρ εἰς ἅπαν ἐπέφυκτο· Σατέρα δὲ δίκην ἐξώγκωτο λίνους, καὶ αὐτὴ γυμνὴ καὶ λίαν τεταμένη· μετ' ἧς τῶν ὑπευθύνων δρασομόνος, εἰς ἐκεῖνο τὸ χάος ἀπεβρίπτεν· οἱ δὲ ἐν τούτῳ καταδικαζόμενοι, τὸ Οὐαί, καὶ τὸ, Οἴμοι, πάντες ἀνέκραζον.

Πλησιασάντων τοίνυν τῷ φοβερῷ τούτῳ καὶ ἀγρίῳ ἀνδρὶ, σφοδρῶς οὗτος εὐθύς βόησας πρὸς τοὺς ἀπαγαγόντας με • Οὐτὸς φίλος μου ἐστίν • ἀλλὰ τὴν χεῖρα ἐξέτεινε κρητοῦσάι με προθυμούμενος. Ἐγὼ δὲ φόβῳ σπασθεὶς, ἐτραμάξα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν συνεσάλην· καὶ παραγοῆμα, ὡς περ ἐξ ἀποστολῆς τινος, ἐράνησαν δύο ἄνδρες πεπολιωμένοι καὶ ἰεροποσιεῖς, οὓς Ἄνδρέαν εἶναι καὶ Ἰωάννην τοῦ ἱεροῦ Ἀποστόλου ἐνόμιζον, ὅσον ἀπὸ τῆς τῶν ἀγίων εἰκόλων θεολογία ἀναλογιζόμενος. Τούτους ἰδὼν ἐκείνος ὁ οὐνευαῖστατος, εὐθύς συσταλεῖς ὑπεκρύθη. Καὶ ὅτ' λαβόντες με εὐμενῶς οἱ δύο οὗτοι γηραιοὶ, καὶ διελθόντες τὰς μικρὸν πρόσθεν εἰρημένας πύλας, καὶ τὴν ἐνδοτέραν αὐτῶν πύλην περᾶσαντες, ἐξῆλθον εἰς τινα πεδιάσιμον τόπον, ἐν ᾧ κάλλιστα χωρία καὶ ὠραία ἐτύγγαλλον· ἂν παραλειψάμενοι, παρὰ τὸ τέλος τῆς παιδείας, κοιλάδα χλοερᾶν τε καὶ πάντερον εὐρομην· ἧς τὴν ὠραιότητα τοῦ κάλλους καὶ τὴν ἐνούσαν χάριν ἐρμηνεύσαι καὶ παραστήσαι λόγῳ λίαν ἀδύνατον. Κατὰ δὲ τὸ μέσον αὐτῆς γηραιὸς τις ἐκάθητο, χάριεις καὶ τίμιος, περὶ αὐτὸν ἔχων παίδων πλείηδην, παραπλησίαν τῇ ἄμμῳ τῆς Θαλάσσης.

Τότε τοίνυν ἐγὼ, τὸν φόβον ἀποβαλόμενος, ἠρέμα πως τοὺς ἀπάγοντάς με ἠρώτησα· Τίς ἀν εἶπὸ ὁ γηραιὸς, καὶ τίς ὁ περὶ αὐτὸν ἀναρίθμητος ὄμιλος; Οἱ δὲ • Οὗτός ἐστιν, εἶπον, ὁ Ἄβραάμ, καὶ ὁ ἀκούεις κόλπον τοῦ Ἄβραάμ •. καὶ ἅμα, προτραπέεις παρ' αὐτῶν, προσεκύνησα μετ' αἰδοῦς, καὶ ἠσπασάμην ὃν ἔλεγον Ἄβραάμ εἶναι, καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὰς πρόσω πορείας ἠγόμειθα. Καὶ πληρουμένης τῆς κοιλάδος, διεδέχετο μέγιστος εἰκαιόν, οὗ τὰ δένδρα πλείονα τῶν ἀστρων ἦσαν, ὡς ὑπολαβάνω, τοῦ ἑρανοῦ, καὶ καθ' ἑκάστην δένδρον, οἷον σκηνή, ἦν, καὶ κλίνη καθ' ἑκάστην σκηνήν· καὶ ἐφ' ἐκά-

στην κλίβην ἄνθρωπος, ἐν οἷς ἀνεγνώριστα πολλοὺς μὲν τῶν ἀναστροφόμενων εἰς τὰ βασίλεια, πολλοὺς δὲ τῶν κατὰ τὴν πόλιν, τινὰς δὲ καὶ τῶν οἰκούντων ἐν τοῖς ἀγροῖς, καὶ τινὰς πρὸς τούτους τῶν ἐκ τῆς καθ' ἡμᾶς Μονῆς. Οὗτοι δὲ πάντες, οὓς ἀνεγνώριζον, προτετελευτηκότες ἦσαν. Ἐν ὅσῳ δὲ διελογίζομην πυθέσθαι, τίς ὁ τηλικούτος καὶ θανμαστός ἐλαιῶν, φθάνωσιν οἱ γηραιοὶ τὴν ἐρώτησιν, Τί διαλογίζῃ, λέγοντες, τίς ὁ μέγας οὗτος καὶ περικαλλῆς ἐλαιῶν, καὶ τίνα πάντα τὰ ἐν αὐτῷ; ταῦτα ἐστίν, ἅπερ ἀκούεις. Πολλὰ μοι παρασῶσι, Σάτερ, πεφύλασι. κατ' ἀξίαν πάσι μερίζομεναι, κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἀρετῆς.

Μετ' ἐκείνον τὸν ἐλαιῶνα πόλις ἦν, ἧς τὸ κάλλος καὶ τὴν παικίλιαν καὶ τὴν περὶ τὸ τεῖχος ἀρμονίαν καὶ σύνθεσιν ἀμύχανον ἐξεπέπιν. ὁδῶδεκα μὲν στίλοι περὶ τὸ τεῖχος ὄλον ἦσαν, ἅσπερ τινες ζῶναι, ἐκ τῶν τριῶν ὁδῶδεκα λίθων· ἐκάστη δὲ τούτων ἐξ ἑνὸς ἐνήρμωστο λίθου, καὶ ἐκάστη τούτων κύκλον ἴδιον ἀπαρτίζουσα. Τί δὲ δεῖ λέγειν εὐθύτητα, πλάτος, καὶ ἰσότητα, καὶ τὴν ἐν ἅσασιν ευχαριστίαν καὶ σύμπηξιν; Ἐπὶ δὲ τῷ τείχῳ πύλαι χρυσαὶ καὶ ἀργύραι κεκοσμημέναι κατεποικίλλοντο· τῶν δὲ πυλῶν ἐνδον ὁσπέδον ἠνοίγετο χρύσειον· καὶ τοῦτο οἰκίαι χρυσαὶ διεδέχοντο, καὶ χρυσαὶ καθέδραι, καὶ χρύσειοι ἀβάκες. Ἡ δὲ πόλις πᾶσα, πλήρης φωτὸς ἀνεκλαλήτου, πλήρης εὐωδίας, πλήρης χαρᾶς. Τὴν δὲ πόλιν πᾶσαν περιερχόμενοι, οὐκ ἄνθρωπον, οὐκ κτῆνος, οὐκ ὄρνεον, οὐκ ἄλλοτι τῶν περὶ γῆν καὶ ἀέρα κινουμένων ὅλως κατεῖδομεν· πρὸς δὲ τὸ ἄκρον ταύτης τῆς πόλεως, θανμαστά βασίλεια ὠλοδέρμυτο· εἰς δὲ τὴν τῶν βασιλείων εἰσόδον, θάλαμον, οὗ τὸ περίμετρον, ὡσεὶ λίθου βολῆ. Ἐπ' ἄκρον δὲ τοῦ θαλάμου, μέγιστον τῶν ἐτέρων ἄκρων, τετάνωστο τράπεζα, ἐν ὑαμάρου πᾶσα ῥωμαϊκοῦ· καὶ τοσούτον τῆς γῆς ἀπέχουσα, ὅσον ἐπερείδεται ἄνθρωπον· πλήρης δὲ ἦν πᾶσα τῶν ἀνακειμένων· ἀραιφανεστάτου δὲ φωτὸς καὶ εὐωδίας πλήρης καὶ χάριτος ἅπας ὁ οἶκος ἐπεπλήρωτο.

Πρὸς δὲ τῷ τέλει τοῦ θαλάμου, μικρὸς κοχλίαις ἐτύγγανεν· τὸ δὲ τέλος τοῦ κοχλίας τερπνὸν ἠλιακὸν διεδέχετο, πρὸς αὐτὴν ἐπινεύον τὴν τράπεζαν· ἐξ οὗ φωτεινοὶ εὐνοῦχοι δύο προκύψαντες, τὴν ὄψιν ἀτραπῆ παραλήπτοι, καὶ πάσης ἀγλαίας ὑπέρπλεσι, λέγουσιν ἐκεί-

νοῖς τοῖς γηραιοῖς τοῖς κρατούσι με· Κατακλιθῆτα δὴ καὶ οὗτος ἐπὶ τὴν τράπεζαν· καὶ ἅμα τῷ λόγῳ τὸν τόπον ὑποδεικνύουσιν, ἐφ' ὃν οἱ γηραιοὶ με φέροντες ἀνακλίνουσιν· αὐτοὶ δὲ ἐφ' ἐν τῷ θαλάμῳ μέρος ἐκάθισαν. Οἱ τοίνυν εὐνοῦχοι, ὡς πρὸς τὴν ἐνδον τῆς ἐπὶ τῷ ἠλιακῷ δῆθεν οἰκίας εἰσεῦσαν. Ἐν δὲ τῷ τούτῳ χρονίζειν, οὐ παρέργως ἐγὼ θεωρῶν τὰ κατ' ἐκείνην τὴν τράπεζαν, πολλοὺς συνήθεις ἐκ τῶν ἀνακειμένων ἐγνώριζον, ἐκ τε τοῦ κοσμητικοῦ καταλόγου τυγγάνοντα, πρὸς οἷς καὶ τινὰς τῆς καθ' ἡμᾶς Μονῆς· τινὰς δὲ καὶ τῶν ἀναστρεφόμενων εἰς τὰ βασίλεια.

Μετὰ πολλὰς οὖν τὰς ὥρας, πάλιν οἱ εὐνοῦχοι προκύψαντες, καὶ τοὺς γηραιοὺς ἐκείνους φωνήσαντες, Ἐπιστρέψατε τοῦτον, λέγουσιν, ὅτι μεγάλας πενήθειν αὐτὸν τὰ κατὰ Θεοῦ αὐτοῦ γεννηματα. Καὶ ὁ Βασιλεὺς παρακλήθει, βούλεται αὐτὸν κατὰ τὸν μονῆρον εἶναι· καὶ τοῦτον δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀπαγαγόντες, λάβετε αὐτὸν τὸν Μοναχὸν Ἀθανάσιον τὸν τοῦ Τραϊανοῦ. Καὶ παρευθὺς οἱ γηραιοὶ λαβόντες με, τοῦ τε θαλάμου καὶ τῆς πόλεως συντομῶς δι' ἄλλης ὁδοῦ ὑπεξήλθομεν. Καθ' ὁδὸν δὲ λίμνας ἐπὶ παρεβάλλομεν, μεσαστὰς τιμωριῶν καὶ κολάσεων· ἡ μὲν σάτους πλήρης ἦν, ἡ δὲ πυρὸς, ἡ δὲ δυσώδους οὐμίχλης, ἡ δὲ σκυλλῆων, ἡ δὲ ἄλλης κολάσεως εἰδούς, καὶ τιμωρίας ἀνάπλεως· κοινῇ δὲ πᾶσι πλήθους ἀναριθμητῶν ἐπεπλήρωτο, ἐλεεινῶς ὀδυρομένων, καὶ γοητῶς πάντων ὀλουζόντων.

Ταῦτα καὶ δὴ τὰς λίμνας παρεμειψάμενοι, καὶ τίνα τόπον μικρὸν, πάλιν τὸν γηραιὸν καταλάβομεν, ὃν ἔλεγον εἶναι τὸν Ἀβραάμ· καὶ τούτῳ συνταξάμενος, πάλιν αὐτὸν ἠσπασάμην. Ὁ δὲ μοι χρυσοῦν ποτήριον δίδωσιν, οἷακ πληρωμένον, γλυκύτερον τοῦ μέλιτος, καὶ ἄστυ ζηροῦ κλάματα τρία· ὧ τὸ μὲν ἐν, ἐν τῷ οἴνῳ βάφας, ὡς ἐδάκνυν, ἔφαγον, καὶ τὸν ὄλον οἶνον ἐξέπιον, τὰ δὲ ἕτερα δύο τῷ ἑαυτοῦ κόλπῳ ὑπέθηκα, ἃ περὶ χθῆς ὑμᾶς ἐπεζήτηον. Εἶτα μετὰ μικρὸν πάλιν κατὰ τὸν τόπον ἐκείνον ἀπῆλθομεν, ἔθθα ὁ γιγαντιαῖος ἐκείνος καὶ δυσειθέστατος, καὶ νυκτὶ παραλήπτιος τὴν ὄψιν ἐτύγγανεν. Ὁ δὲ με ἰδὼν, ἔβρουχεν ἐπ' ἐμὲ τοὺς ὀνόνας δεινῶς, καὶ μετ' ὀργῆς καὶ πικρίας ἔλεγεν· Ἄστυ ἐξέφυγέ με· πλὴν οὐδὲ τοῦ λοιποῦ παύσομαι πάντα κατὰ σοῦ συνευάζων, καὶ τοῦ κατὰ σὲ Μοναστηρίου.

Τὰ μὲν δὲ μέχρι τούτου, ἀδελφοί, γινώσκων ἀπήγγειλα· τὸ δὲ ὅπως εἰς ἑαυτὸν ἐγενήσῃ, παντελῶς ἀγνοῶ. Ταύτης τῆς ὄψεως οὕτως ἐχρυσάς, αὐτίκα ἀπεστάλη τις πρὸς τὸ τοῦ Τραϊανου Μοναχῆν, καὶ καταλαυθένει τὸν Μοναχὸν Ἀναστάσιον, τοῦ σώματος ἐκδημήσαντα, καὶ ἐπὶ κλίνης ἐκ τοῦ κελλίου ἐκκριμίζομενον. Πυθόμενος δὲ πότε τετελευτήκεν, ἠκικαί· «Τῆ γ' ἡμέρα, περὶ ὥραν ἐνάτην», καθ' ἣν καὶ τὴν ὄπτασιν ἰδῶν, εἰς ἑαυτὸν ἐγένετο. Οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ ἀμφὶ τὰ Μοναχῆρια εἰς ἐν γενήσασιν, διὰ τὸ ἀγγίθιυρα κεισθῆαι, καὶ μέχρι τοῦ νῦν ὑφ' ἐνός κλητητοῦ κλυθρονώμενα.

Ἐπὶ τριάντα ἐὼν χρόνους, παρὰ τοῦ τὴν ὄπτασιν ταύτην ἰδόντος, καὶ ἐξαρχέσαντος ἐκεῖνου τῆ ζωῆ καὶ τῆ πρὸς Θεὸν πολιτείας, ἀμφοτέρων τῶν Μονῶν διευθετουμένων, οὐ μικρά τις ἠ' ἐπίδοσις ἐν ταύταις γέγονεν, ἐπὶ τε τῆ τῶν Μοναχῶν Σεπρέστῳ πολιτεία καὶ τοῖς ἕθεν ὅποτε πρὸς τὴν τούτων διαίτησιν καὶ διατροφὴν ἐποδιαζόμενοι, εἰς ὄξαν τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου προσεβίαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς,

Ῥδὴ Ζ. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Νέους τοῖς Παῖδας, ὁ ἐκ καμίνου λυτρωσάμενος, σώζει, ἐκ τροχῶν σε Μάρτυς πυροειδούς, Χαριτίνην ἀναμειψάσαν· Ἐυλογημένος εἶ, ἐν τῇ ναῷ δόξης σου Κύριε.

Μετὰ Παρθένων, λαμπραδηρόρος εἰς οὐράνια, βαίνεις, τοῦ πυρός λαμπάδας καρτερικῶς, ἐν τῇ ψάλλει ὑπομενίσασα· Ἐυλογημένος εἶ, ἐν τῇ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Επληγμένος, ὑπομονῆ σου ὁ παράνομος, χεῖρας, συνδεσμεῖ καὶ πόδας καὶ τῷ βυσθῷ, παραπέμπει σε κραυγάζουσαν· Ἐυλογημένος εἶ, ἐν τῇ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Λόγῳ σε Σεβῶ, τὴν ἀλογίαν σπλητευσάσα, πάθει παθημάτων Μάρτυς ζωοποιῶν, ἀνεπλήρωτος ὑπέροχη, Ἐυλογημένος εἶ, ὁ Θεὸς μου, βοῶσα καὶ Κύριος. **Θεοτοκίον.**

Παρθένον μόνην, καὶ καθαράν σε καὶ ἀήρατον, Λόγος, καθαρὸς ἠγάπησε καὶ ἐκ σοῦ, ἀνεπλάσματο σαρκιούμενος, Κόρη τὸν ἄνθρωπον, ὁ Χαριτίνην διέσχασ τοῖς Σαυμάσιον.

Ῥδὴ η' Χείρας ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Ῥαῖα ἐν κλίσει τῶν σῶν, στιγμάτων γέγονας, καὶ καταγγήσῃ Παρθένος ἀ-

φθորος μείνας, τῷ ὠραίῳ Λόγῳ πάνσευμε, τῷ ἐκ Μικρήνου δι' ἡμᾶς, ἀσσορκιμένῳ Χριστῷ, ᾧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμεῖτε τὸν Κύριον.

Πόσαις μαχομένη προσβολαῖς, τῶν τιμωρῶντων σε, γενναίως ἠνεγκας, τροχῶ φλογίζοντας κείων, ὀβελίσκων τὴν πυράκτωσιν, τὴν εἰς βύθον ἀπορρήνη, καὶ τῶν ὀδόντων Σεμνῆ, καὶ οὐύγων, τὰς ἐκριζώσεις, Χριστὸν μεγαλύνουσα.

Οὐ πόδες· οἱ σοὶ ταῖς καλλοναῖς, τῶν πόγων ἐνδοξῆ, κληροσίσθησαν· διὸ ἐν ὑδάσι βαίνοντας, οὐκ ἐβράχησαν συνόντων σοι, Παρθενόστους εὐλεῖν Θεοῦ Ἀγγέλων, μεθ' ὧν ἀνεβόας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμεῖτε τὸν Κύριον.

Θαῦμα καταπλήττον πάντα νῦν, μετὰ τελευταίωσιν, πᾶς τῷ γεννήτορι, τὸ σὸν ἐκδέδωκε λείψανον, ὁ βυθὸς ὁ κολπώσμενος· ὅπερ κηδεύσας πατριώκας, τρυφᾷ τὴν χάριν ἐκ σοῦ, Χαριτίνην, τὴν βασιλείαν λαθῶν τὴν οὐράνιον.

Θεοτοκίον.

Ῥαῖς ὑπερότερα οὐρανῶν, Θεὸν οὐράνιον, ἀποκινύσασα, τὸν οὐρανῶσαντα Παναγνε, γηγενῶν ὄλων τὸ φύραμα, καὶ Χαριτίνης τὴν σεπτήν, μνήμην φαίδουσαντα, ᾧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

Χείρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λέοντων χάσματα, ἐν λάκῳ ἔφραξε· πυρός δὲ δύναμιν ἔσβησας, ἀρετὴν περιζωσάμενος, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παιδες κραυγάζοντες· Ἐυλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ' Λίθος ἀχειροτόμητος ἕοδος.

Γίνα τῶν στεφάνων τῆς δόξης, ὡς ἀδιάφθορος Παρθένος, Μάρτυς ἐπιτύχης παντοίων, κολαφτηρίων εἶδος ὑπνεγκας, ἀγαλλομένη πνεύματι, καὶ διανοίας ἀναστήματι.

Ῥαρθένος, ὡς ἀκαταγώνιστος Μάρτυς, ὡς τοῦ Δεσπότης νύμφη πανάμωμος, χρυσοειδεῖσι πτέρυξι, πρὸς τὰ οὐράνια κατεπύκτως.

Σὺ φωτισεῖς Χαριτίνην, ἐναπαστράπτεις λαμπρόσας, ζῶντων πονηρίας δαιμόνων, καὶ παθημάτων ἀποδυνάμωσα, ταῖς θεοφόροις πάντοτε, Σαυμάσιον ἡμῶν.

Η περιγυρᾷς σε ἡμέρα, περιγυρᾷς λαοὺς ἀβροῖζει, σοῦ τὰς ἀριστείας μνήσαι,

καὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ παλαίσματα, καὶ τὴν γενναίαν ἀθλήσιν, Μεγαλομάρτυς χαριτώνυμος.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἡμῖν ἀνέτειλε μήτρας, ἐξ ἀπειράνδρου σου Παρθένε· οὐ ταῖς φρυκτωαῖαις ἐνδέως, καταναρμωθῆσαι φῶς· ἐχρημάτισεν, ἢ τῆς χαρᾶς ἐπάνωμος, Θεοκυπτορ ἀπειρόγαμος.

Ὁ Εἰρμός.

Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξέυτου σου Παρθένε, ἀλογογυναιὸς ἐτήρηθ', Χριστὸς συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις· διό· ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Εξάποστολιάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς, Ἐν οὐρανοῖς ὡς Μάρτυς, ὦ Χαριτίνῃ τῷ Θεῷ, παρισταμένη ἐνδόξως, πάντας ἡμᾶς τοὺς εὐσεβεῖς, μνήμην τὴν σὴν ἐκτελοῦντας, σὺ δὲ Θεομαῖς σου προσβύβαις. **Θεοτοκίον.**

Τὸν σὸν Υἱὸν Παρθένε, μὴ διαλίπης δυσωπεῖν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων, ἵνα ῥυσθῶμεν τῆς ἐκεῖ, φρικτῆς κολάσεως πάντες, καὶ τοῦ πυρός τοῦ ἀσβέστου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁσθρου Ἀκολουθία συνήθως, καὶ Ἀπολύσις.

Τῆς 5. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Θωμᾶ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέραξας, ἰσθῶμεν Στίχους 5. καὶ ψαλλόμεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῆς πλευρᾶς ἐφαψάμενος, τοῦ Δεσπότητος πανόλθιου, τῶν καλῶν κατέληπας τὸ ἀκρότατον· ὡς περ γὰρ σπῆγγος τὰ ναίματα, ἐκείθεν ἐξήντησας, τὴν πηγὴν τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, καὶ ἐπίστασις, χειρσωθείς καρδίας ἀγνωσίας, τοῦ Θεοῦ Ἰσθωσιαίας, ἀναπηγάζων τὰ δόγματα.

Τῆ πιστῆ ἀπιστία σου, τοὺς πιστοὺς ἐβεβαίωσας, ὡς Θεὸν καὶ Κύριον πάντες κτίσεως, Δεολογεῖν ἀπαρξάμενος, τὸν σάρια φορέσαντα, δι' ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς, καὶ Σταυρόν τε καὶ Σάνατον, ὑπομείναντα, καὶ τὰς τριῖσιν τῶν ἡλῶν, καὶ τῆ λόγῃ, τὴν πλευρὰν διανυγνέντα, ἐξ ἧς ζωὴν ἀρνομεθα.

Ο Θωμᾶς ὁ Σανμασίος, τὴν πηγὴν ἀνεστῆμασε, τῶν δογμάτων Δεσποτα τοῖς θε-

φοῖσι· τὴν γὰρ πλευρὰν φηλαφῆσας σου, διπλὴν τὴν ἐνεργεῖαν, ταῖς οὐσίαις ταῖς διτταῖς, καταλλήλως μεμύηται, καὶ ἐδόξασε· Σὺ Θεὸς μου ὑπάρχεις καὶ Δεσπότης, σὺ καὶ Κύριος τῆς δόξης, ὁ δὲ εὐὲ σὰρξ γενομένος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ὑπρόθετος τοῦ Λόγου, καὶ τῆς ἀρρήτου σαρκώσεως αὐτοῦ, βυθὸν σοφίας ἐξήντησας, Θωμᾶ Ἀπόστολε· τῷ γὰρ καλάμῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνιγεύων ἐν τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπάτης, φυγὰς ἐξώρθησας· Ὅθεν τῆ σαγήνης τῶν σῶν δογμάτων, πᾶσαν ἐφώτισας τὴν οἰκουμένην· καὶ τῷ φωτὶ τῆς γνώσεως, τὰς τῶν Ἰνδῶν ἐξορωμίνας, φυγὰς καταλάμπουνας. Διὸ τῆς δόξης τληαυγῶς, Χριστοῦ κατασφῶν, αὐτὸν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς φυγὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδοκίμασεν ἐπιείκων.

Ὡς περ μαρομαρῖτην σε, ἐν τοῦ βυθοῦ ἀνιμῆσατο, τῆς τοῦ κόσμου συγχύσεως, Χριστὸς ὁ φιλόνητος, διὰ σοῦ πλουτίσας, τοὺς ἠπορημένους, καὶ τῆ πένιαν τῶν δεινῶν, συγκεκραμένους Θωμᾶ Ἀπόστολε· διὸ σε μακαρίζομεν, καὶ τὴν πανέροτον μνήμην σου, ἐναντίει δοξάζομεν, εὐσεβῶς σε χειροῦντες.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Ἰνδῶν κατελάμπουνας, πᾶσαν τὴν γῆν ἱερώτατε, καὶ θεόπτα Ἀπόστολε· φωτίσας γὰρ ἅπαντας, υἱὸς ἀπειργάσω, φωτὸς καὶ ἡμέρας, τοὺτους ἐν Πνεύματι σοφῆ, εἰδωλιανὺς τε ναυῶς κατεβράξας, ἀνήγειρας δὲ χάριτι, Θεοῦ εἰς δόξαν καὶ αἰνεσίαν, Ἐκκλησίας μακάριε, προσβευτὰ τῶν φυγῶν ἡμῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται.

Χειρὶ φιλοπράγμωνι, θεῖαν πλευρὰν ἐξηρηνῆσας, καὶ τῶν ἡλῶν τὰ τραύματα, ἃ περ ὁ Ἀθάνατος, δι' ἡμᾶς υπῆξῆ, καὶ τὴν ἀπιστίαν, μεταβαλὼν χαρμονικῶς, εἰς εὐπιστίαν Θωμᾶ ἐβόησας· Σὺ εἶ Θεὸς καὶ Κύριος, καὶ σὲ δοξάζω φιλόνητε, τὸν τοῖς πάσσοι βλύσαντα, τοῖς πιστοῖς τὴν ἀπάθειαν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Ανατολίου.

Τὰ θεῖα ἐποτεύων, Χριστοῦ τῆς σοφίας, νοποτὸς ἀναδέδειξαι κρατῆρ, μυστικῶς Θωμᾶ Ἀπόστολε, ἐν ᾧ τῶν πιστῶν αἱ φυγαὶ εὐφραίνονται· τῆ γὰρ θεῖα σαγήνη τοῦ Πνεύματος, λαυῶς ἀνείλκυσας ἐκ βυθοῦ τῆς ἀπογνώσεως· ὅθεν ἐκ Σιών, ὡς ποταμὸς τῆς χά-

ριτος ἐξήλθες, τὰ σὰ ἐκδιλύων ἐνθα δόγματα, εἰς τὴν σύμπασαν κτίσιν. Διὸ τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη ἐκμιμούμενος, τὴν πλευρὰν ἐλογχεύθης, καὶ ἐν τῷ γνόφῳ εἰσδύσας τῆς ἀφθαρσίας, αὐτὸν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** "Ὁλην ἀποθέμενοι.

Οταν μου εἰς ἐννοίαν, τὸ φοβερὸν ἔλθῃ βῆμα, τοῦ Υἱοῦ σου Πανάργου, καὶ τὸ δικαγῆριον τὸ παγκόσμιον, ἀπορῶ δέδοικα, δειλῶν καὶ τρέμων, τὴν τῶν ἔργων με ἐξέτασιν· φαῦλα γὰρ ἅπαντα, καὶ αἰσχρῆς πάσης ἀνάπλευ, καὶ σκότους καὶ κολάσεως, καὶ ἀποτροφῆς ὄντως ἄξια. Ἴδε μου τὴν Ἐλίφιν, καὶ ἴδε τῆς ψυχῆς τὴν συντριβὴν, καὶ τῆς ἀνάγκης ἐκείνης με, ὄψαι καὶ κολάσεως.

Απολυτικίον, **Ἦχος γ.** Ἀπόστρεψαι Ἁγίε Θωμᾷ. **Καὶ Απόλυσις.**

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία.

Μετὰ δὲ τὴν Β'. Στιχολογίαν, **Κάθισμα.**

Ἦχος πλ. α. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Ἀπόστολον πάντες καὶ Μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ, εὐφημήσωμεν ὕμνοις ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ. Θεοπροκῶς γὰρ τὰς ἡμῶν διανοίας αὐτός, τύπος τῶν ἡλων φηλαρῶν, βεβαίαν πίστην ἐκχέτων, ἐστήριξεν ἐν Κυρίῳ, ἀδιαλείπτως πρεσβεύων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Θεὸν καὶ Κύριον, δι' ἡμᾶς τοὺς φθαρέντας τοὺς ἀμαρτήμασι, τοῦτον ἰκέτευε αἰεὶ, τοῦ οὐκτειροῦσαι ἡμᾶς καὶ ἀποστρέφαι τὸν θυμὸν, καὶ τὴν ὀργὴν αἰτοῦ Σερνῆ, ἀπὸ τῶν πιστῶν βούωνται, καὶ εὐφημοῦντων ἀπαύτως, τὰ μεγαλεῖα τῆς σῆς χάριτος.

Εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου ὁ παρών, οὐ ἢ Ἀκροστιχίς.

Τὸν θαυμάτιον γέμοντα Θωμᾶν θαυμάσω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὤδῃ α. Ἦχος δ. Τριστάτας κραταιούς.

Τὸν ἀναρχον Υἱὸν, τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν φανέντα ἐπὶ γῆς, μορφῇ τῇ καθ' ἡμᾶς, ὃν εὐρακας ἐνόησε, οὐ καὶ τὰς χεῖρας παλάμη, καὶ πλευρὰν ἐφελάφισας, καθικέτευε σῶσαι τοὺς δούλους σου.

Ο γνῶστῆς τῶν κρυπτῶν, καὶ νεφροῦς ἐπέταζων, καὶ καρδίας ἐρευνῶν, Θεὸς μου

Ἰησοῦς, σὲ Θωμᾷ παμκαρίστε, τῆς αὐτοῦ Θεοφανείας, ὑπέρειπν καὶ μάρτυρα, καὶ Ἀπόστολον Σεῖον προσήκατο.

Ναμάτων μυστικῶν, ποταμὸς ἀνεδείχθης, περικλύων σὺ Θωμᾷ, τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, Ἐκκλησίας τε σύστημα, ῥεύμασι Θεογνωσίας, καὶ τῷ ῥίζῳ τοῦ Πνεύματος, τὴν πολὺθεν πλάνην ἀπλάσας. **Θεοτοκίον.**

Θανάτη καὶ φθορᾷ, καθαιρέτης ὑπάρχεις, ἀφθαρσίας τὴν πηγὴν, τεκούσα τὸν Χριστόν, Θεοτότε πανύμνυτε, τὸν καὶ τῆς ἀθανασίας, ἀραιάσαντα χάριτι, τῶν ἀνθρώπων τὴν φύσιν παύσαμε.

Ὤδῃ γ. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Αρετῆς κάλλι, διαπρεπειν ἀντίτητα καὶ θαύμασι, τῶν Ἰσθῶν τὸ δυσειδές, σπατὶ τῷ Σεῖῳ κατηύμασε, κίστει καὶ ἐραϊδρῶνας, τούτων τὴν ζώσαν.

Υπό τῆς ἀγγλῆς, πυρῶν αἰεὶς αὐτουργίᾳ τοῦ Πνεύματος, ὡς βολῆς Θεοεργῆς, ἐξαπεστάλης Σεολήπτε, καὶ κόσμον ἐφώτισας, Θωμᾷ τοῖς θαύμασι.

Μεμνημένος, τῆς ἐνθέου σοφίας τὰ δόγματα, ὡς περ τάχος ἀστραπῆς, διερχομένης Ἀπόστολε, Θωμᾷ καταλάμπρυνας, κόσμῳ τὰ πέρατα. **Θεοτοκίον.**

Απειρόγαμε, ἡ Θεὸν σαρκωθέντα κινήσασα, τῶν παθῶν ταῖς προσβολαῖς, κλονούμενον με στερεώσων· οὐ γὰρ ἐστὶν Ἄγχαντε, πλὴν σου βοήθεια. **Ὁ Εἰμός.**

Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ
Κανχόμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρός, ἐννοστάτῳ **Σοφία Χριστῆ**· οὐ γὰρ ἐστὶν
Αγίως, πλὴν σου φιλόδηροσε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆ σαγήνῃ τῶν λόγων τῶν Σεϊκῶν, τοὺς ἐκχθῆς ζωγήσας τοὺς λογικοὺς, τούτους προσήγαγες, ἀπαρχὴν τῷ Θεῷ ἡμῶν· καὶ τοῦ Χριστοῦ τὰ στίγματα, ποθῶν ἐπενοῦσασθαι, μιμητῆς τοῦ πάθος, αὐτοῦ πεφανέρωσαι· ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, Ἀπόστολε ἐνόησε, τὴν πανέορτον μνήμην σου, καὶ συμφῶνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πῶθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Τὴν οὐράνιον πύλιν καὶ κίβωτον, τὸ πανάγιον ὄρος, τὴν φωτεινὴν, νεφέλην ὑμνήτων, βάτον τὴν ἀκατάφλεκτον, τὸν λογικόν

Παράδεισον, τῆς Εὔας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διαπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφρασι, τῶν ἀρχαίων ἐγγλημάτων· διὰ τοῦτο βωόμεν αὐτῇ· Προσέβουε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφρασι δαρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

ᾠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Τῇ μεγίστῃ τῶν θαυμάτων, ἐπιδείξει χρησάμενος, καὶ δογμάτων Σεῖων, οὕτως ἐπληρωθῆς τὴν οἰκουμένην ἐπέσχεσ τῷ κηρύγματι, τὴν κραυγάζουσαν· Δόξα Χριστῷ τῇ δυνάμει σου.

Ὡς αὐτόπτην σε τοῦ Λόγου, ὑπρέτην τε ἐνθεριμον, καὶ τῆς τούτου δόξης, καὶ μεγαλειότητος μάρτυρα, καὶ ὡς πιστὸν οἰκονόμον καὶ Ἀπόστολον, εὐφημούμεν σε, μάκαρ Θωμᾶ πανσεβάσμι.

Νυμφικὴν ὡσπερ παστάδα, καὶ σκηνὴν ἐπουράνιον, ὑποβάθου λίθου, ἀκρωγιατῆριον πηξάμενος, ἐπακοδόμησας μάκαρ πανοιδίμω, Ἀποστόλων ἀκρότης, Θωμᾶ τοῖς πιστεύουσι.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀνήροτον τὸν σάγγιν, τῆς ζωῆς γεωργήσασαν, καὶ νεφέλην κούφην, ὄμβρον ζωοδότην πηγάσασαν, τὴν Παναγίαν Παρθένον ὀνομάζομεν, οἱ κραυγάζοντες· Δόξα Χριστῷ τῇ δυνάμει σου.

ᾠδὴ ε. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄφονται.

Ελλαμβάνεις Ἀπόστολε, τῇ δόξῃ τοῦ Χριστοῦ, καὶ πλευρᾷ τὴν ζωοποιῶν, φηλαφήσας ἠγνύσας, ἀνεπίγνηστον εὐλογίας ἀβυσσον, καὶ τὸν κόσμον κατεπλήτισας.

Μὴ παρὼν τῇ πρώτῃ σου, εἰσόδῳ ὁ Θωμᾶς, ἀπιστῶν τε τῆς Μαθητικῆς, πιστωθεὶς δὲ ὑστερον, χαίρων ἐδόξασε· Σε Θεὸν καὶ Κύριον, ἀναγγέλλων πολυέλεε.

Ὀὕρανος ὁ ἐμφύργος, τῆς δόξης σε Χριστέ, τῇ βροντῇ τῇ πνευματικῇ, ὁ Θωμᾶς ἐβόησεν, ἐκδιηγούμενος, καὶ Θεὸν καὶ Κύριον, σὲ σεπτάως εὐηγγελίσαστο.

Θεοτοκίον.

Νικητὴν ἀνάδειξον, Πανάμωμε τὸν νοῦν, τῶν παθῶν καὶ τῷ λογισμῷ, τὰς ὁρμὰς ὑπὸ τῶν, τούτων Θεόνυμφε, ἢ Θεὸν γεννήσασα, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν (*).

(*) Τὸ Χριστὸν ἔχει· ἢ αὐτὴν γεννήσασα, τὴν αἰῶνα ἀπαράβουτον.

ᾠδὴ γ'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Τὴν πάντων, ἀπιστίαν Θωμᾶ τὴν ψυχόλησον, ἢ ἀπιστία σου μάκαρ, Σεραπεύει· σὺ γὰρ ἀναψυλέκτως, καὶ τῶν ἤλων, καὶ τῆς λόγῃς τοῦ τύπου; ἠρεῖνησας.

Αφῆκας, ὡς δυνατὸς Χριστέ τὸν Ἀπόστολον, ἠκουνημένον ὡς βέλος, ἐν ἐχθρῶν καρδίαις σου ζωοδότα, καὶ τῶν σκύλων, τὴν προνομήν σου τούτων προσήγαγε.

Θυσίας, εἰδωλικὰς Οἰκτίρμον κατήργησας, σφαγιασθεὶς ἐπὶ ζύλῳ, καὶ σφαγαῖς ἀγίαις τῶν Σεηγῶν, Ἀποστόλων, τῶν τὰ σάμιμουμένων κατήματα.

Θεοτοκίον.

Θαύμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότατον· ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνθρωα, συλλαβούσα οὐκ ἐστενοχώρησεν.

Ὁ ἱκετός.

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως· Κύριε, ἢ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθου κεκαθαρωμένη, τῷ δὲ οἴκτῳ, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ὀρεῦσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Επεφάνης σήμερον.

Ὁ τῆς Σεῖας χάριτος, πεπληρωμένος, τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος, καὶ ὑπρέτης ἀληθῆς, ἐν μετανοίᾳ ἐκραύγαζε· Σὺ μου ὑπάρχεις, Θεὸς τε καὶ Κύριος.

Ὁ Οἶκος.

Πρὸς τὸν Χριστὸν Μαθητὴν, καὶ μέγαν μυτολήτην, Θωμᾶν τὸν Σεηγόρον, τοῦ Πέτρου ἐκδοῦντος· «Ἐοράκαμεν τὸν Κύριον» ἔφησεν οὗτος· «Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ, τὸν τύπον τῶν ἤλων, φηλαφήσας δὲ καὶ τὴν πλευρᾷν, οὐ μὴ πιστεύσω»· «Ἄλλ' ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων καὶ Δεσπότης, ὡσπερ δούλος ἐλήλυθε, Σεῖλων πάντας σῶσαι, καὶ λέγει τῷ Θωμᾶ· «Ψηλάφησον χερῶν καὶ πλευρᾶς τοῦ τύπου, καὶ μὴ ἀπίστω· ἐγὼ γὰρ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου»· Ὁ δὲ ἐν μετανοίᾳ ἐδόξασε· Σὺ μου ὑπάρχεις, Θεὸς τε καὶ Κύριος.

Συναξάριον.

Τῇ 5. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ.

Στίχοι.

Ὁ χεῖρα πλευρᾶ σὴ βαλεῖν ζητῶν παλαι, Πλευρᾷν ὑπὲρ σου ὑπὸ τῆται Θωμᾶς, Λόγε.

Ὁ ἄριστος οὐτάσθη Θωμᾶς μακροῖσιν ἐν ἔκτῃ. Ὁστος Μήδοις καὶ Παρθοῖς, Πέροσις καὶ Ἰουδαῖς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ κηρύξας,

φρουρείται παρά Μισοδαίου Βασιλέως, διὰ τὸ πιστεῦσαι καὶ βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ Ἀζάνην τὸν υἱὸν αὐτοῦ, καὶ τὴν γυναῖκα Τερτίαν καὶ τὰς θυγατέρας Μηρόνιαν καὶ Νάρκαν. Διὸ καὶ παραδίδοται πέντε φρατριάται, οἱ τοῦτον ἐπὶ τὴν ὁδὸν ἀναβιβάσαντες, λόγγιαι κατέτριψαν· καὶ αὐτὰ πρὸς Κύριον ἐξεδόμησεν.

Ἐκ τῶν αὐτοῦ περιόδων.

Ετὶ δὲ ζῶν ὁ Ἀπόστολος, σὺν Ἀδάνῃ τῇ ἐμπόρῳ τὴν Ἰνδιάν διαπερᾶ· ἐπὶ τὴν δὲ ὁμιλίαν τῆς Ἀνδραπόλεως καταλύσιν. Ἐκδότος δὲ τοῦ τὴν ἐξουσίαν ἔχοντος τῆς χώρας ἐκείνης τὸ ἐαυτοῦ θυγάτριον εἰς γάμῳ κινῶνας, συνορᾶσθαι ἢ τοὺς παραινέχοντας συνέβαιεν. Ὁ μὲν οὖν Ἀπόστολος ἐπὶ τὸ εὐτελέστερον ἀνεκλήθη τῶν τραπέζων. Πάντων δὲ ἐμφορουμένων ἐπὶ ταῖς ἐδοθήμιαις, μόνος οὗτος ἀμέτοχος τῶν τοιαύτων ἦν· σύνουος γὰρ αὐν, ἢ ἐαυτῷ προσέχων, ἐκλήθη συσεσταλμένος.

Τῶν διακονούντων οὐν τις, ἀπονοήσας βίβει, ράπισμα δίδωσιν αὐτῷ, εἰρηκώς· «Εἰς γάμῳ κληθεῖς, μὴ σκυθῶραξες, ἀλλὰ χαίτες, συνήδμενος τοῖς συμπόταις».

Καὶ ὁ Ἀπόστολος· «Ἀπαμείψαι σοι Κύριος τὸ σφάλεν εἰς τὸν ἐπίπτον αἰῶνα, τῷ τύφαντι ἔφρησε τὴν δὲ ἀκρατῆς κατ' ἐμοῦ ἐκταθείσασιν χεῖρα Σπῆας ἐπιμεριπτάτων ἄγγιον ἐν τῷ παρόντι, εἰς πολλῶν παιδείαν». Καὶ ἄρα τῷ λόγῳ, ἐπιδορᾶν ὁ βασιλεὺς (οὐ γινώσκω γὰρ τὴν ὕδωρ διακινῆσαι τοῖς δαιτυμόσιν εἰς κρασὶν οἴνου, ὑπὸ Σπῆας τῷ φρεατὶ παρακαθημένῳ διασπαρχθεῖς καὶ ἄγρις αὐτῶν τῶν ἐγκάτων, ἀπέφυξε. Τότε κῶλον ἐκ τοῦ παρατυρόχου τὴν τὸν Ἀπόστολον τυφύσαν δεξιάν, ἐρόμιμμένην ἐπ' ἀμφοῦ, λαβῶν, ἐν αὐτῷ τῷ συμπόσιῳ εἰσῆγε, τὴν ἀδικίαν ἄσπερ πᾶσιν ὑποδεικνύων.

Διαπρασύντων δὲ τῶν δαιτυμόνων περὶ τῆς γεινῶς, τινος ἀρα αὐν εἶπ, γυνὴ τις ἐνός τῶν αὐλῶντων, διαπρασύνοντι φωνήσασα, φησί· «Μέγα ἡμῖν ἀνεγνωρίστη σήμερον μαθήσιον. Ἀκούσατε οἱ ἀνακεκλιμένοι. Θεός, ἢ Ἀπόστολος Θεοῦ, σὺν ἡμῖν ἀνακλήθηται ἤξεισεν. Ὅν γὰρ εἶχον οὐκ ἠγνοῦσα καταυλοῦσα καὶ ἡδύνασα, ἦκουσα τῷ τύφαντι τοῦτον ἀνοχῶ φήσαστα, τὴν ταύτην δεξιάν ὑποὶ κυνὸς σφύρασθαι, εἰς ἐπιδοῦν τῶν πολλῶν ἕπερ πάντες ὁράτε γεννημένον». Καὶ ὡς τοῦτο διεβλήθη ἐπὶ πᾶσι τὸ θαῦμα, καὶ εἰς τὰς τοῦ κρατοῦτος πῆλιν ἀδικίας μετὰ τὴν λύσιν τοῦ συμπόσιου, προσπα-

λετάμενος τὸν Ἀπόστολον, ἔφη ὁ Βασιλεὺς· «Εἰ ἐπαρᾶσαι οἶδας, καὶ θάνατον ἐπάγειν, δεῖξον καὶ τῆς σῆς εὐχῆς τὸ δραστήριον εἰς τὴν σήμερον ἐκδοθῆσάν μοι παῖδα». Τοῦτο περιχαρῶς δεξάμενος ὁ Ἀπόστολος, πρὸς τὴν ἐπιθάλμιον εἰσῆδον παρὰ δα· καὶ τοὺς νέους εἰς σωφροσύνην ἐπιστηρίβει, καὶ τῆς σαρκὸς ἀπάσασθαι τὴν ἠδυσθέτηαν πείσας τούτους, καὶ τῷ Θεῷ παραθέμενος, ἐκέλευεν ἄχιστο.

Μετὰ μικρὸν δὲ προσεκοίτα τινὰ τῷ Ἀποστόλῳ ὁ νεμρῖος ὄρη, τῇ νεανιῳ προσομιλοῦντα, καὶ Θωμᾶν εἶναι υποποπᾶσας, ἔφη· «Οὐχὶ πρὸ πάντων ἐξήλθες; πῶς ἄρα πολλὴν γένουας, ἀπορῶ». Καὶ ὁ Κύριος· Ἐγὼ Θωμᾶς οὐκ εἰμὶ, κατὰ γάμῳ δὲ ἐκείνῳ ἀδελφός. Ὁ· ὅτι ἐμοί, ὡς ἐκείνῳ, ἀκολουθήσει, ἀπαρησάμενος κόσμοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ οὐ μόνον ἀδελφός, ἀλλὰ καὶ συκληρονόμος τῆς ἐμῆς βασιλείας γενήσεται. Τοῦτο εἰπὼν, ἀπ' αὐτῶν ἀοράτως διέστη· ἐκείνῳ δὲ τὸν λόγον ὡς μαρμαρίτην ἐγκολπασάμενος, ὁλοννκτικῶς δεήσεις τῷ φανέντι προσέφερον.

Ἐκεῖν δὲ ὁ Βασιλεὺς τὸν κοιτῶνα, ἔθα ὁ νέος, κατέλαβεν· ἀντικεῖν δὲ τούτους καθεζομένους εὐρών, παραχθῆεις, τῆς ἀπ' ἀλλήλων διαζεύξεως τῶν αἰτίων ἠρώτα. Οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν· «Ταύτην τὴν διάζευξιν εὐχόμεθα μέχρι τέλους ἡμεῖν διαφυλαχθῆναι, ἵνα ἐν τῷ τῶν στεφάνων καιρῷ εἰς τὸν νεμρῶνα τὸν ἀκατάλυτον ἀδιάρητοι μείνωμεν, κατὰ τὴν τοῦ φανέντος ἐν ἡμῖν τοῦ ζήνου ἐπαγγελίαν». Ἐπὶ τούτοις ὁ Βασιλεὺς παραχθῆεις, δαρῶν ὑποσχέσεις, ἔφ' ὃ τὸν ἀπατῶνα εὐρέτηναι καὶ παραστήναι, ἐπηγγελίατο· ἀλλ' ἐπεὶ ἐξέλειπον ἐξερευνώντες ἐξερευνήσεις, ἀοράτως μᾶλλον τοῖς κατηχομένους ἐπιστηρίβων ὁ ζητούμενος ἐπαπτανετο, ὡς ἐπὶ τῇ προσοχῇ τῆς αὐτῶν πίστεως, καὶ τὸν θυμὸν τῷ Βασιλέως καταλεῖναι, καὶ τῇ ὑστερίᾳ Χριστιανῶν πείσαι γενέσθαι. Ὅτι δὲ οὐχ οἰόντες τὴν ἀρετὴν διαλαβεῖν, ἐδοξεῖν αὐτῇ καὶ τὸν Ἀπόστολον ἐν Ἰνδιᾷ διατρίβειν· καὶ πρὸς αὐτὸν οὗτοι τὸ βάπτισμα ληψόμενοι παραγγεγνηότες οἱ δοκίμοι μαθηταὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀκινῶν ταύτην ἐδόξαζον.

Ὅτε γοῦν πρὸς Γουνδιαφόρον εἰσέβηλε, τῶν Ἰνδιῶν Βασιλεῖ, ὁ τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος, ποίαν εἰδέναι αὐτὸν ἐν ζῴῳ ἐργασίαν, ἐπύθετο, καὶ ποίαν ἐν λίθῳ. Καὶ ἐπὶ μὲν ζῴῳ, ἄροτρον, κώπικας, ζυγούς, καὶ πηδάλια· ἐπὶ δὲ λίθῳ,

στήλας, ναούς, καὶ βασιλείων οἰκοδομὰς κατασκευάζειν ἐμπειροτάτους, ἔλεγεν εἰδέναι. Καὶ ὁ βασιλεὺς· Ἀράγε παλάτιον, ἐν ᾧ τόπω ἐρέσεως κέκτημαι, δύνασαι μοι κατασκευάσαι πρὸς Θεραπεῖαν; Καὶ ὁ Ἀπόστολος, ὡς κατέθετο, μηδὲν μελήσας, χρυσὸν αὐτίκα λήψεσθαι ἐκέλευσε πρὸς τὴν τῶν ἐπιτηδίων μετακομιδὴν, καὶ τοὺς Σεμιέλις ἄρτι καταβαλεῖν ὑπετίθει, τὸν τόπον ὑποδεικνύς. Ἄλλ' ὁ Ἀπόστολος· Οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ, ὦ Βασιλεῦ, τὸ κτίζειν ἐπιτήδες, ἀλλὰ τοῦ Ὑπερβεριταίου (Ὀκτωβρίου) μᾶλλον μόνος· ὁμοίαι δὲ τοῦτο εἰρησθαι τῷ Ἀποστόλῳ, διὰ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι τῶν βεβαιωμένων ἀνταμοιβῆν· διὸ καὶ τὴν τοῦ κρατούντος εὐνοῖαν παρεκρούσατε γνώμην. Λαβὼν δὲ ἐπὶ χεῖρας καὶ κανόνα (πῆχυ), καὶ τὴν διάθεσιν ἐπιστημονίως διαζωγραφήσας, ἀλύτως ἐπέβηεν ἔχειν αὐτοῦ τὸν σκοπὸν.

Ἀγασθεὶς οὖν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ περιδέξιον τοῦ Ἀποστόλου, τὸ ἰκανὸν τῶν ἀναλωμάτων αὐτῷ ἐπιδοίς, οἴκοι ἐπανακάμπτει. Τότε ὁ Ἀπόστολος εἰς τὰς τῶν δεομένων χεῖρας ἅπαν τὸ χρυσίον καταβαλὼν, ὡς Ἀπόστολος, ἀχειροποιήτοιον οἴκιαν ἐν τῇ τῶν πρωτοτόκων αὐλῇ, τῷ βασιλεῖ κατασκευάσας. Ὡς δὲ ὁ βασιλεὺς, ἰκανὸν χρόνον παραθεσάμενός, ἐπέβηεν περὶ τοῦ ἔργου μαθεῖν, ἤκουσε δὲ τὴν στέγην μόνην ἀπολείπεσθαι, ἐκ περιχαρείας ὡς ἀληθεύουσαν τὴν ἀγγελίαν ὑποτοπᾶσας, ἐτέρου χρυσίου ὀλίγη τῷ Ἀποστόλῳ πέποιθεν, εἰρηκῶς Καλλιστεύσασάν μοι τὴν ὀρεσὴν τῶν οἰκοδομημάτων διὰ τὰ χροῦς ἀποτίλεσαν, ἐν τῶν αὐταῖς ὄψεσιν ἴδω, λόγοις ἐπαίνων τῆς ἐπιτήδεως τὸν πλεονέκτην (σὲ τὸν πολλὰ προτερήματα ἔχοντα) ἐγκωμιάσω. Αὐτὸς δὲ πάλιν τὸ χρυσίον ἀπολαβὼν, εἰς οὐρανὸν ἔσας τὰς χεῖρας καὶ τὰ ὄμματα· Εὐχαριστῶ σοι, φιλόδηρπε, ἔλεγεν, ὅτι ποικιλοτρόπως ἐκάστῃ τῆν σωτηρίαν οἰκουμένῃ οἶδας· Καὶ τῶν προτέρων πάλιν ἐχόμενος, ἅπαν τοῖς δεομένοις τὸ ἀργύριον πάλιν δίνεμι.

Ἐπὶ τούτοις πάσιν, ὡς τινες τῶν ἐκεῖσε, ἐν οἷς ὁ Ἀπόστολος διατρέψαν ἦν, χρόνου τινὸς διαῤῥέυσαντος, πρὸς τὸν βασιλεῖα ἀφίκοντο, καὶ ἐπὶ τοῦ κάλλους τῶν οἰκοδομημάτων μαθεῖν ἠμείβετο, ἤκουσε μὲν προσδοκᾶν τὸ σύνολον ἐξ ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς οἰκοδομὰς κτισμάτων, ὡς τοῦ χρυσίου παντὸς τοῖς πένησι διανεμηθέντος· μᾶλλον δὲ ὅτι καὶ Θεὸν ἀγνοοῦμενον κηρύσσει, καὶ τοῖς προσφοιτῶσιν αὐτῷ

ἐξαιτία τινὰ θαυματουργεῖ, μηδὲν κροῦν τὸ σύνολον σιτιζόμενος. Ὁ βασιλεὺς οὖν ἀκατασχέτω μαγία πληγείς, καὶ τὸν Ἀπόστολον μεταστελλόμενος, ἐπυθάνετο, εἰ τὸ παλάτιον ἔκτιται. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν, εἶπεν· Ὁ πρὸς τοῦ ἀληθινοῦ ἀρχιτέκτονος ἐγὼ οἰκοδομῶ μεμάλθηκα, Βασιλεῦ, τοῦτο σοὶ ὄραϊον καὶ πάνυ παλάτιον ἔκτιται· Καὶ ὁ βασιλεὺς· Ἐξ αὐτῆς παραγεγοῦτες, τὸ κατασκευασθῆν ἴδωμεν· Οὐ μοι δοκεῖ, ὁ Ἀπόστολος ἀπεκρίνατο, τὴν τούτου χρῆσιν ἔχειν σε τὸ παρὸν· ἀλλ' ὅτε μετανάστης γέννη τῶν ὕδα, τότε τοῦ κτισθέντος εὐρήσεις ἀρμόδιον τὸ κατάλυμα· Καὶ ὡς ὄθην ὁ βασιλεὺς χλευάζομενος, (τοῦτο γὰρ ὑπελάβε) θηριωδῶς κατεβρόντησεν εἰπὼν· Τὸν ἀπατεῶνα τούτου, εἰς σκοτεινότητα λακκῶν, σὺν τῷ ἀγαθῷ μοι ἐμπόρῳ ἀσφαλίσθηνα προσάσσω.

Ὡς δὲ τούτου ἡ φροῦσα δεσμωτήν εἶχε κατάκλειστον, ὁ τοῦ βασιλέως ἀδελφός, ἐν μιά τῶν νυκτῶν, ὡς ὄθην τῷ ἀδελφῷ συναγαγὼν, καὶ ἀθυμίας νέφει ἐπιπείσας, πρὸς θάνατον ἤπειγε, τὸν βασιλεῖα προσκαλεσάμενος, ἔφη· Διὰ τὴν τοῦ δολίου συμβάσαν σοι ἐπήρσειαν, τὴν ψυχὴν παθῶν ἦδη, τῆς ζωῆς ὑπέξερχομαι· καὶ ἑκατέρωθεν οὐτως ὁμιλουμένων, ἀπονηνείας ἄφρωνι ἐμείνε. Τότε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λαβὼν Ἄγγελος, τὰς σκηνὰς Κυρίου ἐπιπορευόμενος, ὑπέθεκεν τὴν τούτων εὐπρέπειαν, καὶ εἰς ὀπιαν οἰκῆσαι βούλοιο ἐπήρῳσα. Καὶ ὡς ἔργῳ ἡ ψυχὴ μίαν τὸ ἐξαιρετὸν ἔχουσαν, ἐπὶ πᾶσι ταύτῃ ἐδείκνυε τῷ Ἀγγέλῳ, καὶ ἐν μέρει ταύτης τῆς κατοικίας οἰκῆσαι παρεκάλει. Καὶ ὁ Ἄγγελος· Ἐν ταύτῃ οἰκῆσαι οὐ δύνασαι· αὐτὴ γὰρ ἐστὶ τοῦ ἀδελφοῦ σε, ἢν ὁ ξένος αὐτῷ Θεοῦμας φιλοδόμησε· Καὶ δεομαί σου, ἀντήρτησεν, ἄνεξ μοι πρὸς αὐτὸν ἀπελθεῖν· εὐνοῖας γὰρ ὠνησάμενος αὐτὴν ἐξ ἐκείνου, ἐπανέβη· οὐδὲ γὰρ οἶδα τὸ κάλλος αὐτῆς· Τότε ἐπανακάμψας ὁ Ἄγγελος, τὴν ψυχὴν τῷ νεκρῷ σώματι ἀποδίδωσιν· ὡς ἀπὸ κέρου δὲ τινος ἀνανήψας ὁ τεθνηκώς, τοῖς παρεστάσι τὸν ἀδελφὸν ἐπέζητει· οὐ παραγενομένης, πρὸς αὐτὸν εἰρηκῶν Ἀνενδοιάσας πέπεισται, ὡς τὸ ἡμῖς τῆς βασιλείας σε προεἶλον δοῦναι εἰς τὴν ἐμὴν ἀναβίωσιν· Ὅθεν μικρὰν τινα χάριν αὐτῷ παρασχέτω μοι, ἢν μὴ ὑπέσθαι χάρισσθαι μοι. Καὶ ὁ βασιλεὺς· Ὅσον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἐστὶ, φιλήτω μοι ἐντισσι ἀδελφῷ, προθύμως χάρισσθαι, ὅπως τοῦτο βεβαιώσας· Τότε ἀνυποστάτως

τὸ ζητούμενον τῷ ἀδελφῷ ἐπετρανώσεν, εἰπών·
Τὸ ἐν οὐρανοῖς σοι παλιόν μοι ἐπίδος, εἰς
ὄσπν βούλη χρημάτων ἀνταλλαγῆν. Καὶ ὡς περ
ἑνὲς ὁ Βασιλεὺς ἐπὶ ταύτῃ γενόμενος, ἔφη·
Ἐμοὶ παλιόν ἐν οὐρανοῖς; πόθεν; Καὶ μὴν
ἔστι σοι, ἔφη, εἰ καὶ αὐτὸς ἀγνοεῖς, ὅπερ σοὶ ὁ
ἐν φρουρᾷ ἐδομήσατο ὑπερέτης· ὡς καὶ αὐτὸς
ἐγὼ, τῇ πρὸς σέ ἀγόμενης λύπῃ, ἀρπαγείς,
τοῦτου εἶδον τὴν καλλονήν.

Τότε συνίει ὁ Βασιλεὺς τὸ λεγόμενον, οὗτω
πας τὸν ἀδελφὸν ἀπεκρούσατο, εἰπών· « Εἰ μὲν
τῶν ὑπὸ τὴν βασιλείαν κειμένων τὸ ζητούμε-
νον ἦν, ἐξ ἀνάγκης ἢ τῶν δοκῶν λύσει ἐπισφα-
λῆ· εἰ δὲ τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀποκεκληρωμένων,
αὐτὸς τὸ λεγόμενον δικάσων· ἀλλ' ἐπεὶ πάρε-
στιν ὁ τέκτων, λάβε τούτου, καὶ ὡν ἐθέσσω
σκευάσαι σοι λιμυρότερα. » Τοῦτο εἰπών, συν-
τῷ Ἀβάρῃ τῆς φυλακῆς τὸν Ἀπόστολον ἐξά-
γει· καὶ περὶ αὐτοῦ πρὸς τοὺς πόδας, τῆς
συναγωγῆς τὸ σπυλὲν συμπληθῆσαι ἐθέτει.

Ἐπὶ ταύτῃ τῷ Θεῷ εὐχαριστίας ὁ Ἀπόστολος,
καὶ ἀμφοτέρως τῷ λόγῳ τῆς χάριτος καταλαμ-
πύνας, δοὺς αὐτοῖς τὸν ἀρόσθωνα τῆς ἀληθεί-
ας βασιλείας, ἐφ' ἑτέρας αὐτὸς κηρύσσει ἄρ-
μητο πόλεις, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Πατέρα,
καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος
Ερωτηίδος.

Στίχ. Ἐρωτηίδα πυροπολοῦσι παρθένον,
Ἐρωτὶ Χριστοῦ τὴν προκυροπολουμένην.
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις ποσεσθείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέη-
σον ἡμᾶς.

Ὡδή ζ. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Μετὰ τῆς ἀνο, χοροστασίας ὡς Ἀπόστο-
λος, χαίρων, συγγρηθεύεις μάκαρ ἐν οὐ-
ρανοῖς, ἀναμείλεις τε γάβριμος· Εὐλογημένος
εἶ, ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Από περάτων, ἕως περάτων ὁ σὸς διέδρα-
μα, φθόγγος, καὶ ῥημάτων Ζεῖαν ἡ προ-
φραῶ, τοὺς κρουγάζοντας παιδεύουσα· Εὐλο-
γημένος εἶ, ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ναὶς ἐγένου, σὺ τῆς Τριάδος πανστίδιμε·
ὄθεν, καὶ ναοὺς εἰδῶλον τε καὶ βωμοὺς,
ἀπεκάθηρας, Ἀπόστολε, ναοὺς δὲ ἡγείρας, εἰς
ὑμνοῦδιαν καὶ αἶνον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ (*).

Θεοτοκίον.

Νῆμου δουλείας, τῇ σῇ γεννησῆι λελυτρώ-
μεθα· σὺ γὰρ, Θεοτόκε τὸν ἐλευθερωτὴν,
ἀπειράνθρωδος ἡμῖν τίτοκα. Εὐλογημένη σὺ, ἐν
γυναικί πανάωμμε Δεσποῖνα.

Ὡδή η. Παιδας εὐαγείς.

Θεῶ ὁμίλων σεσαρκωμένην, σαρκὸς ἐπιλε-
λησμένους ἀναπεφυκας· τὴν δὲ ὑπερό-
σμιον, Ζῶσιν ἐπλούτησας, τῇ πρὸς Θεὸν
ἐγγύτητι· Ζεοποιούμενος, καὶ Κύριον ὑνεῖτε
κρουγάζων, καὶ ὑπερυφουτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Αγάπη Θεῷ συγκεκοσμένος, τὸν θάνατον
μετ' αὐτοῦ μάκαρ ἐπόθησας, τοῖς συνα-
παστολοῖς σε, ἄγαμεν φθεγξόμενος, καὶ συν
αὐτῷ τὸν θάνατον κατασείωμεθα, Τὸν Κύριον
ὑνεῖτε βρῶντας, καὶ ὑπερυφουτε, αὐτὸν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Υμᾶς ὁ Χριστὸς τοὺς Ἀποστόλους, νεφέ-
λας τῆς ἐκουσίας βροχῆς· εἰδείεν, ὀδύροις
ἐπιπυζόντας, Ζεῖας ἐπιγνώσεως, τὰς Ἐκκλη-
σίας πάνσοφοι καὶ κατασείωντας, καὶ, Κύριον
ὑνεῖτε βρῶντας, καὶ ὑπερυφουτε, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας. **Θεοτοκίον.**

Μῶνας καθαρά καὶ μολυσμάτων, καὶ πά-
σης ἀγνώσεως οὐδα τίμενος, Λόγον τὸν
πανάγιον, πάντας ἀγιάζοντα, τὸν τῷ Πατρὶ
συναναρχον ἐκνοσφύρησαν· διὸ σε τὴν Παρθένον
ὑνεῖται, καὶ ὑπερυφουται, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

Παῖδας εὐαγείς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος
τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυ-
ποῦμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκου-
μένην ἅπασαν ἀγείρει· φαύλλουσαν· Τὸν Κύ-
ριον ὑνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυφουτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ. Αἶθος ἀχειρίτμητος ὄρους.

Αρμα φωτοφόρον εἰδείχθης, ἐπικαθήμενον
τὸν Λόγον, τῇ εὐπειθεστάτῃ φυγῇ σου,
καὶ Ζεοφόρῳ ἐπιπερόμενος, πρὸς σωτηρίαν
ἔνδοξο, ἡνιοχούντα τοὺς ἑμνοῦντάς σε.

Σοὺ τὴν παμμακάριστον μνήμην, ἐπιτελοῦν-
τες δυσωποῦμεν, πάσης τρικυμίας εὐσθή-
ναι, τῇ μεσιτείᾳ τῆς παρόρησίας σου, ἦν ὡς
Χριστοῦ Ἀπόστολος, ἔχεις Ζεῖπτα πανσε-
βάσμιε.

Σήμερον τὴν μνήμην σε πάντες, Θεμὶ Ἀ-
πόστολε τελούμεν· φώτισον ἀγίαςον πι-
σται, πειρατηρίων καὶ περιστάσεων, καὶ πα-

(*) Τὴ Τριτάτην ταύτην, ὡς καὶ τὴν θ'. Ὡδή α' Σήμερον
τῆς μεμνημένη σου πάντες· αὐτὴ ἐν τῇ Χειρουργίᾳ κινήσας, αὐτὴ
ἐν τῇ Ἀποστολῇ χαίρει· καὶ ἄρα καὶ ταύτην χρονομάτῃ· καὶ
ὄθεν, ὡς μετὰ τῆς ἑξῆς ἡμέρας ὡς πρὸς τὴν αἰώνιον.

Σηράτων πάντοτε, ἀπολυτρούμενος προσβέβαιος σου.

Θεοτοκίον.

Ωφθης Θεοῦ μφευτος, Μήτηρ, καὶ πανακὴ-
Ρατος Παρθένος· σὺ γὰρ παρθενίαν καὶ
τόκον, εἰς ἓν συνήσας ἀχραντε Δέσποτα, τὸν
Ποιητὴν καὶ Κύριον, πάσης τῆς κτίσεως γεν-
νήσασα.

Ὁ Εἰρμός.

Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
σθ Παρθένε, ἀπορωγυῖαίος ἐτήθη, Χοι-
στός συνάβας τὰς διεστώσας φύσεις· διό ἐ-
παγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αὐτόπτα καὶ Ἀπόστολε, Χριστοῦ τοῦ πα-
νοικτιρμόνος, εἰρήνην δώρησαι πάσῃ, τῇ
οἰκουμένῃ καὶ νίκας, τῷ φιλοχρίστῳ Ἀνακτι,
ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, καὶ σωτηρίαν αἰτη-
σαι, τοῖς ἐξ Ἐμαῖ ἐφημοῦσιν, ὡς Μαθητὴν
Σεργίου.

Ἔτερον.

Χριστὸς ὁ μέγας Ἥλιος, ἀκτῖνά σε πολὺφω-
τον, ἐν τῇ Ἰνδία ἐπέμπει, τὴν ζοφεράν
πλάνην μύστα, συντόνωσ ἐκδιώκοντα, Ἐμαῖ
σοφέ Ἀπόστολε, καὶ τοὺς λαοὺς φωτίζοντα,
Τριάδα σέβειν τὴν Δεῖαν, παρ' ἧς φρουρούμε-
θα πάντες.

Θεοτοκίον.

Πανάμωμε Μητρόβη, τὸ μέγα περιήχημα,
τῶν Ἀποστόλων Μαστόρων, καὶ Προφη-
τῶν καὶ Ὁσίων, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Κύριον, ἰλέω-
σαι τοῖς δούλοις σου, ἡμῖν Θεογεννήτρια, ὅταν
καθίσῃ τοῦ κρίναι, τὰ κατ' ἀξίαν ἐκάστῳ.

Εἰς τοὺς Ἄδους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα τρία Στιχηρὰ ἰδιόμελα, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'. Ἀνατολίου.

Χριστῷ ἠκολούθησας, Ἐμαῖ Ἀπόστολε, καὶ
τοῦ κόσμου κατεφρόνησας· καὶ τὰ του-
του διδάγματα, ἐν τῷ ταμείῳ σου κρύψας, ἀ-
νεδείχθης Ἀπόστολος· ὅθεν γενόμενος ἐν τοῖς
ἔθνεσι, τὰς τούτων ὑπὸ τῆς πλάνης, καὶ τῶν
παλῶν σφοτισθείσας ψυχὰς, ἐνολοῖς τοῦ Σω-
τήρος ἐφώτισσας, πιστεῦσαι εἰς Τριάδα ὁμο-
ούσιον.

Ἦχος δ'.

Τῷ τῆς γνώσεως Δεῖῳ πυρὶ, τὴν ψυχὴν κα-
τανυγμοθεῖς, ἐν πάσι τοῦ Δεσπότου μιμη-
τῆς γέγονας, ὡς ἔνομος Μαθητῆς, Ἐμαῖ Ἀ-
πόστολε· τῷ γὰρ καλῶν τοῦ Σταυροῦ, ἐκ τοῦ
βυθοῦ τῆς ἀγνωσίας, εἰσεβῶν ψυχὰς ἐξώγη-
σας. Ὅθεν καὶ τὴν τῶν Ἰνδῶν ἐξοφωμένην
διάσῃαν, τῷ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος ἀγρίστῳ
ἐσαγήνευσας, Χριστὸν τὸν Θεὸν αἰεὶ δυσώπει,

καὶ ἡμᾶς ἰσθῆναι τῆς τοῦ ἔχθρου, ἐξοφωμέ-
ως ὄψεως, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὸν τῆς ἀλείας βυθὸν καταλιπὼν, τῷ τοῦ
Σταυροῦ καλῶν πίστει προσέδρομας,
καὶ ἐν αὐτῷ πάντας ἐξώγησας, Ἐμαῖ Ἀπό-
στολε· διὸ καὶ τὴν ἀχραντον πλευράν τοῦ Λό-
γων, τῇ χειρὶ ψηλαφῆσας, τῶν πεπαρμένων ἡ-
λων τὰς ἀτειλάς, τῷ δακτύλῳ κατιθεῖν κηπη-
ξίσωσαι. Χριστῷ τῷ Θεῷ ἐκτενωσ πρέσβευε αἰεὶ,
τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴ Δεῖα ἐποπτεύων, Χριστοῦ τῆς σοφίας
νοντός ἀναδέδειξαι κρατῆρ, μυστικῶς
Ἐμαῖ Ἀπόστολε, ἐν ᾧ τῶν πιστῶν αἱ ψυχὰι
εὐφρονοῦνται· τῇ γὰρ Δεῖα σαγήνῃ τοῦ Πνευ-
ματος, λαοὺς ἀνείκυσσας ἐκ βυθοῦ τῆς ἀπο-
γνωσίας· ὅθεν ἐκ Σιών, ὡς ποταμὸς τῆς χά-
ριτος ἐξῆλθες, τὰ σὰ ἐκδύζων ἐνθεα δάγματα,
εἰς τὴν σύμπασαν κτίσιν. Διὸ τοῦ Χριστοῦ τὰ
πάθη ἐκμιμούμενος, τὴν πλευράν ἐλογχεύθης·
καὶ ἐν τῷ γνόφῳ εἰσδύς τῆς ἀσφαλείας, αὐτὸν
ἰκέτευσ, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

Τὰ Τυπικά, καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως.

Τῆ Ζ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Σεργίου
καὶ Βάκχου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξας, ἰστώμεν Στίχους ς'·
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων
γ'. δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Βάκχε καὶ Σέργιε ὑμᾶς, ὁ τῆς δόξης Κύριος,
κατακομήσας ταῖς χάρισι, ταῖς τῶν ἰά-
σεων, Σαυμαστοὺς ἐν κόσμῳ, εὐλεως ἀνέδει-
ξεν, νοσοῦντας δι' ὑμῶν Σεραπεύων αἰεὶ· διὸ
πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν,
τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Βάκχε καὶ Σέργιε ὑμεῖς, ἐπὶ γῆς ἀλλήσαν-
τες, ἐν οὐρανοῖς συγχαρυνετέ· σὺν Ἀσω-
μάτοις γὰρ, αἰεὶ παρεστάτες, τῇ Τριᾷδι Ἁγιοι,
καὶ δόξῃ ἐντροφῶντες ἀγάλλεσθε· διὸ πρεσβεύ-
σατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρή-
νην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Βάχγε καὶ Σέργιε ὑμεῖς, τοῦ ἔχθρου τὴν ἐνστασιν, ἀνδρείως ἀμφω ἐλύσατε· καὶ τῶν εἰδῶλων δέ, ἐλευθέρην πλάνην, εὐσεβῶς ἀπάσασθε, Χριστὸν τοῦ Βασιλέα κηρύττοντες· δι' ἱκετεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα. Ἦχος δ'.

Σέργιος καὶ Βάχχος, ἡ φαιδρά τῶν Μαρτύρων καὶ τερπνὴ λαυπηδῶν, τῶν μὲν τυράνων τὸ θράσος κατέβρισε, τῶν δὲ εἰδῶλων τὴν πλάνην κατήργησε· καὶ τῆς Σεργιατικῆς τὸ τέλειον μυστήριον, λαμπρὰ τῆ φωνῆ, ὑψηλοφρονῶντες ἀνεκέρυττον. Ὡν ταῖς προσβουλῆς Χριστέ, ὁ τούτων νομοδότης, ἀγωνοθέτης τε καὶ στεφανώτης, καὶ ἡμᾶς ἀείνονα, κατὰ τῶν ἀοράτων καὶ ὁρατῶν δυνάμεων, τὸ κράτος ἀναπέσασθαι.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Ἐδώκας σημειῶσιν.

Ηλιον κηύσασα, δικαιοσύνης Πανάμωμος, τὸ ζῶπῶδες διάλυσον, παθῶν τῶν ἑλιβόντων με· καὶ τὸν ἀπατόντα, τὴν ψυχὴν μου ὄψιν, καὶ κατακέληγοντά με νῦν, φιλιθονοίας καὶ ματαιότητι, πόρρωθεν ἀποδιώξον, τῆς τάλαιπάρου καρδίας μου, ἐν γαλήνῃ φυλάττουσα, ἀπαθείας τὸν δουλόν σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρουμένην βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρούτῳμένην, ὑπολόγησέ ἡ Πάναγρος, Χριστὸν τὸν φιλέλευθερον, ἔκλαιε βοῶσα· Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτινύει ἀντὶ ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς, καὶ σπενδείς με, ἀτεκνωθῆναι παμοφίλιτε; Καταπλήττωμαι εὐσπλαγγχε, σὴν ἐλεούσιον σταύρωσιν.

Εἰς τὸν Στίχον Στεγερὰ τῆς Οὐραήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Εἱραταιώθη τῶν τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων, κατ' ἔχθρῶν τὸ σύστημα· ἐν οἷς ὡς φωστῆρες κοσμικοὶ διαλαμπουσι, οἱ εὐσεβεῖς καὶ ἄριστοι Ἀθλοφόροι, Σέργιος τε καὶ Βάχχος. Τούτοις ἔκλιψε τὰ νῦτα ἡ πονηρὰ φάλαγγς τῶν σαρκίνων. Τούτους ἐξεπλάγησαν τυράννοι, καὶ εθαύμασαν Ἄγγελος, ὁρῶντες τὸν ἀσώματον, μετὰ σαρκὸς πατούμενον· τῶν δὲ πιστῶν ἡ Ἑκκλησία, πανέορτον ἑορτὴν καὶ κοσμικὴν χαρμονὴν, ἐπιτελοῦσα βοᾷ· Ὁ ἀσθενεῖα σαρκὸς πεδήσας τὸν ἰσχυρὸν, ταῖς προσβουλῆς τῶν Ἁγίων σου, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Ὡ τοῦ παραδόξου.

Πῆς σε τὴν χάριν ὑμνήσασθαι, καὶ τὴν πολλὴν πρὸς ἐμὲ, τὸν ἀναξίον δουλόν σου,

καὶ ἑκάστην πρόνοιαν, ἣν σαφῶς ἐπιδεικνύσαι; πῶ; δὲ σου φράσω τὴν ἀγαθότητα, καὶ τὴν ποικίλην ὄντως κυβερνήσιν; Σὺ οὖν καὶ ἔτι νῦν, εἰς αἰεὶ μοι πρόσθηθι, παντός κακοῦ, ζῶντα καὶ θανόντα με, ἐλυτρουμένη Σμυρῆ.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ο τοῦ παραδόξου θαύματος· ὡ μυστήριον καινοῦ· ὡ φορικτῆς ἐργειρήσεως· ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ θεωροῦσά σε, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρομιάμενον, δι' ἀνωδύνως φοικτῶς ἐκύνησεν. Ἐκλαίει κρούζουσα· Οἱ μοι ἴτερον φίλτατον· πῶς σε θένεις, ὄμιος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτικίον. Οἱ Μάρτυρες σου Κύριε.

Καὶ Ἀπολύσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στεγολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Οὐραήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:

Σέργιον ἀθλοφόρον, καὶ Βάχχον ἀοίδιμον ἄδω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥοδὴ α'. Ἦχος α'. Σὺ ἡ τροπαιοχὸς δεξιᾶ.

Σέργιε θεράπον τοῦ Χριστοῦ, συμπρεσβεῦσθαι τὴν προσλαβῶν καὶ συλλήπτορα, Βάχχον τὸν ἀοίδιμον, μετ' οὗ τοὺς ἄλλους Θεοφάνους ἦνυσας, λόγον μοι σοφίας, ὑμᾶς ὑμνοῦντι βραβεύσατε.

Επὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστοῦ, πέτραν τῆς πίστεως Ἅγιοι Μάρτυρες, Σέντες τὸν Σεμέλιον, ἐπ' ἀσφαλοῦς ἐρηρειαμένοι πίστεως, πρόβολοι καὶ πύργοι, τῆς εὐσεβείας ἐδείχθητε.

Ρήμασι πιστευθάντες Χριστοῦ, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀκλυῶς ἀτεινίζοντες, πάσαν διεπτύσατε, παρερογομένην εὐδοξίαν Ἅγιοι, δόξης αἰδίου, κατατχεθέντες τῷ ἔρατι.

Γένους καὶ πατρίδος καὶ τιμῆς, διὰ Χριστὸν γυμνωθέντες ἠγάλλεσθε· καὶ περιβαλλόμενοι, ἐπλυσερπῆς ἀντισιοφρόνας ἐνθύμα, τὴν τῆς ἀφθαρσίας, καθιστολήν ἠμφιάσασθε.

Θεοτοκίον.

Πλευρὸς γενέσθαι τοῖς πιστοῖς, καὶ εὐμενῆ Θεομήτορ δυσώπησον, λόγον δι' ἐγέννησας, σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημησάντα· σὲ γὰρ προστασίαν, καὶ σωτηρίαν κητέμεθα.

Ῥοδὴ γ'. Ὁ μόνος εἰδός.

Ο μόνος γινώσκων ὡς Θεός, τὰ πάντα πρὶν γενέσεως, τὴν πρὸς αὐτὸν ὀρῶν ὑμῶν πρόθεσιν, σοφίας λόγων καὶ δειῶς γνῶ-

σέως, και στεφάνου φρονήματος, διαφιλικῶς ἐνέπλησεν, ὡς αὐτοῦ στρατιώτας μακάριοι.

Νομίμως θεράποντες Χριστοῦ, ἀλλήλαι προεβόησαν, τὴν φθιρομένην δοῦσαν καὶ βέουσαν, καὶ κήσμον πάντα καὶ κομποράτορα, λογισμῶ πόθου, ἀλλοφροῦν Μάρτυρες, ἐδεδύλασθε πόθῳ τοῦ κτισάντος.

Αχράντοις νοῶς ἐπιβολαῖς, Θεῷ νῦν παριστάμενοι, καὶ τῆς ἐκεῖθεν αἰγλης πληρούμενοι, καὶ τῆς ἀφράτου μακαριότητος, σαφῶς ἀπολαύοντες, πειρασμῶν καὶ ἑλιψῶν, ἀθλοφύρου Κυρίου λυτρώσασθε. **Θεοτοκίον.**

Θανάτῳ κρατούμενος τὸ πρῖν, Ἀδάμ νῦν ἠλευθέρωται, τῆ σῆ γεννήσει μόνῃ Θεο-νυμφε. Ζῶν γὰρ οὕτως τὴν ἐνυπόστατον, ἐνωθεῖσαν σώματι, Ἀγνή καθ' ὑπέστασιν, ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον ἐνωσας. **Ὁ Εἰρμός.**

Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας τῶν ἀσθένειαν, καὶ συμπαθῶς αὐτὴν
 • μορφωσάμενος, περίζωσόν με ἐξ ὕφους δύνα-
 • μιν, τοῦ βοᾶν σοι Ἄγιος, ὁ ναὸς ὁ ἔμφυχος,
 • τῆς ἀφράτου σου δοῆς φιλήνωσπε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὰ τῆς πίστεως ἀνήθι τοὺς νοητοὺς, μαργαρίτας Κυρίου καὶ ἀληθείας, Σέργιον τιμῶμεν, καὶ τὸν Βάκχον τοῦς Μάρτυρας, ὡς τοῦ ἐγθροῦ τὴν πλάνην, ἐβέως πατήσαντας, καὶ τῶν ἐιδόλων πάσαν, ἰσχὺν ἐδαφίσαντας· ὄθεν ἐπαθῆως, οὐρανόθεν τὸ στέφος, τῆς νίκης δεξάμενοι, σὺν Ἀγγέλοις χορεύουσι. Διὰ πίστει βοήσασμεν. Προεβόησατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄρεσιν δωρασάσθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ενθυμούμαι τὴν κρίσιν καὶ θειλῶ, ἔργα πράξις ἀισχύνης ὁ ταπεινῶ, ἄξια, καὶ ὀμοια, Θεοτόκῃ παννύχητε· Ἦρῖν τὰς πύλας φάσσι, θανάτου ἐπίστροφον, πρὸς τὴν τῆς μετανοίας, ὁδὸν ὀδηγῶσα με, ἵνα εὐχαρίστας, προσκυνῶν ἀνυμνα σου, τὴν ἀμετρον δύναμιν, καὶ τὴν Σείαν ἀντίληψιν, Παναγία Θεοῦνυμφε· προσεβούσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ οὐ αἰτοῦμαι σε ὀδηγήσαι μοι, ἱλασμὸν ἀμαρτιῶν, καὶ μέγα ἔλεος. **Ἦ Σταυροθεοτοκίον.**

Εν Σταυρῷ παρεστῶσα Μήτηρ ἡ σῆ, καὶ Θεὸν σε εἰδοῦτα ὑπὲρ βροτῶν, σαρκὶ προῖεμενον, τὸν ἐκούσιον Σκῆτον, ὡς μὲν μήτηρ ρομφαία, καρδίαν ἐτέτροτω, καὶ οὐχ ἦπτον οὐσίας, καὶ πόνοισ προσήλωτο· ὡς δὲ βουλο-

μένη, τὴν βροτῶν σωτηρίαν, καὶ κόσμον τὴν λυτρωσιν, εὐχομένη ἀνυμνεῖ σε, καὶ σὺν δάκρυσιν ἔλεγεν· Ἀνάστηθι καὶ σωσον Ἰη, τοὺς τὰ πάθη πίστει σου δοξάζοντας, ὁ ὑπὲρ πάντων ἐχθῆς, σὺν αἵμα τὸ ἄγιον.

ᾠδὴ δ'. Ὁρος σε τῆ χάριτι.

Λαμπτήρες διττοὶ ἀπὸ θυσιῶν ἐξανέτει-
 λαν, τὴν ἐναντίον τῆ τῆς γῆς, τότε κρα-
 τοῦντι θυσεσεβῆ, ποιούμενοι κίνησιν, καὶ πρὸς τὴν σὴν ἀνατολὴν ἐπειγόμενοι, τὴν φωτοφόρον Χριστὴ καὶ σωτήριον.

Ὁ ἕξιος οὐ πῦρ οὐ διαγῆγός οὐδὲ μᾶστιγες, τῆς εὐσεβῶς περὶ Θεοῦ, γνώμης ἐχάρισαν ὑμᾶς· Ζῶν γὰρ ἠγάσασθε, τὴν τελευταίην τὴν δὲ αὐτοῦ ἀξιάγαστοι, καὶ μακαρίαν τρυφὴν καὶ ἀνάκληρον.

Φωσπῆρες οἱ ὄντως ἀπλανεῖς τὸ στερεώμα,
 τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, περιουχά-
 ζουσι φωτὶ, τῆς Σείας ἐλλάμψεως, καὶ τὰς φυχὰς τῶν εὐσεβῶν κατευφραίνουσι, τὰς τῶν θαυμάτων ἀκτίνας ἐκπέμποντες.

Ὁ Βάκχος ὁ Θεὸς καὶ πανάρισος Σέργιος,
 ἐναιατῶν περιτροπαῖς, τοὺς εὐσεβείας ἐρατὰς, καὶ τοὺς φιλομάτορας, πνευματικῶς πρὸς εὐχαλίαν προτρέπονται, τὰς ἀριστείας αὐτῶν προτιθέμενοι. **Θεοτοκίον.**

Ρομφαία τὰς πύλας τῆς Ἐδεμῆ ἡ φυλάτ-
 τουσα, παραχωρεῖ νῦν τοῖς πιστοῖς, καὶ ὑποδέχονται φαιδῶς, τιμῆν ἐν αἵματι, τοῦ ἐκ τῆς σῆς γαφρός τεχθέντος Παναγίμης, σημειώ-
 Σέντας ὁρῶσα καὶ χάριτι.

ᾠδὴ ε'. Ὁ φωτισας τῆ ἐλλάμψει.

Ὁὶ τὴν πλάνην ἀληθείας ἐν ὄπλῳ ἐλάσαν-
 τες, καὶ τυράννων καρτερώς αἰμισμοὺς ὑπομεινάντες, νικηταὶ γενήσατε, παρὰ Χριστοῦ στεφανωθέντες· καὶ νῦν ἀξίως ἀγάλλεσθε.

Νευρούμενοι ἀπτήτη δύναμι καὶ χάριτι, τῆς Τριάδος ἡ δυνὰς τῶν Μαρτύρων κατέβαλε, τὸν τοῦ σκέτης ἄρχοντα, καὶ τοὺς αὐτῶ δεδουλωμένους, τῆς τούτου πλάνης ἐρόύσατο.

Καρτερία καὶ ἀνδρεία φυχῆς καὶ στεφρό-
 τητι, διανοίας ξυνορίας τῶν Μαρτύρων ἡ ἐνδόξος, ὑπερέβη ἅπασαν, τῶν δικαίων πι-
 κράν μακίαν, καὶ σὺν Ἀγγέλοις ἀυλίζεται.

Θεοτοκίον.

Αγέτειλας Θεομήτορ ὡς ὄρθρος τὸν Ἥλιον,
 τὸν ἄδυτον ἠνωμένον σαρκὶ καὶ ὑπό-
 στασιν, ἐν ἀγκάλαις φέρουσα, τῆς ἀληθοῦς δι-
 καιοσύνης· διό σε πάντες δοξάζομεν.

Ὡδή γ'. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Πάσων πηγᾶς Μαρτύρων λειψάνα, πλουσίαις ἀναδρούουσιν· ἀρυσάμεθα προθύμως οὐν πιστοί, καὶ τοὺς Ἀθλοφόρος μακαρίσωμεν, τὸν εὐλελῆ, Σέργιον καὶ Βάκχον τὸν αἰδιόμην.

Βαρούμενοι τὴν μετ' ἀνόμων σήνησιν, καὶ πλάην δυσχεραίνοντες, τὴν οὐράνιον πορείαν εὐφάλας, Σέργιος καὶ Βάκχος ἐπαρουσιάζονται, καὶ πρὸς Χριστοῦ, λιμένα ἐφθάσαν τὸν ἀγέμιστον.

Ανοίγονται τοῖς ἀθλοφόροις Μάρτυσιν, αἱ πύλαι αἱ οὐράναι, ἐλλαδούμενοι τὸ πάθος τὸ σπῆτον, τὸ τῆ ἐκμιμήσει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν χαριτωμέν, καὶ φυλακίδιον δαιμόνιον φάλαγγας.

Θεοτάξιον.

Κυρία σε Θεοῦ Μητέρα Πάναγνε, φρονούντες καταγγέλλομεν· τὸν γὰρ ἀναρχὸν Υἱὸν μονογενῆ, τὸν πρὸ τῶν αἰῶνων ἀναλάμφαντα, ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἀνερμηνεύτως Παρθένως τέτοκας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**κύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄβυσσος, οὐκ ἔστιν ὁ ρυόμενος· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. Σῶσον τοῦ λαοῦ σου ὁ Θεὸς ἡμῶν· οὐ γὰρ ἰσχύς, τῶν ἀσθενούντων καὶ ἐπανόρθωσις.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζήτων.

Τὸν νοῦν πρὸς ἐχθρούς, ἀνδρείως παρατάξαντες, τὴν πᾶσαν αὐτῶν, ἀπάτην κατέλυσατε· καὶ τὴν νίκην ἀνῶθεν, εὐλογοῦντες Μάρτυρες πανεύφημοι, ὁμοφρόνως ἐκράζετε· Καλὸν καὶ τερπνὸν τὸ συνεῖναι Χριστῷ.

Ὁ Οἶκος.

Εν οὐρανόις Χριστέ κατοικῶντες, Σέργιος τε καὶ Βάκχος, καὶ τοῦ Ζείου φωτὸς τοῦ παρὰ σοῦ ἐμφορούμενοι, ἐμὲ τὸν ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνωσίας παραδεδεμένον, προφθάσειαν διὰ τᾶς χάριτος, καὶ τῶν παλῶν ἀφαρτάσειαν, μόνε ἀθάνατε, στολὴν μοι τῆς ἀφθαρσίας καταπέμπε· ὅπως λευχειμῶν, τὴν φωτοφῶρον αὐτῶν ἐρτήν ἀνυμνῶ, καὶ κραυγαῖώ σοι Κύριε· Καλὸν καὶ τερπνὸν τὸ συνεῖναι Χριστῷ.

Συναξάριον.

Τῆ Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων μεγάλων Μαρτύρων, Σεργίου καὶ Βάκχου.

Στίχοι.

Καλὰ σά νεῦρα, Βάκχε, πρὸς νεύρων βίαν
Καὶ πρὸς ἕξφο, Σέργιε, πῦρ σὴ καρδία.

Σέργιον ἐδόματῃ ἕξφος ἔκτανε, νεῦρα δὲ Βάκχον.

Οὔτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως· καὶ ὁ μὲν Σέργιος Ποιμικήριος ἦν τῆς σχολῆς τῶν Κιντιλίων, ὁ δὲ Βάκχος Σκουνοδικήριος τῆς αὐτῆς σχολῆς (*). Ἀρχῆτες δὲ τὰ τῶν Χριστιανῶν μνηστῆρες, καὶ τὰς Τεοπνεύστους Γραφὰς ἐκμαθόντες καλῶς, διαβληθέντες τῷ βασιλεῖ, προετράπησαν ἄμα αὐτῷ θυσίαν τοῖς εἰδώλοις προσενεγκεῖν. Τοῦτο δὲ μὴ καταδεξάμενοι, ἀσπρήθησαν τὰς ζωνας καὶ τὰ μαυρία, τὰ ἐπὶ τοῖς τραχήλοις αὐτῶν κείμενα, καὶ περιεστύλθησαν Σηλυπρεπίην ἐνούρασι, καὶ διὰ μέσης τῆς πόλεως, ἐφ' ὕβριος δόξαν, σιδήρα πεπεδημένοι ἤχθησαν, καὶ πρὸς τὸν Ἡγεμόνα Ἀντίοχον παραπειπνύονται, εἰς πόλιν Εὐφρατῆσιαν. Ἡδὲ οὐκ ἐπιστάζοντες, ἐξ ἐπιφανείας Ἀγγέλων Θείας ἰσχύος καὶ θάρρους ἐπλήσθησαν· καὶ ὁ μὲν Βάκχος, πρῶτος τυφθεὶς νεύροις αἰσῖς, τῆς ὥρας παρατάσειας, ἐν αὐταῖς τὰς βασάνους τὸ πνεῦμα παρέδωκεν. Ὁ δὲ Σέργιος, διαφόρος ἐξετασθεὶς, καὶ κρηπίτι τοὺς πόδας καθηλωθεὶς σιδήροις, καὶ τρέχειν ἀναγκασθεὶς μακροτάτας ὁδοὺς, εἶτα καθειρθεὶς, καὶ αὐθὺς ταῖς αὐταῖς κρηπίτι καθηλωθεὶς, τὴν κεφαλὴν τῷ ἕξφοι ἀποτέμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Ἰουλιανοῦ Πρεσβυτέρου, καὶ Καισαρίου Διακόνου.

Στίχ. Σάκκω δοθεῖσι καὶ βυθῷ, Θεὸς Λόγος, Διττοῖς Ἀθληταῖς, σάκκον εἰς χαρὰν στόσφει.

Κλαυδίῳ βασιλεύοντος ἐν Ῥώμῃ, καὶ τὴν ἰδίαν μητέρα ἀποκτείναντος, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, οὐκ ἐφείσατο ἔκτοτε τῶν Χριστιανῶν. Τότε ὁ μακάριος Καισάριος, ἀπὸ τῆς Ἄφρων χώρας ἐλθὼν, ἐν κώμῃ λεγομένῃ Ταρακνή, ὡς εἶδε τὰς μυστὰς θυσίας, κα-

(* Διὰ μὲν τῆς Σχολῆς ἐνοπίστῃ Γνωσίσει, ὅπου ἐκείθεν καὶ ἐκμαθόντες τὰ στρατηγικὰ, κατὰ τὴν διακρίσιν τοῦ τῶν ματρῶν· τὸ δὲ Κιντιλίῳ, λέγεται οὕτω Λατινικῶς, ἀπὸ τοῦ Κιντος, ἢ ἑλληνικῶν Κουίντος (Quintus, ἔστι Ἡέκκτος) γενεῆς, ὅθεν τῶν στρατιωτῶν, οὕτω καλούμενον, πρὸς διακρίσιν ἄλλων τοῦ αὐτοῦ, ὡς τὰ καταργηθέντα τῶν ματρῶν (Ὁσούτος) τῶν πρώτων Γνωσιστῶν. Ταῦτα λοιπὸν τῶν τῶν ματρῶν ὁ μὲν Σέργιος ἦν Ποιμικήριος, τοῦ αὐτοῦ ἀρχηγός, ἢ πρῶτος, ἢ κηρυκτικὸς· ὁ δὲ Βάκχος, Σκουνοδικήριος, ἦν κηρυκτικὸς αὐτοῦ. Περὶ δὲ τῆς ἐπιφανείας τῆς λατινικῆς τούτων ὁμοῦ λέγεται, καὶ τῆς γρηγορίας αὐτῶν εἰς ἀποκρίσιν αὐτῶν καὶ βιβλικῆς πελαγίας τε καὶ ἐκκλησιαστικῆς, ἐκ τοῦ παρόντος κηρυκτικῶν τῶν.

τέπτυσε ταύτας καὶ συνεπάτησε· κρατηθεὶς δὲ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἀσίτος τῇ φυλακῇ, παρεδόθη τῷ Ἀνθυπάτῳ· καὶ δεσμευθεὶς τὰς χεῖρας ὀπίσθεν, εἰλετο παρὰ τῶν στρατιωτῶν ἐμπροσθεν τοῦ ὄγκητος τοῦ ἄρχοντος, μέχρι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Καὶ ὡς ἦδη πρὸς τὸν ναὸν ἀφίκοντο, τοῦ Ἁγίου προσευξαμένου, πέπτωκεν εὐθείας ἐκ θεμελίων ὁ ναός, συμπεριλαβὼν ἔνδοξον τὸν τε Ἀρχιερέα καὶ ἄλλους πολλούς· ὅπερ ἰδὼν Λεόντιος ὁ Ὑπατικὸς, προσέειπε τῷ Ἁγίῳ καὶ πιστεύσας εἰς τὸν Χριστόν, ἐβαπτίσθη αὐτὸς ἐνώπιον πάντων· καὶ ἔλθων ὁ Πρεσβύτερος Ἰουλιανός, μετέδωκεν αὐτῷ τῶν ἀχράντων Μυστηρίων.

Τοῦ δὲ Ὑπατικοῦ εὐθείας τὴν φυγὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ ἀναβλεπόμενος, ἐξ αἰτήσεως, διὰ τῆς τοῦ Ἁγίου προσευχῆς, Θεασάμενος Λοξώριος ὁ Ἄρχων τὸ γεγονός, ἐκράτησεν Ἰουλιανὸν τὸν Πρεσβύτερον, καὶ Καισάριον τὸν Διάκονον, καὶ προσέταξε βληθῆναι αὐτούς εἰς σκάφους, καὶ ῥιφῆναι ἐν τῇ θαλάσῃ. Οἱ δὲ Ἅγιοι εἶπον πρὸς αὐτόν· Ἡμεῖς ἐν, Δοξίῳ, ῥιπτόμεθα ἐν τῇ θαλάσῃ· σὺ δὲ ὑπὸ δεινῷ ὄρωσι ὀνηθεὶς, κακῇ θανάτῳ τὴν φυγὴν ἀπορρήξεις· ὃ καὶ γέγονε· μετὰ γὰρ δύο ἡμέρας, περιπλακείς αὐτῷ ἐν τῷ αἰγιαλῷ τῆς θαλάσσης περιπατοῦντι δεινότατος ὄφει, καὶ πάντα τὰ τοῦτου μέλη τυφάσ, ἄπνουν καὶ σχεδὸν νεκρὸν εἰργάσατο· ἐξογκωθεὶς γὰρ, ἔκατο τοῖς ὄρωσι θάλαμα μέγα.

Τὰ δὲ σώματα τῶν Ἁγίων ἐξεληθόντα ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ὑπὸ Κυρίου κυβερνούμενα, εὐσεβίως τις πρεσβύτερος καὶ Φηλῆς, δι' ὀπτασίας ἀποσταλέντες, ὑπεὐξάντο ταῦτα, καὶ διήρχοντο ὅπου ὁ δούστηνος ἔκειτο· οὐς καὶ Θεασάμενος, ἐθαύμαζεν ἑαυτόν· Ἄλλ' ὁ υἱὸς τοῦ βαπτισθέντος Λεοντίου τοῦ Ὑπατικοῦ, μετὰ τὸ κατατεθῆναι τὰ τῶν Ἁγίων λείψανα πλησίον τῆς πόλεως, ἀπέτεμε καὶ τὰς τούτων κεφαλὰς, ῥίφας αὐτοὺς ἐν τῷ ποταμῷ. Κυβάρτος δὲ Πρεσβύτερος ἐκ τοῦ κάστρου Καπούης, ὑπὸ θείου Ἀγγέλου ὀδηγηθεὶς, ἀπὸ πλοῦν ἔλαβε καὶ τὰ τούτων ἅγια λείψανα, Εὐσεβίου, φημί, καὶ Φηλικος, καὶ κατέθετο ταῦτα ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ, εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πολυχρονίου.

Στίχ. Κτείνουσι πολλὰ Πολυχρόνιον ξίρη·

Πρὸς τὰ ξίρη δὲ λήφεται καὶ τὰ γέρα. Ὁ ἐπαρχίας μὲν ἔφυ τῆς Γαμφανίου λεγομένης· ὃ δὲ τούτου πατρὸς Βαρθανίου γενοσὶς ἦν· τὸν δὲ παῖδα γράμμασιν ἐπαίδευσεν, καὶ τοῖς παισὶν ἐπακολουθεῖν τοῦτον ἐκέλευσε· καὶ διὰ τὸ εἶναι μήλοθεν τὸ ὕψος, τῇ εὐχῇ τοῦ παιδός, πηγὴ ἀνεδόθη· πολλὴ γὰρ ἦν τῶ νῶ ἢ συνέσις καὶ ἡ ἐγκράτεια. Ἐπεὶ δὲ εἰς μέτρον ἐφθασεν ἡλικίας, τοῖς ἀμπελοῖσι ἐργατοῦργοις αὐτὸν ἐνώσας, πρὸς τὴν Βασιλεύουσάν ἐρχεται· καὶ ἐργαζόμενος καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν λοιπῶν τὰς ἀμπέλους, διὰ οὗ καὶ τρισὶν ἡμερῶν τροφῆς εἰάμβανε καὶ ὕδατος. Ὁ δὲ τούτου ἐροδοτότης, θαυμάσας τὸν τοῦ Θεοῦ ἐργάτην, καὶ αἰδεσθεὶς αὐτοῦ τὴν ἀρετὴν, ἐροδίαςίας χρυσίαις ποσότητι, ἀπέστειλεν, εἰπὼν· « Ἄπελθε εἰς τὰ ἴδια, ὑπὲρ ἐμοῦ εὐχόμενος », κρατήσας τὴν δικελλαν αὐτοῦ, πίτῃως χάριν ἧτις πολλὰ θαυμάσια ἐτέλεσεν.

Αὐτὸς δὲ μετὰ τοῦ ἐν χειρὶ χρυσοῦ, Ἐκκλησίαν κατασκευάσας, ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν Συνοδῷ εὐρεθείς, Ἀναγνώστης ὢν, δέχεται τὸ τοῦ Διακόνου, καὶ Πρεσβυτέρου ἀξίωμα. Ἐπεὶ δὲ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος τὸν βίον μετήμειψε, παρσυντικῶς ἢ τοῦ Ἀρείου αἵρεσις ἤρξατο τοὺς πολλούς· ἐκταράττειν· ὅθεν οἱ κακοδόξοι φθόνῳ τηκόμενοι, εὐρόντες τὸν Ἅγιον τῷ Θεσιαστῆριῳ παριστάμενον, ἄφω ἐκκητόσαντες, τοῖς ξίρῃσιν αὐτὸν κατέσφαζαν, καὶ κατέκοφαν· καὶ τῷ μυστικῷ καὶ θείῳ αἵματι συμμιζάντες, θυσίαν ἀκουσίως τῷ Ἁγίῳ παρέπεμψαν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἄλθ' ἑ. Σέ. νοητὴν, Θεοτόκε.

Χαῖρε ὁυάς, Ἄλλοφῶρον ἐνδοξέ· χαῖρε νικησάσα λαμπρῶς, τῶν τυραννῶν τὰς ἀπειλὰς· χαῖρε ἡ ἀνύσασσα, δρόμον τὸν μακάριον· χαῖρε τρυφῆς αἰεὶ ἔνδοξον μένουσα· χαῖρε τρανῶς, παρεστῶσα Θεῷ θεομακάριστε.

Ὁλολαυπεῖς, ἐπὶ γῆς βαδίζοντες τοὺς τῶν δαιμόνων ὀφθαλμούς, καὶ τὰς ὄψεις τῶν διακτῶν, Μάρτυρες ἡμυθλυνατε, φέγγει τῷ τῆς χάριτος, καὶ ταῖς ἀγαθίαις τῆς ἀθλήσεως, τὸν αἰνετὸν ἀνυμνοῦντες, Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Ναοὶ Θεοῦ, πεφνηνότες ἐνδοξοί, ζῶντος καὶ ζῶντες Ἀθληταί, τῇ δυναμίει τῇ τοῦ

Σταυροῦ, ὄντας δυνατούμενοι, στίφος ἐρωπάσθε, τῶν δυσμενῶν πακισμακοῖσιν, τὸν κραταῖον ἐν πόλεμοις, Θεὸν ὑμῖν γεραιροῦτες.

Θεοτοκίον.

Αχραντε σύ, καὶ ἐχρημάτισα, καὶ παναγία Κιβωτός, δεξιμένη τὸν Ποιητὴν, τὸν ἀπειροπότον, καὶ τὸν ἀπερίληπτον, ἐν τῇ γαστρὶ σου χωρήσασα, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ωδὴ ἡ. Ἐν καμίνῳ Παῖδες.

Οτὴ ὄραση πάσαι τοῖς Παισὶ, τὴν φλόγα καταφύξας, ἐφ' ὧτας ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἐδυναμώσεν αὐτοῦ, τοὺς Μάρτυρας φάλλοντας· Ἐυλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ποδῶν καὶ φυροδλαβεῖς, δωπεῖας τῶν τυράνων, ἐμαρῶν οἱ Ἄλλοθόροι, διεκρούσαντο, Χριστῷ, βωῶντες καὶ φάλλοντες· Ἐυλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δραστήριους φυλακὰς ἤμιν, τὸν Σέργιον καὶ Βάκχον, τοὺς ὄντας στεφανώφους, ἐπιστήσατο Χριστὸς, φρουροῦντας τοὺς φάλλοντας· Ἐυλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰθυὸν με Δέσποτα Χριστέ, προσβῆσαι τῶν Μαρτύρων, τὴν τρίβον τῆς ἀρετῆς μοι, κατευμαοῖζον, καὶ σοὶ κραυγάζειν αἰτήσων· Ἐυλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζω σέ τὴν ἀληθῆ, Θεοῦ ἡμῶν Μητέρα, το Καίριε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ, προσκομιζῶν σοὶ ἀγνῆ, παύσιμῳ Δέσποινα· σέ γὰρ ὄντας πάντα τὰ ἔργα, Παρθένε εὐλογοῦσι, καὶ ὑπερυψοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο Εἰρμός.

Εν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ, τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρώτερον χρυσοῦ, ἀπέστειλον λέγοντες· Ἐυλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδὴ Σ. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Ολον τὸν Χριστὸν ἐκτίσασθε· κόσμον γὰρ ὅλον οἱ αὐτὸν κατελίπετε. Καὶ νῦν Μάρτυρες, τοὺς οὐρανῶν ἐμβατεύοντες, τὰς χορείας τῶν ἀνω Δυναμῶν, ἀνδρῶν τε μακαρίων, κατανοεῖτε τὰς λαμπρότητας.

Νέμεις ζυωρῶς παύριστε, τῇ τοῦ ἐπαίνου πόλῃ σοὶ προσκομιζοῦντι, χάριν ἀνωθεν, καὶ τῶν πταισμάτων συγχώρησιν, δυτωποῦσα τὸν μόνον οἰκτίρμονα· πρὸς δὲ ἐπεργομένη, τῶν γαμαίζηλων κατεφρόνησας.

Αγοὶ οἱ ἀήτητοι Μάρτυρες, τὴν πολύθειον, ἀπατηλὴν ἀλιότητα, καὶ τυραννῶν τὸν φόβον ἀπόσταντο· καὶ νῦν τῆς ἀκράτου, κατατροφῶσιν ἀπολαύσεως.

Δρόμον τὸν καλὸν τέλεσαντες, τὴν εὐσεβῆ τε πίστιν σώζειν σπουδάσαντες, τὴν ἀσάλευτον, παραλαβῆν ἡζιώητη, βασιλείαν πανένδοξοι Μάρτυρες, διάδημα τοῦ κάλλους, καὶ εὐπρεπείας· περιελαίμω. **Θεοτοκίον.**

Ωτῶν ὑπὲρ νοῦν θαυμάτων σου· τὸν τοῦ Θεοῦ γὰρ Λόγον σάρκα γενόμενον, μόνη τέτοκας ὑπερφύως Μητροπαρένε, τὸν τὰ σύμπαντα βεῖω βουλήματι, σωρῶς διακρατοῦντα, καὶ κυβερόντα καὶ συνεχόντα.

Ο Εἰσός.

Τύπον τῆς ἀγνῆς λογείας σου, πυρπολομένη βῆτος ἐδείξεν ἀφλεκτος. Καὶ νῦν καθ' ἡμῶν τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσαν, κατασβέσαι αἰτούμεν τὴν κάμινον, ἵνα σέ Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Ἐξασποτελαρίου. Τοῖς Μαθηταῖς.

Αδελφικῆ συνδούμῳ, τῇ στοργῇ καὶ τῇ πίστει, οἱ ἀλλοθόροι Μάρτυρες, Σέργιον ὁ Δεόφρων, καὶ Βάκχος ὁ αἰοδιμος, σέ Χριστέ δυσωποῦσιν, εἰρήνην δοῦναι σύμπαντι, κόσμῳ καὶ τοῖς ἐν κόσμῳ, καὶ Βασιλεῖ, κατ' ἐχθρῶν βαρβάρων τροπία νίκης, ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν. **Θεοτοκίον.**

Τὸν σαρκωθέντα Κύριον, ἐξ ἀγνῶν σου αἰμάτων, Παρθενομητορ ἄχραντε, δυσωποῦσα μὴ παύση, ὑπὲρ ἀχρεῶν δούλων σου, ὅπως εὐρωμεν χάριν, καὶ εὐκαιρον βοήθειαν, ἐν ἡμέρᾳ ἧ κρινῆ, γένος βροτῶν, ὡς Θεὸς παρέχων τὰ κατ' ἀξίαν· σέ γὰρ προστάτι ἀπαυτες, ἔχομεν ἐν ἀνάγκαις.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας, ἱσταῖμῳ Στίχως δ. καὶ φάλλομεν τὰ παρόντα τρία Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α. Γερμανοῦ.

Δαυτικῶς ἀνεδός, Σέργιος καὶ Βάκχος οἱ Μάρτυρες· Ἰδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τεραπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό; οὐ δεσμώμενοι φύσεως σχέσει, ἀλλὰ πῖ-

στέως τρόπω. Ὅθεν οἱ Ἄγιοι, τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησαν· καὶ τὸν σταυρὸν ἀράμενοι, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησαν· ἢ προσβέβησιν τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος γ'.

Εἴτι καλόν, εἴ τι τερπνόν, ἢ αὐτάδελφος γνώμη τῶν Μαρτύρων σου Κύριε· οὐς γὰρ ἢ φύσις σαρκικοῦ ἀδελφοῦς οὐκ ἐγνώρισε, τούτους ἢ πιστὶς ἀδελφὰ φρονεῖν μέχρις αἵματος κατηνάγκασεν. Ὁ Θεός, ταῖς εὐχαῖς αὐτῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος δ'. Ανατολίου.

Προφητικῶς τοῖς Ἁγίοις συνελθόντες, τὸν ὕμνον βοήσωμεν· Ἰδοὺ δὲ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοῦς ἐπὶ τὸ αὐτό, οὐ φύσεως ἀκολουθία, ἀλλὰ πίστεως ἐνώσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; τὰ γὰρ φθαρτὰ βδελυξάμενοι πάντα, ἤραν τὸν σταυρὸν ἐπ' ἡμῶν, καὶ ἠκολούθησαν τῷ Χριστῷ, Σέργιος καὶ Βάικος οἱ γενναῖοι Μάρτυρες· καὶ παρρησίαν ἐν οὐρανοῖς κεκτημένοι, προσβέβησαν αὐτῷ ὑπὲρ ἡμῶν, τοῦ καταπεμφθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Υποδησάμενος Σέργιος, ἐν ἐτοιμασίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, τὰ τῶν ἡλίων υποδήματα, τῷ αἵματι τῶν τῶν ποδῶν ἀπορέουσι, τὸν ὄρον τὸν ἐπιτηροῦντα τὴν πτέρυν ἡμῶν ἐξετίφλωσε, καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου φέφανον ἐκομίσατο. Διὸ εὐχαῖς αὐτοῦ Χριστέ ὁ Θεός, κατήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ ἡμᾶς ἐλέησον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἢ τεκούσα τὸν τῶν ὄλων Ποιητὴν, ἵνα πάντες κράζωμέν σοι· Χαῖρε ἢ μόνη προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὸν Ἄμνον καὶ Ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἐβλέφεν, Ἄμνας ἢ κησάσα ἐπαδύρεται, καὶ μητρικῶς σοι ἐσθῆγγετο· Υἱὲ πθεινότητε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης φιλόανθρωπε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Δόγῃ προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων, καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος β'. Ανατολίου.

Καθάρωσα πάσαι ἢ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, τοὺς ὑμῶν ἀγῶνας, Μάρτυρες παγκόσμιοι, σήμερον φαίδρω; στολιζέται, ἢ πιστῶς

ἐορτάζει ἐν τῇ μνήμῃ ὑμῶν, ὡς κόσμον βασιλεῖον περιφέρουσα τὴν αἰσχύνην, τὴν ἐπὶ τοῖς θεοῖς ὑμῶν αὐχέσιν, ἐπιτεθείσα παικτικῶς· δι' ἧς δόξης κατεξιώθητε τῆς ἐπουρανοῦ, καὶ τῆς ἀτελευτήτου μακαριότητος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ολῆν, τὴν ζώνη μου ἐν κακοῖς, καταδαπαλώσας ὁ τάλας, νῦν κατελείφθην Ἀγνή, πάσης ὄντως ἔρημος, ἀγαθῆς πράξεως· προσεγγίζοντα βλέπων δέ, τὸν Θάνατον, οἶμοι, τρέμω τὸ κριτήριον, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ· οὐ περ, ἐξελοῦ με Παρθένε, καὶ πρὸ τῆς ἀνάγκης ἐκείνης, Δέσποινα ἐπίστρεφον καὶ σώσον με.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Πόνους ὑπομείνασα πολλοὺς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει ἀγραντε, ἐστῆς θαυρῶσα, καὶ ὀλοῦσα Ὀμιλι Τέχνον γλυκύτατον, ἀδικῶς πᾶς πάσχεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν ἐκπληρῶν; Ὅθεν, Πανηγύρι Παρθένε, σὲ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἵλεων ἡμῖν τούτον ἀπέργασαι.

Ἦ Ἰοσητὴ Ἀκολουθία, ὡς συνήθης, καὶ Ἀπολυτίσι.

Τῆ Η'. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρός ἡμῶν Πελαγίας.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, φάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ὁσίας γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Εγκρατεία τὸ σῶμά σε, Πελαγία· νεκρώσασα, τὴν φυγὴν ἐξώσασα καὶ ἐκόσμησας, καὶ οἰκητήριον Πνεύματος, σαυτὴν ἀπετέλεσας, καὶ συνήφθης μυστικῶς, τῷ Νυμφίῳ καὶ Κτίστῃ σου· ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνῳ λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελούντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Τὸ ὠραῖον τοῦ σώματος, εἰς τὸ πρῶτον ἀξίωμα, Πελαγία ἐνόησε μετερούθμισας· οὐχὶ χρωμάτων τοῖς ἀνθεσιν, ἀρετῶν δὲ κάλλεσι, κατεποίκιλας σαυτὴν, καὶ τοῦ Κτίστου γεγέννησαι καθ' ὁμοίωσιν, ἐκτενῶς δυσωπούσα ὑπὲρ πάντων, τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Τῶν θαυρῶν ἀλάσαστρον, καθ' ἐκάστην προχέουσα, εὐωδίας ἐπλησας τὰ οὐράνια· διὸ ὡς μύρα πολύτιμα, Χριστῷ προση-

νέχθησαν, εἰς ὁσμὴν τὴν μυστικὴν, τῆς αὐτοῦ ἀγαπήσεως ἐκχέμενα· διὰ τοῦτο δυσώπει ὑπὲρ πάντων, τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων, τὴν αἰσιδέαστον μνήμην σου (').

Δόξα. Ἦχος δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Οπου ἐπλεόνασεν ἡ ἀμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις, καθὼς ὁ Ἀπόστολος διδάσκει. Ἐν προσευχαίς γὰρ καὶ δάκρυσι Πελαγίας, τῶν πολλῶν πταισμάτων τὸ πέλαιος ἐξήρανας, καὶ τὸ τέλος εὐπρόσδεκτον τῷ Κυρίῳ, διὰ τῆς μετανοίας προσήγαγες· καὶ ἐν τούτῳ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡς γενναίον ἐν Μάρτυσιν.

Επομβροίας τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου Παναγῶραντε, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταδρόσαιον· ἢ τὴν σταγόνα κηρύττει, Χριστῶν τὸν τὴν ἄμετρον, ἀνομίαν τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοῖς ἀποσιμῶντα, ἀποξήρανον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου καὶ χειμάρρου, καταξέωσον· τρυφῆς με, ταῖς αἰσιζώϊς πρεσβεΐαις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ως ἐώρακε Κύριε, ἢ Παρθένω καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμασμένη, ἐποδύρετο, καὶ Φρηναδοῦσα ἐβλέπετο· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου θαρῶν, ἀπολαύτατες Δέσποτα; Ἄλλα δεῖσαι, μὴ με μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεύσον ἀναστήσαι, συνανεστῶν τοὺς προπάτορας.

Ἐἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Οὐκταίχης.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Μελετίου Ἱεροσολιμάρχου Βλαστοῦ.

Μετὰ τὸ ἀγνίσασθαι σαρκῶς τὴν εὐκάθειαν, ἀνεδείχθης καθαρὸν ὁμοίειν, τοῦ δι εὐσπλαγγίαν τοῖς ἀνθρώποις συγκαταβάνας φιλανθρώπου Λόγου· ὅθεν καὶ πρὸς ζωὴν τὴν αἰώνην, οἰκτεῖν σε ἤξιωσεν ὡς ὑπεράγαθος. Τὰ οὐράνια πάντα συγκαίρουσι, τὴν πρὶν σε ἀσέμνως βιώσασαν, νῦν καθορώντα Χριστοῦ ἀσπιλον κειμήλιον, τοῦ ἐν οὐρανοῖς ἀπὸ τῆς γῆς σε μεταθέντος, καὶ πάντα πιστοὺς φρουροῦντος τῆ μνήμην σου. **Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.**

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ηθη τὰ μακρὰν ποιοῦντά με, τοῦ ἀγαθοῦ σε Υἱοῦ, ἀγαθὴ καὶ πανάωμε, πόρραθι ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας μου· καὶ τὸν ζητοῦντα καὶ ὠροῦμενον, καταπιεῖν με κάκι-

γον λέοντα, ὄφιν τὸν δόλιον, σκολιὸν καὶ δράκοντα τὸν πονηρὸν, δύτριφον τῷ κράτει σου, ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ο τοῦ παραδόξου θαύματος· ὡ μυστηρικῆς καιοῦ· ὡ φοικτικῆς ἐγγειρήτεις· ἢ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔδλεψεν, ἐν μέσῳ οὗ ἕλκτων κρεμῶμενον, ὃν ἀνώδιως φοικτικῶς ἐκύσθην. Ἐκλαίει κράζουσα· Οἰμοὶ Ἰέκνον φίλτατον· πῶς σε δεινός, ὄημος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτικίον. Ἦχος πλ. δ'.

Ἐν σοὶ Μήτηρ ἀκροῖδω.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κοινῆς τῆς Οὐκταίχης, καὶ τῆς Ἁγίας οὗτος, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς· Πόθῳ γεραιῶν τὴν σφοδρὴν Πελαγίαν.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις· Γεωργίου.

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Θυλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Προβηθῆσα ὡς πανδιαισίαν σήμερον, τὴν θεῖαν κηρύττει αὐτῆς, τῆ οἰκεμένη πάση μυστικῶς, Πελαγία προτρέπεται, κατατροφῆσαι ἀπαύτας, τῶν ἐδεσμάτων τῶν ἀγῶνων αὐτῆς.

Ο πῶθος ὁ ὑπὲρ πᾶσαν ἔφρουν, ἐν τῇ ψυχῇ σου Σεμνῇ, κατακτικῶς ἐπύρρουνσε τὸν νοῦν, καὶ τὴν φλόγα τοῦ πνεύματος, ἀνάφας σε ἐφώτισε, καὶ τῶν παθῶν τὴν ὕλην ἐφλέξε.

Θαλάσσης τῆς ἀμαρτίας κλυθῶνα, ὑπεκφυγοῦσα σεμνῇ, τῷ γαλήνῳ λιμένι τοῦ Χριστοῦ, Πελαγία προσώρμισαι· διὰ τῆς μετανοίας σου, ἐπεκλήρωσά τὸν Παραδείσειον.

Θεοτοκίον.

Γαλήνη τῶν ἐν τῷ βίῳ Ἀχραντε, χειμαζομένων βροτῶν, καὶ ἀσφαλῆς καὶ ἀγκυρα φερόν, καὶ λιμὴν καὶ κυβερνήσις, αὐτῇ ὑπάρχεις πάντοτε, χειραγωγοῦσα καὶ διέπουσα.

Ὠδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ.

Ανέπτις εἰς οὐρανούς, ἢ τοῦ Χριστοῦ περσιτέρα πτεροῦν, τῆς ἐγκρατείας σωτηνῆν, πόνοις τε πολλοῖς ἀνυψώσασα.

Ιλῶος τῆς τῶν παθῶν, οὗ τὸ δυσῶδες τῷ Χριστοῦ ὕδατι, ἀποσμηχθεῖσα σεμνῇ, μύρον Πελαγία ἐδείχθης αὐτῷ.

Ρομφαία τῷ πονηρῷ, θανατηφόρος ἀληθῶς γέγονεν, ἢ πρὸς Θεοῦ σου Σεμνῇ, ἐμπυρὸς ἀγαπῆ καὶ ἔφρουν.

(') Τὸ Κεῖμαλλον, ἀπὸ τῶν ἀποστόλων, ἔχει ἑτέρα Προσευχὴ, πρὸς τὸ ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος. Ἐλλείπει δὲ καὶ καὶ τὸ ἐν τοῖς Ἀποστολικοῖς Δεξαστικῶν.

Θεοτοκίον.

Ως δρόσος ἐωθινή, ἡ εὐφροσύνη σου Ἀγνή, στάζουσα, τὴν τῶν παθῶν κάμινον, τῶν σὲ ἀνυμνούντων σθενύνει αἰεί. **Ὁ Εἰρμός.**

• **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
• **Χ**ριστέ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγή καὶ στέρωμα.

Κάθισμα. Ἦγος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Μετανοίας τῆ δρόσῳ τὴν τῶν παθῶν, ἀποσθέσασα φλόγα τὴν σεαυτῆς, ζωὴν ἀνατέθεικας, τῷ Θεῷ καὶ Σωτηρὶ σου· διὰ τοῦτο ἄγγεμον, φυγούσα ἐμόνασας, ἐν ἐρήμῳ βίον, Ἀγγέλων ζηλώσασα· ὅθεν σου τὸ τέλος, μετὰ ὁδῆς μεγάλης, θεῶθεν τιμώμενον, ἐπεγνώσθη τοῖς πέρασιν, Πελαγία παυένδοξε. Πρόσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωροσάσθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σε. **Δόξα, κ. νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.**

Πειρασμοὶ πολυπλόκοι περιπεσῶν, ἐξ ἔχθρῶν ἀοράτων καὶ ὁρατῶν, τῷ σώλῳ συνέχομαι, τῶν ἀμέτρων πταισμάτων με· καὶ ὡς Σερμὴν ἀντίληψιν, καὶ σκέπην με ἔχων σε, τῷ λιμένι προστρέγω, τῆς σῆς ἀγαθότητος. Ὅθεν Παναγία, τὸν ἐκ σου σαρκωθέντα, ἀπαύστως ἰκέτευσ, ὑπὲρ πάντων τῶν δούλων σου, τῶν ἀπαύστως ἀνυμνούντων σε, Θεοτόκε πανάχραντε, προσεύξασα αὐτῷ ἐκτενώς, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωροσάσθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροδοτοκίον.

Καθελκόμενον Λόγε ἐν τῷ Σταυρῷ, ὑπ' ἀδρῶν παρανόμων γνώμη σκαιῆ, ὁρώσα ἡ Μήτηρ σου, τὴν ψυχὴν ἐπιτερωσάτο· καὶ κοπτομένη σπλάγγνα, ἐθήρηεν κραυγάζουσα· καὶ συνοχῇ καρδίας, ἐβόα στενάζουσα· Οἱμοι τῆ τεκουσῆ, σὲ Υἱέ καὶ Θεέ μου· πᾶς θέλων ὑπέμεινας, τοῦ προσώπου ραπίσματα, καὶ ἐπιτύσματα βέβηλα, ἀδικόν τε θάνατον νῦν, ἐπὶ ξύλου ἡλοῖς προσπηγνύμενος; Ὄντας ταῦτα πάσχεις, τοῦ σῶσαι τὸν ἀνθρώπων.

Ὠδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ως θυμίαμα ὑπέρτιμον Πελαγία, τῆς ἐγκρατείας ἀνθραξὶν ὀλοκαυθώθεισα, εὐωδία γέγονας, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, εἰς ὁσμὴν δραμοῦσα, τοῦ μύρου αὐτοῦ.

Τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν Πελαγία, τῆς ἁμαστίας ὕλην πρῶην γενομένην, ὄλην μετερρύθμισας, εἰς κάλλος ἀνθευτον, οὐ ὁσὸς νυμφίος, ἠράσθη Χριστός.

Ἡ τοῦ Πνεύματος ἐνοσείρασα Πελαγία, ἐν τῇ ψυχῇ σου χάρις σπινοθήρα τοῦ λόγου, τὴν φλόγα μετέωρον, ἐνήψε τῆς πίστεως, καὶ τὴν ἁμαρτίαν ἐχάνευσε. **Θεοτοκίον.**

Ρᾶδος ἔφυς Θεοτόκε, ἐξ ἧς τὸ ἄνθος, τὸ νοητὸν ἐβλάστησε, Ζείας εὐωδίας, πληρῶσαν τὰ σύμπαντα, Χριστός ὁ Θεὸς ἡμῶν, μύρον ὧν ἀκέναντον τίμιον.

Ὠδὴ ε'. Σὺ Κυρίε μου πῶς.

Νάμασι μυστικοῖς, πιανθεῖσα τοῦ Πνεύματος, ἐξήνθησας ἐν τῇ πίστει, ἀρετῶν εὐφορίας, καὶ πόνοις τῆς ἀσκήσεως.

Σὺ Κύριε τὸ πῶς, τῶν ἐν σκότει κειμένων βροτῶν· σὺ ἐλαμφας ἐν καρδίᾳ, τῆς Ὀσίας τὴν αἴγλην, τῆς Ζείας ἐπιγνώσεως.

Οἱ πόνοι σου σεμνῇ, Πελαγία ἐν δακρυσί, ἀσπειρόμενοι εὐφροσύνης, καὶ χαρᾶς ἀφθονίαν, ἐν οὐρανῶσι συνήθρισαν.

Θεοτοκίον.

Γνωσθῆ σου ἀληθῶς, ἡ χάρις ἀναδέδεικται, Πανάχραντε παραδόξως, ἐνεργοῦσα δυνάμεις, καὶ τέρατα ἐν πάσῃ τῇ γῆ.

Ὠδὴ ς'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Φανείσας, τῆς ἀνεσπέρου αἴγλης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ ψυχῇ Πελαγίας, ὁ τοῦ σκότους ἄχων ἀπεσοδῆθη, καὶ ἠκίσθη, ὁ τοῦ Πνεύματος χάρις καὶ πιστις αὐτοῦ.

Ἡ πάλαι, παγιδευθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὄφρα, Παγίς αὐτῷ ἀνεδείχθη, τὴν αὐτοῦ συνέχουσα δυναστείαν, καὶ πατοῦσα, τὴν αὐτοῦ πανουργίαν δυνάμει Θεοῦ.

Νυμφίον, τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν ἀγαπήσασα, ταῖς ἀρεταῖς κοσμηθεῖσα, καὶ ποικιλιμένη πόνοις ἐθλείος, τοῦ νυμφῶνος, τοῦ αὐτοῦ Πελαγία ἤξωσαι. **Θεοτοκίον.**

Ἰδεῖν σου, Θεοτόκε τὴν ὁδὸν τὴν ἄφραστον, Πάλαι ὠδίνθησαν Ζείας, οἱ Προφῆται πάντες· ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων, ἡμῖν ἄφθη, τοῖς παθοῦσι ἐς Κόρη πανάμωμε. **Ὁ Εἰρμός.**

• **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
• **Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι.**

Κοντοκίον. Ἦγος β'. Τὰ ἄνω ἑσῶν.

Τὸ σάμα τὸ σὺν, νηστείας κατατήξασα, ἀγρύπνοις ἐνχαῖς, τὸν Κτίστην καθικέτευες, τοῦ λαβεῖν σῶν πράξεων, τὴν τελείαν Μητὲρ συγχώρησιν· ἦν καὶ ἔλαβες ἀληθῶς, ὁδὸν μετανοίας ὑποδείξασα.

'Ο Οίκος.

Οσοι ἐν βίῳ ἁμαρτίας ἐμολύθητε, ὡς ὁ τάλας ἐγώ, ζηλώσωμεν τὴν μετάνοιαν, τὸν ὀδυρόν τε μετὰ δακρῶν τῆς 'Οσίας Μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας, ἵνα ταχρὺ ἐκ Θεοῦ τὴν συγχώρησιν λάβωμεν· καθὰ περ ἡ μακροία, ἐτι ζῶσα, τὸν ῥύπον ἀπέπλυνε τῆς ἁμαρτίας, καὶ ἐλαξεν ἐν Θεοῦ τὴν τελείαν συγχώρησιν, ὁδὸν μετανοίας ὑποδείξασα.

Συναξάριον.

Τῇ Η' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τῆς 'Οσίας Μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας.

Στίχοι.

Αἰτήτους πλουτῆσα, καὶ λιποῦσα τὸν σάλον,
Πρὸς ὄριον ἦκεις οὐρανοῦ, Πελαγία.

'Ογδοῦτῃ ὑπέλυξεν βίου πελαγος Πελαγία.

Αὕτη ἡ Ἁγία ὑπῆρχεν ἐπὶ Νουμεριανῷ βασιλείῳ, ἐν πόλει Ἀντιοχείας, ταῖς ὀρχήστραις καὶ ταῖς θεατροκοπιαῖς σχολάζουσα, καὶ παλακενομένη τῇ πόλει, καὶ συναγμένα ἐκ τῆς πονηρίας ταύτης ἐργασίας πλουτῶν ἄπειρον. Αὕτη κατηγήθεισα παρά τινος Νόνου Ἐπισκόπου, ἁγίου ἄνδρος, καὶ Θεοδώρου μετανόησασα, καὶ βαπτισθεῖσα, ἀποβάλλεται πάντα αἰεὶ σκυβάλα· καὶ περιβαλομένη τρίχινα, καὶ εἰς ἄνδρα μετασηματισθεῖσα, καὶ λαθῆναι, κατέλαβε τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν· καὶ ἐγκλείσασα ἐαυτὴν ἐν κελίῳ, τὸ λοιπόμενον τῆς ζωῆς θεαρέστως ζήσασα, ἐν εἰρήνῃ ἀπεκρίσασα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Πελαγίας τῆς παρθένου.

Στ' Κρημνῶ φυγοῦσα κρημνὸν αἰσχρῆς μέγαν, Κρημνῆς τὸν ἐχθρὸν εὐφρῶς, Πελαγία.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, γένους ἐνόστου. Μελάν δέ ὁ Ἄρχων τῆς ἐκείσε πόλεως, ὅτι Χριστιανὴ ἔστιν, ἀπέστειλε στρατιώτας τοῦ κρατῆσαι αὐτὴν· οἱ δὲ ἀπελθόντες, περιεκύκλωσαν τὸν οἶκον αὐτῆς, βυλομένοι ἀποπάσαι αὐτήν. Ἡ δὲ Ἁγία, μαθούσα τοῦτο, ἤρπαστο μικρὸν περιμεινῶν· τῶν δὲ πεισθέντων, στάσα πρὸς Ἀνατολαί, ἐν ᾧ τότε εἰώθει προσεύχεσθαι, ἀνατείνας τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄρσασα εἰς τὸν οὐρανόν, προσήγατο ἐπὶ πολὺ πρὸς Θεόν, μὴ παραδοθῆναι ταῖς στρατιώταις, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν ἀπέλθειν ἄρχῃ καὶ ἱεροῖον ἄξιμον. Ταῦτα εἰπούσα, καὶ σεμνῶς αὐτὴν περιστείλασα,

ἐρρήμισεν ἐκείθεν ἐαυτὴν· καὶ οὕτω τῷ Κυρίῳ τὸ πνεῦμα παροῦσθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Ταΐσιας τῆς πόνης.

Στίχ. Ἐκ τοῦ ῥύπου σημηθεῖσα τῆς ἀσωτίας, Φαῖδρα πρόσσει τῷ Θεῷ Ταΐσια.

Αὕτη ἡ παῖδὸς παρὰ τῆς ἰδίας μητρὸς ἐργαστήριον κατέστη τοῦ διαβόλου. Παρὰ δὲ Παφροῦνιου τοῦ Σιδωνίου ἀγερευθεῖσα, καὶ τελείαν πληροφορίαν λαβοῦσα, ὅτι ἔστι μετάνοια, πάντα τὰ προσόντα αὐτῇ τοῖς δεουμένοις διανεύσασα, λιτρῶν ὄντα τετρακοσίων, καὶ ἐαυτὴν ἐγκλείσασα ἐν τινι κελίῳ, καὶ δακροῦσα, καὶ στενάχουσα ἐκ βάθους καρδίας, ἔλεγεν· Ὁ πλάσας με, ἐλέησάν με. Ἐν τούτοις οἰστέλεσεν ἔτη τοιαῦτα· ἐκείθεν δὲ ἐξελθούσα κελεύσει τοῦ Ἀββᾶ, μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἐτελειώθη.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίας πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. **ᾠδὴ ζ'** Ἐν τῇ καινῷ.

Πελαγος θείων, κατορθωμάτων ὤρθη ὡς ἀληθῆς, ὅλην, τοῦ ἐχθροῦ βυθίσασα ἐν αὐτῇ, τὴν ἰσχύ· διὰ ἀνέμελπε· Ἐυλογημένος εἰ, ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Εν τῇ καινῷ, τῆς ἐγκρατείας σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, θείως, ὡς χρυσὸν ἐχόνουσας καθάρων, καὶ τὸ πρῶτον κάλλος ἐδείξας, ὄρθουσαθε σεμνί, Πελαγία τῆς ἄγρα ἀσκήσεως σου.

Αουτῶ τῷ θείῳ, ἐκδοσαμένη ὅλον, σὺ ἀληθῶς, ὃν περ, παλαιὸν ἐνέδεδυσο τῶν παθῶν, καὶ σφαιρομένον σου ἄνθρωπον, τὸν νέον ἐνόδοξ ἡμφιάσας, Χριστῷ συμμορφούμενον.

Θεοτοκίον.

Ο ἐν τῷ θρόνῳ, τῷ Πατρικῷ ὀχρούμενος Λόγος Θεοῦ, ζένως ἐπὶ σοὶ ἐσκήνωσε καὶ φοικῶς, Θεοτόκε καὶ ἀντήραγεν, ἡμῶν τὸ φύραμα, ἐαυτῷ συνυφάσας ὡς εὐσπλαγγχος.

ᾠδὴ η' Χεῖρας ἐπιτάσας Δανιὴλ.

Αὐμπῆτον ἀτίτες φαεῖναι, τῶν θαυμασίων σου, καθάπερ ἥλιος, καὶ τὴν τοῦ βίου σου ἀπαταν, ὑπεμνησκοντι λιμπρότητα· καὶ τὴν ἀγράφασαν ἐν σοὶ, τῆς θείας πίστεως ἐβεβῶσι, πάτη τῇ κτίσει, αὐγὴν Πελαγία σεμνί.

Αλυτον δεσμὸν τὸν εἰς Χριστὸν, πιστῶς συνδύσασα, προσεκλήθης αὐτῷ, καὶ ἀλάσπαστος ἔμεινας, τῇ ἐνώσει τῆς ἀγάπης αὐτοῦ· ᾧ καὶ ἠρόσθης νοσπῶς, τὰς προσβολὰς τοῦ ἐχθροῦ, Πελαγία, ἐκ τῆς καρδίας σου ἐκδιώξασα.

Γνώσιν δεξαμένη ἀληθῆ, ἐν τῇ καρδίᾳ σου, διὰ τοῦ Πνεύματος, σαφῶς κατέλιπες ἀπασαν, τὴν τοῦ βίου ματαιότητα· διὸ κατέπληξας βροτούς, ἐν τῇ ἀβρῶν Σειμῇ, μεταθέσεις, καὶ οὐρανούς, ἐνφροσύνης ἐπλήρωσας.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦσι πανάρχαντες Ἀγνή, τὰ μεγαλεῖα σου, αἱ νοεραὶ στρατιαί, ἀνακηρυτταντι πάντες, Πατριάρχαι καὶ Προφῆται τρανώς, σὺν Ἀποστόλοις ἱεραῖς, καὶ τῶν Μαρτύρων χοροῖ, καὶ Ὅσιων ἅπαν τὸ πλῆθος· μεθ' ὧν προσκυνούμεν σε.

Ὁ Εἰρμῶς.

Χείρας ἐπιπέσασα Δανιὴλ, λέοντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφαρξεν· πυρός δὲ δύναμιν ἔσβεσεν, ἀετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον. **Ὡδὴ Σ.** Λίθος ἀχειρότητος ὄρους.

Ιδεῖν ἐπεθύμησας ὄντως, τοῦ ἔραστοῦ Χριστοῦ τὸ κάλλος, δι' ὃν ἐσταυρώθης τῷ κόσμῳ, καὶ τὸ ὠραῖον ἄνθος τοῦ σώματος, Ὅσια κατεμαράνας, καὶ τὴν τοῦ βίου ἐδόξασα στοργὴν.

Απαν τὸ τοῦ σώματος ἄχθος, ἀποθεμένη Πελαγία, διὰ ἐμκρατείας καὶ πόνων, πρὸς οὐρανόθεν σκιᾶς ἀνέσραμεις, ἐν αἷς τοῦ ποθουμένου σοι, ἐπαπολαύεις κάλλους ἔνδοξοι.

Νῦν τοὺς σὲ τιμῶντας ἐκ πόθου, πάντας Ὅσια ἐποπτεύεις, καὶ τοὺς τὴν ἐτήσιον ταύτην, ἐπιτελοῦντάς σου μνήμην· πρέσβυνε τῷ Ποιητῇ καὶ Κτίστῃ σου, ἵνα μετασχημαθῆς τῆς δόξης αὐτοῦ.

Θεοτοκίον.

Υμῶσθε τὸν τόκον Παρθένε, καὶ μεγαλύνου σου τὴν χάριν· σὺ γὰρ φωτισμὸς τῆς ψυχῆς μου, ὑπάρχεις ὄντως, καὶ ἡ παράκλησις, ἡ ταχινὴ βοήθεια, καὶ σωτηρία καὶ ἀντιληψις.

Ὁ Εἰρμῶς.

Λίθος ἀγαιοτόμητος ὄρους, ἐξ ἀλαζεύτου σου Παρθένε, ἀχρογωνιαῖος ἐτήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διστασάσας φύσεις διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Υπογραμμὸς ὁ βίος σου, Μοναζούτων ἐδειχθή, καὶ ἀκριβῆς ἀπόδρασις, τῶν δεινῶς πεπτωκότων, αἰοίδιμῃ Πελαγία· τῶν πασῶν γὰρ τὴν νύκτα, φυγούσα προσεπέλασας, τῷ Ἠλίῳ τῆς δόξης, Χριστῷ σεσηνῇ, Ἀσκητῶν ἐκλαμψασα ἀμυγῶρει· μεθ' ὧν σου τὴν ὑπερλαμπρον, ἐροτάζομεν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Χαρμονικῶς τὸ Χαίρε σοι, τοῦ σεπτοῦ Ἀρχαγγέλου, οἱ λυτρωθέντες Πάναγγε, τῆς ἀρχαίας κατάρας, διὰ τοῦ Θεοῦ σου τόκου, εὐχαρίστως βοῶμεν· Χαίρε Ἀδάμ ἡ λυτρωσις· χαίρε Εὐκῆ ἡ λύσις· χαίρε δι' ἧς, ἅπαν ἡμῶν βρότερον ἐθεώη· χαίρε δι' ἧς ἐτύχομεν οὐρανῶν βασιλείαν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς συνήθης, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Θ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀλωπίου· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀνδρόνικου, καὶ τῆς συμβίου αὐτοῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐπέκραθα, ἱστάμεν Στίχους ε'. καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια, τοῦ Ἀποστόλου γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῷ καλάμῳ τῆς χάριτος, ἐκ βυθοῦ ματαιότητος, τοὺς βροτούς ἀνείλικυσας ἀξιάγαστε, τοῦ Διδασάκου τοῖς νεύμασιν, ὑπέικων Ἰακώβε, τὸ φωτίζαντος τὴν σὴν, κατὰ πάντα διάνοιαν· καὶ Ἀπόστολον, καὶ σεπτόν θεηγόρον σε παμμάκαρ, ἀναδείξαντος τῆς τούτου, ἀκαταλήπτου Θεότητος.

Ἡ τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψις, ἐπὶ σὲ καταβέβηκε, τοῦ πυρός ἐν εἶδει, καὶ σὲ μακάριε, Θεῖον δοχεῖον ἐιοργάσατο, συντόμως ἐλαύνοντα, ἀθείας τὴν ἀχλὺν, καὶ τὸν κόσμον φωτίζοντα, τῇ λαμπρότητι, τῶν πανσόφων σε λόγων μυστολέκτα, Ἀποστόλων ἡ ἀκρότης, Χριστοῦ αὐτότητα Ἰακώβε.

Αστραπαῖς τοῦ κηρύγματος, τοὺς ἐν σκότει καθευδοντας, ἀγνωσίας ἔνδοξε, κατεφώτισας· οὐς ἀναδείξας Ἰακώβε, υἱοὺς διὰ πίστεως, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ, τούτου πάθος ἐζήλωσας, καὶ τὸν Σάνατον, καὶ τῆς δόξης ἐγένου κληρονόμος, ὡς σοφὸς καὶ Σηηγός, ὡς μαθητῆς ἀληθέστατος (*). **Καὶ τῶν Ὁσίων γ'.**

Ἦχος πλ. β'. Ὀλην ἀποθέμενοι.

Ὀλην ἀποθέμενοι, βιωτικὴν τυραννίδα, καὶ πλοῦτον μισήσαντες, καὶ τρυφὴν τὴν

(* Ἀπὸ τῶν ἀποστόλων Προσφώνων ἐπὶ Χαίρεσιν ἔχει Ἰακώβ, πρὸς σὲ, Ἰακώβ καὶ σήμερον σὴν. Ταῖς δὲ ἐπιπέσεις τοῦ Ὁσίου Προσφώνου μετὰ τοῦ Κωνσταντίνου, γάρτοι ἐν τοῖς Ἀποστόλοις.

ρέουσιν βδελυζόμενοι, τὸν σταυρὸν ἤρατε, ὡς ζυγὸν ἔνθεον, καὶ Χριστῷ ἠκολουθήσατε, καὶ πρὸς οὐράνιον, γλῶσση σαυμαστῶς ἐκκηνώσατε· ἐν οἷς συναγαλλόμενοι, μέμνησθε ἡμῶν τῶν ἐκ πίστεως, ὑμῶν μεμνημένων, καὶ πόθῳ ἐκτελούντων ἐυλαδῶς, τὴν ἱεράν καὶ σεβάσιμον, μνήμην ὑμῶν Ἄγιε.

Οἷως ἀγαπήσασα, σὲ ἐκ ψυχῆς τὸν Δεσπότην, ὀπίσω σου ἔδραμε, θυάς ἡ αἰοδιμος καὶ ὁμόζυγος, καὶ τερπνὰ ἅπαντα, καὶ δεσμόν ἄλλου, ὡς ἱστὸν ἀράχνης ἔλυσε· διὸ καὶ ἔτυχε, σοῦ τῆς βασιλείας ἀθήνατε. Λύτῳ οὐν ταῖς δεήσεσιν, ἰλασμόν οἰκτιρῶν παράσχου μοι, τῶν πλημμελημάτων, καὶ δεῖξόν με ἀνώτερον παθῶν, τῶν ἐνοχλούντων μοι Δεσπότη, τὴν ψυχὴν ἐκάστοτε.

Παῖδων ἐστερήθητε, τῆς ποθεινῆς ξυνορίας, προστάζει τῆ κρείττονι· καὶ τῷ βίῳ μένοντες ἀπαράληκτοι, τὴν φωνὴν ἤρατε, τὴν γενναιοτάτην, τοῦ Ἰακώβ ἡ ἀνεκράτα· Κύριος ἔδωκε, Κύριος καὶ πάλιν ἀφείλετο. Διὸ καὶ τὸ ποθούμενον, ἔργον εὐχερῶς διηγεῖσθε· καὶ πρὸς ἐρημίαν, καὶ τόπους τοὺς ἀγίους ἐν χαρᾷ, μεταναστεύοντες ὤφθητε, ζεῦχος ἰσρώτατον.

Δέξα. Τοῦ Ἀποστόλου, Ἦχος δ'. Θεοφάνης. Τὴν τοῦ Θεοῦ Πνεύματος σαφῶς χάριν δεξάμενος, τῆς ἱερωτάτης χροίας τῶν Ἀποστόλων, συναρτίμως Ἰακώβῃ γεγονα· ὅθεν καὶ οὐρανῶθεν, τὴν φερομένην ποτὲ κροὴν βεαίαν, πυρρινὴ γλώσση εὐπνευσθεῖς, τὴν τῶν ἔθνων ἀκτανῶδη ἐφλέξα ἀθεότητα. Χριστὸν τὸν Θεόν, Θεοκῆρῶς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοακίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν. Οὐκ ἔστιν ἡσυχία παρῆσθε· τὸ κριτήριο ἐτοιμον· ὁ πρὸς ταῦτο φέρων θάνατος ἤγγικεν· οἱ ὑπουργοὶ ἐτοιμώτατοι· τὰ πάντα πυτρέπισαι· τί νῦν μέλλεις ἂ ψυχῇ; τί βραδύνεις μὴ κρᾶθῶσα; Ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ Θεὸς τοῦ ἔλεος ταῖς πρεσβείαις, τῆς Μητρὸς σου οἰκτιρόν με, καὶ πάσης ῥῦσαι κολάσεως.

Ἡ Σταυροθεοακίον.

Η Ἀμνάς ἡ κησάσα, τὸ Ἄρνιον τὸ ἄμωμον, τὸ τὴν ἁμαρτίαν ἐλθὼν ἰάσασθαι, παντὸς τοῦ κόσμου Πανάχραντε, οἰκείῳ ἐν αἵματι, τὸ σφαγῆν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζωῶσα τὰ σύμπαντα, σὺ με ἔδυσον, γυμνωθέντα τῆς θείας ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σου τόκου, περιβόλην θείας χάριτος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήγου.

Δέξα. Τοῦ Ἀποστόλου, Ἦχος πλ. α.

Πιστῶς πανηγυρίζομεν, τὴν πάνσεπον ἡμέραν τῆς σῆς μνήμης, σὲ ἀνυμνοῦντες Ἰακώβ· ἐνδοξε, οὐχ ὡς Ἀλφαίου υἱόν, ἀλλ' ὡς τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολου, καὶ κέρου τῆς αὐτοῦ ἀρρήτου σοφίας. Ὅθεν τῷ θεοποτικῷ θρόνῳ, σὺν Ἀσωμάτοις αἰεὶ παριστάμενος, καὶ Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων χοροῖς, ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς, τὸν Σωτῆρα καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοακίον. Χαίροις ἀτκτηπῶν.

Ρῦσαι ἀπὸ ρουφαίας ἐχθρῶν, νῦν τὴν ψυχὴν με, Θεομήτορ πανάμωμος· ἐν σοὶ γὰρ, καὶ ἐν τῷ τόκῳ τῷ σῷ Παρθένε ἄγνη, πᾶσα κατηργήθη τοῦ ἀλάστορος, ἰσχύς καὶ ἠρώνηστα, τῶν δαιμόνων στρατεύματα· καὶ σωτηρία, καὶ τῶν πόγων ἀνάπαυσις, ταῖς πιστεύουσι, τῷ σῷ τόκῳ γεννηταί· Ὅθεν κατὰ κραυγῶν σοι· Πολυμήσον Δεσπότη, τοὺς πολεμῶντας αἰεὶ με, καὶ δέμν τούτους ἀπαίτησον, τῆς πρὶν ἐπιθρείας, δι' ἧς πάσης μοι κακίας, πρόξενον ὤφθησαν.

Ἡ Σταυροθεοακίον.

Βλέπουσα ἡ Ἀμνάς τὸν Ἄμωνον, Θεοῦ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου τὰ πρᾶξιμα, ἐν ἔλῳ, ἀνηρτημένον καὶ πεπληγημένον πλεοσῶν, θρηνηδούτα ταῦτα, ἀπεφθέγγετο· γιὰ πᾶς ἠέσχου, θανατωθῆναι ὡς ἄνθρωπος, Θεὸς ὑπάρχων, καὶ Δεσπότης τῆς κτίσεως, εἰ καὶ πέφνας, σαρκιφόρος θείαματι; τίνος χάριν ἐτάχυνας, τὸν ὁσμον ποιήσασθαι, καὶ ἐγκατέλιπες μόνη, Τέκνον ἐμὸν τὴν τεκνύσάν σε, ἀνάως εὐεργεταί; Λόγον δός μοι, μὴ βραδύνης, καὶ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτικίον. Ἀπόστολος Ἄγιε.

Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολιτῆς.

Καὶ Ἀπολυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Η συνήθης Στιχηλογ. καὶ οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήγου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ δύο παρόντες. Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὐ ἡ Ἀριστοτιχίς· Χριστοῦ μαθητὴν υἱὸν Ἀλφαίου εἶδω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἡπείρῳ.

Χεῖρά μοι δίδου Θεόπτα καὶ μαθητὰ, τοῦ Χριστοῦ Ἰακώβ, τὴν σεπτὴν σε ἑορτήν,

εὐφημῆν ὀρμήσαντι καὶ φῶς, τῇ καρδίᾳ μου ταῖς σαῖς, προσβείαις ἔλλαψον.

Ρεῖθροις ἐνθεῖου σοφίας περικλυθεῖς, ποταμοὶ ἐξώρμησας, Πικραδεῖον τῆς τουρῆς, καὶ τῆς γῆς τὸ πρόσωπον ῥοαίς, εὐσεβείας ἀληθῶς, σοφῆ καθήρδευσας.

Πρωτάτῃ χορεία τῶν Μαθητῶν, τοῦ Χριστοῦ Ἰακώβε, συνετάγης συμπληρῶν, ἀριθμῶν τῶν δώδεκα· μετ' ὧν, τῷ Δεσπότῃ παρεστῶς, ἡμῶν μνημόνευε.

Θεοτοκίον.

Σὲ Παναγία Παρθένε τὸν οὐρανόν, ὁ ταυῖσας Κύριος, καὶ τὴν γῆν Σεμελιῶν, οὐρανὸν ἐπίγειον ἐκ σοῦ, προελθῶν μετὰ σαρκός, ἡμῖν ἀνεδείξει.

Ὁ Κενὸν τῶν Ὁσίων, ἔχον Ἀχροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίαις. Δημητρίου.

Ὁδὴ πλ. δ. Δρματιπλάτην Φεραῶ.

Προκαθαρθεῖς σου τὴν ψυχὴν Ἀνδρόνικε, ταῖς γενναίαις ἀρεταῖς, ἢ Σεῖκου πόθου, πυρῶνεις τοῖς ἀνθράξι, τὰς τῆς σαρκὸς ἐξέκλινας, πυρακτώσεις τὴν δόξου, τὴν Σεῖαν εἰγες γὰρ ἀνάθων, σὲ καταδροσίζουσαι πάντοτε.

Τῇ τοῦ Δεσπότου προσαγγῆ περὶβουνοσ, ὡς πατριάρχῃ ποτέ, ὁ Ἀδράμ Πάτερ, τὴν σπὴν γῆν κατέλιπες, καὶ συγγενῶν ἠλόγησας, γυναικὸς τε καὶ πλοῦτου, μακρὰν ἐγένου καὶ ἔρημον, μάκαρ καταμύνας κατώχσας.

Τὴν τοῦ Κυρίου ἐντολὴν πεπλήρωκας, πάντα πάλῃσας τὰ σά, καὶ τοῖς πτωχοῖς νεύκας· δι' αὐτῶν τὴν ὄνησιν τοῦ μαρομαρῖτου εὐρῃκας, τῷ τιμίᾳ καὶ τούτου, λαβῶν ἐπλοῦτησας ἀφρονον, πλοῦτου τὴν τῶν μύρων ἀνάβλυσιν.

Θεοτοκίον.

Δημιουργεῖται βουλήθεις ἐν μήτρᾳ σου, ὁ τοῦ Ἀδάμ Πλαστοργός, ὁ ὁ δεσπὶ φέρων, Θεοτόκε σύμπαντα, ταῖς σαῖς ἀγάλλαις φέρεται· ὡ φρικτῷ μυστηρίου· ἢ νηπίος ἀναδέδεικται, πάντων τῶν αἰῶνων ὁ Κύριος.

Ὁδὴ γ. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Τοῦ Θείου Πνεύματος σαφῶς, δεδεγμένους τὴν χάριν, τοῖς ἐν σκότει ὡς ὄσθρος, ἀνεδείχθης πρῶτῶν, Ἠλίου τοῦ νοητοῦ, καταγγέλλων, πᾶσι τὴν ἐμφάνειαν.

Ὁ ποῦς σου ἔστι προφανῶς, ἐν εὐθύτητι Μάκαρ, περὶ τὸν Βασιλέα, τὸν εὐθύν τε καὶ χρῆστον, χορευῶν περιχαρῶς, καὶ βαδίζων, τρίβον τὴν οὐράνιον.

Υἰὸν τὸν ἀναρχον Θεοῦ, τὸν τὰ πάντα ποιῶντα, Σεῖκῃ ἐξουσίᾳ, ἀπλαγῆ μυστα-

γωγόν, τὴν γνώσιν τὴν ἀληθῆ, σὲ μυοῦντα, ἐσχῃκας Ἰακώβε.

Θεοτοκίον.

Μαρία πάντων ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σὲ πεποιθῶτων, ἡ τεκοῦσα τὸν Λόγον, σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, ποικίλων με πειρασμῶν, καὶ κινδύνων, Πάναργε διάσωσον.

Τῶν Ὁσίων. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Εξωστρακίσθη τῆς Ἐδέμ, τῇ συμβουλή τῇ τῆς Ἑῦας ὁ Ἀδάμ· σὺ δὲ πεισθεις συμβουλίᾳ, τῆς συζύγου σου σοφῆ, τοῦ Παραδείσου γένου, ἐνδόν σου ταύτῃ χαιρῶν, πάντοτε μάκαρ Ἀνδρόνικε.

Ὁ κερουμμένως ἢ σοφῶς, οἰκονομῶν πάντα Ἀγγῆς, καὶ βροτοῦς πρὸς σωτηρίαν ἰθύνων, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανόν, τοὺς ποθεινοὺς μεθίστησι, πᾶσας ὑμῶν τοὺς δύο, τρίβον εὐθείαν θεικῶν ὑμῖν.

Τῆς ἐπικήρου καὶ φιλανθῆς, ἠλογημῶτες ἀγάπης, τοῖς ἐν γῆ καταλιπόντες, δε ταύτην, συνεδέθητε στοργῇ, πνευματικῇ μακαριῶν· ὅθεν καὶ νῦν οἰκείτε, ἔθνα Δικαίων σικνωμάτων.

Θεοτοκίον.

Η ἀσυγκρίτως Κερουδίμ, καὶ Σεραφίμ ὑπερτέρα, ἡ Θεοῦ ἀνερμηνεύτως τεκοῦσα, καὶ τὴν βροτέων ἄραν, εἰς εὐλογίαν τρέψασα, ὑμνοῖς αἰετὶ μασῶ· αὐτῇ ἡμῶν γὰρ πεποιθήσαι.

Ὁ Εἰρμῶς.

• **Ὁ** στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοῦς ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων
• ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριζον· ὅτι οὐκ ἔστι πλήν σου,
• Ἄγιος μόνε φιλόθρωπε.

Κάθισμα τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν σοφίαν τὴν ὄντως παιδαγωγῶν, ἐσχῃκας σὲ μυοῦσαν τὰ ὑπέρ σου, σφρίσιν ἐμάρωνας, τῶν Ἑλλήνων θεόπνευστε, καὶ ἐθῶν ἐγένου, φωστῆρ καὶ διδάσκαλος, εὐσεβείας λόγους, ρυθμίζων τοὺς ἀφρονας· ὅθεν οἱ ρυθθέντες, διὰ σοῦ τῆς ἀπάτης, ἀξίως ὑμνοῦμέν σε, ἢ πιθῶς μακαρίζουμεν, Σεηγόρε Ἰακώβε. Ποσέβουε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισιμάτων ἀφρῖσιν δωρησασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῃ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Τὸν ζυγόν τοῦ Κυρίου τὸν ἐλαφρὸν, ὀλοφύχως ἐπ' ὤμων ἀναλαβῶν, αὐτὰ ἠκολούθησας, Σεσηόρε Ἀνδρόνικε· καὶ κοσμικοῦς δουρῶν, καλῶς βδελυξάμενος, ἐν ταῖς ἐρήμοις

μάκαρ, προθύμως ἐξέδραμες ἔνθα καὶ τὸν θρόνον, τῆς ἀσκήσεως Πάτερ, ἀμέμπτως διήνυσας, τῷ Θεῷ συγγινόμενος· διὰ τοῦτο βρωμέν σοι· Πρεσβυτε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄνεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόλιν, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ως πανάμωμος Νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀπειράνορος Μήτηρ τοῦ Αὐτρωτοῦ, δοχεῖον ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Παρακλήτου πανάμωμοι, ανομίας με ὄντα, αἰσχρὸν καταγάγιον, καὶ δαιμόνων παίριον, ἐν γνώσει γερόμενον, σπεῦσον ἢ τῆς τούτων, κακουργίας με ρῦσαι, λαμπρὸν οὐκίτηριον, δι' ἀρετῆς ἀπαοίσασα, φωτόδοχε ἀκήρατε· διώξον τὸ μένος τῶν παθῶν, καὶ τῆς ἀνα μελέξεως ἀζώου, καὶ φωτός ἀνεσπερου προσδεδείαις σου.

Ἡ Σταυροθεοκίον.

Τὸν Ἀρνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Αὐτρωτὴν, ἢ Ἀμνάς Ξεαρῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεῖδα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, δρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέου· Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέου ἢ ἄδυτου, ἢ πηγῆ ἀγαθότητος, σπλάγγνισθητι ἢ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄνεσιν, τοῖς δούλαις σε, τοῖς ἀνυμνοῦσί σε πίστει, τῷ Θεῷ παθήματα.

ᾠδὴ δ'. Χριστός με δύναμις.

Αὐτός σε Κύριος, ὁ μόνος Ἅγιος, τῆ σπετῆ ὀμιλήσει τῶν Μαθητῶν, Μάκαρ συντηρήσας, τὴν εὐαγγῆ σου καὶ λαμπρῶν, πολιτείαν προορώμενος.

Θαυμάτων ἐμπλεῆς, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, γεγονώς Θεοκῆρξ ἐκ τῶν βροτῶν, νόσους ἐφυγάδευσας, καὶ πονηρίας πνευμάτων, τοῖς ἀνθρώποις ἠλευθέρωσας.

Ἡ Δεία ἐλλαμψίς, ἐπιφοιτήσασα, τῆ καρδίᾳ σου Μάκαρ Ξεολαμπῶν, ταύτην ἀπειργάσατο, καὶ δεκτικὴν τῶν ὑπὲρ νόον, γαρισμάτων κατεσκεύασε.

Θεοτοκίον.

Τῷ Δείῳ τόκῳ σου, Παρθένε πάναγνε, τῶν Ἀγγελῶν αἱ τάξεις καὶ τῶν βροτῶν, ἠνωτικὰ συστήματα· τὴν εἰρηνάρχην γὰρ Χριστόν, καὶ Σωτῆρα πάντων τέτοικας.

Τῶν Ὁσίων. Εἰσακήκοα Κύριε.

Οἱ ἰδρώτες τῶν πόγων σου, οἱ ἐκ τῆς σαρκός σου ἠναποστάμετες, εἰρώταες Ἀνδρόνικε, εἰς ἀμῆνῃ σοι μύρου μετημεῖφθησαν.

Ωσπερ φονίης ὑφίκομος, σὺ ἐν ταῖς ἐρήμοις Πάτερ ἐξήνθησας, καὶ Θεῷ ἐκαροπορήσας, γλυκυτάτους πόρους, τῶν καμάτων σου.

Τῶν δακρύων τοῖς χεῦμασι, τὴν τῆς ἐρημίας γῆν κατεδρόσισας· καρποφόρον δὲ ἀπέδειξες, τὴν ψυχὴν σου πόνοις τῆς ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον.

Μὴ κενώτας ὁ Κύριος, κόλπους τοῦ Πατρῴου, τὴν σὴν κατοικήσας, μήτραν Κόρη τὴν πανάχραντον, καὶ τὸν κόσμον ὅλον ἀνεκαίτισεν.

ᾠδὴ ε'. Τῷ Δείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ.

Ἡλίω μάκαρ τῷ νοσητῷ, συνοικὸς δελῶν ἢ τὰς ἀνάς, σὺ τὰς ἐκέλευθι δεχόμενος, ὅπερ κατ' οὐσίαν πρώτος ἐκείνος ἐστί, δεύτερος κατὰ χάριν, γεγονός ἐνδός.

Νοῦν καθαρώτατον ἐσχηκώς, καὶ εὐλιχονῶν σὺ τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν καρδίαν κησάμενος, τὸν σεσαοκαρμένον Θεὸν εἰράκαας, τὸν ἀκαταληψίαν, κατανοοῦμενον.

Υποχωρεῖ σοι τῷ Μαθητῇ, πᾶσα προφητεία, ἢ πᾶσα, νομοθεσία πανόλβιε· τὸν γὰρ ταύταις πάλαι προχαρττόμενον, αὐτόπτως ἠξιώθης, μάκαρ θεάσασθαι.

Θεοτοκίον.

Ιδοὺ Παρθένε προφητικῶς, ἔσχεες ἐν γαστρὶ σου, τὸν ἐπὶ πάντων Δεσπότην καὶ Κύριον· ἐν ἀφάρτῳ τρόπῳ σεμνῇ γεγέννηκας, παρόντος μετὰ τόκον, ἄσφορις μείνασα.

Τῶν Ὁσίων. Ὁσφρίζοντες βοδῶμεν σοι.

Υμνήσωμεν Ἀνδρόνικον ἄσμασι, πάντες πιστοί, καὶ τὴν τούτου συνοικόν, Ἀθανασίαν δόξασομεν.

Οὐδὼλος ὥσπερ γέγραπται δέδωκας, σοῖς ὀφθαλμοῖς, ὑπνον οὐδὲ ἄνεσιν, τοῖς σοῖς κροτάφοις Ἀνδρόνικε.

Εδόξασε τοῖς μύροις σε Κύριος, Μάκαρ τοὺς σοὺς, πόρους προσοδεξάμενος, ὡς θῦμα ὄντως εὐπρόσδεκτον.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἕνα τῆς Γοιᾶδος ἐκύησας, Κόρη φρικτῶν, καὶ γαλακτὴ ἐθρῆσας, βροτῶν τὴν φύσιν τὸν τρέφοντα.

ᾠδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Οἱ πόδες ὠρατοῖ σου, τὴν εἰρήνην ἀπλανῶς, ὡς εὐαγγελίζομενοι, τὴν εἰρήνην τὴν ὄντως ὑπερφυᾶ, καὶ νῦν ὑπερέχουσαν, Μαθητῶ τῷ Κυρίῳ πανοδεξάμεν.

Νοῖεν τὸ μυστήριον, καὶ κηρύττειν τὸ φρικτόν, τῆς τοῦ Θεοῦ σαρκώσεως, ἠξιώθης

Γάουθε πρωτοουργός, ἀκτίνας δεξάμενος, παρ' αὐτοῦ τοῦ Ὑψίστου παμμακαριστῆ.

Ναὸς Θεοῦ ἔμφυχος, ἀνεδίχης καὶ ναοῦς, τοὺς τῶν δαιμόνων ὄλεσας, καὶ ναοῦς ἐδομησά τῆ τοῦ Χριστοῦ, δυναμίς καὶ χάριτι, Ἀποστόλων τὸ δεῖον ἐγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον.

Α' πάντων δεσπόζουσα, τῶν κτισμάτων ἄς Θεόν, τὸν ἀγαθὸν γενήσασα, τῶν πταισμάτων μου Πάναγνε τὰς οὐλὰς, εἰς τέλος ἐξάλειψον, εὐσπλαγχνία χρωμένη τοῦ τεχνήτορος ἐκ σοῦ.

Τῶν Ὁσίων. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Τῆς φύσεως τὸ χιτῶνον οὐδαμῶς, τὴν πρόθεσιν ἠμέλιπυεν, ἣν περ ἐπέκτετο, πρὸς τῶν πόνων ὡ Ὅσια τὰ σκάμματα.

Αμείψασα τὸ ἔνδυμα σοφῶς, τὴν φύσιν ἐλάθωνες· ἔθεν ἀνύποπτον, τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας διήνυσας.

Εγνώρισας τὸν σύζυγον τὸν σόν, ὁδῶ πορευόμενον, ὃ καὶ συνώδυσσας, μηδαμῶς τι πρὸς αὐτὸν ὀμίλησασα.

Θεοτοκίον.

Ρημάτων Γαβριηλ σοι τῆ φωνῆν, Κόρη νῦν προσάγομεν· Χαῖρε ὁ Κύριος, μετὰ σοῦ εὐλογημένη βοῶντίς σοι.

Ὁ Εἰρμός.

• **Χ**ιτῶνά μοι παράσχου φωτεινῶν, ὁ ἀνοβαλλόμενος, φῶς ὡς ἱματίου, πολυέλεος
• Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Ως ἐωσφόρον ἐκλάμποντα πάσαν κτίσιν, τὸν τοῦ Χριστοῦ αὐτοπότην καὶ θεηγορον, ἕνωτος Ἰακώβου ἐμφηκισάμενος, γεραίροντες τὴν τοῦτου πανήγυριν σημερον· πρεσβεύει γὰρ αἰεὶ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν οὐρανόθεν τοῦ Λόγου μυηθέντα τὴν γνώσιν, καὶ τραπῶς τοῖς ἐν γῆ τὸ Εὐαγγέλιον κηρύξαντα, Ἰακώβου τὸν μέγαν προφητημένος, τοῦ Ἀλφαιὸν τὸν γόνου ἀνευφημησάι, σὲ δυσωπῶ καταπέμψαι μοι χάριν, Χριστὲ Ἰησοῦ, ὁ πλήσας Πνεύματος Θεοῦ τὸν σοφὸν Μαθητὴν σου, καὶ κήρυκα τοῦτου πᾶσι τοῖς πέφαται διαρησάμενος, καὶ πρέσβυν πρὸς σὲ εὐπρόσδεκτον· πρεσβεύει γὰρ αἰεὶ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆ Θ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀλφαιού.

Στίχοι.

Τὸν σταυρὸν Ἰακώβος αἰῶν ἠδέως,
Ὡς ἔστι, Σῶτερ, ἀξίος σου δεικνύει.

Ἀμ' ἐνάτην Ἰακώβος ἐνὶ φανερῶ τετάυυστο.
Ὡς ἦν ἀδελφὸς Ματθαίου τοῦ Τελῶνος καὶ Εὐαγγελιστοῦ. Οὗτος ὁ Ἀπόστολος ἐξελθὼν εἰς τὸ κήρυγμα, πάντα τὰ τῶν εἰδῶλων τεμένη, ζῆλῳ θεῷ πυροποληθεὶς, κατέστρεψε, νόσους ἀπελάσας καὶ πονηρίας πνεύματα· διὸ καὶ ἡ πληθὺς τῶν ἐθνῶν, Σπέρμα θεῖον αὐτῶν ἀνέμασε. Διαδραμῶν οὖν τὴν σύμπεσαν ὡς ἐραστής τοῦ Χριστοῦ, οὐ καὶ τὸ πάθος καὶ τὸ θάνατον ἐξῆλθε, σταυρῶ προσπηγνυται, καὶ τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα προσέθετο.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀνδρονίκου, καὶ Ἀθανασίας τῆς συμβίου αὐτοῦ.

Στίχ. Σὺστηνον Ἀνδρόνικος Ἀθανασίαν

Κόσμου τ' ἐν ἀσκήσει, καὶ πολλὰ ἔχει.
Ὅστιος Ὁσίου Ἀνδρόνικος ἦν ἐξ Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, ἀργυροπράτης τὸ ἐπιτήδευμα, εὐλαβῆς πάνου, καὶ πλήρης ἀγαθῶν ἔργων, καὶ πλείσιος. Ἐργησε δὲ γυναῖκα τὴν Ἀθανασίαν, σεμνὴν καὶ θεοφιλῆ καὶ αὐτὴν οὐσαν· μετ' ἧς ἐπ' ἀγαθῶ συμφωνήσας, εἰς τρία οἰεῖλον αἰετὸν βίον αὐτῶν· καὶ τὸ μὲν ἐν μέσσοις τοῖς πτωχοῖς ἀφθόνως παρεῖχον· τὸ δὲ ἕτερον δάνειον παρεῖχον ἀμισθί τοῖς χρεῖαν ἔχουσι· τὴν δὲ τρίτην μερίδα, λόγῳ τοῦ ἀργυροπρατείου, καὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων αἰονόμου. Ἐτεκεν δὲ δύο παῖδας, ἄρρεν καὶ θῆλυ· τεχθέντων δὲ αὐτοῖς τούτων τῶν δύο παιδῶν, οὐκ ἔτι προσέθετο προσεγγίαισι ἀλλήλοισ· ἀλλ' ἦσαν ἀμφοτέροι ἐν σωφροσύνῃ καὶ προσευχαίς, καὶ ταῖς τῶν πτωχῶν καὶ νοσούντων εὐποταῖς ἐνδελειγῶς σπουδάζοντες.

Μετὰ δὲ δώδεκα ἔτη τῆς αὐτῶν συνοικησεως, ὄντων τῶν τέκνων αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ ηλικίᾳ, ἡ ἀγάλλειν τοὺς γονεῖς εἶχον, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τεθνήκασιν ἀμφοτέρα· ὁ δὲ μακάριος Ἀνδρόνικος, οὐδὲν ἀγενὲς ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι ἐνδοξάζαμενος, τὴν μακαρίαν μάλλον φωνῆν τοῦ Ἰωβ ἐξέδωκεν· Αὐτὸς γυμνὸς ἐξῆλθεν, καὶ τὰ ἐξῆς. Ἡ δὲ τούτου συμβίος Ἀθανασία, ἀπαρμηθητο ἔσχε τὴν λύπην·

ὄθεν καὶ ταρέντων τῶν παιδιῶν ἐν τῷ Μαρτυρείῳ τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ, οὐκ ἠθέλησεν ἐκεῖθεν ἐξελθεῖν, λέγουσα· Συναποθανοῦμαι καὶ αὐτῇ, καὶ συναπαύσομαι τοῖς τέκνοις μου.

Λαβόντος οὖν τοῦ Πατριάρχου τὸν μακάριον Ἀνδρόνικον ἐν τῇ Πατριαρχείῳ, χάριν παραμυθίας, ἡ γυνὴ οὐκ ἠνέσχετο τοῦ Μαρτυρείου ἐξελεῖν, ἀλλ' ἔμεινεν ἐκεῖ γωρᾶς κοπιουμένη. Μερούσαι δὲ τῆς νυκτός, ὠφθη αὐτῇ ὁ Μάρτυς Ἰουλιανὸς ἐν σχήματι Μοναχοῦ, λέγων αὐτῇ· Τί ἔχεις, ὦ γύναι; τί οὐκ εἶς ἠρεμεῖν τοὺς ὡς; Ἡ δὲ ἀποκριθεῖσα, ἔφη· Μη βαρυνθῆς, κύριέ μου, κατὰ τῆς δούλης σα, ἐπεὶ σφοδρὸν πόνον κέκτημαι· οὐ γὰρ μόνα τέκνα ἔχουσα, σήμερον ἀμφοτέροι ἐξεκόμενα. Οὐ δὲ λέγει αὐτῇ· Μη κλαίεις περὶ αὐτῶν· λέγω γάρ σοι, γύναι, ὅτι ὁν τρόπον απαιτεῖ ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου τὴν βρώσιν, καὶ ἀδύνατον μὴ δοῦναι ἐαυτῇ φραγεῖν, οὕτως καὶ τὰ νήπια ἀπαιτοῦσι τὸν Θεὸν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ, λέγοντες· Δικαιοκρίτα, ἀπὲρ τῶν ἐπιγειῶν, ὧν ἐστερηθήμεν, μὴ στερηθῆς ἡμᾶς τῶν ἐπουρανίων.

Ἡ δὲ ἀκούσασα κατενόη, καὶ μετέβαλε τὸ πένθος εἰς χαρὰν, λέγουσα· Ἄρα ζῶσι τὰ τέκνα μου ἐν οὐρανῷ; τί κλαίω; καὶ στραφεῖσα, εἰρήτει τὸν καλήσαντα αὐτῇ Ἀββᾶν· καὶ περιελθοῦσα ὅλον τὸν ναόν, οὕτως εἶρε. Καὶ λέγει τῷ Συρωρῷ· Πού ἐστίν ὁ Ἀββᾶς, ὁ εἰσελθὼν ἐνταῦθα ἄρτι; Λέγει αὐτῇ ὁ Συρωρός· Ὁρᾶς πάσας τὰς Σύρας ἠσχαλισμένας, καὶ λέγεις, πού ἐστιν ἄρτι; Ἐγὼ δὲ ὁ Συρωρός, ὅτι ὀπτασίαν ἑώρακην. Ἡ δὲ φόβῳ συσχεθεῖσα, ἀπέβηεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, καὶ διηγήσατο τῷ ἀδελφῷ αὐτῆς ἅ εἶδε, καὶ ἠτήσατο βαλεῖν αὐτὴν εἰς Μαίνιστήριον.

Ὁ δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἦν τοῦτο ποθῶν) ἀσμένως τὸν λόγον δεξιόμενος, δέδωκε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς οὐσίας αὐτοῦ τοῖς πτωχοῖς, καὶ τοὺς ὠνητούς τῶν δούλων ἠλευθέρωσε· τὰ δὲ λοιπὰ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ ἀνέθετο τῷ πειθερῷ αὐτοῦ, παραγγελίας αὐτᾶ, ποιῆσαι νοσοκομεία, καὶ ξενοδογεῖα Μοναχῶν. Αὐτὸς δὲ μικρὰ ἐφόδια λαβὼν, ἐξῆλθε νυκτός ἐκ τῆς πόλεως, αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ὀνοῖοι. Ἡ δὲ μακαρία Ἀθνασία, μακρόθεν ἰδοῦσα τὸν οἶκον αὐτῆς, ἀναβέβησεν εἰς τὸν οὐρανόν, εἰπὼν· Ὁ Θεός, ὁ εἰπὼν τῷ Ἀβραάμ καὶ τῇ Σάρρᾳ· Ἐξέλθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ

ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω· αὐτὸς ταυτὸν ὀδήγησον ἡμᾶς εἰς τὸν φόβον σου. Ἰδοὺ γὰρ κατελείψαμεν τὸν οἶκον ἡμῶν ἀνεωγμένον διὰ τὸ ὄνομά σου· μὴ κλείσῃς ἡμῖν τὴν θύραν τῆς βασιλείας σου. Καὶ κλαύσαντες ἀμφοτέροι, ἀπέβηον.

Φθάσαντες δὲ εἰς τοὺς ἁγίους Τόπους, προσεκύνησαν, καὶ συνέτυχον πολλοῖς Πατράσι. Καὶ ἐκεῖθεν ὑποστρέψαντες, ἐπορεύθησαν ἀμφοτέροι εἰς τὸν Ἀββᾶν Δαυιδῆλ. Καὶ αἰτήσαντων αὐτῶν ἀναβῆναι τὴν Ἀθνασίαν ἐν Μοναστηρίῳ, ἀπέστειλεν αὐτὴν εἰς τὴν Μοῦνην τῶν Ταβερνησιωτῶν. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος, δεξιόμενος τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα παρὰ τοῦ γέροντος, ἔμεινε παρ' αὐτῷ ἔτη β'. Διελθόντων δὲ τῶν δώδεκα ἐτῶν, παρεκάλεισε τὸν Ἀββᾶν Δαυιδῆλ, συγχαρῆσαι ἀπελθεῖν αὐτῆς εἰς προσκύνησιν τῶν ἁγίων Τόπων. Ὁ δὲ ποιήσας εὐχὴν, ἀπέλυσε αὐτόν. Ὁδεύων δὲ ὁ Ὅσιος Ἀνδρόνικος κατὰ τὴν Αἴγυπτον, ἐβλήθη ἐν ὑποκάτω φυτοῦ, ἵνα ἀναβῆρ' ἀπὸ τοῦ καύματος· καὶ ἰδοὺ, κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ἀπεροχομένη καὶ αὐτῇ εἰς τοὺς ἁγίους Τόπους ἐν ἀνδρικῷ σχήματι, συνήντησε τῷ ὁμοζύγῳ αὐτῆς Ἀνδρονίκῳ. Καὶ ἀσπασαμένων ἀλλήλους, ἐκείνη μὲν ἀνεγνώρισεν αὐτόν, ἐκεῖνος δὲ οὐκ ἐγνώρισεν αὐτὴν, διὰ τὸ μαραινθῆναι τὸ κάλλος αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἀγᾶς ἀσκήσεως, καὶ ὡς Αἰθιοπα αὐτὴν φαίνεσθαι.

Λέγει οὖν αὐτῇ ἐκείνη· Πού ἀπέοχη, κύριε Ἀββᾶ; Λέγει αὐτῇ· Εἰς τοὺς ἁγίους Τόπους. Λέγει αὐτῇ· Ἐκεῖ βουλομαι κατὰ ἀπελθεῖν. Λέγει οὖν αὐτῇ· Θέλεις ὀδεύσαι ἡμᾶς ἀμφοτέρους αὐτῷ; Λέγει αὐτῇ· Ὡς κελύεις· πλὴν ὡς μὴ ὄντος μου, οὕτως ὀδεύσωμεν σιωπῶντες. Οὐ δὲ Ἀνδρόνικος ἔφη· Ὡς κελύεις. Λέγει αὐτῇ· Οὕτως οὐκ εἰ Μαθητῆς τοῦ Ἀββᾶ Δαυιδῆλ; Λέγει αὐτῇ· Ναί. Καὶ λέγει αὐτῇ· Οὐκ Ἀνδρόνικος ὀνομάζῃ; Λέγει αὐτῇ· Ναί. Εἶπεν αὐτῇ· Αἰ εὐχαὶ τοῦ γέροντος συνοδύσουσιν ἡμῖν. Λέγει ὁ Ἀνδρόνικος· Ἀμήν. Καὶ συναδέυσαν ἀμφοτέροι.

Προσκυνησαντες δὲ τοὺς ἁγίους Τόπους, ὑπέστρεψαν σιωπῶντες ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Καὶ λέγει ὁ Ἀββᾶς Ἀθναστίος (οὕτω γὰρ μετωνομάσθη ἡ Ἀθνασία) τῷ Ἀνδρονίκῳ· Θέλεις ἵνα μεινωμεν ὁμοῦ εἰς κελίον; Λέγει ὁ Ἀνδρόνικος· Ὡς κελύεις· ἀλλὰ θέλω πρώτον ἀπελθεῖν,

και λαβειν την ευχην του γεροντος. Λεγει αυτω· Υπαγε· και μενω σε εις το Οικτωκαιδεκατον· και εαν υπομενης μειναι μετ' εμου σωπλωσ, ως αδευσαιμεν, ελθε· ει δε μη, ουκ ελευση. Ο δε απελθων, ανηγγειλε τω γεροντι τα περι του πραγματα. Ο δε γερων ειπεν αυτω· Υπαγε αγαπα την σωπην, και μεινον μετ' του αδελφου· Μοναχος γαρ εστιν, ως δεϊ ειναι. Επαναλυσαντος δε αυτου, εμειναν ομοου ο, τε Ανδρονικος και η αυτου συζυγος, αλλα ιβ'. ετη, και ουκ εγνωσθη αυτω, οτι η γυνη αυτου εστι. Πολλακις δε ηρχετο ο γερων εις επισκεψιν αυτων, διαλεγόμενος αυτοις τα περι ωφελειας.

Απαξ ουν, ανεληντος του γεροντος, και συνταξαμενου αυτοις, εν τω υποστρεφειν αυτον εδραμεν επω αυτου ο Αββας Ανδρονικος· και καταλαβων αυτον, λεγει· Ο Αββας Αθανασιος υπαγει προς Κυριον. Και επαναλυσας ο γερων, ευρεν αυτον πυρετω συνηχομενον· και ηρξατο κλαιεν ο Αββας Αθανασιος. Λεγει αυτω ο γερων· Αντι του χαρηναι σε, οτι απερχη απαντησαι τω Θεω, κλαιεις· Ο δε εφη· Ου κλαιω, ει μη δια τον Αββα Ανδρονικον· αλλα ποιησον ευχην, και μετ' του Σαφαι με, ευρησεις πιτταδιον κειμενον προς τη κεφαλη μου, και αναγνωσι αυτω, και οδς αυτω τω Αββα Ανδρονικω. Και ποιησαντων ευχην, εκοινωνησε, και εκοιμηθη εν Κυριω.

Ηλθον δε κηδευσαι αυτον· και ιδου, τη ωσει ευρεθη γυνη, η ηκουσθη εις ολην την Λαυραν· και πεμφας ο γερων, ανηνεγκεν ολην την Σκητην, και τους εις την εσωτερικην ερημον οικουντας Αδελφους· η ανηλθον πασαι αι Λαυραι Αλεξανδρειας, και πασα η πολις συνηλθε, και οι Σκητιωται λευκοσροσυντες· οτω γαρ εστιν εθος εν τη Σκητη. Μετα κλαδων ουν και βαιων εξεκομισαν το τιμιον λειψανον Αθανασιας, δοξαζοντες τον Θεον, τον τοσαυτην υπομονην παρασχοντα τη γυναικι.

Εμεινε δε ο γερων, τα εβδομα τελεσαι της μακαριας Αθανασιας· και μετ' αυτα ηθλησε λαβειν μεθ' εαυτου τον Αββα Ανδρονικον. Ο δε ουκ ηνεσχετο, λεγων· Μετ' της κυριας μου τελευτησω. Και παλιν συνταξαμενος του γεροντος, εν τω υποστρεφειν αυτον, φησιν αυτον Αδελφος, λεγων· Ο Αββας Ανδρονικος πυρετω συνεχεται. Και παλιν επεμψεν ο γερων εν τη Σκητη, λεγων· Δευτε ανεληθε, οτι

ο Αββας Ανδρονικος αιολουθει τω Αδελφω Αθανασιω. Οι δε ανηλθον, και κατελαβον αυτον ζωντα· και ευλογηθεντων αυτων παρ αυτου, εκοιμηθη εν Κυριω.

Εγενετο ουν ενστασις μεταξυ του Οικτωκαιδεκατου και των Σκητιωτων, περι του λειψανου αυτου, ποτερον των μερων ληφεται αυτο. Μολις ουν κατεπεισεν αυτοις ο γερων, εασαι αυτο εκεισε συνταφηναι μετ' της συναγωνιστου αυτου Αθανασιας· και ουτως επαυσαντο της φιλονεικιας αμφοτεροι, δοξαζοντες τον επι παντων Θεον.

Τη αυτη ημερα, Μνημη της Αγιας Μαρτυρος Ποπλιας.

Στιχ. Ρυσθεισα κοσμου της πλανης η Ποπλια, Πελου προσεισι φαλεις, ως στρουλιου. Αυτη, κατα τους καιρους Ιουλιανου του Ασεβους γενομενη, γαμου του πρωτου επι μικρον κοινωνησασα, καπονη αξιον τω Θεω προσηνεγκε, τον Πρεσβυτερον Ιωαννην, (ος πολλακις προσεστη της Εκκλησιας, και αιει την ηγεμονιαν δι ακρον ταπεινωσιν εφευγεν· υστερον δε, δια των εν Χριστω αναστροφην αυτου την αγαθην, της εν Αντιοχεια Εκκλησιας Διαικονος εχηρηματισε) και χορου ιερων Παρθενων εζηρησε.

Του γου Ιουλιανου τοτε τη Αντιοχειαν επιδημησαντος, και πολλην δεισιδαιμονιαν κερτημενου, και παντας εκκαλυμενου τοις δαιμοσι σεβας προσενεγκειν, αυτη η τιμια γραυς, του Παραδατου Ιουλιανου παροντος, απηρξατο φαλλειν γεγωνοτερον συν ταις Παρθενοις· Τα ειδωλα των εθνων αργυριον και χρυσιον, εργα χειρων ανθρωπων. Δια ταυτα ελευσθεισα, κατα των παρειδων τυπεται σφοδρω, ως τε και την γην φοινηθηναι τω ταυτης αιματι· ο δε θανατος αυτης εν τω υποσρεφειν τον Παραδατην εταμειυθη. Αλλα σφαγεντος εκεινον εν τω πολεμω τω κατα των Περσων, αυτη διαρκησασα χρονον μικρον, εν ειρηνη τον βιον απελιπε.

Τη αυτη ημερα, Μνημη του Οσιου Πατρος ημων Πετρου.

Στιχ. Εις υψος αρεβις αρετων θειος Πετρος, Τον γουν απεκευς, υψος ουρανου φησιναι.

Ουτος ο μακαριος ανηρ επι της βασιλειας ην Θεοφιλου, ορμωμενος εκ της των Γαλατων επαρχιας, Θεοφιλου και Ευδοκιας γεννημα, και κλλιει και μεγαθει και ρομη

σάματος σεμνυόμενος· ὅς δι' αὐτὸ τοῦτο Κόμης ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ζώννυται. Διαπρέφας δὲ ἐν τῇ φρατεῖα χρόνον οὐχὶ συχρὸν, πάντων καταφρονήσας, τὸν μονήρη βίον μετέρχεται, τὴν κόμην ἐν τινι Μοναστηρίῳ, Δαρωνῶν προσ-
 αγερευομένῳ, κειράμενος, καὶ Πέτρος ἀντὶ λέγοντος ὀνομασθεῖς. Ἐπειτα ἐν τῷ Ὀλυμπῷ γέγονεν· εἶτα τοὺς ἀγίους Τόπους κατέλιπεν· εἶθ' οὕτως τὴν Ἀσολικίαν καὶ τὴν Ἀτάλειαν. Πάντα δὲ πόνου τὸν ἐκ τῆς ὀδοπορίας, καὶ τῶν Ἰσμαηλιτῶν τὸν ἀπίθρευτον θυμὸν ὑπενεγκῶν, αὐθὺς κατὰ τὸν Ὀλυμπον γίνεσθαι. Ἐπεὶ δὲ τὸ τῆς πολιτείας αὐτοῦ καὶ ἀρετῆς ὕψος τοῖς Βασιλεῦσι καταθέτων γέγονε, πείθει αὐτὸν Βασιλεὺς ὁ Βασιλεὺς, ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἀγίου Φωκᾶ γενέσθαι· ἐν ἣ πολλὰ κατὰ Θεοῦ ἀγνωσιάζετο, ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τῷ Θεῷ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Δωροθέου Ἐπισκόπου Τύρου.

Δωροθέος ὁ αἰδέσιμος, Ἐπίσκοπος γέγονε πόλεως Τύρου, πᾶσαν γραφικὴν ἐπιστάμενος ἱστορίαν· καὶ ἦν μὲν φυγῶν διὰ τὸν διωγμὸν. Μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν Διοκλητιανοῦ καὶ Λικινίου, καταλαβὼν πάλιν τὴν Τύρον, ἐπαίμαине τὴν Ἁγίον τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, μέχρι Ἰουλιανῶν τοῦ Παραβάτου. Καὶ ἐπεὶ οὐ φανερῶς, ἀλλὰ κρυπτῶς τὸ πρότερον, διὰ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ, ἐρόνευεν ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἀσεβείας αὐτοῦ ὁ Ἰουλιανὸς τοὺς Χριστιανούς, ἀκούσας ὁ Ἅγιος Δωροθέος, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Τύρου, καὶ κατέλιπε τὴν γῶραν τῆς Θράκης· ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖ τοὺς εἰδωλολάτρους ἐξέβριγε· κρατηθεὶς γὰρ παρὰ τῶν Ἰσλανοῦ ἀρχόντων, καὶ πολλὰς τιμωρίας ὑπομείνας, καὶ γέρον ὢν (ἑκατὸν γὰρ ἑπτὰ ἔτην ὑπῆρχεν), ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, τὴν μακαρίαν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Δικαίου Ἀβραάμ, καὶ τοῦ ἀνεψίου αὐτοῦ Λῶτ.

Στίχ. Τίς οἶκος ἐστίν; Ἀβραάμ τεθνηκότος, Οὐ κόλπος ἄλλοις οἶκος, ὡς τῷ Λαζάρῳ.

Ἦπῃρξε τῷ Λῶτ οὐρανὸς Σηγῶρ νεᾶ,
 Ἐξ οὐ φθάσας, πέφευγεν ὡς πῦρ τὸν βίον.

Ἦταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐ-
 λέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ. Οἱ Παῖδες ἐν Βηθουλίαν.

Αὐτῷ φητοχυσιᾷ, πεπυροειμένους Ἀπόστο-
 λε, τοὺς ἐν ζῳφῷ δευῶν, ἀγνωσίας κειρα-
 τημένους ἐφ' αἰτίας· Εὐλογητός εἶ, κράζοντας,
 ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Λαμπάσι καὶ φουκατωρίαις, λελαμπυρισμέ-
 νον τὸ πνευματικόν, τῶν ἐθνῶν ἢ πληθῶν,
 σπέρμα θεῖον οὐκ ὀνομάζει κραυγάζουσα· Εὐ-
 λογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φρονήσει κεκοσμημένος, θεοδώρητῶ κατέ-
 λυσας, τὴν τοῦ κόσμου σοφίαν θεοφρό-
 νως, κραυγάζων Ἰακώβ· Εὐλογητός εἶ Κύριε,
 ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν. **Θεοτοκίου.**

Αγίων ἀγιωτέρα, Παρθενότητος γενηθῆναι
 σαι, συλλαβούσα Θεοῦ, ἂν ἡμῶν ὄντες
 ἀπαύστως κραυγάζομεν· Εὐλογημένος πάνα-
 γγε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Τὸν Ὁσίον. Παῖδες Ἑβραίων.

Πάλαι καυχώμενον ἀμέτρως, τὸν ἀρχεκα-
 κὸν συλλήψεσθαι τὴν κτίσιν, ὡς στρου-
 θίνοικτρον, κατέβραζας ἐννάμει, θωρακισθεὶς
 τοῦ πνεύματος, καὶ σταυροῦ τῆ πανοπλίας.

Φέρων ἐπ' ὤμων τὸν σταυρὸν σου, ἠκολού-
 θησας Κυρίῳ ὀλοφύχως, καὶ τῆς δόξης
 αὐτοῦ, τετυγκίας τῆς θείας, ὡς πληρωτῆς
 Ἀ' ὀδοῦνικε, τῶν αὐτοῦ διαταγμάτων.

Δείκνυσι χάρις ἡ τῶν μύρων, τὴν πρός Κύ-
 ριον σὺν Πατέρω παρρησίαν· τῶν ὑδάτων
 καὶ γὰρ, τὴν χύσιν ἐκμιμείται, εἰς σωτηρίαν
 πάντοτε, τῶν πιστῶν προχέομενη. **Θεοτοκίου.**

Ἦνα θεώσῃ μου τὴν φύσιν, ὁ παντέλειος ἀρ-
 ρήτης υπιάζει, καὶ ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς,
 προέρχεται ὁ λόγος, παραγαγὼν τὰ σύμπα-
 τα, καὶ συνέχων καὶ κρατύνων.

Ὠδὴ η. Νόμον πατρῶν.

Ἦρομύστης τὰ οὐράνια, μεμνημένος μάκαρ
 ὄντας μυστήρια, διεκλήυθας τὴν σύμπα-
 σαν, οἰκουμένην κηρύττων μεγαλοφῶως, λό-
 γον τὸν τῆς πίστεως Χριστοῦ· καὶ διδασκῶν
 Ἀ' ὀστολε, τὴν ἀπόρρητον χάριν, τὸν Κύριον
 ἡμῶν εἰς κραυγάζεις, καὶ ὑπερφυοῦτε, εἰς πάν-
 τας τοὺς αἰῶνας.

Ολβιος ἔφυς καὶ μακάριος, ἡξιωμένος πά-
 σης μακαριότητος, ὡς συνόμιλος, καὶ σύν-
 οίκος, γενοῦνός τοῦ Δεσπότητος, καὶ τὴν ἐσχά-
 την ὄντως εὐληθρίαν πληθῶσας· καὶ τῷ Ἄσφῳ
 γηθόμενος, ἀνεμῆλπες τρισμάχο· τὸν Κύριον
 ἡμῶν εἰς τὰ ἔργα, καὶ ὑπερφυοῦτε, εἰς πάντας
 τοὺς αἰῶνας.

Υπὲρ τοῦ κόσμου πρέσβυς ἀοιγῆς, πρὸς τὸν Σωτῆρα στήθι μάκαρ Ἰάκωβε, ἐξαιτούμενος τὴν ἀνάσσειν, καὶ πλουσίαν εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις, ἢ τοῖς εὐφημοῦσί σε πιστῶς, τῶν πταισιμάτων τὴν ἀφεσίν, ἢ ψυχῶν σωτηρίαν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βρώσει, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. **Θεοτοκίον.**

Σὺ σωτηρίας πάσι πράξεις, Θεογενήτορ ὤφθης μόνη πανύμνητε, τὸν σωτήριον γεννήσασα, τοῦ Θεοῦ Θεῶν Λόγον· δι' οὗ κόσμος σέσωσται τῆς πάλαι κατάρας, καὶ τοῖς πιστεῖ κραυγάζουσι, εὐλογίαν πηγάζει· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Ὁσίων. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Ταῖς τῶν δακρῶν ἐπιρροαῖς καταρδεύτας, τῆς φυγῆς τὴν ἀρούραν ἐδρέψα, τὴν ἐκ τῶν Σαυράτων, ἀντιῶσιν πλουσίαν.

Τραυματισθείσάν μου τὴν ψυχὴν ἀμαρτίαις, προσβοῦ σὺ· Τῷ Στεῖ σου φαρμάκῳ, ταύτην Θεραπεύσαις, Θεράπον τοῦ Κυρίου.

Τὴν ὑπεράρχιον οἱ πιστοὶ ἀνυμνοῦμεν, εὐσεβῶς Τριάδα παναγίαν, τὴν ἐκ τοῦ μη ὄντος, παραγαγούσαν πάντα. **Θεοτοκίον.**

Οτανίγε σε προσβέβη ὅσος Κόρη, ἀλαξενύτως ἐξ οὗ περὶ ἀπεικλήθη, λίθος ὁ συντρέψας, βωμοῦς τοῖς τῶν εἰδώλων. **Ὁ Εἰρμός.**

Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ἐν ὑμνοῦσι,
Τστοαταῖα τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ
Υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὤδη θ'. Ἀπορεῖ πάσα γλῶσσα.

Εφanas κόσμῳ, ὡσπερ ἀστραπὴ διατρέχων, τοὺς ἐν τῷ σκότει πάλαι, καὶ σκιᾷ τῆς ἀγνωσίας καθημένους, ἔλκων πρὸς τὸ φῶς τὸ ἀδύτον, τοῦ σαρκωθέντος μονογενοῦς Υἱοῦ, οὐ αὐτόπτης ἐμένου Μάκαρ, καὶ δραστικῶς ὑπηρετῆς· ἐν μεγαλύνομεν.

Βαίαν μάκαρ, τὴν ἐξ οὐρανοῦ φερομένην πνοὴν ἐδέξω γλώσσάν τε πυρίπνοον πλητῆτας καταφλέγεις, δίκην ἀκανθῶν τὴν ἄβειον, κόσμου σοφίαν, φωτιστικαῖς ἀγχαῖς, τοῦ κηρύγματος Χριστοῦ λάμπων, καὶ τὴν ἀχλὺν δαλιῶν Θεομακάριστο.

Οραϊσμένος κάλλιε, ἀσυγκρίτῳ Θεόφρον, τῶν τοῦ Δεσπότη, καὶ πεποιλιμένος λαυπηδόνας ἐξαφράπτεις, καὶ περιγραφῶς Ἰάκωβε, περιπολεύεις περὶ τὸν θρόνον, ὄντως τοῦ Κτίστου καὶ Θεοῦ, ἐνθα τῶν Ἀποστόλων, χορεῖται μακαριώτατε.

Θεοτοκίον.

Ως ἀπειράνθρωπος ἔσθης, ἐν γαστρὶ σου τὸν Λόγον, οὕτως ἀφθόρως τίτεις, διαμύνησα Παρθένης Θεοτόκε, τὸν Ἐμμανουὴλ ὑπόχοντα, τοῦτο κἀκεῖνο· καὶ γὰρ ὁμοῦ Θεός τε καὶ Ἀνθρωπος ἐστὶ. Τοῦτον διπλοῦν τῆ φύσει εἶδότες, σὲ μεγαλύνομεν.

Τῶν Ὁσίων. Κυρίως Θεοτόκον.

Μετέστης τῶν προσκλήρων, χαίρων πρὸς τὰ ἄνω, καὶ σὺν Πατρᾷσιν Ἁγίοις σκληνώσας ἡμῶν, τῶν μεμνημένων σου Πάτερ, μέμνησο πάντοτε.

Εκβλύσεις τὴν τῶν μύρων, χάριν ἀκενώτως, καὶ τοῖς προστρέχουσι πάσι παρέχεις πιστῶς, τῶν νοσημάτων τὴν λύσιν, Πάτερ Ἀνθρώπινε.

Προσέχου μου τὸν ὕμνον, ὡς δυὰς Ὁσίω, καὶ ἀμοιβὴν μοι παράσχου τὴν σπὴν πρὸς Θεόν, ἐκετηρίαν πταισμάτων, ἐκλυτρομένη με.

Θεοτοκίον.

Υπέγραψε σὴν μήτραν, πάλαι τοὺς τρεῖς Παῖδας, μὴ κατατρέξασα κάμινος, Κόρη ἀγνή· καὶ γὰρ ἀφλέκτας ἐδέξω, πῦρ τῆς Θεότητος.

Ὁ Εἰρμός.

Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ σέσωσμένοι Παρθένης ἀγνή, σὺν ἀσώματοις Χορειαῖς, σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐκαστοεὐαγγέλιον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε. **Ω**ς μύστης καὶ Ἀπόστολος, καὶ ὑπηρετῆς ἄριστος, Χριστοῦ τοῦ μόνου Δεσπότη, Ἰάκωβε Θεοκλήρῳ, τοῦτον δοῦναι ἐκέτευε, τῷ Βασιλεῖ τῶ τροπῆαι, καὶ ἱλασμόν πανεύφημε, ἀμαρτιῶν τοῖς τελοῦσι, τὴν παναγίαν σου μνήμην.

Θεοτοκίον.

Σὲ οἱ Προσφῆται ἅπαντες, Παρθένε προηγόρευσαν, στάμνον καὶ ῥάβδον καὶ πλάκα, καὶ ἀλατόμητον ὄρος, καὶ κιβωτὸν καὶ τραπέζαν, λυχνίαν χρουσανγίζουσαν· ἡμεῖς δὲ σὲ Θεοτόκον, ἀξίως ἀνευφημοῦμεν.

Εἰς τοὺς Δίνους, Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειῶσιν.

Ελαμβας Ἀπόστολε, φωσειδὴς ὡσπερ ἡ- λωσας, ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος· καὶ πᾶσαν καταύγασας, οἰκουμένην μάκαρ, τῇ Θεογονσίᾳ· καὶ ἀπὸδιώξας ἀχλὺν, πολυθείας, Ζεῖω κηρύγματι. Διό σου τὴν ὑπέρφωτον, καὶ ἀξέπεινον σήμερον, ἐκτελοῦντες πανήγυριν, εὐσεβῶς σε γεραίρομεν.

Εν ὕψει καθήμενος, Θεογονίας Ἰακώβε, ὑπέδεξω τοῦ Πνεύματος, τὴν χάριν φανερῶς σοι, τοῦ πυρὸς ἐν εἶδει· καὶ γλώσση πυρίνη, πᾶσαν κατέφλεξας σαφῶς, τῆς ἀσεβείας ὕλην πολυθεῶν. Διό σε ὡς Ἀπόστολον, καὶ Σεργόρον γεραίρομεν, τὴν ἀγίαν σου σήμερον, ἐκτελούντες πανύγυριν.

Εβρόντησας πάνσοφε, τὴν οἰκουμένην διδάγματα, ἱερά καὶ σωτήρια· καὶ πᾶσαν ἐκάθηρας, εἰδωλομανίας, τὴν κτίσιν Θεόφρον· καὶ κατεφώτισας λαοὺς, Θεογονίας ταῖς ἐπιλάμψεσιν· εἰδῶλων τὰ τεμένη δὲ, καταφρεσάμενος χάριτι, Ἐκκλησίας εἰς αἰνεσιν, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡγεῖρας (*).

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Πιστῶς πανηγυρίζομεν, τὴν πάνσεπτον ἡμέραν τῆς σῆς μνήμης, σὲ ἀνυμνούντες Ἰακώβε ἐνδοξέ, οὐχ ὡς Ἀλφραίου υἱόν, ἀλλ' ὡς τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολον, καὶ κύριον τῆς σωτῆρος σαρκώσεως. Ὅθεν τῷ θεοποτικῷ Ἐρώμῃ, σὺν Ἀσμάτοις αἰεὶ περιστάμενος, καὶ Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων χοροῖς, ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς, τὸν Σωτῆρα καὶ Θεὸν ἡμῶν. Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Μακαρίζομεν σε, Θεοτόκε Παρθένε, κτλ.

Δοξολογία Μεγαλή.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνα τοῦ Ἀποστόλου κ' γ'· καὶ ς'· Ὡδὴ κτλ.

Τῆ Ι. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, φάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῶν Ἁγίων γ'.

Ἦχος δ΄. Ἐδοκας σημείωσιν (**).

Ηλκε λαμπρότερον, λελαμπρυσμένην τὴν μνήμην σου, τοῖς πιστοῖς ἐξανείτελε, τὴν κτίσιν φωτίζουσα, Σείαις φρονταρίαις, Εὐλάμπιε μάκαρ, καὶ παθημάτων τὴν ἀχλὺν, καὶ τῶν δαιμόνων νίκτα διώκουσα· διό σε μακαρίζο-

μεν, καὶ ἐτησίως γεραίρομεν, ὡς φωστῆρα παχλόσιμον, πρεσβυτην ὡς Σεργόρατον.

Σιδηρῶ ἐξομενος, καὶ ταῖς λαμπάσι φλεγόμενος, καὶ εἰρκτῆ συγκλιόμενος, ξυλῶ ἀναρτώμενος, καὶ Σηρίαις βρώμα, διδόμενος μάκαρ, ἀπαρασάλευτος τὸν νοῦν, διεφυλαχθῆς τῇ Σείᾳ χάριτι, καὶ νίκης διαδήματι, κατεκοσμηθῆς Εὐλάμπιε· διὰ τοῦτο τὴν μνήμην σου, χαρμοσύνης γεραίρομεν.

Τὴν Εὐαν τὸν τρώσαντα, καὶ Παραδείσου ἐξώσαντα, πολυμήχανον ἔτρωσας, τρωθεῖσα τῷ ἔρωτι, τοῦ Παμβασιλέως, Χριστοῦ Εὐλαμπία, καὶ ὑπομεινῶσα στεφρᾶς, σάματος τρώτη καὶ πᾶσαν βάσανον· οἷο μεθέξει· κρεῖττονι, Σείας Σείωσας ἔτυχες, ὑπερ πάντων πρεσβευσα, τῶν τισῶς εὐφημούντων σε.

Δόξα. Ἦχος δ΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Τῇ φιλαδελφίᾳ, ἡ θμουνμία συγκραθεῖσα καὶ ἡ ἀγρεία τῇ ἀπαθείᾳ συμμιχθεῖσα, ἀδολαβῶς διεφυλαξε τῆς γνώμης τὸ εὐτονον· ὅπου γὰρ Θεὸς ὁ ποθούμενος, κόσμος ὅλος καταπεφρονῆται. Ὡ τοῦ Σαύματος· ὁ ὄφις νεκροῦται, καὶ ὁ εἰς ὕψος ἀδικίαν λαλήσας, ὑποχθόνιος ἀυτάδελφοῖς Μάρτυσι καταπέπτακεν, Εὐλαμπίῳ τῷ σοφῷ, καὶ Εὐλαμπίᾳ. Τοῦτους εὐστοχωτάτους ἄσμοσι βοήσωμεν· Οἱ καλῶς ἐν Χριστῷ τὸν ὄρομον τελέσαντες, αἰτήσαθε τὰ κάσμη τὴν εἰρήνην, καὶ ταῖς φυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Ἐδοκας σημείωσιν.

Χαῖρε ἠλιόμορφε, ἠλίου ἄδυτον ὄχημα, ἡ τὸν Ἥλιον λάμψασα, τὸν ἀπερινοήτον· χαῖρε νοὺς ἀστράπτων, Σείαις φρονταρίαις, ἡ λαμπρόταν τῆς ἀστραπῆς, ἡ διανύζουσα γῆς τὰ πέρατα· ἡ ὄντως χρυσαυγίζουσα, ἡ παγκαλλῆς καὶ πανάμωμος, ἡ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, τοῖς πιστοῖς ἐξαστράφασα.

Ἦ Σταυροετοκίον.

Ρήγνυται χειρὸν ἄγραφον, τὸ ἀπ' αἰῶνος νυγείσης σε, τῆς πλευρᾶς Πολυέλεε, Ἄδαμ τοῦ ποσιπτόρος· καὶ ἡ ἀπωσμένη, φύσις τῶν ἀνθρώπων, ῥανίσιν αἵματος τοῦ σοῦ, καθαγιαζέται ἀνακράζουσα· Δόξα τῇ εὐσπλαγχθίᾳ σου, δόξα τῇ Σείᾳ φαυρώσει σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτῆρ τῶν φυγῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Τῷ τῆς Τριάδος φωτὶ, ἡ αὐτάδελφος ξυνοήρις λαμπρυνθεῖσα, τῶν τυράννων τὴν ἀ-

(*) Τὰ ἀνωτέρω Προσόμοια μετεγράφησαν ἑνταῖθα ἐκ τῶν Χειρογράφων τῆς ἐν Χάλκῃ Μονῆς τῆς Θεοτόκου.

(**) Τὸ Χειρόγραφον ἔχει ἕτερα Προσόμοια, ἀπὸ τῶν παρόντων. Ὁμοίως καὶ Κανὼνα ἕτερα ἀπὸ τοῦ ἐνωσθέντος, Θεοφάνους ἐντὶ ποταμοῦ, καὶ ὁμοίως Ἀλεξάνδρου, τῆν αὐτάδελφον ἀνίστασιν ξυνοήριον· εἰς Ἰησοῦ δ. Θαλάσσης τὸ Ἐρθεβαίον πέλαγος.

μότητα κατέβαλεν· ὄθεν καὶ τὴν φλόγα καταπατοῦντες, χορεύοντες ἐψάλλον· Ἰδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἅμα; Καὶ πρὸς ἔθνεον δόξαν ἀποβλέποντες, οὐρανόιο δόξης κατηξιώθησαν, Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ προσβιβούντες, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Ἐδώκας σημεῖωσιν.

Δαιμόνων κλονούμενον, ταῖς προσβολαῖς καὶ εἰς βάρβαρον, ἀπώλειας ἀβύθου, οἰκτιρήσον Δέσποινα, καὶ φερέσόν με, ἀρετῶν ἐν πέτρᾳ· καὶ τὰς βουλὰς τῶν δυσμενῶν, διασκεδάσα καταξίωσον, ποιεῖν με τὰ προσταγμάτα. τοῦ σου Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν, ὅπως τύχω ἀφείσεως, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Μήτηρ ἀπειρογάμος, Θεοῦ ἐδέιχθης πανάμωμε, τοῦ Σταυρῷ ὀμιλήσαντος, καὶ πάθη μειώσαντος, τοῖς τιμίοις τούτου, πάθει καὶ πόνοις, εὐς περ ὑπέμεινεν ἐκὼν, διὰ τὸ σῶσαι βροτοὺς ἐν χάριτι· διὸ καμῆ δυσώπησον, σωθῆναι σὰς παρακληθεῖσι, Μητροπαράθενη Δέσποινα, τῶν Ἀγγέλων ὑπέριτε.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'. Οἱ Μάρτυρες σου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ὁ παρὰ τῶν Ἁγίων, οὐκ ἂν Ἀχροστιχίς.

Τὴν λαμπρὰν ὑμῶν Μαρτύρων ξυνορίδα.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπειρῷ.

Ταῖς φαγοτάξις ἀκτίσι τῆς τριλαμποῦς, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ἐλλαμπόμενοι αὐγῆς, φωτισμὸν αἰτήσασθε ἡμῖν, τὴν πανέορτον ὑμῶν, μνήμην γενναροῦσιν.

Ἡλικίας ἀπαστραπτει μαρμαρυγὰς, ἢ σπητὴ καὶ εὐσήμες, τῶν Μαρτύρων ἑορτῆ, καὶ τῆς γῆς τὰ πέρατα αἰεὶ, καταυγάζει μυστικῶς, σθένει τοῦ Πνεύματος.

Νῆς ἐν σώματι Μάρτυς τὸν παλαιόν, τῆς κακίας ἀρχοντα, κατεπάλαισας φερόως, ὑπομείνας βάσανα καὶ πῦρ, καὶ δεινῶν ἐπιφορὰς, μάκαρ Εὐλάμπιε. **Θεοτοκίον.**

Ἀελυτρωμένοι Παρθένε προγονικῆς, καταδικῆς Ἀρχαντε, τῆ γεννήσει σου σαφῶς, ἐν φωναῖς ἀσμάτων σε αἰεὶ, μακαρίζομεν πιστοί, ὡς Θεομήτορα.

Octobre.

Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Αγῶνας ἤνυσας στέρρως, ὑπομείνας βασάνους, καὶ πιρῶς τιμωρίας, τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, νευρούμενος προφανῶς, ταῖς ἐλπίσιν, ἐνδοξε Εὐλάμπιε.

Μαρτύρων εὐκλειαν φαιδρὰν, περικείμενον Μάρτυς, καθορώσᾳ σε ὄλην, ταῖς βασάνοις ἑαυτὴν, ἐπέδωκεν ἡ σμενὴ, Εὐλαμπία, ἀδελφὰ φρονουσα σοι.

Ποθήσας Μάρτυς τὸν Χριστόν, τὰ ὀράμενα πάντα, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω, τῶν τυραννούντων ὀργῶς, Εὐλάμπιε ἀθλητὰ, ὀλεθρίου, πίστει τροπασάμενος. **Θεοτοκίον.**

Ρυσθῆναι πάσης πονηρᾶς, ἐναντίον ἐπόδου, καὶ παθῶν ψυχροπόρων, καὶ κινδύνων χαλεπῶν, τοὺς σε τιμῶντας αἰεὶ, Θεοτόκε, πάντα γνεῖς ἰκέτευε. **Ὁ Ἐρμος.**

• **Ο**ὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου,
• ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου
• ἀγαθῆ, καὶ στέρρως αὐτοὺς, ἐν τῇ πέτρᾳ,
• τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῶν βασάνων τὰ νέφη τὰ χαλεπὰ, Ἀθληταὶ παριόντες καρτερικῶς, ὡς ἥλιος χάριτι, τοῦ Σωτήρος ἐλαμφατε· ἀδελφικῆ φρογῆ δέ, ἐνθέως συνδούμενοι, ἐφ' ὁμοίους πόνοις, λαμπραῖς ἐδοξάσθητε· ὄθεν μετὰ τέλος, ἀτελεύτητον χάριν, ἐξ ὕψους ἐδέξασθε, Σεραπείων νοστήματα, Ἀθλοφόροι αὐτάδελφοι. Προσεβύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισιμάτων ἀφεισιν δωρησασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζῆλῳ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκινδύνουσα, ποτικείμενην πανάμωμε, ἀμαρτιῶν τε φροτὰ, ἀσθεῖσαν ὑπεραντλῶν, καὶ ἐν πυθμένι ἄδου, ἐλθεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, τῇ Σερμῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ σῶσον παρέχουσα, τὸν λιμένα τὸν εὐδίων, ἵνα πίστει κραυγᾶ σοι· Προσέβουε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν παισιμάτων δυνάμι μοι τῆν ἀφεισιν· σέ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δούλος σου Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμῶν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἢ Ἀμνὰς Σερωῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, πλάλας σακρούουσα, καὶ πιρῶς ἐκδοῦσα· Ὁ μὲν νόστος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγγγα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τῆν

σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγγνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἡ πιστὸς ἐκδόσωμεν· Σπλαγγίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πικισμάτων δώρωσαι τὴν ἄρσεν, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσιν, αὐτοῦ τὰ παθήματα. **Ῥῆθ' δ'.** Χριστὸς μου δύναις.

Αγγρίων χάσματα, Σηρῶν ἐρίμωτας, ἐπι- κλησῆσι Δείαις Ἀγγελικῇ, δόξη καλλυ- νόμενος, καὶ μαρτυρίου ἱεραῖς, φωταυγίαις λαυπρυνόμενος.

Ναὸν σε ἔμφυχον, ναὸν πανάγιον, ἢ τοῦ Πνεύματος χάρις Μάρτυς σορὲ, εὐρατο Εὐλάμπιε· ἢ κραταιούμενος ναυῶν, τῶν εἰδώ- λων καταδάσασθε.

Υπέρως ἀσειτος, ἀκατακτότος, ἀπειρί- τρεπτος πᾶσις ἐπιβόλαις, χαλεπῶν κλησῶν, κραταιουμένη ἐν Χριστῷ, Εὐλαμπία παναοιάμε.

Μαστύρων αἵμασι, καλλωπιζόμενοι, καὶ ὁ- μόνιαν πίστιν ἀδελφικῇ, σίζοντες μα- κάριοι, τῶν δικατῶν τὰς Ἐσπεράς, ἐπινοίας διεκρούσασθε. **Θεοτοκίον.**

Νοήσας πόρρωθεν, ἐμραντικώτατα, Ἀββα- κούμ σε ἐκάλεῖ ὄρος Ἀγνή, ἀρεταῖς κα- τάσκιον, εἰς οὐ ἐπέφραεν ἡμῖν, ὁ φωτίζων τὰς φυγὰς ἡμῶν.

Ῥῆθ' ε'. Τῷ Δείῳ φέγγει σου Ἀγαθῆ. **Ο** ὄρθρος ἐλαμφας εὐπρεπῆς, ὡς ἡμεῖνοις ὄντας ἀστέρα, ὡς φαινοτάτος ἥλιος, ἀ- θλων καὶ σημείων μαρμαρυγαῖς τοὺς πιστοὺς, ἐνθεῶς καταναγάζων, Μάρτυς Εὐλάμπιε.

Μεγίστους πόνους ἐγκαρτερῶν, καὶ τὰς ἀνε- ὄστας τῶν δεινῶν, ἐπιφορὰς λογίζόμενος, Μάρτυς ὡς ἡόστος τυφὰς Εὐλάμπιε, τὰς Δείας ἀντιδύσεις, χαίρων κεληρώσαι.

Αιμάτων ρεῖθρα Μάρτυς σερμνῇ, χέουσα ἐ- κτήσῳ τῆς τρυφῆς, αὐτὸν χειμαρῶν πα- νεύφημις, καὶ τῶν δι' αἰῶνας δόξαν ἀμάραντον, καὶ τὴν ἐν Παραδείσῳ, τριπνῆν ἀπόλαυσιν. **Θεοτοκίον.**

Ρομφαίαι πᾶσαι τοῦ θυμενοῦς, ἄχραντε πανάμωμε Ἀγνή, ὄντας εἰς τέλος ἐξελι- πον· σὺ γὰρ τὸν ἀπάντων Θεῶν ἐκύησας, τὸν Σταυρῷ καθελόντα, τούτου τὸ φουάγμα.

Ῥῆθ' ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν. **Τ**ενοόμενοι Μάρτυρες, καὶ φρεβλουμένοι δει- νῶς, καὶ τοῖς Σηρῶν ῥιπτόμενοι, καὶ με- ληδῶν κοπτόμενοι καὶ πύρι, ἐνύλω φλεγόμενοι, τὴν ἀμώμητον πίστιν οὐκ ἠρήσασθε.

Υφόμενα κύματα, τῶν κολάσεων σφο- δρῶς, δικαστικαῖς προφάσει, τὸν στατή- ρον τῆς γνώμης τῶν Ἀθητῶν, βυθισαὶ οὐκ ἴσχυες· τῇ γὰρ Δείᾳ παλάμῃ ἐκρατύνοντο.

Ροαῖς ἀπεπνίξατε, Φαραῶ τὸν δυσμενῆ, τοῦ ἐκχυθέντος αἵματος· τὴν δὲ Χριστοῦ ἠρθεύ- σατε εὐσεβῶς, ἀήττητοι Μάρτυρες, Ἐκκλη- σίαν τῇ πίστιν ἀναθάλλουσαν.

Θεοτοκίον.

Ο ὁμβρος κενότατος, ἐν τῇ μήτρᾳ σε Θεοῦ, δι' εὐσπλαγγίαν ἄφατον, ἢ τὸν χειμαρῶ- ρον ἄπαντας τῆς τρυφῆς, ἐπότισε Δέσποινα, καὶ τὴν κτίσιν φηροῖσαν εὐκαινοῦς γησεν.

Ὁ Εἰρμός.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑφουμένη κα- ἶ Σηρῶν, τὸν πειρασμῶν τῶν κλύδων, • τῷ εὐδίῳ λυμένῃ σου προσδραμῶν, βοᾶ σοι·
• Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυελεε.
Κοντάκιον, Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τοῦς γενναίους Μάρτυρας, καὶ ἀδελφούς κατὰ σάρκα, τὸν σοφὸν Εὐλάμπιον, καὶ Εὐλαμπίαν τιμῶμεν· οὗτοι γὰρ τῶν τυραννῶ- νων μηχανουρήτας, ἤσχυναν τῇ δυναστείᾳ τοῦ φαρυλέντος ἀνεδείχθησαν δι' ἡμᾶς, Μαρτύρων δόξα, ὁμοῦ καὶ καύχημα. **Ὁ Οἶκος.**

Τῆν δυαδὰ πιστοὶ τῶν Ἀθλοφόρων σήμερον ἐν ῥῆσιν ἱεραῖς καὶ ὕμνοις εὐφημήσωμεν· ὅτι τῶν εἰδώλων καθελὼν τὴν πλάνην, πολυ- Δείας τὸ πῦρ κατασέβασαντες, καὶ δαίμονας ἤσχυναν· τῶν δὲ τυράννων τὸν θυμὸν οὐκ ἔ- πτηξαν, ξίφη τε καὶ πῦρ μὴ δειλιάσαντες, οὔτε Σηρῶν ὄρμας ἀγρίων, ἀγωνισάμενοι καλῶς, Εὐλάμπιος ὁ εὐκλεπῆς σὺν τῇ σεπτῇ Εὐλαμπίᾳ ἀδελφοὶ συναλλοὶ δειχθέντες, Μαρτύρων δόξα, ὁμοῦ καὶ καύχημα.

Συναξάριον.

Τῇ Γ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας.

Στίχοι.

Καὶ προσθάσασα τὴν τομὴν Εὐλαμπία,
Εὐλαμπίῳ τμηθέντι κοινωρεὶ στέφους.

Τμηθήσαν δεκάτῃ Εὐλάμπιος, ἠδὲ ἀδελφῆ. **Ο**ὔται οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ὑπῆρχον ἐπὶ Μα- ξιμανοῦ ἐν Νικομηδείᾳ τῇ πόλει, ἠγε- μονεύοντος Μαξίμου. Κατεκρούοντο δὲ πολλοὶ τῶν Χριστιανῶν ἐν τῷ ὄρει, οἱ τινες ἀπέστελλον τὸν Ἅγιον Εὐλάμπιον ἀγοράσαι ἄρτους ἐν τῇ πόλει. Ὁ δὲ ἀπελθὼν, καὶ ἰδὼν γράμματα

προτεθειμένα τῶν βασιλικῶν διατάξεων, καὶ ταῦτα ἀναγινώσκων, ἐκρατήθη παρὰ τῶν εἰδωλωλατρῶν· καὶ ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως, ὁμολόγησεν ἑαυτὸν Χριστιανόν. Καὶ εἰσελθὼν ἐν τῷ ναῷ τῶν εἰδῶλων ὡς θύσων, ἐπέταξε τῷ Ἀρείῳ πεσεῖν· καὶ πεσὼν, συνετρίβη. Τιμωρῆμένου δὲ αὐτοῦ, Εὐλαμπία ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ εἰς τὸν μέσον ἐλθούσα, ἔδυσάπει τὸν Ἄγιον Εὐλάμπιον, ἐξασθαι ὑπὲρ αὐτῆς τοῦ συμμαρτυροῦσαι αὐτῷ. Ἐμβληθέντων δὲ εἰς λέβητα καυλάζοντα, καὶ μηδὲν ἀδικηθέντων, ἐπίστευσαν ἄνδρες διακόσιοι, καὶ σὺν αὐτοῖς ἀπεκεφαλίσθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων διακοσίων Μαρτύρων, τῶν συναναireθέντων τῷ Ἁγίῳ Εὐλαμπίᾳ.

Στίχ. Ἀνδρῶν τετραπλὴν οἶδα πεντηκοντάδα, Ἐίψει τελειωθείσαν· ὦ Θεοῦ τέλους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βασιανῷ.

Στίχ. Βασιανὸν τὸν κάτω λιπῶν βίον, Χαίρων πρὸς αὐτὴν τὴν ἄνω χωρεῖ βίαν.

Οὗτος ὁ Ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Βασιανὸς ὑπῆρχεν ἐξ ἀνατολῶν τῆς Συρίων χώρας. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Μαρτιανῷ τοῦ εὐσεβεστάτου, ἦλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει· καὶ τοσοῦτον διέλαμψεν ἀσθεῖας καὶ θάυμασιν, ὡς καὶ ναὸν κτίσαι ἐπὶ ὀνόματι αὐτοῦ τὸν βασιλέα, ὃς καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἐστίν. Ἐπληθύνθη δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ὡς εἰς τριακοσίους, ἐξ ἧν ἦν καὶ ἡ ἁγία Ματρώνα. Οὗτῳ δὲ βιώσας, καὶ πολλὰς τῷ Θεῷ προσεγχαρίσας, καὶ νόσους Σεραπειύσας, καὶ θανάτων ἀπέσιμων αὐτουργίᾳ γεγονῶν, ἐν βαλυντάτῳ γήρα πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφίλου τοῦ Ὁμοιωματοῦ.

Στίχ. Τὴν κλησὶν ἔργοις Θεόφιλος δεικνύων, Θεανδρικής ἠύλησεν Εἰκόνας χάριν.

Οὗτος ὁ μακάριος Πατὴρ ἡμῶν Θεόφιλος, πρὸ τριῶν σαθίων Τιβερειουπόλεως (Στραμίτισης), γεννηθεὶς παρὰ εὐσεβῶν γονέων καὶ Χριστιανῶν, τριετῆς ἂν, τῷ ἁγίῳ Βαπτίσματι ἀνεγεννήθη. Λαβόντες δὲ αὐτὸν οἱ γονεῖς, ἀνέδραμον πρὸς τὸ Σελέντιον ὄρος· καὶ εὑρόντες τὸν Ὁσιον Πατέρα ἡμῶν Στέφανον, καὶ τὴν ἐκείνου εὐλογίαν δεξάμενοι, οἴκαδὲ ἀνεχώρουν. Ἐκτοτε οὖν σχολάζων ἦν ὁ παῖς τῆς ἱεροῦ γραμμάτων. Εἰς τρισκαίδεκατον δὲ

φθάσας χρόνον, πρὸς τὸν ὀσιώτατον ἀνέδραμε Στέφανον. Ὁν καὶ ἰδὼν, Τίνος χάριν, ὦ τέκνον, ἔφη, πρὸς ἡμᾶς ἐλήλυθας; Ὁ δὲ παῖς ἀπεκρίνατο· Κέλκλικός με, Πάτερ, καὶ ἀφείς τοὺς γονεῖς ἦλθον πρὸς σέ· Πότε, τέκνον, (ὁ Ὁσιος ἔφη) καὶ τί σοι εἰρήκα; Ἐν τῷ Ἀγριδίῳ περιπονοῦντι μοι εἰρηκας. Τὸν Θεόφιλος, ἀπεμάρτυρας τοῦ Κυρίου λέγοντος· Ἄρον τὸν φανέρων σου, καὶ ἀκολούθει μοι. Ἐπὶ τούτῳ πληγεὶς τῆς καρδίας, ἠκολούθουν σοὶ μέχρι τοῦ πυλῶνος· καὶ αὐτὸν μὲν εὔρον κεκλεισμένον, σὺ δὲ ἐξῆλθες ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ εὐρέθην μόνος· καὶ δοκεῖ μοι, Πάτερ Ἄγιε, ὡς τὸ προσόν σοι τῆς ὀμιλίας ἰδοῦσί μοι ἐννοεῖν, ὅτι ἦς αὐτὸς σὺ ὁ καλέσας με. Ἀλλὰ μὴ ἀπιστρέψης τὸν δοῦλόν σου ζητοῦντα τὴν σωτηρίαν. Ὁ δὲ Ὁσιος, τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, προσελάβετο τὸν παῖδα, ἀνάγων καὶ ἐκπαίδευσαν τὴν τοῦ μονήρους βίου ἀκλήλυθιαν καὶ ἄσχησιν.

Τριῶν οὖν ἤδη ἐνιαυτῶν παρωχηκότων, προσκαλεσάμενος ὁ Ὁσιος τὸν τῆς Λαύρας Ἡγούμενον, παρέδωκε τὸν παῖδα· ὃς λαβὼν τούτον, ἀπέκρινεν ἐν τῇ ὑπὲρ αὐτὸν Λαύρᾳ. Οἱ δὲ γονεῖς αὐτοῦ οὐκ ἠμέλουν ἀνερευνῶντες καὶ σπυδόντες εἰς τὴν τοῦ κρυπτομένους ἀνεύρεσιν. Ὁ δὲ ποτε, μετὰ παραδρομὴν χρόνων τινῶν, τὰ πρὸς τοῦ παιδὸς μαθόντες, προσῆλθον τῷ Ἡγούμενῳ, περιπαθῶς ἐξαιτούμενοι ἐμφανισθῆναι αὐτοῖς τὸν υἱόν. Ὁ δὲ, πρώτον μὲν συμικρῶς ἐπὶ τούτῳ δυσχεράνας, οὐδόλας κατένευεν. Ὡς δὲ τὴν συνέχουσαν αὐταῦς ἀθυμίαν εἶρα, καὶ τὸ τῆς Σιλήφως ὑπερβολικόν, καὶ ὀφρόσητον, καὶ μὴ Σελων, ὑπέδειξεν αὐτοῖς τὸν υἱόν· ἐν οἱ τεκόντες ὡς εἶδον οὕτως ἔχοντα, εἰς θρήνον χαρᾶς σύμμικτον τραπέυτες, ἐνηγκαλίζοντο, καὶ κατησπάζοντο, τί μὴ λέγοντες, καὶ τί μὴ πράττοντες τῶν ἱκανῶν, καὶ αὐτῶν σχεδὸν τῶν ἀψύχων καθάπτεσθαι;

Τέως ἐπὶ τισιν ἡμέραις συνηθόμενοι τῷ υἱῷ, καὶ τῆς ἐνοῦσης αὐτῷ χάριτος ἀκριβοῦς αἰσθόμενοι, ὄρκοις ἐμπεδοῦν ἤρξαντο τὸν Ἡγούμενον, μεθ' ἑαυτῶν ἔχειν καὶ τὸν παῖδα, οἴκαδὲ ὑποστρέφοντες, ἐφ' ᾧ ἐκπαλαί βοθοῦντας στήσαι καὶ ἀνεγείραι Μοναστήριον ἐξ οἰκείων ἀναλωμάτων, σὺν καιροῦ καλοῦντος θεοῦ ἀπαρτισθῆναι. Ἀνανεύοντος δὲ πρὸς τοῦτο τοῦ Ἡγουμένου, καὶ τοῖς Ἀδελφοῖς τὸ πᾶν προσηναθεμένου, ἠψιστεία τριημέρῃ καὶ παννύχῳ ἀγρυπνίᾳ ἐκ

Θεοῦ τὴν περὶ τούτου λύσιν λήψεται κοινωνῶς ἐφηρίσαντο. Καὶ τούτου γενομένου, ὡς θαυμασά τὰ ἔργα σου, Κύριε· φωνὴ ἑναρθρὸς ἐν τῷ κατὰ ἡκούσθη ἀνάβη, τὸν ζητούμενον ἀπολήθηται παρακλήσεύσου. "Ὁν καὶ παρακαλοῦντες οἱ γονεῖς μετὰ καὶ Ἀδελφῶν τινων τῆς Μονῆς, ὑπέστρεψαν οἴκαδε χαιρόντες. Καὶ τῆς Μονῆς τάχει πολλῶ κατασκευασθείσης, ἦν ὁ Ἄγιος Θεόφιλος ἐν αὐτῇ ἀσκητικῶς διάγων χρόνοις ἱκανοῖς.

Ἐπεὶ δὲ ὁ κοινὸς πάντων ἐχθρὸς οὐδέποτε ἤρεμει, τὸν δυσάνουν ἐπὶ τῆρα ὑπελθὼν Λέοντα, βασιλέα τῶν Εἰκονομάχων ἀνέπεισε παραφῆσαι ἐνώπιον αὐτοῦ τὸν Ἄγιον· καὶ ὁμολογήσαντα τὴν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων προσκύνησιν, βουνεύροις τύπτεσθαι προσέταξεν. Εἰδ' οὕτω καὶ τὰς χεῖρας ὀπισθεν δεσμευθῆναι, καὶ τὴν ἐπὶ Νίκαιαν ἀγασθαι τρίβον. Τὸν δὲ Στυλίτην Λογγίνον ὑπτιον ἐπὶ γῆς ἀπλωθῆναι, ἐπιβῆναι τε τῆ τούτου κεφαλῇ τὰς εὐρεθείσας αὐτῷ ἱεράς Εἰκόνας, καὶ καταφλεχθῆναι.

Ὁ δὲ Ἄγιος, ἦδη τὴν Νίκαιαν καταλαβὼν, παρέστη τῷ δικαστηρίῳ. Καὶ τότε μὲν τοῦ Θεοφίλου τὸ πεπαρόρησιασμένον καὶ ἐλεγκτικὸν μὴ φέρων ὁ δυσσεβὴς, σταυροειδῶς ἐπὶ δυοῖ στυλοῖς διαταλῆναι τούτον ἐκέλευσε, καὶ βουνεύροις ἔφηρος τὰς τούτου σάρκας κατακαίνεσθαι ἐμπροσθέν τε καὶ ὀπισθεν. Ὅτε δὲ κρουσθὼν τὸ αἷμα κατερχόμενον εἶδε, καὶ τὴν γῆν φοιμισσομένην, ἐγερθεὶς τοῦ θρόνου αὐτοῦ, δι' ἑαυτοῦ ἐπὶ πολλὰς τὰς ἄρας τὰς ὄψεις τοῦ Ἁγίου ἔτυπτε.

Μετὰ δὲ τὸ παύσασθαι τύπτεν αὐτὸν, σιδηροῖς ὑπόδημασι πεπρωκτωμένοις προσέταξεν ὑπόδηθῆναι, καὶ τρέχειν ἐμπροσθεν αὐτοῦ. Τότε ὁ Ἄρχων ὑπατικῶς, αἰδεσθεὶς τὴν τοῦ Ἁγίου ἀρετὴν, Ἀράγε, φησὶ, Θεόφιλε, σὺ μόνος καὶ οἱ κατὰ σὲ μωραίνετε εἰς τὸ προσκυνεῖν τὰς Εἰκόνας, ἢ ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡμεῖς οἱ δοκοῦντες κρατεῖν; Ὁ Ἄγιος εἶπεν· Εἰ θέλεις, ἐκ τῶν Γραφῶν γυμνάσωμεν τὸ ζητούμενον· οἶδα γάρ, ὅτι ἀκριβῶς ἐπίστασαι τὰς Γραφάς. Καὶ ἐν εὐλόγῳ πείσης με, ἀποβαλοῦμαι προσκυνεῖν τὰς Εἰκόνας· εἰ δὲ πεισθῆς, προσκυνήσεις αὐτάς. Ὁ Ἄρχων εἶπεν· Ἀναμφίβολως.

Τότε ὁ Ἄγιος περιχαρῶς γεόμενος, ἤρξατο διαλέγεσθαι περὶ τιμῆς καὶ σχέσεως τῶν Ἁγίων Εἰκόνων. Καὶ πεισθεὶς ὁ Ἄρχων, φησὶ·

Τίμιε Γέρον, ἐγὼ σπουδάσαι ἔχω πείσαι τὸν Βασιλέα συνελθεῖν τῇ διαγνώσει ταύτῃ, εἰ ἄρα δυναθῶ· σὺ δὲ τὸ ἀφέσιμον παρ' ἐμοῦ λαβὼν, ὑπόστρεψε εἰς τὸ κελλίον σου. Ὁ δὲ Ἄγιος περιλυπὸς γεόμενος, ὡς μὴ πληρώσας τὸν τοῦ μαρτυρίου ὄρομον, ὁμῶς ἔχων τὰ στίγματα ἔχαιρε. Καὶ ὑποστρέψας εἰς τὸ Μοναστήριον, χαρὰν οὐ μικρὰν καὶ ἀγαλλίασιν ἐπέβυλε τοῖς Ἀδελφοῖς, καὶ φίλοις, καὶ συγγενέσι, καὶ πᾶσι τοῖς πλησιοχώροις.

Ὀλίγου δὲ χρόνου διελθόντος ἐκ τῆς ἀθλητικῆς αὐτοῦ ἐπιπόδου πρὸς τὴν Μονῆν, ὁ αἰόδιμος, γνοὺς τὴν ἀπὸ τῶν γῆτων πρὸς τὰ οὐράνια αὐτοῦ μετάδοσιν, καὶ καλῶς τὰ περὶ τῆς Μονῆς διαλέμενος, καὶ πάντας κατηγήσας καὶ εὐλογήσας, πρὸς ὃν ἐπόθει Κύριον ἐξεδήμησεν· ὅτι αὐτῇ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις προσβίαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ. Δροσοδόλον μὲν τὴν κάμινον.

Νεανίας τρεῖς ἐν χάριτι μιμούμενοι, τὸ πῦρ καταπάτησατε, ὄροσιζόμενοι τῷ αὐτῷ, Πνεύματος πυρὶ, καὶ ψάλλοντες Μάρτυρες Χριστῷ· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εθεομένους τῆς σαρκὸς ἡ πρὸς τὸν Κτίσαντα, Ἐγάπη ἐκρατύνητο· οἱ γὰρ Ἄγιοι ὀλοτρόφω, νεύσει πρὸς Θεόν, Θεούμενοι ἐμειλον πιστῶς· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Υπερείδων σε καρδίας τὰ κινήματα, ταῖς Σειαῖς ἀνάβασσιν, ἐν ἀσαλεύτῳ Ἀθλοφόρῳ, πέτρα τῆς ζωῆς, ἀκλόνητος ἴστασο βοῶν· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νεανίας τρεῖς ἡ κάμινον οὐκ ἐφλέξε, γέννησιν προτυποῦσα τὴν σὴν· τὸ γὰρ Θεῖον πῦρ σὲ μὴ φλέξαν, ἄκησεν ἐν σοὶ, καὶ πάντας ἐρώτισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ η'. Ἐκ φλογὸς ταῖς Ὅσιαις.

Ωσιότατος ἄφθης θυγῆ καὶ σώματι, τῶν βασιάνων ἠφάσι καταχωννύμενος, Μάρτυς ἀθλητᾶ, οὐδαμῶς δὲ ἠττώμενος, μέλπεις τῷ Δεσπότη, Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ρήτορευόντες αἶμα λόγον τὸν ἔνθεον, ἐξεφαύλισαν πόθω δόγμα τὸ ἄθεον, οἱ ἀδελφική, ἀγχιστεία συνδοῦμενοι, Μάρτυρες τοῦ πάντων, Θεοῦ καὶ Βασιλέως.

Γερεῖα καὶ θεῖα ὀλοκαυτώματα, ἐβελόθυτοι ἄρνες ἄμωμα σφάγια, κάρπωμα δεκτῶν, τῷ Θεῷ προσηγήχθητε, ἐν ἐπουρανίῳ, τραπέζῃ Ἀβλοφόροι.

Διαυγῆσε ἀστέρα φωτειδέστατον, ἰαμάτων ἀκτίσι καταλαμπρύνοντα, πάντων τὰς ψυχὰς, ἀβλοφόρε Εὐλάμπιε, πίστει ἐγνωχότες, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε Κόρη χαῖρε πανάμωμε· ὁ λιμῆν-τῶν ἐν ζάλῃ χαῖρε Θεοῦνμφε· τῶν ἀμαρτωλῶν, χαῖρε τῷ ἰλαστήριον· χαῖρε ἡ τεκούσα, Θεῶν σεσαρκωμένον.

Ὁ Εἰρμός.

- **Ε**κ φλογός τοῖς Ὅσιοις δρόσον ἐπήγασας,
- καὶ Δικαίου Συσίαν ἴδατι ἐφλέξας· ἅ-
- παντα γὰρ δόξας, Χριστῆ μόνῳ τῷ βούλευσαι.
- Σε ὑπερψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή Σ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Γοεῖν τὴν δόξαν τοῦ Παντοκράτορος, ἐπιποθῶν, καὶ κάλλος δὲ αὐτοῦ τὸ ἀμήχανον, ἀδόξϊαν τοῦ βίου παρέδραμες, ἄτιμον ὑπομείνας, θάνατον ἐνδόξε, δόξαν προέξουντά σοι αἰεὶ, Μάρτυς Εὐλάμπιε.

Ὡς φῶς, ὡς λύγος ἀελαμπέστατος, τοῖς ἐν νυκτὶ τοῦ βίου καθαρῆς Εὐλάμπιε ἀγνωσίας τὸ σκότος εἰώξας· ἔλυσας παθημάτων, τὴν ἀμαρτυρίαν, φέγγει ἰαμάτων Ἀσθητῆ, Θεομακάριστε.

Στολαῖς βαφεῖσαις ὑμῶν ἐξ αἵματος, μαρτυρικῶν, ὠραῖς ἐναντὺς περιστειλιαντές, στεφφοροὶ Κυρίῳ παρίστασθε, μέλποντες σὺν Ἀγγέλοις Ἁγίος, Ἁγίος, Ἁγίος Γοῖας ἡ παντοουργός, καὶ παντοδυναμικός.

Ημῶν τῶν πίστει τὴν ἀεισέβαστον, καὶ ἱεράν, καὶ πλήρη ποτασμοῦ καὶ λαμπρότητας, ἀβλοφόροι Μύστυρες τελούντων ὑμῶν, μνήμην καὶ προσκυνούντων, πίστει τὰ λείψανα, μέμνησθε παντοίων πειρασμῶν, πάντας λυτροῦμενοι.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς δογέου τοῦ ἀναλάμπαντος, Θεοπρεπῶς, ἐκ σοῦ τῆς καθαρᾶς Παναμάμωμπε, τῆς ψυχῆς μου τὰ ὄμματα φώτισον, σκότος τῆς ἀγνωσίας, ἀποδιώκουσα, καὶ τῆς ἀμαρτίας τὴν ἀγλήν, ἐξαραινίζουσα.

Ὁ Εἰρμός.

- **Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ
- τολμᾷ, Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα·
- τὰ διὰ σοῦ δὲ Πάναγεν, ὠράθη βροτοῖς,

- Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν
- ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς, σὲ μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αξίως ἐποφειλομεν, ὑμνεῖν τοὺς οὐρανόφρονας, Εὐλάμπιον Εὐλαμπίαν, τοὺς ἱερούς ἀβλοφόρους, ὡς αὐταδέλφους Μάρτυρας, καὶ τὴν αὐτῶν ὑπέρλαμπρον, μνήμην τελεῖν ἐν ἄσμασιν· ὑπὲρ τοῦ κόσμου γὰρ οὗτοι, ἐξιλεοῦνται τὸ Θεῖον.

Θεοτοκίον.

Ρανίσι τοῦ ἐλέους σου, καταρδένυσον Πανάμωμε, τὴν ἐπακείσασαν ψυχὴν μου, τῆς ἀμαρτίας τῆ καύσει· καὶ σκοτισθέντα πάθεισι, τὸν νοῦν μου φωταγάγησον, τοῦτον σαφῶς ἰθύνουσα, πρὸς ἅλλον Θεορίαν, τοῦ σοῦ Υἱοῦ Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου κατὰ τὸ συνήθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΑ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, ἐνὸς τῶν ἑπτὰ Διακόνων· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφάνους τοῦ Ὁμολογητοῦ, Ἐπισκόπου Νικαίας, τοῦ Ποιητοῦ καὶ Γραπτοῦ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ε΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου τρία.

Ἦχος δ΄. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ὁ Δικαίονος ἑπτὰ κατελεγμένους, ὡς πλήρης σοφίας τε καὶ θείας χάριτος, διακονεῖν μάκαρ Φιλίππε, ταῖς τῶν Ἁγίων, ἀμα Στεφάνῳ χρεῖσαι προέχρισται· ὅθεν ἀναιρούμενον, τοῦτον θεώμενος, ἐπὶ Σαμαρείαν ἔδραμες, προσάξει θεῖα, Θεοῦ τὸν Λόγον κηρύττων ἐνδοξε, καὶ καταναγάζων τοὺς ὑπάρχοντας, ἐν τῷ σκότει τοπρίν· οὓς ἐτελεσας, διὰ Πνεύματος Θεοῦ, τῆς ἡμέρας υἱὸς τέλυσσε.

Θεοσημεῖαις χεῖρί σου τελουμένους, οἱ δῆμοι καὶ θεώμενοι, τυφλῶν ἀνάβλεψιν, καὶ παρεμμένων ἀνόρθωσιν, καὶ ἀναθάτων, οὐπὲρ κατώκων πνευμάτων διαῶξιν, ἐξίσταντο Φιλίππε, καὶ συναλάνοντο, πρὸς τὴν σωτήριον κάθαρσιν, ἐξ ἀπιστίας, πιστοὶ ἐξάφνης ἀποδεικνύμενοι· ἅπερ ὁ Θεὸς ὡς ἀκήκοεν, Ἀποστόλων χορὸς ἐπευφραίνετο, ὅτι καὶ Σαμαρείας, ἡ πλεθὺς Θεῷ προσήνευται.

Αρμα τοῦ Λόγου ὑπάρχων Ξηγός, ἐφ' ἄρματος βλέφας τε προσεποχούμενον, καὶ τὰς ζητήσεις ποιούμενον, τὸν τῆς Κανδάκης, φθάνεις εὐνοῦχον τὸν ἀξιάγαστον (*)· καὶ τοῦτ' αὖ τὴν δῆλωσιν, καὶ τὴν σαφήνειαν, τῶν ποθουμένων μακρῶς, καθυποδείξας, πείθεις τὴν Ξεῖον αἰτήσαι καθάρην· ἢ μετασχόντα, Ξεῖον κήρυκα, ὁ παντοῦργος Θεὸς ἀπειργάσατο, πάσης Λιθιοπίας, καὶ Μαρτύρων ἀρο-
 Ζίνιον. **Καὶ τοῦ Ὁσίου τρία.**

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Αυτόκινητον ὄργανον, ταῖς πνοαῖς ὑψηλοῦ-
 μένον, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐχηρημά-
 τισας· τῆ πυρρολόγγῳ γὰρ γλώττῃ σου, τὰ
 Ξεῖα ἐδούνησαι, καὶ καταλέξας ἐχθρῶν, δυσ-
 σεβῶν τὰ ζῆζα, τῶν μὴ χρώμασιν, ὑλικοῖς
 προσκυνούντων τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ ἡμῶν
 τοῦ εἶδος, καὶ τῆς ἀχράντου Μητρὸς αὐτοῦ.

Ως φωστῆρ διαυγέστατος, τῆ πυρρῶ τῶν
 δογμάτων σου, καταλάμπεις ἅπασαν τὴν
 ὑψηλῶν. Δαυτιτικῶς τὴν κινύρων σου, κινῶν
 ἐμελωδῶσας, τῶν Ἁγίων τοῦ Χριστοῦ, ἀξίεπα-
 να ἄσματα, καὶ ἐξέπεμφας, εἰς τὴν ἤπειρον
 πᾶσαν· διὰ τοῦτο, ἐδοξάσθη· ἐπαξίως, ἱερομύ-
 στα Θεόφανες.

Γερέων ἐν τάρμασιν, Ἀσκητῶν ὀμηγύρεσι,
 καὶ χοροῖς Μαρτύρων σὺ καταλέξεται, ὑ-
 πέρ Χριστοῦ μέχρις αἵματος, στερέως ἀνθι-

στάμενος, παρανόμου δικαστοῦ, διελέγγων ἀ-
 πόνοιαν, καὶ προστάγματι, ἀσεβοῦς Βασιλέως
 τῶ μετώπῳ, ὡς ἐν τίτλῳ διεγράψης, σημειωθείς
 Ξεῖα χάριτι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Απόρ' αὐτὸν ἐξίσταμαι, τί ποιήσω ὁ ἄθλιος,
 ὅταν τέλος φθάσῃ τὸ τῆς ζωῆς μου λοι-
 πόν· ποῦ μοι ὁ δρόμος ὁ ἄκαιρος; ποῦ τὰ ἀξι-
 ῶματα; ποῦ ὁ πλοῦτος; ποῦ τρυφή; ποῦ ἡ
 δόξα ἢ πρόσκαιρος; ποῦ τῆς φύσεως, τὸ και-
 νότατον ἄνθος; Ἀλλὰ δεῦρο, πρὸ τοῦ τέλους
 ἂ ψυχῆ μου, τῆ Θεοτόκου προσέσωμαι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἄγιον καὶ Ποιμένα σε, ἐπεξυλοῦ ὡς
 ἐβίβησεν, Ἄμνας ἡ κνήματα ἐπαυῶρετο,
 καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· γιὲ ποιηνότης,
 πῶς ἐν ξυλῷ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης μακρο-
 θυμῆ; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας
 σου Λόγε προσκλήθης, ὑπ' ἀνόμων, καὶ τὸ αἴ-
 μα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀποστόλου,

Ἦχος γ'. Ἀποστόλε Ἄγιε.

Καὶ τοῦ Ὁσίου,

Ἦχος πλ. δ'. Ὀρθοδοξίας ὁδηγέ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

**Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκου-
 νται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν
 Ἁγίων οἱ δύο παρόντες.**

**Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὐ ἢ Ἀκροστιχίς·
 Τὸ τοῦ Φιλίππου Ξεῖον αἰνέσω κλέος.**

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α' Ἦχος πλ. β'. Ως ἐν ἡπείρῳ.

Ταῖς φανωτάταις ἀκτίσι ταῖς τοῦ Χριστοῦ,
 φῶς ἀράθης δευτέρου πιστοῦ, ἱερῶς φωτα-
 γωγῶν, εὐδοξέ Φιλίππε.

**ὑπερουσίαιος Λόγος οὐσιωθεῖς, ὄλον τὸ ἡ-
 μέτερον, ἱερόν σε Μαθητῆν, ἱερῶς προ-
 βαλλεται σοφῆ, ἀνιέρου σιοτασμοῦ, ἔθνη λυ-
 τρούμενον.**

Τῆ τῶν χειρῶν ἐπέθεσε τῶν ἱερῶν, Μαθη-
 τῶν ἐκλελέξαι, σὺν Στεφάνῳ καὶ λοι-
 ποῖς, ἱερὸς Διάκονος ὡς ἄν, πλήρης Πνεύμα-
 τος Θεοῦ, πάνσοφς Φιλίππε. **Θεοτοκίον.**

Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα δημιουργῶν, ὡς
 αἰτίαν ἔσχε σε, τῆς σάρκασθεως αὐτοῦ,

(*) Ἐγώ τοι ποίησον καὶ τὰς ζητήσεις ποιούμενον, καὶ ἀπορούτων, φθάνεις Κανδάκην τὸν ἀξιάγαστον. Ὁμοίως καὶ εἰς τὸ τίτατον Τροπ. τῆς δ' Ὠδῆς, ἀπὸ τοῦ Αἰθίοψ, ἐγράφητο Κανδάκης τὸ κληρὸν ὄντα, τοῦτο ἔνεμα, ἀσκητικῶς σχη-
 ματιστὴν γναστὴρ ἡρώς, ἀπειθεῖς εἰς τὸν ἀνοῦχον, καὶ οὐχ εἰς τὴν Κανδάκην, τὴν τῆς Λιθιοπίας βασιλισσάν, κατὰ τὸν ἱερόν
 τοῦτο ἀμάρτημα (Παῖς. 4. 27). Τὸ ἐξ ἐπιστάσθητος αἰτίας μικρῶν
 τούτων ἀμάρτημα τοῦ Ἰωσήφ θεοαρετικῆς καὶ δέουσι, μετὰ μα-
 γαλίας φρονίας καὶ μικροτάτου ἀσκητικῆς, εἰς τὸν ἡμετέρον δε-
 γνῶν, ὡς ἐπάλαι ἀνατίστατον καὶ παρὰ τοὺς ἄλλους τοῦ αἰσίου
 πατρὸς τὸν γέννησον. Ἐπίσης δεῖται τῶν ἐλληγμυτικῶν καὶ σιωπη-
 τῶν ἀνάσιν, παρὰ τῆς μὴ καὶ αὐτὴν τὸν παρὰ τοὺς αὐτοῦ
 ἀνέμας μετασχηματιστῆν, φιλικῶν ἑμῶς τὸ πρὸς τοὺς Ξεῖους
 Πατέρας ἀκατάστατον εἶδος, ὅστις λέγει περὶ αὐτοῦ· «Πατέρες
 ταῖς, εἰς δεῖται τὸ ἀντίτυπα αὐτῶν ἔργον ὅσως, εἰς δεῖται ἡμ-
 μῶν ἀμάρτημα, ἐνέμασι, δεῖ τὸ δόγμα τοῦ εὐνοῦχου ἢ τοῦ Καν-
 δάκης» (Ἄγ. ἄρ. Καλὴ Αἰθ. τῆς ἀγ. Γραφῆς, Ἄρθρ. Κανδάκην).—
 Ἐκ δὲ τῶν Πατέρων, ὡς αὐτὸς σημειεῖ, πρώτος πάντων ἱετῆ Γρη-
 γόριος ὁ Ναζαζηνεύς, οὗτο ἱερόν Φιλίππου εἰσὶν, γένου Κανδά-
 κης (Ἀγ. μ. εἰς τὸ Βάπτισμα). Εἶτα, Εὐδοκίος ὁ Ζηροδικῶν,
 ἱερομύστης τῆς Αἰθιοπίας προσέθεσε χεῖρα αὐτῆς τῆ Θεοῦ
 (Ψαλμ. 25. 31), λέγει· «Ἐξέτασε γὰρ εἰς ἕνα τοῦτο τὸν Κανδά-
 κην, ὅτι καὶ χεῖρα αὐτῆς (τῆς Αἰθιοπίας) εἰς λόγος ἐκλάσας. Σημειεῖ
 ποῦ ταῖς τοῦ καί τῶν, Ἀναστάσιος (γὰρ Ἀναστάσιος). Σημειεῖ
 Βίβλ. ἱ. ἱεροῦ τῶν Ἀρχιερέων Θεοφάνη, ἀλλ' οὐκ αὐτοῦ τὸ βιβλίον
 τοῦτο.— Σὺ δὲ σημειεῖται, δεῖ καὶ εἰς τὸ Ἐξοποστασθέντα, τὸ ἐ
 Κανδάκην Εὐνοῦχον, γρηγορικῶν ποίησον, ὁ Κανδάκην
 Αἰθίοψ, ὁμοίωσι ἀσκητικῆς ἢ δεῖ, μετακλήθης καὶ ἑ-
 ταῦθα τοῦ Αἰθίοψ εἰς τὸ Εὐνοῦχον, οὗτον Ἰσραηλικοῦ ἡγεῖν,
 ὁ τῆς Κανδάκην Εὐνοῦχον.

Θεομήτορ ἄχραντε διό, κατὰ χρέος οἱ πιστοί, σὲ μακαρίζομεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Τὸν τῆς ἐμῆς διανοίας ταῖς σαῖς λιταῖς, ζῶπον ἐξαφάνισον, Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ, ὅπως μέλω ἐνδοξε τὴν σὴν, φωτοφόρον ἑορτήν, Πάτερ Θεόφανες.

Ταῖς Σεϊκαῖς λαμπηδοσί τὴν σὴν ψυχὴν, αὐγαθεῖς Θεόφανες, τῶν παθῶν τὰς ἠδονάς, ἐγκρατείας ἐφλεξας πυρὶ, μελωδῶν εὐλικρινῶς ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ.

Οἰὰ περ ἀνθραξ ἐν κόσμῳ ἐκ τῆς Σιωῆ, ἀνατείλας δέδειξαι, καὶ κατέφλεξας πυρὶ, ἐξαφθεῖς ἐν Πνεύματι Θεοῦ, τῶν αἰρέσεων σοφέ, τὴν ὕλην ἅπασαν.

Θεοτοκίον.

Φαινοτάταις ἀκτίσι τοῦ σου Υἱοῦ, Θεοτόκα φώτισον, τὴν ζωοφῶν μου ψυχὴν· καὶ παθῶν τὸν ταραχὸν τῆ σὴ, μεσιτεία πρὸς Θεόν, κόπασον Δέσπονα.

Ὠδὴ γ΄. Οὗκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ.

Υιοῦς ἐτέλεσας φωτὸς, τοὺς ἐν σκότει ἀγνοίας, ἐνυπάρχοντας Μάκαρ, ἐν σημείοις φοβεροῖς, ὡς οὐρανὸς ὑψηλός, τὴν τοῦ Λόγου, δόξαν διηγούμενος.

Φυλῆς Ἰουδα τὸν Χριστὸν, ἀνατείλαντα Μάκαρ, ἱερῶς καταγγέλλων, τῷ τῆς χάριτος φωτὶ, ὑπέδειξας ἐν Μωσῆ, καὶ Προφῆται, πάλοι προκατήγγειλαν.

Τὸν φυγέθρον φυγῆν, καὶ σωτήριον χάριν, ὑποδέξασθαι πείθει, μελιόρουμεν λαλαῖς, τοὺς ἀπωσθέντας μακρὰν ἀγνωσίαν, Φίλιππε Δεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Λυχγία ὡφθης μυστικῆ, τὸ λαμπάδιον Κόρη, περιφέρουσα ὄντως, τὸ φώτισον τοὺς νυκτὶ, τῆς ἀγνωσίας τὸ πρὶν, συσχεθέντας, ἄκρα ἀγαθήτητι.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Δογματῶν Σεϊκῶν ἀστραπῶν, ἐξαστράπτων παμμάκαρ, ἐφυγέδουσαι πᾶσαν, τῆς αἰρέσεως ἀγλήν, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ, ἀναμέλπων Ἅγιος εἰ Κύριε.

Υπάρχων ἐμπλεως σοφέ, Θεοῦ Πνεύματος γλυκῶν, ὡφθης, διατρέφων πλουσίως, εὐσεβείας γλυκασμῶ, τῷ λόγῳ τῷ ζωτικῷ, ταῖς καρδίαις, τῶν προαναχόντων σοι.

Εἰς ὅρος Σεϊῶν ἀρετῶν, ἀνελθὼν Ἱεράρχα, καὶ εἰς γνόφον εἰσδύσας, συνανεκράθης Θεῷ, καὶ διανοίᾳ, πλαξίν, ἐκομίσω, νόμον τὸν τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Ιδοὺ ἡ κλίμαξ Ἰακώβ, ἦν ἑώρακε πάλοι, ἰδρυμένην, ἐν ἧ περ, ἐπέφῆρικο Θεός, ἡ φωτοφόρος ἀγνή, Θεοτοκος, ὡφθῆ παρθενεύουσα.

Ὁ Εἰρμὸς.

Οὗκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέραν, τῶν πιστῶν σου ἀγαθῆ, καὶ στερεώσας αὐτοὺς, ἐν τῇ πέτρῃ, τῆς ὁμολογίας σου.

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Μυητῆς γεγόμενος, τοῦ Διδασκάλου, διὰ τὸν Ἀπόστολε, ταῖς τῶν Ἁγίων τῶν αὐτοῦ, χρειαῖς πιστῶς δικηρόνους· ὄθεν σε πάντες, πιστοὶ μακαρίζομεν.

Ὁ Οἶκος.

Τοὺς σωτήριους τοῦ Χριστοῦ καὶ ζωοποιοὺς λόγους, καὶ τὰ θαυμαστά ἔργα, ἀκούων τε καὶ βλέπων, φῶς ἐφωτίσθης οἱ αὐτῶν τὸ τῆς ἀληθείας· καὶ χαίρων αὐτῷ πεπιστευτικῶς μακαρίε, προθύμως καὶ ταῖς ἄλλοις ἐκθύρας, βῶδον· Ἡ σωτηρία τῶν βροτῶν ἐπεφάνη· ὁ Ἥλιος ἀπέτειλε τῆς δικαιοσύνης· Διὸ πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν αὐτοῦ σοφέ καὶ Σεϊῶν πίστιν, πλείστοις ἐγένου λυγχοῦ καὶ πυρσοῦ, καὶ φέγγος τῶν ἐν σκότει· ὄθεν σε πάντες πιστοὶ μακαρίζομεν.

Κάθισμα τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ελάτῃ τῶν δαιμόνων ἀναδειχθεῖς, καὶ φώστηρ τῶν ἐν σκότει ἀποφανεῖς, ἐδείξας τὸν Ἥλιον, ἐκ Παρθένου ἐκλάμφαντα· καὶ ναοὺς εἰδάλων, συντριψῆς ἀνήγειρας, ἐκκλησίαις μάκαρ, εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν· ὄθεν σε τιμῶμεν, καὶ τὴν Σεϊῶν σου μνήμην, πιστῶς ἐορτάζομεν, καὶ συμπόνησας βοδόμεν σοι· Ὡ Ἀπόστολε Φίλιππε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφρσιν δωρησάσθαι, ταῖς ἐορτάζουσι πόβῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Τῷ τῆς χάριτος λόγῳ ταῖς ἀκοαῖς, τῶν πιστῶν ἐνθούων ταῖς διδασκαῖς, ταῖς σαῖς παναοιδίμει, ἐτροπώσω τὸν τύραννον· καὶ καλῶς τὸν ὄρομον, τελείως τῆς πίστεως, ἐπὶ τέλει δόξης, Μαρτύρων ἡξίωσαι· ὄθεν κατὰ χρέος, τὴν ἁγίαν σου μνήμην, τιμῶμεν αἰοδιμει, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες, Δεοφόρε Θεόφανες. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφρσιν δωρησάσθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόβῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Και νῦν. **Θεοτοκίον.**

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σὴ γαστρὶ, συλλαβούσα ἀφράτως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύψασα, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τὸν πάντα συνεχοντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ Πλάστην τῆς κτίσεως· ἔθεν ὕσωπά σε, Παναγία Παρθένη, ρυθῆναι παισιμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου· Δέσποινα Παρθένη Ἄγνη, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις πανῦμντε. **Ἡ Σταυροθεοτοκίον.**

Ἡ Παρθένη καὶ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, ἐπὶ ἔξου ὁράσα τὸν Ποιητὴν, ἔστενε δακρύουσα, καὶ πικρῶς κατετρύγετο, τὴν φυγὴν καὶ τὸ πῦμα, σπαραττοῦσα τύπτουσα, καὶ πρὸς αὐτὸν βωῶσα, πικρῶς καὶ κραυγάζουσα· Οἱ μοι, ὦ Υἱέ μου, πῶς ἐνέγκω σὸν πάθος, τοὺς ἤλους τὴν λόγγχευσιν, καὶ τὸν ἀδικὸν θάνατον; ἀλλὰ σπεύσον ἐγερθῆναι, τοῦ ἰδεῖν σε Υἱέ καὶ Θεέ, καὶ τοῦ θρήνου παύσασθαι καὶ πόνου μου, καὶ τοὺς ὕνουοντας τὰ πάθη, παισιμάτων λύσιν κομισάσθαι.

Ῥῆθ' δ'. Χριστὸς τὸν δυναμῆς.

Τὸν τελουτὰ σε, ὁ Σίμων Θαύματα, καὶ σημεῖα μεγάλα ὑποκρίθεις, Φίλιππε βαπτίζεται· μὴ τὴν κακίαν δὲ φυγῶν, ἀπαλείει παραπίδοται.

Πόλλας δυνάμεις σε, τελουτὰ βλέποντες, σὲ τὴν πόλιν οἰκοῦντες κήρυξεν Χριστοῦ, Σαμαρείας Φίλιππε, τῆς ἐπιγνώσεως τὸ φῶς, γενηθότες ὑποδέχονται.

Πορεύου ἔφη σοι, Κυρίου Ἄγγελος, τὰς πορείας εὐθύων τοῦ ἱεροῦ, Φίλιππε Λιβύης, τοῦ ἐπιγνώσαι τὴν ὁδόν, τῆς τοῦ Λόγου σωματώσεως.

Ο ἱερώτατος Διθίφ βλέψας σε, συνετίξεντα τούτου, σοῦ τῆ χειρὶ, Φίλιππε βαπτίζεται, καὶ πλήρης Πνεύματος ὄφθεις, κήρυξεν Θεὸς ἐχρημάτισεν. **Θεοτοκίον.**

Υἱὸς ἐτέλεσε, Θεοῦ πανάμωμο, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων ὁ σὸς Υἱός, ἐξ ἀγῶν αἱμάτων σου, σωματωθῆς καὶ γεννηθῆς· διὰ τοῦτο σε δοξάζομεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ασκήσει πάνσοφε, Πάτερ Θεόφανε, σεαυτὸν ἐκαθάρας ὅλος φωτός, ἐμπλεως γεγέννησαι, ὅλος Θεοῦ χωρητικὸς, ὅλος Πνεύματος συμμετόχος.

Λιμῶ τηκόμενος, δεινῶς βαλλόμενος, ἐξορίας παμύμαρ ἀθλητικῶς, πάσχων ἐκαρτέρουσα, ἐν διανοίᾳ καθυρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἀγαλλόμενος.

Α γράφας ἐνδοξῆ, τοῖς κατορθώμασι, τεθηγμένη εἰδείχθης οἷα Θεοῦ, μάγαιρα συγκόπτεσα, αἰρετικῶν τὰς μηχανάς, Θείῳ Πνεύματι ῥωννύμενος. **Θεοτοκίον.**

Λυγία πάμφωτος, ἡ Δεῖα τράπεζα, τοῦ Θεοῦ τὸ χωρίον ἡ κιβωτός, ῥάβδος ἡ βλαστήσασα, ἄνθος ἐν κόσμῳ τὸν Χριστόν, σὺ εἰδείχθης Μητροπάροισε.

Ῥῆθ' ε'. Τῷ Θεῷ φέγγει σου Ἀγαθῆ.

Θ μὴν ἀνόμων μὴ πτοηθῆς, μέσον ὡς ἀργίου ἀληθῶς, Φίλιππε λυγὴν πεπόρευσαι, τούτους μεταπλάττων πρὸς τὴν εὐσέβειαν, τῆς χάριτος τὰ λόγα μακαριώτατε.

Ε πὶ σφαγὴν ἤχη ὡς ἀμύθη, ὁ Ἑμμανουὴλ, καλῶς φησιν, ὁ Ἡσαίας ὁ ἔνθεος· ὅπερ ἐνοῆσαι, μὴ σθέναν Φίλιππε, ὁ ἱερός Εὐνοῦχος πρὸς σοῦ διδάσκειται.

Τερολόγιον σε Μαθητὴν, ἕνα Διακόνων τῶν ἑπτά, ἐλλελεγμένον ἐπέγνωμεν, καὶ τῆς Ἐκκλησίας Θεῶν Σεμέλιον, καὶ πάντων τῶν ἐν σκότει, φασετήρα Φίλιππε. **Θεοτοκίον.**

Ο ἱ Θεοτόκον σε ἀληθῶς, καθομολογοῦντες πειρασμῶν, καὶ δυσχερῶν ἐξαιρούμεθα, σοῦ ταῖς πρὸς τὸν πάντων Θεὸν καὶ Κύριον, Παρθένη μεστειταῖς Θεοχαρίτατε.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ταῖς φωτοβολίαις σου ἀστραπαῖς, Πάτερ Ἱερώτατε ἀγλύν, τὴν ζοφεράν ἐξηπράνισας, τῶν αἰρετιζόντων Θεογνωσίας φωτὶ, ἀνυγάζων διδασκαλίας σου κόσμου τὰ πέρατα.

Τῶν δυσσεβῶν οἱ προασιπταί, σὲ τὸν ἀξιάγαστον ὄντα, δεινῶς αἰκίαις ἐτίτρωσκον· ὃν Ἀγγέλων τάξεις περιεπτύσσοντο, Χριστοῦ ὡς Ἱεράρχην καὶ Θεῶν Μάρτυρα.

Υ πῆρας Πάτερ φωτισοῦ, τῶν πεπληνημένων ὁδηγός, ἀτιμωμένων κυβέρνησις, τῶν σαλευομένων Πάτερ Θεόφανε, ἐβραϊώμα καὶ τείχος ἀκαταμάχητον. **Θεοτοκίον.**

Ἡ καλλοπὴ ἡ τοῦ Ἰακώβ, ἣν Θεὸς ἠγάπησε σαφῶς, ἣν κατοικεῖν ἠρετίσαστο, πιστῶν δὲ τὸ κλέος καὶ καταφύγιον, Παρθένη Θεοτόκε σὺ ἀναδέδειξαι.

Ῥῆθ' ς'. Τοῦ βίου τὴν Σάλασαν.

Ν αματῶν τοῦ Πνεύματος, πληρωθῆς ὡς ποταμὸς, Δείας Ἰδέμ πεπόρευσαι, προσ-

επικλύζων κύματι γαλῶνῶ, τῆς γῆς τὰ πληρώματα, καὶ ἀρδεύων καρδίας ἀξιάγαστε.

Ανοΐξας τὸ στόμα σου, ἐπληρώθης Μαθητᾶ, πνευματικῆς συνθέσεως, καὶ διανοΐξας φάουρον πονηροῦ, τὴν πτύξιν ἀνέσπασας, ἀναριβήματα πλήρη καὶ διέσωσας.

Ισχυρὸς καταβέβηται, ἀοράτως δυσμενοῦς καὶ παντελῶς ἠφάνισται, σοῦ ἐν ἰσχύϊ Πνεύματος τὸν Χριστὸν, κηρύττοντος Φίλιππε, σταυρωθέντα, καὶ ἔθνη προσκαλοῦμενον.

Θεοτοκίον.

Νομίμων σε φύσεως, δίχα τέτοκε Χριστέ, τὸν Πλαστοργόν τῆς φύσεως, καὶ ὑπὲρ φύσιν ἔμεινεν ἀληθῶς, παρθένος ἀμίαντος, ἡ Ἄγία σου Μήτηρ, Ὑπεράγαθε.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Υάρχων ὡς ἥλιος, Ξαννογῆς μαρμαρυγᾶς, παμμάκαρ ἐξαπέστειλας, ἀνυμνῶν τῶν Μαρτύρων τοὺς αἰκισμοὺς, στρεβλίσεις καὶ μᾶστιγας, καὶ τοὺς ξένους ἀγῶνας ἱεράρχα Χριστοῦ.

Τὴν πάνανγον Δέσποιναν, εὐφημῶν εἰλικρινῶς, τῇ γλώσση σου Θεοφάνες, ἐκελεύθησας ἄγων φωσειδίς, πιστῶν τὰ συστήματα, καὶ σοφῶν τὰς καρδίας ἰλαυόντας.

Γραφεῖς σου τὴν πάνσεπτον, καὶ σεβᾶσμιον σοφῆ, ὄφιν τυράννων γράμμασιν, ἐξαλειψῆς τὰ τούτων Ξεσοτυγῆ, καὶ ἀθεῖα δόγματα, καταγγέλλων, τιμᾶσθαι τὴν Εἰκόνα Χριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Ο πάντα βουλῆματι, συστησάμενος Θεός, καὶ περιέχων Πανάγνε, περιγραφῆ τοῦ σώματος ἐν ταῖς σαῖς, ἀγάλαις βυστάζεται, ὁ τῆ Σεῖα οὐσίᾳ ἀπερίγραφτος.

Ὁ Εἰός.

- **Τ**οῦ βίου τὴν Σάλασαν, ὑφουμένην καὶ Σορᾶν, τῶν πειρασμῶν τῷ λυθῶνι,
- τῷ εὐδίᾳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι
- Ἀνάγασ, ἐκ φορᾶς τὴν ζωὴν μου Πο-
λυέλεε.

Κοντάκιον τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ανεφάνης Ὁσίε, τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς περ ἄλλων ἡλιος, ταύτην φωτίζων ἀστραπαῖς, τῶν σῶν δογμάτων Θεοφάνες, ὡς Σηπολος, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΑ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου, ἐνός τῶν Ἑπτὰ Διακόνων.

Στίχοι.

Ὦν περ δικιόνησας ἐν γῇ πραγμάτων,
Ἐν οὐρανοῖς, Φίλιππε, μισθὸν λαμβάνεις.

Λειτουργῶς λαβε μισθὸν ἐν ἐνδεκάτῃ γε Φί-
λιππος.

Οὗτος ἐκ Καισαρείας τῆς κατὰ Παλαιστίνην ὀρωμένος, καὶ γάμῃ προσομιλήσας, τέσσαρας θυγατέρας προφειτουούσας ἐπέκρητο. Τούτῃ ὁ Εὐαγγελιστὴς καὶ Σεῖος Λουκάς ἐν ταῖς Πράξεσιν ἀπεμνημόνευσεν. Ὑπὸ δὲ τῶν Ἀποστόλων ἐν ταῖς χρείαις τῶν Ἁγίων Διάκονος καταστάς, ἅμα Στεφάνῳ καὶ τοῖς λοιποῖς, οὗτος τὴν Σαμαρείαν ἐμαθήτευσε, καὶ Σίμωνα τὸν μάγον ὑποκρίθηντα ἐβάπτισεν. Ὑπὸ Ἀγγέλου δὲ ἀρπαγῆς, τὸν Αἰθίοπα καταλάβων εὐνοῦχον, κατηχήσας ἐβάπτισεν. Εἶτα εἰς Ἄζωτον ὑπὸ Ἀγγέλου ἀπενεχθεῖς, ταύτην τῷ λόγῳ κατεφώτισε καὶ μετὰ ταῦτα τὴν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Τραλλῆν κατέλαβεν· ἐν ἣ ἑσώματα ἐργασάσενος, καὶ Ἐκκλησίαν δευμάμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Θεοφάνους, ἀδελφοῦ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Γραπτοῦ.

Στίχ. Ὁ Γραπτός ἐν γῇ τὴν Σεῖαν Θεοφάνης,
Καὶ κλήσιν ἐστὶν ἐκθανῶν Γραπτός πολῆ.

Οὔτοι, γενεῶν ὑπάρχοντες εὐσεβῶν, τὴν Παλαιστίνην οἰκούντων, καὶ τὴν φιλοξενίαν ἐπιμελουμένων, τῇ τῶν γενεῶν πησοῦ, πᾶσαν φιλοσοφίαν ἐξεπαιδεύθησαν, τὴν τε ἱεράν καὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὸν μοναχὴν ὑπῆλθον βίον· εἰθ' οὕτω χειροτονοῦνται Πρεσβύτεροι. Θεοφίλῃ δὲ τοῦ δυσσεβοῦς κατὰ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων λυτήσαντος, καὶ καλύπτοντος ταύτας προσκυνεῖν, ἀποστελλόνται οὗτοι οἱ πάνσοφοι παρὰ τοῦ πνευματικοῦ Πατριάρχου τῆς Ἁγίας Πόλεως, πρὸς τὸν μισόχριστον Βασιλέα, μετὰ Λιβέλλου· οὗ κατὰ πρόσωπον στάντες, καὶ Ξεομάχον αὐτὸν ἀπελέγχαντες, ἐγκλιόνται ἀμφοτέροι ἐν τῇ εἰρῇ ἐπὶ πολὺν χρόνον· εἶτα τὸν μακάριον Θεόδωρον ἐκ τοῦ δεσπομητρῆς ὁ ἀνόσιος ἐφ' ἐαυτὸν καλέσας, καὶ τύψας σφοδρῶς, καὶ ταῖς βίβειν αὐτοῦ ἐγκολάφας εἰς τὴν αἰμβου, ὄφιν τῇ φρουρᾷ παραπέμπει.

Θεοφάνην δὲ τὸν Ἅγιον, τὰ αὐτὰ τῷ ἀδελφῷ πεπονητότα, εἰς Θεσσαλονικίην ὑπερορίζει.

δὲ μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ δυσσεβοῦς Θεοφίλου, ἀνακληθεὶς ὑπὸ Μιχαὴλ καὶ Θεοδώρας τῶν εὐσεβῶν Βασιλείων, προβάλλεται Μητροπολίτης τῆς κατὰ Νίκαιαν Ἐκκλησίας, παρὰ Μεθόδιον Πατριάρχου, τοῦ τῆν χριστιανομάχου αἵρεσιν καταλύσαντος. Κκι οὕτω Θεοφιῶς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὸ ποιμνιον κυβερνήσας, τῆς παρουσίας ζωῆς υπεξίσταται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ζηναΐδος καὶ Φιλονίλλας τῶν αὐταδέλων.

Στίχ. Εἰρηγικῶς ὑπνωσαν εἰρήνης φίλοι,

Ἡ Φιλονίλλα Ζηναΐς τε αἱ δύο.

Αὐταὶ ὑπῆρχον ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας, συγγενεὶς Παύλου τοῦ Ἀποστόλου καὶ καταλιπούσαι τὴν θροναμένην, καὶ τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν ἀπαρησάμεναι, τὴν ἰατρικὴν ἐν τῷ δοκεῖν μετερχόμεναι τέχνην, τῇ ἀληθείᾳ ἀποστολικῶν ἔργων ἐπλήρουσαν. Ποχοντο οὖν ἐν Δημητριᾷ τῇ πόλει, καὶ ἐν τινι σπηλαίῳ εἰσελθούσαι, τὸν βίον διήγον. Ἐκεῖσε δὲ, ἡ μὲν Ζηναΐς, πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν Θεραπεύσα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν· ἡ δὲ Φιλονίλλα, μακροτάταις νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις ἑαυτὴν ἐκδόσασα, θαυμάσια πλεῖστα ἀπέτελε· καὶ τῇ τῆς φύσεως ἀκολουθίᾳ δουλεύουσα, τῆς προσκαίρου ζωῆς ἀπάνεστη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, Νεκταρίου, Ἀρσακίου, καὶ Σισινίου.

Στίχ. Ὁ Νεκτάριος οὐ τὸ τοῦ μύθου, Λόγε,

Ἀληθινὸν δὲ σῆς τρυφῆς κένταρ πίνει.

Τὸν Χριστὸν ἐν γῇ Ἀρσακίος δοξάσας,

Πρὸς αὐτὸν ἐλθὼν, ἀντεδοξάσθη πλέον.

Ἀσινὲς ἦσαν πνεῦμα τὸ Σισινίου,

Οὐ σιωπῶντες μηχαναὶς τῶν δαιμονίων.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις προσβίαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ. Δροσοβέλιον μέν.

Επέβιβασεν ὡς ἵππον σε ταρασσοντά, ἐθῶν θαλάσσης Φίλιππε, ὁ Ὑπέρθεος, κεφαλῆς συνθλιώτα τῶν ἐχθρῶν, καὶ μέλποντα τούτῳ ἐρμελῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σαηνίζων τὸ πρὸ πάντων ἀποκείμενον, αἰώνων σὺ μυστήριον, μυστολέκτης τε, χρηματίας Φίλιππε σοφέ, ἐμίχσας ἔθνη καὶ λαοὺς, καὶ μυστηρίων ἐναγῶν ἐναπεκάθηρας.

ᾠφθης ἐνδοξος ἀσὶτήρ μέγιστε Φίλιππε, καὶ Τραλλῆς ἐγκαλλώπισμα· ἐν ἡ τὸ σῶμα

τὸ σεπτὸν σου κείμενον τελεῖ, θαυμάτων παρὰδοξα σοφέ, εἰς φωτισμὸν τῶν εὐσεβῶς μακαρίζοντων σε.

Θεοτοκίον.

Κυφόρου σε Παρθένον ὀνομάζομεν, Μαρία· Θεομήτευτε, οἱ σωζόμενοι διὰ σοῦ ἡμέρας καὶ νυκτὸς, ἐχθρῶν ἐπηρείας βλαβεράς, καὶ πειρασμῶν παντοδακῶν, καὶ ψυχικῶν μολυσμῶν.

Τὸ Ὅσιον. Οἱ Παιῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Ορθόμενας τὸν λόγον, μαστίγων πείραν ὑπομένεις, ἐξορίας πειράς καὶ κακώσεις, κρανηγῶν Θεόφανες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οἱ ποταμοὶ σου τῶν λόγων, τῶν μελιόφύτων Θεόφανες, τῶν ἀνθρώπων ψυχῆς, εὐφροσύνης ἐνθῆν ἐπλήρωσαν, ὑμνολογούντων ἄσμησι, τὸν Θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸν δρόμον σου Ἰσραῆρα, τετελεχῶς μεταβέβηκας, ἐν ὑψίστοις Χριστῷ, σὺν Ἀγγέλους κρανηγῶν Θεόφανες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Εν σοὶ τὸ μέγα ἐπράχθη, Παρθενομητορ μυστήριον· ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐν γαστρὶ σου σκηνώσας ἐπέφανεν· ὃ γενηθὸς πάλλομεν· Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η. Ἐκ φλογῆς τοῖς Ὅσιος.

Αόγη θείῃ παμμάκαρ καθά περ ἄλατι, κεχρημένος τῆς πλάνης ἐναπεκάθηρας, σῆψιν χαλεπὴν, καὶ καρδίας ὑγιώσας, σέβειν καὶ δοξάζειν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εστερέωντο βάσεις χαλῶν τῷ λόγῳ σου, ἢ βωῶντα μεγάλη φωνῇ ἐξήρχετο, πνεύματα σοφέ, τῶν ἐχόντων ἀκάθαρτα, φέρειν τὴν δοθεῖσαν, μὴ σθένοντά σοι χάριν.

Οἱ Σαμαρείαν παλαί οἰκοῦντες Φίλιππε, τὸ τῆς χάριτος φέγγος ὑπὸ σοῦ δέχονται, βλέποντες πολλὰ, ἐπελευσινά σε θαύματα, Πνεύματος δυνάμει, πηγῆς τῶν χαρισμάτων.

Θεοτοκίον.

Σαλευθεῖσαν κακίᾳ τοῦ πολεμήτορος, τὴν φυγὴν μου Παρθένε ἀγνή στερέωσον, ἡ τὸν θείῃ ἐπιβλέψει σαλευόντα, πάντα δεξιμένη, καὶ μὴ σαλευομένη.

Τὸ Ὅσιον. Νόμων πατρῶν.

Νόμων πατρῶν παμμάκαριστε, τῆς ἀληθείας φέρων τὸν ἐνομώτατον, βασιλευόντος κατέπτυσας προταγῆς ἀλογιστοῦ, τοῦ ἀναιρουόντος Πάτερ τοῦ Κυρίου τὴν μορφήν, εὐσεβῶς κατασπάξεται· ἦν λαβὼν ἐν τῷ κό-

σμο, ἐπέφανε ἐκ Κόρης Παρθένου· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ονομασθε τὸν Θεὸν ἢ τοῦ Πνεύματος, τοῦ Πατρὸς τοῦ Υἱοῦ ἢ τοῦ Πνεύματος, τοῦ Πατρὸς τοῦ Υἱοῦ ἢ τοῦ Πνεύματος, ἀδελφὸν ἢ καλλικελεύοντα, τῶν πτωχῶν ἢ ἀκροῦτος, Ὁρθοδοξίας στυλοῦ, καὶ ἐδραζόμενος σφῆρι, Ἐκκλησίας τὸ στήριγμα, Μοναζόντων τὸ κλέος Θεόφανες, Πατέρων ἢ δόξα, μελῶν ἀνεδείχθης, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ημυροθήκη ἢ τοῦ Πνεύματος, τοῦ Πατρὸς τοῦ Υἱοῦ Πατέρ σου ἀναδίδειξαι· προφορᾶ τῶν μυριπύων σε καὶ σοφῶν διδαγμάτων, ἐξαφανίσεις πλάνης δυσωδέστατον φθορὰν· καὶ μυρίζεις τοῖς λόγοις σου τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν, κραυγῶν ἀσκήτης ἐν ὕμνοις· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Θεοῦ τὸ ὄρος τὸ πιάτατον, ὃ ὁ προπάτωρ παλαιὸν Δαυὶδ προέγραψε, μελῶν προφητικῶτατα, σὺ εἰδείχθης Παρθένη· ἐξ οὗ ἐτήθη, λίθος ὁ ἀκρόγωνος Χριστός, καὶ συνέτριψεν ἅπαντα, τὴν ἰσχὺν τῶν εἰδῶλων· αὐτὸν ἀκαταστάτους ὕμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

Νόμων πατρῶν οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλωνί Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προσαγωγῆς ἀλογιστοῦ· καὶ συννημένοι, ὃ οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρὶ, τοῦ κρατοῦτος ἐπάξιον, ἀνέμελλον τὸν ὕμνον· Τὸν Κύριον ὕμνετε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή 9. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Ιδὼν τὰ παλαιὰ σοὶ ἐπιζόμενα, καὶ τοῦ Θεοῦ λαβὼν, τὴν βασιλείαν ἀσάλευτον, περὶ ἧς τοὺς ἀνθρώπους ἐδίδαξας, Φίλιππε Σειργόρε, τέρπον καὶ χόρευε, Θεοῦ ἀπολαύων, φωτισμοῦ, καὶ παραλήψεως.

Ως φῶς ὡς ἄστρον ὡς μέγας ἥλιος, φωτιστικαῖς, ἀκτίσιν οἰκουμένην ἐπέδοραμες, διαγγέλλων τὸ ἔθνος κήρυγμα· Τράλλην δὲ τῆς Ἀσίας, πόλιν ἐπέφθασας, ἧς ἐπιτροπεύσας, ἐν αὐτῇ, μάκαρ κοιμήσῃ.

Σταυρὸν καὶ θάνατον καὶ τὴν ἔγερσιν, τοῦ Ἀνθρωποῦ, τοῖς πέλας καὶ τοῖς πόρρω κατήγγειλας, οὐρανὸς χρηματίας καταστέρος, Θεῖας φωτοχυσίας, ἀγλαΐζομενος, Φίλιππε Ἀπόστολε Χριστοῦ, ἀξιοθαύμαστε.

Ηγῆ τὸ σῶμά σε τὸ πολυθάβλον, μαρμαρυγᾶς ἐκπέμπον ἰαμάτων ἐκάλυψεν· οὐρανὸς

δὲ τὸ ἅγιον πνεῦμά σε, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, φέρεσι γηθόμενον· μετ' ὧν ἡμῶν μέμηνησο σφῆρι, τῶν ευφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν προσάγει σοὶ χαριστήριον, πάσα πνοή, βλάσκα χαρμοσύνης καὶ λέγουσα· Χαῖρε θρόνος Ὑψίστης πυρρίμορφος, χαῖρε Θεοῦ χαρίων, ευρυχωρότατον· χαῖρε Ἀποστόλων, ευπρεπές, Ἀγνή στεφάνωμα.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀπορεῖ πάσα γλῶσσα.

Υπερμαχοῦντα, ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὁ βροτοκτόνος βλέπει οὐκ ἰσχύων σε, πειρασμούς σοὶ ἐπεκτείνει· ὁμως ἀκλήνης μεμένηκας, ἀνδρείοφρόνως πρὸς βασιλεῖς σκαινοῦ ἀνθίσταμενος, πείθων τούτους προσκυνεῖν τὴν εἰκόνα, Χριστοῦ Θεόφανες.

Τῶν σῶν ἀγώνων, εἰληφας ἀξίως τὰ γέγραφα, καὶ στεφηφόρος, νῦν ἐν οὐρανοῖς μετ' Ἀγγέλων συνευφροαῖν· ἔνθα Προφητῶν τὸ τυφηνμα, καὶ Ἀποστόλων, καὶ τῶν Μαρτύρων ὄντως στρατεύμα μάκαρ· ἔνθα ἐορταζόντων ἡχος, Πατέρ Θεόφανες.

Μὴ ἐπιλάβη, ἐν ταῖς πρὸς Θεὸν σου πρῆβείαις, τῶν ἐκτελούντων, σοὶ τὴν πανσεβάσμιον ἡμέραν ἑορτάζοντα, πάσης ἀπειλῆς λυτρούμενος, ἀπαγωγῆς τε δεσφῆς τῶν ἐναντιῶν, καὶ ἑλίψεων πολλῶν, σάξων καὶ περιέπων ἐκ βλάβης, Πατέρ Θεόφανες.

Θεοτοκίον.

Υπερμαχοῦσα Ἀνακτιπιτῶς, ἐν πολέμοις κατὰ βαρβάρων, δίδου νικητήρια Παρθένη Θεοτόκε· σπέπουσα παντοίας βλάβης ἐχθρῶν εὐλογημένη, δεδοξασμένη Μητὴρ ἀπειρανόρε Κόρη· ἵνα τὸν σὸν Υἱὸν ἀνυμνοῦντες, σὲ μεγαλύνωμεν.

Ὁ Εἰρμός.

Ἀπορεῖ πάσα, γλῶσσα εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν ἰλιγγιᾶ δὲ νοῦς καὶ υπερκόσμιος, ὕμνεῖν σε Θεοτοκε· ὁμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα· τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πέθον οἶδας, τὸν ἔβλεπον ἡμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἰς προστατίς, σὲ μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλῆριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ιθυτευεῖς ποιούμενος, ὁ Κανδάκης Ἐννοχός, τὰς τρίβους ἐπὶ ἄρματος, Ἡσαίου τὴν βίβλον, ἀναγινώσκων ἠπόρει· ὃν ὁ Φίλιππος θθάσας, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, τῶν ἀπόρων τὴν λύσιν, μυσαγωγεῖ· καὶ βαπτίσας κήρυκα ἀποπέλλει, τῆς Ἰησοῦ Θεότητος, πάση Ἀθιοπίᾳ.

Ἔτερον τοῦ Ὁσίου, καὶ Θεοτοκίον ὁμοῦ.

Τῶ τοῦ Χριστοῦ νῦν βήματι, παρεστώς ἑτάραρχα, μετὰ τῆς Θεομήτορος, καὶ πανά-

γνου Παρθένου, ἐκδυσωπῶν μὴ ἑλλίπης, νίκην κατὰ βαβράρων, τῷ σταυροφόρῳ Ἀνακτι· καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ψυχικὴν, σωτηρίαν πάνσπε τοῖς τελουσι, τὴν μνήμην σου Θεόφανες, δοῦναι τὸν Εὐεργέτην.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τὰ ἄλλα, κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Κατὰ τὴν ἐνδεικτὴν τοῦ παρόντος Μηνός, εἰ τόχῳ ἐν Κυριακῇ, ἢ τῇ πρώτῃ μετ' ἑξήκοντι, φάλλεται ἡ Ἀπολυθία τοῦ Ἁγίου 350 Πατέρων, τῶν εἰς τὴν Οἰκουμένην Ζ. Σύνοδον ἐν Νίκαιᾳ συνεληθῶτων τοῦτουρου κατὰ τὸν Εἰκονομάχον, ἐν ἔτει 787, ἐπὶ τῆς βασιλείας Εἰρήνης, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Κωνσταντίνου τοῦ Περρουργηνοῦ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοίμιον, στιχολογοῦμεν τὰ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξά, ἰστώμεν Στιχοὺς 1. καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ. καὶ Ἀνατολικὸν α. καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων Στιχηρὰ Προσόμοια ε.

Ἦχος πλ. β. Ἡ ἀπεργωσμένη.

Τὰς ἑπτὰ Συνόδους (*) τὰς τῶν Πατέρων, κατὰ διαφόρους καιροὺς συστάσας, εἰς ἕνα συνήθροισεν ἐν Κανόνι τῆδε, μάλα καλῶς ὁ Πατριάρχης, ὁ Γερμανὸς ὁ υἱός (**), γράρων ὁμοῦ τε καὶ κρατύων, τὰ δόγματα τὰ τούτων· ὅς και πρέσβεις αὐτοὺς ἀγρύπνους, τῆς

(*) Ἐν τῷ γράμματι Τὰς ἑπτὰ Συνόδους τὰς...

(**) Ὁ Πατριάρχης αὐτός, ὁ κατὰ μὲν τὸν Ἱστορικὸν καὶ Χρονολογικὸν καταλόγον τῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Πατριαρχῶν Γερμανὸς β. ταπεινός, Νίκης δὲ ἱερομαθεὺς, ὡς πρὸς τὸν παλαιὸν κτίστην Ἁγίου Γερμανοῦ τοῦ Ἀ. τὸν πῆρ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἁγίου αἰῶνος πατριαρχήσαντα, καὶ κατὰ τὴν 12 Μαΐου ἐπιτάχθησαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὅς τις καὶ πᾶσι τῶν εἰς Οἰκουμένην Συνόδων συνήραθεν αὐτοῦ, λέγων, ὁ Νίκης Γερμανός, Μοναχὸς αὐ ἐκ Ναυπλίας τῆς Πελοποννήσου, ἀνὴρ ἐπ' ἀρετῇ καὶ λόγις ἐπιστημιακός, προσεβόηθη εἰς τὴν Πατριαρχίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔτην τοῦ 1226 ἴδει, ὅτι ἡ μὴ Κωνσταντινουπόλις αὐτῇ ἐκυριεύετο πρὸς 22 τῶν ἐτῶν ὑπὸ τὸν Λατίνον, ὁ δὲ αὐτοκρατορὸς αὐτῆς ἔβρανος ἦν μετακλιθεὶς εἰς Νίκαιαν. Παύλας δὲ τὴν Ἐκκλησίαν ἐκλήσας καὶ Θεωρίως ἐπὶ 13 καὶ μῆνας 6, ἐξεδόμησε πρὸς Κύριον — Ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ τούτου, πρὸς τὰς ἄλλας αὐτοῦ ἱεράς συγγράμασι, ἐμελεωρήθη καὶ Κοινὸν γλαφυράτατος, περὶ τοῦ Ἁγίου ἑπτὰ Οἰκουμένην Συνόδων διαλογισμῶν, ὅς τις ἐκτίθει μὲν εἰς τὴν χειρόγραφον, φάλλομεν ἐν τοῖς Μνησθησίκοις τοῦ Ἁγίου Ὁσίου, κατὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Πατέρων μετὰ τὸν 18 τοῦ Ἰουλίου μηνός· ἐξεδόθη δὲ καὶ εἰς τὴν Συναξαριστικὴν τοῦ Νικαίου, ἐν τῇ τέλει τοῦ αὐτοῦ μηνός — Συμμετωπῶν δὲ, ὅτι τοῦ Χειρόγραφου, ἀντὶ τοῦ παρόντος Ποσειδωνίου, ἔχει τὰ καὶ εἰς τὴν Κυριακὴν τῶν Πατέρων, μετὰ τὴν Ἀνάκλησιν τοῦ Σωτήρος, φάλλομενα.

σωτηρίας τῷ Κυρίῳ προβάλλεται, καὶ τοῦ ποιμίνου συμποιμενας.

Τὸ τοῦ Νόμου γράμμα καίσιν Ἐβραῖων, ἔστω τιμῆαν τὴν ἐβδομάδα, σιῶ προσανέχσιν, ἢ λατρεύσιν ταύτη· ἢ περ Πατέρες συνδρομόντες, ἐν ἑπτάδι Συνόδων, νεύσει Θεοῦ τοῦ ἐν ἑξάδι, ἡμερῶν σύμπαν τὸδε, ἀπαρτίσαντος, καὶ τὴν ἐβδόμην εὐλογήσαντος, σεμνοτέρων εἰργασασθε, ὅρον ἐχθήμενοι Πίστewς.

Τὴν Τριάδα πᾶσιν ἐκ τῶν πραγμάτων, τῆς κοσμογενείας οὖσαν αἰτίαν, τρανῶς παρεδάκατε, τρισόβιοι Πατέρες· τρεῖς γὰρ καὶ τέσσαρας Συνόδους, μυστικωτάτω λόγῳ θέντες, καὶ ἐκδικιοὶ φανέντες, τοῦ ὀρθοδόξου λόγου, τὰ στοιχεῖα τὰ τέσσαρα οὐτα, καὶ τὴν Τριάδα ἐνεφάνητε, κτίσασαν ταῦτα, καὶ κόσμον ποιήσαντα.

Ἦρκεσε καὶ μία ζωὴν ἐμπνεῦσαι, τῷ κειμένῳ γόνῳ τῆς ὑπουργούσης, Προφήτου ἀνάκαμφσις, Ἐλισσαίῃ τοῦ πᾶν· ὅμως ἀνάκαμφεν ἑπτάκις, καὶ συνέκυψε τούτω, οἷα πρόβητης προαγγέλλων τὰς ὑμῶν συνελεύσεις· αἰς τὴν νεκρώσειν τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐβουχάσατε, θανατώσαντες Ἄρειον, καὶ τοὺς ἐκείνῳ συγκάμοντας.

Τὸν δειρημένον Χριστοῦ χιτῶνα, καὶ διερόνημένον κυσὶν ὑλάταις, σοφῶς συνερράβητε, σεβάσμιοι Πατέρες, βλέποντες τὴν γυναικίαν τὴν τούτου, μηδῶμας ἐνεγκόντες, ὡς περ ὁ Σῆμ τε καὶ Ἰάρεθ, τὴν πατρώαν τὸ παλαι, καταισχύναντες τὸν πατραλοῖαν, καὶ τοὺς ἐκείνῳ συμφρονήσαντας Ἄρειον, τὸν τῆς μαυρίας ἐπάνυμνον.

Τοὺς Μακεδονίους καὶ Νεστορίους, καὶ τοὺς Εὐτυχεῖας καὶ Διοσκόρους, Ἀπολλινάριους τε Σαβελλιουσεβήρους, λίκους βαρεῖς ἀποδεχθέντας, ἐν δέρμασι προβάτων, πόρρω τῆς Ποίμνης τοῦ Σωτήρος, ὡς ἀληθεῖς Ποιμένες, ἀπῆλασάτε γυμνοὺς κωδίω, τοὺς τρισαθλίους καταστήσαντες ἄριστα· ὅθεν ὑμᾶς μακαρίζουεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β.

Τὰς μυστικὰς σῆμερον τοῦ Πνεύματος σαλπιγγας, τοὺς Θεοφόρους Πατέρας ἀνευφημήσωμεν· τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας, μέλος ἐναρμόνιον Θεολογίας, Τριάδα μιᾶν ἀπαράλλακτον, οὐσίαν τε καὶ ἑσότητα· τοὺς καθαιρέτας Ἄρειου, καὶ Ὀρθοδόξων προμάχους· τοὺς πρεσβυόντας πάντοτε Κυρίῳ, ἐλεπθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον, τὸ α΄ τοῦ ἤχου.**
Εἰσόδος. Φῶς Ἰλαρόν. Τὸ Προκειμένον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Διαγράμματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 13. 14. **Α**'κούσας Ἀβραμ, ὅτι ἠχμαλώτευται Λωὶ ὁ ἀδελφίδου αὐτοῦ, πρήμιση τοὺς ἰδίους οἰκογενεῖς αὐτοῦ, τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν. Καὶ ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοὺς τὴν νύκτα αὐτός καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ· καὶ ἐπάταξεν αὐτούς, καὶ ἐθάψεν αὐτοὺς ἕως Χοβὰλ, ἣ ἐστὶν ἐν ἀριστερᾷ Δαμασκοῦ. Καὶ ἀπέφρεψε πᾶσαν τὴν ἵππον Σοδῶμων· καὶ Λωὶ τὸν ἀδελφίδου αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, καὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὸν λαόν. Ἐξῆλθε δὲ Βασιλεὺς Σοδῶμων εἰς συνάντησιν αὐτῶ, μετὰ τὸ ὑποφρέψαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοπῆς τοῦ Χολοδώγορον καὶ τῶν Βασιλέων τῶν μετ' αὐτοῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαβῆ (τοῦτο ἦν πεδῖον Βασιλέων) καὶ Μελχισεδὲκ Βασιλεὺς Σαλήμ ἐξήνεγκεν ἄρτον καὶ οἶνον· ἦν δὲ Ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου. Καὶ εὐλόγησε τὸν Ἀβραμ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένος Ἀβραμ τῷ Θεῷ τῷ Ὑψίστῳ, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ Ὑψίστος, ὃς παρέδωκε τοὺς ἐχθρούς σου ὑποχείριους σοί.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 8. **Ε**ἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· Ἰδετε, παρέδωκα ἐνώπιον ὑμῶν τὴν γῆν· εἰσελθόντες κληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε Κύριος τοῖς πατράσιν ἡμῶν, τῷ Ἀβραάμ, καὶ τῷ Ἰσαάκ, καὶ τῷ Ἰακώβ, δοῦναι αὐτοῖς αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐτούς. Καὶ εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Οὐ δύνησθε μόνος φέρειν ὑμᾶς. Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐπέλαυνεν ὑμᾶς· καὶ ἰδοὺ ἐστε σήμερον ὡς τὰ ἄσπερα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πληθει· Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν προσθεῖν ὑμῖν, ὡς ἐστὶ χιλιπλάσιος, καὶ εὐλογῆσαι ὑμᾶς, καθότι ἐλάλησεν ὑμῖν. Καὶ ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας σοφούς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ συνετοὺς, καὶ κατέστησα αὐτοὺς ἠγεῖσθαι ἐφ' ὑμῶν· χιλιάρχους, καὶ ἑκατοντάρχους, καὶ πεντακοντάρχους, καὶ δεκάρχους, καὶ γραμματσοισαγωγαίς τοῖς κριταῖς ὑμῶν. Καὶ ἐντεταλάμην τοῖς κριταῖς ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Διακοῦτε ἀνά μέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνετε δικαίως ἀνά μέσον ἀνδρός, καὶ ἀνά μέσον ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ

ἀνά μέσον προσπλήτου αὐτοῦ. Οὐκ ἐπιγνώσῃ πρόσωπον ἐν κρίσει· κατὰ τὸν μικρόν, καὶ κατὰ τὸν μέγαν κρίνεῖς. Οὐ μὴ ὑποστειλῇ πρόσωπον ἀνθρώπου· ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστίν.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 14. **Ε**ἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· Ἰδοὺ Κύριος τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανός, καὶ ὁ οὐρανός τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ. Πλήν τοὺς Πατέρας ὑμῶν προεἶλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτούς· καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτοὺς ἡμᾶς, παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ περιτεμεῖσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, καὶ τὸν τραχηλὸν ὑμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἔτι. Ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, οὗτος Θεὸς τῶν Θεῶν, καὶ Κύριος τῶν κυσίων ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ἰσχυρὸς καὶ φοβερός, ὃς τις οὐ θαυμάζει πρόσωπον, οὐδ' οὐ μὴ λάβῃ ἄδωρον ποιῶν κρίσιν προσπλήτου, καὶ ὀφρατῶν, καὶ χηρῶν· καὶ ἀγαπᾷ τὸν προσπλήτου, δίδου αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβήθησθε, καὶ αὐτῶ μόνῳ λατρεύετε, καὶ πρὸς αὐτὸν κοληθήσθε, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὀμῆ. Αὐτὸς καυχῆμαί σου, καὶ οὗτος Θεὸς σου· ὃς τις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καὶ τὰ ἔνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Εἰς τὴν Λατίν, τὰ συνήθη.

Δόξα. Ἦχος γ΄.

Α'ποστολικῶν παραδόσεων, ἀκριβεῖς φυλάκες γεγονάτε, Ἅγιοι Πατέρες· τῆς γὰρ Ἀγίας Τριάδος τὸ ὁμοούσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον, συνοδικῶς καταβάλετε. Μεθ' ἧν καὶ Μακεδόνιον, Πνευματομάχον ἀπελέγχαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχεῖα καὶ Διόσκορον, Σαβελλιόν τε καὶ Σεβήρον τὸν Ἀεράλον. Ὡν τῆς πλάνης αἰτήσασθε, ῥυσθέντα ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον, ἐν τῇ πίστει διατηρεῖν δεόμεθα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θωτόκε ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σέ θαρρόμεν, εἰς σέ καυχώμεθα, ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστίν. Πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι, ὑπὲρ ἀρχαίων δούλων σου.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σημερον, τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς Οἰκουμένης συναθροισθέντων, ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, τῶν Ὀρθοδόξων τὰ συστήματα, εὐσεβοῦν-

τες πιφῶς ἐορτάσωμεν. Οὗτοι γὰρ τοῦ θειοῦ Ἀρείου τὸ ἄθρον δόγμα, εὐσεβερῶς καθέλω, καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας συνοδικῶς τοῦτον ἐξωστράκισαν· ἢ τρανῶς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὁμοούσιον καὶ συναΐδιον, πρὸ τῶν αἰώνων ὄντα τοῖς πάντι ἐδίδαξεν ὁμολογεῖν, ἐν τῇ τῆς Πίστει Συμβολῇ, ἀκριβῶς καὶ εὐσεβῶς τοῦτο ἐθέμενοι. "Ὅθεν καὶ ἡμεῖς τοῖς θεοῖς αὐτῶν δόγμασιν ἐπίμενοι, βεβιαίως πιστευόντες λατρευόμεν, σὺν Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐν μιᾷ Θεότητι, Τριάδα ὁμοούσιον. Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Νέυσον παραλήσει, σὺν οἰκετῶν Πανάμοις, κούουσα θειῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἀγκυραν ἐχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν πεκτημέθα. Μὴ αἰσχυρῶμεν Δέσποινα, ἐν προσκαλούμενοι σπεύσον εἰς ἡμεῖς, τὸν σοὶ πιφῶς βοῶντων Χαῖρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, γράρα καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτικίον Ἀναστάσιον.

Δόξα. Τῶν Πατέρων, Ἦχος πλ. δ΄.

Υπερδεδοξασμένους εἰς Χριστῆ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν Σεμελιῶτας, καὶ οἱ αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν Πίστιν πάντας ἡμᾶς ὡδήγησας πολυεύσπλαγχνε δόξα σοι. Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**
Ὁ δὲ ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Η΄ συνήθης Στιχολογία· ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀμαίμου, λέγομεν τὸν Πολυέλεον. **Κάθισμα** Ἀναστάσιμα, ἢ τὰ λοιπὰ ὁμοίως, κατὰ τὴν συνήθειαν.

Εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων εἰς ς΄.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀχοστικῆς· Ὑμνὸς μακάριον Συνοδομῆν τὴν ἐβδόμην.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην.

Υμολογήσαι τὴν ἐβδόμην ἄθροισιν, ἐπιμένω μοι νῦν, τὴν τῶν ἑπτὰ δίδου, χαρισμάτων Σύνοδον, τοῦ Παρακλήτε Κύριε, τὴν σοφίασαν ταύτην, γλωσσοπυρεύσας, καὶ βλάσφημον, πᾶσαν γλωσσαλίαν σφάσασάν.

Μεῖζον ἀρχῆθεν ἀριθμῶν ὁ ἐβδόμος· δημουργίας καὶ γὰρ, τῆς τοῦ Θεοῦ πάσης,

πρωτοτύπως γέγονεν, ἡ παντελὴς καταπάυσις, εἰς ἐβδόμην ἡμέραν· καὶ νῦν πασῶν τῶν αἰρέσεων, λήξῃ εἰς ἰσάριθμον Σύνοδον.

Νενικηκῶς τὸν Θεομάχον Ἄρειον, ἐν τῇ Νικαίᾳ τὸ πρῶτον, ποιμαντικῆ ῥάβδῳ, ὀρθοδόξοις ἴθυσεν, τὴν Ἐκκλησίαν δόγματι, ὁ χορὸς τῶν Πατέρων· καὶ νῦν ἐν ταύτῃ κατήσχυε, τοὺς Εἰκονομάχους ὁ σύμμαχος. **Θεοτοκίον.**

Ὡς οἱ Πατέρες εὐσεβῶς ἐδίδαξαν, ὁμολογοῦμεν πιφῶς, Παρθενικὴν μήτραν, ἀνωσίως τέξασαν, μετὰ σαρκὸς τὸν ἄσκαρον προσκυνουμένον τε τούτου, φηλογραφοῦντες τὴν μάρφωσιν, καὶ τιμητικῶς ἀσπάζόμεθα.

Ὠδὴ γ΄. Ὁ στερεώτας καὶ ἀρχαίς.

Μὴ σαλευθῆναι τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀόρατῆ Ἐκκλησίαν, ὑπὲρ αὐτοῦ μυσταγωγούμενοι θεοῖ, Ποιμενάρχαι τοὺς αὐτῆ, παρὰ σαλευσάμενοι ἕλενας, ὡς Ἀντιχρίστῃ μοίρας, τῶν εὐσεβῶν παρεσάλυσαν.

Ανακαθάροι θολερούς, καὶ βορβορώδεις Ἀχραιμάτους, ἐκ τῶν τῶν σωτηρίου ἀντλήτας, καὶ διψῶντα τὸν λαόν, τὸν τοῦ Χριστοῦ κορέννυσι, τῶν διασχυῶν τοῖς ρείθροις, ὁ τῶν Πατέρων καταλόγος.

Κατὰ τῶν ὄντως μισητῶν, καὶ Χριστιανοκατηγόρων, Συνοδομῆ τῶν φιλοχρίστων ἐβδόμη, ἐν τῇ πόλει τῇ λαμπρᾷ, τῶν Νικαίων γέγονεν, ἡ Βασιλεῖς Εἰρήνη, καὶ Κωνσταντῖνος συνήγοροι. **Θεοτοκίον.**

Απὸς ἀπέστω δυσσεβῆς, ὁ τὴν Εἰκόνα μὴ σέβων, τὴν σεπτὴν τῆς Θεοτόκου, καὶ ταύτην, μὴ κηρύττων τὸν Χριστὸν, θεανδρικῶς κησάσαν, καὶ τῷ πυρὶ πεμπέσθω, κατακαϊόμενος ἄπαυστα.

Κάθισμα, Ἦχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε.

Φωστῆρες ὑπέλαμπροι, τῆς ἀληθείας σαφῶς, τῷ κόσμῳ εἰδείχθητε, μακαριώτατοι, Πατέρες θεόφθογοι, τῆσαντας τὰς αἰρέσεις, τῶν βλασφημῶν γλωσσαλίαν, σέσαντες τὰς φλογώδεις, τῶν δυσσημῶν συγχύσεις· διὸ ὡς ἱεράρχαι Χριστοῦ, πρεσβεύατε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχύ ἡμᾶς πρόσβασον, Παρθενομήτορ ἀγνή· ἐχθρῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, τῶν βλασφημούντων εἰς σέ, καὶ μὴ προσκυνούντων σέ· θρασύων τὰς γλωσσαλίαις, τῶν αἰρέσεων πάσας γνώτωσαν ὅτι μόνη, Θεομήτορ ὑτάραχαι, πρεσβείαις σου Ὁρθόδοξον, τὸ σύστημα σώζουσα.

Ῥῶθ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ρῆμα Θεοῦ, ἔχοντες, βέλος καὶ μάχαιραν, πάντα ἄρῃν, τούτους κατασφαινοῦσι, τοὺς δυσμενεῖς, τύπῃ σταυρικῇ, τοὺς μὴ σέβοντες, ἐπίσης τὰ ἐκτυπώματα, Χριστοῦ τῆς Θεοτόκου, τῶν Ἁγίων τε πάντων, οἱ Πατέρες οἱ Θεοειδέστατοι.

Ως περ ἑπτὰ, σάλπιγγες Ἱερχούντια, εἰς ἐβδόμην, τεῖχῃ καθόρισαν, περιδρομὴν· οὕτως αἱ ἑπτὰ, Σύνοδοι πάν στίφος, κατὰ Θεοῦ ἐπαίρομενον, κατήγγον εἰς χάος, Συνδρομὴν εἰς ἐβδόμην, τῶν εὐήχων σαλπγγῶν τοῦ Πνεύματος.

Νεανικὴν, ἐντασιν ἐπίδεικνύμενος, καὶ τῷ Ζεῖφ, ζήλω πυρπολοῦμενος, οἱ Πατρικὸς ὄμιος Ἰλλου, οἶα τῆς ἀσχύνης, τοὺς ἱερεῖς ἑξανάτῃ· διὸ σὺν παρρησίᾳ, τοῦ Χριστοῦ τὴν Εἰκόνα, σχετικῶς προσκυνεῖν ἐδογματίσει.

Θεοτοκίον.

Σὺ μου ἐλπίς, Πάναγε σύ μου καὶ ὕμνησις, σὺ λιμὴν μου, σὺ μου καὶ κυβέρονσις, ἡ τὸν Θεόν, Λόγον τοῦ Πατρὸς, σεσωματωμένον, ἀσυνδάκτως κηύσασα· διὸ σὺ ἀδιστακτικῶς, προσκυνῶ τὴν Εἰκόνα, τῇ ἰσχυί σου ἐνδυναμούμενος.

Ῥῶθ ε'. Ἰνα τί με ἀπάσω.

Υψηλὴ διανοία, συνδιασκεψάμενοι ἀνεθεματίσαν, τοὺς Εἰκονομάχους, ὡς ἀλλόκοτα τούτους φρονήσαντας, οἱ σέπτοι Πατέρες· καὶ τὴν τιμὴν Χριστοῦ τῷ τύπῳ, ὡς εἰκὸς ἀπονεμῆν ἐθέσπισαν.

Νῦν καιρὸς εὐφροσύνης, ἄρτι σατιρίας ἡμέρα ἐπέφανεν· εὐφρανθῶμεν τοίνυν, καὶ Χριστῷ εὐφροσύνης βοήσωμεν· τὴν εἰρήνην δίδου, τὴν σὺν ἡμῖν λιταῖς Πατέρων, τῆς ἐβδόμης Συνόδου Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Διὰ σπλάγγνα ἐλέους, ἀπὸ τῆς Παρθένου ὁ Υἱὸς γεννῆται, τοῦ Θεοῦ ἀτρέπτως, τὸ ἀλλότριον φέρων ὡς ἴδιον· καὶ μορφή τῇ τούτου, περιγραπτὸς ὀράται Ζελοῦ, κατ' οὐσίαν ὁ ὢν ἀπερίγραπτος.

Ῥῶθ ς'. Πάσθῃ μοι Σωτήρ.

Ρανάτωσαν γλυκασμὸν, τὰ ὄρη καὶ ἀγῶλιασιν· αἰρετικῶν ἡ πληθύς, ἀπεσκορακίσθη γάρ, πικρὸν ἢ προχέουσα, ἰὸν, τῶν Εἰκόνων, τῶν ἁγίων τὴν ἀλέτησιν.

Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, συμφώνως ἔορταζέτωσαν, τῆς θυγατρὸς τοῦ Θεοῦ, τὴν με-

γαλειότητα· καὶ γὰρ μεγαλύνεται, καταβαλλομένη, τοὺς αὐτὴν κατασμικρύνοντας.

Θεοτοκίον.

Μητὸς Υἱὸς ὁ Πατὴρ, ἀμήτω τοπρὶν ἀπάτωρ δέ, Θεοπρεπῶς γεννηθεῖς, καὶ ἀναγεννησῆς με· διὸ τὴν γεννητάσιν, σὺν τῷ γεννηθέντι, εἰκονίζων κατασπάζομαι.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Χειρογράφον εἰκόνα.

Οὗ ἐκ Πατρὸς ἐκλάμφας Υἱὸς ἀρρήτως, ἐκ γυναικὸς ἐτέχθη διπλοῦς τῆ φύσει· ὃν εἰδότες, οὐκ ἀρνούμεθα, τῆς μορφῆς τὸ ἐκτύπωμα· αὐτὸ δὲ εὐσεβῶς ἀναστρουφύτες, σέβωμεν πιστῶς· καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἀληθινὴν Πίστιν κρατοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἀσπάζεται τὴν Εἰκόνα τῆς Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως.

Ὁ Οἶκος.

Θεῶν ὁ πανοικτίρμων Θεὸς ἡμᾶς διεύξει· ἴδωμεν αἰεὶ, πρὸς μνήμην τελείαν τῆς αὐτοῦ ἐνανθρωπήσεως, τὴν ὑπόθεσιν ταύτην παρέδωκε τοῖς ἀνθρώποις, διὰ τῆς χρωματουργίας τῶν Εἰκόνων, τὴν σεβασίμην ἀνατυποῦσθαι μορφήν· ὅπως ταύτην ἐπ' ὄψειν ὀρώντες, πιστευώμεν, ἅ περ λόγῳ ἀκηκόαμεν· γνωρίζοντες σαφῶς τὴν πρόξιν καὶ τὸ ὄνομα, τὸ σχῆμα καὶ τοὺς ἄλλους τῶν Ἁγίων ἀνδρῶν, καὶ Χριστὸν τὸν στεφοδότῃν, στεφάνους παρεχόμενον, τοῖς Ἁγίοις ἀλληλαῖς τε καὶ Μάρτυσι· διὸν ἄρτι τρανότερον τὴν ἀληθινὴν Πίστιν κρατοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἀσπάζεται τὴν Εἰκόνα τῆς Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν Ἁγίων καὶ Μακαρίων Πατέρων, τῶν ἐν Νικαίᾳ συνελθόντων τὸ δεύτερον, ἐπὶ τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλοχριστῶν Βασιλέων, Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης, κατὰ τῶν δυσσεβῶν, καὶ ἀμαθῶν, καὶ ἀπερισκέπτως τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ εἰδωλολατρεῖν ἐπιόντων, καὶ τὰς σεπτάς καὶ Ἁγίας Εἰκόνας καταβαλόντων.

Στίχ. Ὑπέρμαχοι σοὶ, τοῖς λόγων ὄπλοις, Λόγε, Ἐχθρῶν τρόπονται τῶν σεβαστῶν Εἰκόνων.

Η Ἁγία αὕτη καὶ Οἰκουμενικὴ ἐβδόμη Σύνοδος γέγονεν ἐν Νικαίᾳ τὸ δεύτερον, ἐπὶ Κωνσταντίνου Βασιλέως, καὶ Εἰρήνης τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ Ἀδριανοῦ Πάπα Ῥώμης, Ταρασίῃ Κωνσταντινῆς πόλεως, Πολιτιανοῦ Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας Θεοδορίου, καὶ Ἡλίου Ἱεροσολύμων. Ὑπῆρχον δὲ οἱ συνελθόντες Ἅγιοι Πατέρες, τριακόσιοι ἐξήκοντα πέντε. Οὗτοι πάντες συνῆλθον κατὰ τῶν Εἰκονομά-

γων, καὶ ἀνεθεμάτισαν ἐγγράφως πᾶσαν αἵρεσιν, καὶ τοὺς τῶν αἵρέσεων ἐξάρχους, εἰτα καὶ τοὺς Εἰκονομάχους ἀπαντας· ἐγγράφως ἐκθέμενοι καὶ τυπώσαντες, ὅτι ὁ τῆς Ἁγίας Εἰκόνας μὴ προσκυνῶν, ἀλλότριός ἐστι τῆς τῶν Ὁρθόδοξων Πίστεως· ὅτι ἡ τῆς εἰκόνας τιμὴ ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει· καὶ ὅτι ὁ προσκυνῶν καὶ τιμῶν τὴν εἰκόνα προσκυνεῖ ἐν αὐτῇ τοῦ ἐγγραφομένου τὴν ὑπόστασιν. Καὶ οὕτως διατάξαμενοι, καὶ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν κρατύναντες, ἕκαστος εἰς τὴν ἑαυτοῦ Ἐπισκοπὴν ἀπῆλθε.

Ταῖς τῶν Ἁγίων Πατέρων πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδή ζ. Θεοῦ συγκρατάσασιν.

Ηττώμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς, αἰρεσιάρχοι τῶν θεηγορῶν ἀνδρῶν, τῶν τὸ σέβας τῶν τύπων, τοῖς ἀργετύοις μεθαρμοζόντων ὀφθαλμοῦ, καθὰ περ ἔφη ὁ Μέγας Βασιλεῖος. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ναοὶ καλλωπίζονται, φαιδραῖς εἰκόσι καταικοσμούμενοι νῦν· διὰ τοῦτο ὁ κόσμος, ἐν Ἐκκλησίαις τῶ ὑπερ πάντας βροτῶν, ἀραιὰ καλλιέ, συμπάλλει τοῖς φάλλουσιν· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸ φῶς ἀνατέταλκε, μακρὰν τὸ σκότος, οἱ δυσσεβεῖς ἐκπαδῶν· διὰ τοῦτο τὰ πάντα, φωτὸς πλησθέντα, τὸν φωτοδότην Χριστὸν, μετ' εὐνομίας ὑμνοῦσι καὶ λέγουσιν· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ηπάναντος Δείπνου, ἡ μόνη πάντων τῆς σωτηρίας ἐλπίς, ἡ φρικτῶς τεκοῦντα, τὸν Βασιλέα τῶν βασιλείων Χριστόν, ἐν ταῖς ὠλέναις αὐτῶν βρέφος φέρουσα, συμπροσκυνεῖται γραπτῶς, ὡς οἱ Πατέρες φασίν.

Ὡδή η. Ἐπταπλασίως κείμενον.

Νομοθετεῖ μὲν ἀρχαί, τῶν Πατέρων ὁ σύλλογος, τοῖς θεοσεβεῖσι, σχετικῆν προσκύνησιν, καὶ τὴν ἀναστήλωσιν, τῆς ἱερᾶς Εἰκόνας Χριστοῦ· οἱ φιλευσεβεῖς δὲ, τὴν ἐπίσημον μνήμην, ὡς παῖδες ἐκτελοῦμεν, εὐπειθεῖς τὴν ἐκείνων, καὶ πόθῳ τὴν Εἰκόνα, Χριστοῦ καταφιλοῦμεν.

Επταπλασίως ἐκαμπτον, ταπεινούσας ὑψηλόφρονες, καὶ τῶν φιλαρέτων τὰς ὁμῆρας ἀνέγκητον, δι' ὧν ἐνδιέβαλλον, εἰς τὰς ἐνθέους πράξεις αὐτῶν· ἀλλ' οἱ τῆς ἐδῶμης, συνελθόντες Συνόδοι Πατέρες ἐν Νικαίᾳ, τὴν ὁρῶν τὴν ἐκείνων, αὐτίκα κατασπῶσιν, ἐπταπλασιωτέρως.

Βἔλη νηπίων γίνονται, φαλμικῶς γηραιόφροσι, τῶν νηπιόφρωνων αἰ πληγαὶ καὶ μάστιγες· τῇ θείᾳ δυνάμει δὲ, ἐξασθενοῦσι γλῶσσαι πολλαί, τῶν τὰς βλασφημίας, εἰς τὸ ὕψος λαλούντων· καὶ πᾶς τις τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, Θεὸν ἕνα γινώσκει, πανταίτιον καὶ μόνον.

Θεοτοκίον.

Δημιουργεῖται ἡ ψυχὴ, ἐκοντὶ διὰ ἔλεος, ὁ Δημιουργὸς ἐξ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σου, τηρῶν μετὰ τόκον σε, κεκαθαυμένην ὅλην Ἀγνή, καὶ τὴν ὀυπαυθεῖσαν, ἐκκαθαίρων εἰκόνα· διὸ περ ἐν εἰκόσι, συμμορφουεῖ σοι, φύσει, βροτὸς γεγεννημένος, Θεὸς ὑπάρχων φύσει.

Ὡδή θ. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ομῆς τῇ ἰσχυρί καὶ τῇ βουλή, ὁ τὸ πᾶν συγκρατῶν ἀκατάληπτε, μόνε Θεέ, κράτιστε παντάρχα Παμβασιλεῦ, τὴν Ἐκκλησίαν κράτυνον, τῇ Ὁρθοδοξίᾳ σε τυτηρῶν, Πατέρων πανευδόξων, παραδειγματισάντων, κακοδοξίαν παραλίψου.

Μεγάλων ἡξιώθητε τῶν τιμῶν, ἐπὶ γῆς οὐρανῶν, ἀγαθῶν Ἁγιοι· ὅτι Χριστοῦ, τύπον ἐτιμῆσατε σχετικῶς· καὶ νῦν σιὰν ἐκθέμενοι, καὶ τὸ περικάλυμμα τῆς σαρκὸς, αὐτὸν αὐτοπροσώπως, εἰς πρόσωπον ὁράτε, καὶ τῶν μειζόνων ἀξιοῦμενοι.

Ην ἵνα παιδευθῶμεν πανστρατιάς, βαρβαρῶδους ἐπίπειας ἠρέθισας, ῥύμην αὐτῶν, θρασῶν καὶ τὸ θράσος τὸ καθ' ἡμῶν· καὶ Βασιλεῖ συμμάχησον, τῷ τεταρῶνκότησι Παντοουργῆ, ταῖς ευπαρρησιάζουσι, πρεσβείαις τῶν Πατέρων, ἧν ἐκτελοῦμεν τὸ μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Νοῦσαι τὸ μυστήριον οὐδαμῶς, τῆς φρικτῆς σου λοχίας δεδῶνται, βρότειος νοῦς, ἀλλ' οὐδ' ὑψηλόνοος ἀγγελικὸς, ὅτι Θεὸν ἐγέννησας, σὺ σεσαρκωμένον ὑπερφωδῶς· διὸ σε Θεοτόκον, εἰδότες σὺν ἐκείνῳ, καθιστοροῦντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Πατέρες οὐρανόφρονες, οἱ Συνόδοι ἐδῶμης, συναθροισθέντες δεσπῆναι, ἐκτενῆ τῇ Τοιᾷ-δι, προσάγετε τοῦ ρουθῆναι, ἐκ πάσης αἰρέσεως, καὶ κρίσεως αἰωνίου, Βασιλείας τε τυχεῖν, οὐρανῶν τοὺς τὴν ὑμῶν, Σύναξιν θείαν ὑμνοῦντας.

Θεοτοκίον.

Πρεσβείαις ὑπεράγαθε, Κύριε τῆς Μητρὸς σου, καὶ τῶν ἐν ἐπτά Συνόδοις, ἀθρο-

σθέντων Πατέρων, τὴν Ἐκκλησίαν στήριζον, καὶ τὴν Πίστιν κράτουνον· καὶ οὐρανῶν βασιλείας, δεῖξον πάντας κοινωνοὺς, ὅταν ἔλθῃς ἐπὶ γῆς, τοῦ κράναι πᾶσαν τὴν κτίσιν.

Εἰς τοὺς Αἰῶνες, φάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ὁ, καὶ τῶν Πατέρων Προσόμοια γ. δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. β. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Ολην συγκροτήσαντες, τὴν τῆς φύλης ἐπιστήμην, καὶ τῷ Θεῷ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι τὸ οὐράνιον, καὶ σεπτὸν Σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, θεογράφως διεχαραξάν· ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκῶτι συνάναρχον, τὸν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καὶ παναληθῆς ὁμοούσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐποιοῦναι προδήλως διδασκαίαις, οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόβιοι, ὄντας καὶ θεόφρονες.

Στίχ. Ευλογητός εἶ, Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ολην εἰσδεξάμενοι, τὴν νοσητὴν λαμπρότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερνεύστατον χρυσολόγημα, τὸ βραχὺ ῥήματι, καὶ πολὺ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, οἱ Χριστοκλήρεις, εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογματῶν οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἀνωθεν λαθόντες, τὴν τούτων ἀποκαλύψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο, Πίστιν θεοδιδάκτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὅσιους αὐτοῦ.

Ολην συλλεξάμενοι, ποιμαστικὴν ἐμπειρίαν, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτάτον ἐνδικιώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λυμώδεις λύκους, τῇ σφενδόκῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδοθήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς δούλοι γησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ.

Τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς, ἐκ τῶν τῆς Οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατρός καὶ Υἱοῦ καὶ Πνεύματος Ἁγίου, μίαν οὐσίαν ἐδογματίσας καὶ φύσιν· καὶ τὸ μυστήριον τῆς θεολογικῆς, τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ. Οὐδ' εὐφρομῶντες ἐν πίστει, μακαρισσώμεν λέγοντες· Ὡς θεῖα παρεμβολή, θεηγόροι ὀπλιταὶ παρατάξεις Κυρίου· ἀστέρες πολύφωτοι, τοῦ νοσητοῦ στερεώματος, τῆς μυστικῆς ζωῆς, οἱ ἀκαταίρετοι πύργοι· τὰ μυστιώδη ἄσθη τοῦ

Octobre.

Παραδείσου, τὰ πάγχρυσα σόματα τοῦ Λόγου· Νικαίας τὸ καύχημα, Οἰκουμένης ἀγλαΐσιμα, ἐκτενῶς προσεβύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Καὶ νῦν· Ὑπερευλογημένη ὑπάροιθε.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Δειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου, καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Πατέρων Ὡδῆ γ΄.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τῆ ΙΒ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνημῆτων Ἁγίων Μαρτύρων Πράβου, Ταραχῆ, καὶ Ἀνδρονίκου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, φάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῶν Μαρτύρων γ΄.

Ἦχος α. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες αἱ τρεῖς, ἐν ἐνὶ φρονήματι, τῇ τρισαγίῳ Θεότητι, αἰεὶ λατρεύοντες, ἀπειλὰς τυράννων, καὶ πληγαῖς αἰκίσεων, ὑπέμειναν τῇ πίστει βροννύμενοι, Πρόβος καὶ Τάραχος, καὶ ὁ συναλλῶς Ἀνδρόνικος, καὶ τῆς νίκης, στεφάνους ἐδέξαντο.

Χριστὸν ἐνδυσάμενοι Σταυρόν, ὡς ὄπλον θε φέροντες, ἐν ταῖς χερσίν ἡμῶν Ἅγιοι, στερρῶς καθίεστε, τῶν ἐχθρῶν τὰ θράση· καὶ τῆς νίκης ἐνδοξοί, βραβεῖα ἐκ Θεοῦ ἐκομίσασθε, αὐτῷ πρεοβεύοντες, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, τὸ μέγαν ἔλεος.

Τῶ πόθα φλεγόμενοι Χριστοῦ, ἄκαταγώνιστοι ὤφθητε· ξίφος οὐ κάμινος, οὐ θυμὸς τυράννων, οὐ ποινὰὶ κολάσεων, οὐ θάνατος ὑμᾶς ἐξεφύβησεν· ἀλλ' ἐκτελέσαντες, τὸν ἀγῶνα τῆς ἀθλήσεως, ἐπαξίως, στεφάνους ἐδέξασθε.

Δόξα. Ἦχος δ΄. Ἀνατολίου.

Στρατευθέντες τῷ Χριστῷ, τὰ ἐπὶ γῆς στρατὰ κατελίπετε· καὶ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων ἄραυτες, διὰ βασιάνων πολυπλόκων, αὐτῷ ἠκολούθησατε· καὶ ἐναντίον βασιλέων καὶ τυράννων πολλῶν, μὴ ἀρησάμενοι αὐτὸν, ὑπ' Ἀγγέλων τὰ βραβεῖα τῆς νίκης ἐδέξασθε, τὰς κεφαλὰς ὑμῶν στεφάντες, πεπαρόρησιασμένοι τῇ ψυχῇ, καὶ φαιδρῶς εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν μέγαν συνεληλύθατε. Προῦς, τὸ κλέος τῶν Μαρτύρων, Τάραχε, τῶν δαιμονίων ὀλοθρευτῶν, καὶ Ἀνδρόνικε, νίκη τῶν πιστῶν, παρρησίαν

ἔγοντες, τῷ Σωτῆρι τῶν ὄλων πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Ἐδάκας σημεῖωσιν.

Δαιμόνων κλονούμενον, ταῖς προσβολαῖς καὶ εἰς βάρβαρον, ἀπωλείας ἀθούμενον, οἰκτεῖρησον Δέσποινα, καὶ φερέωσόν με, ἕρπετῶν ἐν πέτρᾳ· καὶ τὰς βουλὰς τῶν δυσμενῶν, διασκεδάσασα καταξίωσον, ποιεῖν με τὰ προσάγματα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν· ὅπως τύχῃ ἀφέσεως, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἡ Σταυροεσοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἡ πάναγρος Δέσποινα, καὶ νεκρούντα τὸν ὀδλίον, ἠλάλαξε καὶ ἔκτισα, πικρῶς τῷ ἐκ σπλάγγων, αὐτῆς προελόντι· καὶ τὸ μακροθύμιον αὐτοῦ, ἀποθανυμάζουσα κατεπλήττετο. Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάθῃ τῆς θούλης σου· μὴ βραδύνης φιλάθωσκε, τὸ εὖς καταθύμιον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος α΄. Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Τὸ τριστέλεγον ἄθροισμα, οἱ ἰσάριθμοι τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὡς πῆρ ἀστέρες φαῖνοι, ἐκ τῆς Ἐώας φανέντες, τὴν κτίσιν συγκαλοῦσι πρὸς ἱερὰν πανήγυριν, Πρόδος καὶ Τάραχος σὺν Ἀνδρονίκῳ τῷ σοφῷ· τὰς γὰρ σάρκας αὐτῶν θηριοὶς παρέδωκαν· καὶ τῷ αἵματι τὴν γῆν ποσφυρώσαντες, στεφηφόροι ἐν οὐρανοῖς, μετ' Ἀγγέλων γορεύουσιν, αἰτούμενοι ὑπὲρ ἡμῶν τοῦ φιλόνηρωπον Θεοῦ, πλημμελημάτων ἄρεσιν δωροθῆναι, καὶ τὸ μέγα εἶλεος.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Ὑῶν οὐρανόων ταγματῶν.

Μεταβολήν μοι τοῦ βίαι, Παρθένε δώρησαι, ἀπὸ τῶν ἐπιπαθῶν μου, μεταφέρουσα τρόπων, πρὸς θείας ἀπαθείας, νεύσιν, ὁμοῦ, ἢ οἰκείωσιν ἀρόπτον, πένθος χαρμόσυνον βρούειν μου τὴν ψυχὴν, ἀένναός μοι παρέχουσα.

Ἡ Σταυροεσοτοκίον.

Αναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἄμων, ἡ ἄμωμος Παρθένος, θρηναδοῦσα ἐβόα· Γλυκυτότατον μου Τέκνον, τί τὸ καινόν, καὶ παράδοξον Δέσμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ χειρὶ, ἐπὶ ξύλου προσηλώθης σαρκί;

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. α΄.

Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τὰ κατορθώματα.

Καὶ Ἀπολυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχηλογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὐ ἡ Ἀκουστική·

Μέλφομαι τῶν σῶν Μαρτύρων, Σῶτερ, κλέος

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀσματῆλάτην Φαραῶ.

Μαρτυρικαῖς ἠγλαίσμενοι χάρισι, τῷ στεφδοτῇ Χριστῷ, ἐν οὐρανοῖς πόθω, Μάρτυρος παρίσθητε, φηκὶ καταυαζόμενοι, τοισηλίου λαμπρόος, καὶ πάντα καταφωτίζετε, πιστεῖ τοῦ εὐαγγελλίου μακαριζήντας.

Εν ἀνιμῷ τῆς εὐσεβείας ὤφητες, πᾶσαν ἀδικούντες, τὴν δυσσεβῆ πλάνην, Μάρτυρες ἀήττητοι, γενναίους ἀγωνίσμασιν, ὡς καλοὶ στρατιῶται, ὡς Ἐκκλησίας εὐσεβήματα, καὶ τῆς ἀληθείας κραταίωμα.

Αελογημένην διανοίᾳ πάντοσφι, ἀποκρουσάμενοι, τὴν πονηρὰν ζῆλιν, καὶ τὴν ἀγριανύσαν, τῆς ἀσεβείας θάλασσαν, ταῖς τοῦ Πνεύματος ἀρχαῖς, πρὸς τοὺς λιμένας ἐφάσπατε, τοῦ ἐπουρανοῦς γηλόμενοι.

Ψυχῆς Μαρτύρων τὰ ὑμῶν συγχαίρωσι, Μάρτυρες πνεύματα, ἐν οὐρανοῖς ὄντας, Πρόδος καὶ Ἀνδρόνικε, καὶ Τάραχε μακαρίε· ἀνδρικόως γὰρ τοὺς πόρους, τῆς μαρτυρίας ἠνύσατε, νίκαις θεϊκαῖς κλειζόμενοι.

Θεοτοκίον.

Οτῷ Πατρὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, Λόγος συνάναρχος, Παρθενικὴν μήτραν, βουληθεῖς καταψῆσε, καὶ σὰρξ ἀτρόπτως γέγονε· καὶ καθῶν ἐκουσίας, Μαρτύρων δεῖμα στρατεύματα, πίπτει ἐναθλίην παρεσκευασεν.

Ὡδή γ΄. Οὐρανοῖς ἀβίδος.

Τσχυρῶς τῷ διάκτῃ, ἀντιταχθεῖς Τάραχε, καὶ τὴν συντριβὴν τοῦ προσώπου, φέρων στερόροτατα, μύλας συνέθλασας, τῶν νοουμένων λεόντων, ἀριστευῖ γενόμενος, σθένει τοῦ Πνεύματος.

Μεγαλόφρονι γνώμῃ, τοὺς αἰκισμοὺς ἤνεγκας, νάτου καὶ γαστροῦ Μάρτυρος Πρόδδε, διατεινόμενος, καὶ συμπλεγόμενος, τοῖς ὀδεύσχοις τὰ στέρινα, καὶ τὸ θεολόγον σου στόμα τυπτόμενος.

Γορεύων καθάπερ, ἀναρτηθεῖς ἔφερες, πόρους ὀριμμάτων μασιγῶν, Μάρτυρος Ἀνδρόνικε, πυρὸς κατάφλεξιν, καὶ ἐκριζώσεις ὀδόντων, καὶ τῆς θεολόγου σου γλωσσοῦ ἀφαίρεσιν.

Τριφεγγεῖς ὡς ἀστέρες, ταῖς νοηταῖς λάμψουσιν, ἅπασαν ἐν δόξῃ τὴν κτίσιν, καταφωτίζετε, σκότος διώκοντες, τῆς πολυθέου ἀπάτης, ἀλλοφόροι Μάρτυρες Θεοειδέστατοι.

Θεοτοκίον.

Ως καλὴν ὡς ὄραϊαν, ὡς ἐλεκτὴν Ἄλφραντε, Λόγος ὁ τὸ πᾶν οὐσιώσας, σὲ ἐκλεξάμενος, σοῦ τὴν ἀμολυτον, καὶ Θεοδόχου γαστέρα, βουληθεὶς κατώκησεν ὁ ὑπερ-οὐσιος.

Ὁ Εἰρμός.

• Ὁράνιας ἀφίδος, ὀροφυρῆ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας οὐλητορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐρετῶν
• ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φίλῳ θρώπε.

Καθίσμα, Ψχος πλ. δ. Τὴν Σοφίαν.

Τῆς Ἁγίας Τριάδος τὴν κραταίαν, ὀπλισάμενοι πῖσιν νεανικῶς, Ἀνδρόνικε Πρόβος τε, καὶ ὁ πάντορος Τάραχος, τῆς πολυθέου πλάνης, τὸ κράτος διέλυσαν, καὶ λαοὺς πρὸς Δείαν, ἀγάπῃν συνέδησαν· ὅθεν τὰ τῆς νίκης, κομισάμενοι γέρα, χοροὶς συνευφραίνονται, ἀσπαράτων Δυνάμεων. Οἷς ἐν πῖσιν βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄρεσιν διακρίσασθαι, ταῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μητρίν ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἰησοῦ νεφέλη τοῦ νοητοῦ, Θείου φέγγους λυχνία χρυσοφάνης, ἀπικεῖ ἀμολυτε, παναμώμητε Δέσποινα, τὴν σκατεῖν ψυχὴν μου, τυρλωπτικῶν πόθου, τῆς ἀπαιθείας αἰγλή, κατανύσσον ὄραται· ἡ μεμολυμένῃν, τὴν καρδίαν μου πλύνον, ῥοαῖς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, ἡ τοῦ ὕπου με κάθαρρον, προσβέβουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναι μοι τὴν ἄρεσιν, τῷ εὐσεβῶς προσκυνουντι, τὸν παναγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν τῷ ἔλλω ὀράσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μητὴρ τὸν Αυρωτικῶ, ἐθρήνει δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀπεσπλέγγετο, καὶ συναχῆ καρδίας, τὰς κόμας ἐσπάρατε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔδοα· γέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Ἑβραίων, ἀνομώματος δῆμος, αἰδέως προσπήγνυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτατε, πῶς καὶ ἑλῶν ὑρίστασαι, ὅρα καὶ τὴν τρῆσιν πλεωρῶς, γολῆν τε, αἶμοι, καὶ ἥλος μακρόθυμε· ἀλλὰ δόξα σου Σῶτερ, τοῖς Δείοις παθήμασι.

Ὠδή δ. Σὺ μου ἰσχὺς, Κύριε.

Στέργων Χριστοῦ, φέρειν ζυγὸν ἐπαυχέμιον, τὸν αὐχένῳ, χεῖρας συντριβόμενος· τὸν δὲ σταυρὸν, ῥάβδον κραταιᾶς, Τάραχε παμάμακρ, θυνημῶς ἐπαγόμενος, τῶν ῥάβδων τὰς νιφάδας, ὑπερέχεις κραυγάζων· τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλῶ θρώπε.

Ως δυνατός, Θεῷ γενόμενος Πνεύματι, τῶν κινήσων σε, φέρεις τὴν ἐπάδυνον, καρτερικῶς, Πρόβε συντριβὴν· καὶ τὴν τῶν ὀμμάτων, ἀφάρισον φωτίζόμενος, τῇ γνώσει τῆς Τριάδος, τελευτάτου Μάρτυρ, καὶ τοῖς ἀνω χοροῖς συναπτόμενος.

Νεανικῶς, Μάρτυρ Ἀνδρόνικε ἴστασο, πρὸ βημάτων, ἀνταγωνιζόμενος, τῷ δυσμενεῖ, λίαν γαστέρως· ὅθεν κατανύμων, τὰς κινήμας σου εὐτονώτερον, εἰργάζετό σε κάραν, τὴν αὐτοῦ συμπατοῦντα, καὶ πορεύον τὴν ἀνω στελλόμενον.

Θεοτοκίον.

Μὴν Θεῷ, φέρεις ἐν μήτρῳ σακοῦμενον, τὸν τὸ εἶναι, πᾶσι παρεχόμενον, ὃν ἐν σταδίῳ οἱ ἀλλοεῖς, καθολοιογόντες, ἐνήθησαν ἕξοι Μάρτυρες, Παρθένε Θεοτόκε, τῶν Ἀγγέλων τὸ Σάμμα, καὶ δαιμόνων τὸ τραῦμα παύωμιντε.

Ὠδή ε. Ἰνα τί με ἀπάσω.

Ακλιμῆς· ὀδοιπόροι, τρίβου τῆς στενῆς καὶ τραχιᾶς γεγόνατε, πειρασιμῶν νιφάδας, ἡς ἀφροὺς θαλαττίους ἀλῶμενοι· ἀράγαίς ὡς πύργοι, ὡς ἐπὶ πέτραν τὴν καρδίαν, Ἄλλοφόροι ἐδράσαντες πίστεως.

Πητορεῦν τὰ Δεία, καὶ Θεολογῶν τὰ σωτήρια δόγματα, τῶν γελῶν φέρεις, τὰ σπαράγματα γνώμης στερόρτητι, ἀποφράτων στόμα, κατὰ Θεοῦ Τάραχε μάκαρ, βλασφημίαν λαλοῦν τοῦ ποιήσαντος.

Τετραχῶς τεταμένους, καὶ ταῖς ἐκ ματίγων πληγαῖς συνεχόμενος, τῆς φυχῆς ἐθῆλου, τὸ γενεῖναι ὁ Πρόβος ἀνάστημα· στεφροφόρος ὅθεν, ἀνυδαίχθεις σὺν τοῖς συνάλλοις, Βασιλεῖ τῶν αἰῶνων κροίσταται.

Θεοτοκίον.

Υπερτέρα τῶν ἀνω, πέρικας Δυνάμεων, Λόγον κινήσασα, τοῦ Πατρὸς Παρθένε, τὸν συναναρχον καὶ συναίδιον· οὐ ταῖς φουκτωρίας, οἱ Ἄσσηται κατακωμισθέντες, ἀλείεις τὴν νῦντα παροδοῦμαιν.

Ὠδή ς. Ἰασηπτι μοι Σῶτερ.

Ρομφαία τοῦ δυνατοῦ, γενόμενοι διὰ πίστεως, καρδίας τῶν ἀσεβῶν, ἀνδρείως

ἐτραύσατε, ἀνταγωνισάμενοι, κατ' αὐτῶν γενναίως, Ἀλλοφόροι μεγαλύνουμι.

Ος παλαι τὸν Δανιὴλ, ἐν λάκῳ Σῦρες ἠδέσθησαν, οὕτω καὶ νῦν τοὺς στερούου, ὀπλίτας τῆς χάριτος, ἐν φαδίῳ ἔπηξαν, κατευλαθρήντες, τὰ σεπτά τούτων παθήματα.

Νυγισάν σου τὴν πλευρᾶν, ἐξαικονίζων ὁ Τάραχος, εἰσδέχεται ταῖς πλευραῖς, κεντήματα Δέσποτα, καὶ ὄξος ποτίζεται, καὶ πυρὶ τὴν κάραν, ὠμοτάτως καταπλέγεται.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τὸν προαιώνιον ἄχραντε, καὶ τέτοικας ἐν σαρκί, τὸν φύσει ἀπροσίτου, καὶ γὰρ ἐπίτιτος, τὸν τροφία πάντων, Θεομήτορ ἀπειρόγαυε.

Ὁ Εἰρμός.

• Πλάσθητι μοι Σωτήρ· πολλὰ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέμαί μοι πρὸς σέ γὰρ εὐόησης, καὶ ἐπάκουσάν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ηχος β'. Τὰ ἄνω ζητούν.

Τριάδος ἡμῖν, τὴν δόξαν ἐφανείσαντες, γενναίοι Χριστοῦ, ὀπλίται, θεῖοι Μάρτυρες, σὺν Ταράχῃ Πρόβος τε, καὶ Ἀνδρόνικος ἠλεγξαν ἅπασαν, τῶν τυράννων ἀθεότητα, τῇ πίστει γενναίως ἐνανθίσαντες.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ Ἰησοῦ τὰ πάθη γενναίως μιμησάμενοι, ἅμα σὺν Ταράχῃ τῷ σοφῷ ὁ Πρόβος τε καὶ Ἀνδρόνικος χαίροντες ἠχθήσαν ἐν φαδίῳ, παρανομῶν ἐλέγχοντες ἀθεΐαν. Ὅθεν ἡμεῖς οἱ ἐκ πόθου τιμώντες, τὴν μνήμην αὐτῶν ἐν ὕμνοις ἀνευφημοῦμεν, καὶ πιστῶν τοὺς ἀγῶνας κηρύττομεν· ἐθαυμάσωσε γὰρ ὁ Κύριος, ὡς φωστῆρας ἐν κόσμῳ, τῇ πίστει γενναίως ἐνανθίσαντας.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πρόβου, Ταράχου, καὶ Ἀνδρόνικου.

Στίχοι.

Εἶπαι Τάραχος, Ἀνδρόνικος, καὶ Πρόβος
Ἦσαντο νικῆν, γῆς προδάντες ταράχου.

Τμήθη δωδεκάτῃ Πρόβος, Ἀνδρόνικος, Τάραχος τε.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐν ὑπατεία Διοκλητιανοῦ καὶ Φλαβιανοῦ ἡγεμόνος. Καὶ ὁ μὲν Τάραχος προδεδοκίως ἦν τὴν ἡλικίαν, Ρωμαῖος τὸ γένος, Στρατιώτης τὴν τύχην· ὁ δὲ Πρό-

βος, ἐκ Σίδης τῆς Παμφιλίας· ὁ δὲ Ἀνδρόνικος, πόλεως Ἐφεσίου τῆς Ἰωνίας.

Καὶ ὁ μὲν Τάραχος θλάται λίθις τὰς σιαγόνας· καὶ τὸν ἀνέμια, τὰς χεῖρας πυρὶ καταπλέγεται, καὶ ἀναρτάται ἐπὶ ξύλου, καὶ καπνῷ πυνηγρῷ ὑποβάλλεται· ὄξος ἐπὶ τῶν ὀνῶν δέχεται· καὶ ὀδελίσκιος πετυρακτωμένοις τοὺς μαστοῦς ὑποκαίεται· ξηρῷ τὰ ὠτα ἐκτέμνεται· τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς ἀποσύρεται· Σπρίσις ἐκδίδεται, καὶ τελευταῖον μαχαίρα κατακοπεῖς μεληδόν, τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρατίθῃσιν.

Ὁ δὲ γενναῖος Πρόβος νεύροις ὠμοῖς τύπτεται· αἰσθητοῖς πετυρακτωμένοις τοὺς πόδας κατακαίεται· ξύλῳ ἀναρτάται τὸν γόντον καὶ τὰς πλευρὰς πυρωθεῖσιν ὀδελίσκοις κατακαίεται, καὶ ἐτέρας σὺβλαῖς τὰς κνήμας διατέμνεται. Καὶ τελευταῖον, μαχαίρα καὶ αὐτὸς κατακοπεῖς, τὸ μακάριον τέλος ἀπνεύγατο.

Ἀνδρόνικος δὲ ὁ θεῖος ξύλῳ ἀναρτάται, καὶ αἰσθητοῖς ἐξέσι τὰς κνήμας χαρασσεται, καὶ τὰς πλευρὰς κατακεντάται· ἄλατι τὰς αἰτεῖλας ἀναταίβεται· τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ χεῖλη ἐκτέμνεται· καὶ σχεδὸν ὅλον τὸ σῶμα κατακοπεῖς μαχαίραις καὶ αὐτὸς, τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας Θεοῦ παρατίθῃσι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας καλλινίκης Μάρτυρος Δομνίνης.

Στίχ. Μελὴ Δομνίνα καίπερ ἐξαρθρουμένη,

Οὐκ ἦν ἀληθῆ πίστιν ἐξαρνουμένη.

Αὕτη ἠγωνίσαστο ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως καὶ παραστάσα Λυσία τῇ ἡγεμόνι, ἐν τῇ Ἀναζαροθέων πόλει, τύπτεται ἐν πρώτοις βουνεῦροις ὠμοῖς, καὶ σιδηρῶν πυρωθεῖσι τοὺς πόδας καταπλέγεται. Εἰς οὕτω θλάται ῥάβδοις, καὶ ἐξαρθροῦται τὰς ἀρμονίας· καὶ τῇ εἰρκτῇ ἀπορρίψαισα, τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρατίθῃσι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Παρθένου.

Η Ἁγία αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δελίου καὶ Οὐαλεριανοῦ, ἐκ πόλεως Ρώμης· ἦν δὲ μονάζουσα μετὰ ἐτέρων Παρθένων ἐν Μοναστηρίῳ τινί. Διαβληθεῖσα σὺν τῇ Ἠγεμόνι, καὶ παραστάσα ἔμπροσθεν αὐτοῦ μετὰ κλοιοῦ σιδηροῦ, τύπτεται εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ γυμνοῦται, καὶ ὑπὸ πυρὸς κατακαίεται, ἐπιβράνιουμένων ἐπάνω αὐτῆς πίστεως καὶ ἐλαίου καὶ Σεισάρης. Ἐῖτα κρεμάται ἐπὶ ξύ-

λου, καὶ τοὺς μαστοὺς τέμνεται, καὶ τοὺς ὀνυχας ἀνασπάται. Καὶ μετὰ ταῦτα, τὰς χεῖρας κόπτεται καὶ τοὺς πόδας· εἶτα τοὺς ὀσόντας ἐκρίζουται. Καὶ τελευταῖον τὸ διὰ ξίφους τέλος δέχεται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίας πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾨδὴ ζ΄. Θεοῦ συγκατάθεσιν.

Ωτῶν ἀφάίρεισιν, ὑπέστης γαίρων Τάραχε ἐνόηξες, ὡς εὐήκοος δοῦλος, τοῦ κλιναντός σοι οὐς εὐμενέστατον, καὶ τὰς εὐχάς σου πληρώσαντος, κράζοντος· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τεινόμενοι Μάρτυρες, καὶ ταῖς βασιάνοις κατακλιζόμενοι, σταθερὰ διανοίᾳ, τοῖς παρανόμοις ἀντικατέστητε· καὶ νικηφόροι γινόμενοι ψάλλετε· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ραντίσματι ἄγιοι, σεπτῶν αἱμάτων πλάνης τοὺς ἀνθρώπους, κατασέβασαντες δρόσον, ἡμῖν ἐνθένε βλύζετε χάριτος, καὶ ἰαμάτων προχέετε ναμάτα, τοῖς εὐφημοῦσιν ὑμῶν, τὴν μνήμην πάντοτε.

Θεοτοκίον.

Κενοῦται ἐν μήτρᾳ σου, πατρῶν κόλπον μὴ ἀφιστάμενος, ὁ πληρέστατος Λόγος, καὶ σὰρξ ὁράται, καὶ βροῦχος τίχεται· ὡ μελωδοῦμεν Παρθένη γηθόμενοι· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾨδὴ η΄. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Λελαμπρυσμένοι στίγμασι, καὶ ὠραίοι ἐν κάλλει, τῆς καλλοποιῦ μακάριοι ἀθλήσως, Κυρίῳ παρίστασθε, εσφανερόροι πάντοτε, αἰγίλως τῆς ἐκείθεν, πεμπομένης πλουσίας, πληροῦμενοι καὶ πόθῳ, μελωδοῦντες ἀπαύτως· Λαός ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εν ἐαυτῷ μαινόμενος, ὁ παράφορος τύραννος, ὡς νενικήμενος ταῖς ὑμῶν ἐνστάσεσι, τομὰς ἀποφαίνεται, Σανκτινῆθινα ξίφει ὑμᾶς, Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν μελωδοῦντας, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνοῦντες λαός, ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οὶ τῆς Τριάδος πρόμαχοι, οἱ καλλίνιοι Μάρτυρες, οἱ τῆς ἀθείας τὸν κρυμὸν σκεδάσαντες, τῇ Σέσμῃ τῆς πίστεως, τὰ τῶν πιστῶν προπύργια, ἀνθὴ τὰ τερονὰ, τοῦ νοποῦ Παραδείσου, λιμένες τῶν ἐν ζάλῃ, οἱ ἀκλόνητοι στύλοι, Ἀνδρόνικος καὶ Πρόβος, καὶ Τάραχος τιμάσθω.

Θεοτοκίον.

Σὺν Ἀσωμάτων τάξεσι, σὺν Μαρτύρων φρατεῦμασι, σὺν τοῖς Ἀποστόλοις, καὶ Προφήταις ἅπαντες, τὴν πάντων δεσπόζουσαν, τῶν ποιημάτων Δέσποιναν, ὡς τῶν Χερουβὶμ, ἀγιωτέραν καὶ μόνην, Θεοῦ ἀγνὴν Μητέρα, εὐσεβῶς ἀνυμνοῦμεν, Χριστὸν ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

Επταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς Θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐκέλευσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισσώτερας τούτους ἰδὼν, Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν, ἀνεθία, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾨδὴ θ΄. Ἐφρῖξε πᾶσα ἀκοή.

Παύσαν σώμασι φθοροῖς, ἀφθορίαν τοῖς ἀγάθῳ προσκτήσασθαι, οἱ γενναῖοι, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις ἐξωμοῦθήσασθαι, τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, λαβόντες ἀσάλευτον, Πρόβος καὶ Τάραχος, καὶ Ἀνδρόνικος Χριστοῦ οἱ Θεράποντες.

Ωφῆτε ἀνθρώπους πυρὶ, τῷ αὐτῷ μυστικῶς ἀναπτόμενοι, καὶ κατεφλέξετε, ὑλώδη πλάνην Μεγαλομαρτυρες· καὶ ἀναλάμπαντες ὡς φῶς, τὴν κτίσιν ἀνυμνεῖτε, καὶ περισσώξετε, ἐκ κινδύνων καὶ παθῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σήμερον ἄγχι ἐορτήν, ἐστησαν καὶ λαμπρὰν Σχολῆν χαρμόσυνον, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, τὴν Θεῖαν ταύτην ὑμῶν πανήγυριν· καὶ συναγέλλονται ὑμῖν, Προφῆται Ἀπόστολοι, καὶ πάντες Μάρτυρες, Ἀλλοφόροι νικηταὶ μεγάλων μοι.

Ηρῆθη πρὸς φωτεινῆ, Παραδείσου Ἀλλοφόροι σκηνώματα, περιβαλλόμενοι λαμπρὰν ἐσθῆτα, ἦν ἐξυφάνατε, πολυειδέσιν αἰκισμοῖς· καὶ Σρόνῳ παρίστασθε, τοῦ Παντοκράτορος, ὑπὲρ πάντων ἐκτενωῶς ἱκετεύοντες.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαι μου Σῶτερ ὁ τεχνεὺς, καὶ φυλάξας τὴν τεκνοῦσάν σε ἀφθορον, μετὰ τὴν κησιν, ὅταν καθίσῃς κρίναι τὰ ἔργα μου, τὰς ἀνομίας παρορῶν, καὶ τὰς ἀμαρτίας μου, ὡς ἀναμάρτητος, ἐλεήμων ὡς Θεός καὶ φιλάνθρωπος.

Ὁ Εἰρμός.

Εφρῖξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρροτον Θεοῦ συγκατάθεσιν· ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκόν· κατήλθε μέχρι καὶ σώματος, παρεντιχθεὶς ἀπὸ γαστροῦ, γεγόμενος ἄνθρωπος. Διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγάλυνωμεν.

Ἐξαποστολιαρίου. Τοῖς Μθηταῖς.

Πολυεἰδέεις οἱ Μάρτυρες, αἰκισμοὺς ἐνεγύντες, πολλῶν ἐπάθλων ἔτυχον, καὶ βραβείων τῆς νίκης, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος, Τάραχος ὁ Σείρακι, καὶ Ἡρόδος καὶ Ἀνδρόνικος, οἱ στεροὶ Ἀλλοθόροι, ὧν τὴν σεπτὴν, ἐκτελοῦντες μνήμην, τουτοῦ τιμῶμεν, ὑπὲρ ἡμῶν προσευχόμενος, τοῦ ρυσθῆναι πταισμάτων.

Θεοτοκίον.

Αμαρτιῶν πελάγει με, καὶ παθῶν ἐν τῇ ζῳῇ, διηνεκῶς ποντοῦμενον, τρόφισσον Θεοτόκε, τῇ παναγκῇ σου δυνάμει, καὶ διάσωσον τάχος, καὶ πρὸς λιμένα ἴθυνον, μετανοίας με ὅπως, ὁσολογῶ, σὸν Υἱόν, ὃν ἔτεκες ἀπόρρητος, καὶ σὲ τὴν Θεομήτορα, εὐλαδῶς μεγαλύνω.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Στρατευθέντες τῷ Χριστῷ, τὰ ἐπὶ γῆς τετρακάθεκα κατελίπετε· καὶ τὸν σταυρὸν ἐπισημῶν ὄραντες, διὰ βασιλέων πολυπλοκῶν αὐτῷ ἠκολούθησατε· καὶ ἐναντίον βασιλέων καὶ τυράννων πολλῶν, μὴ ἀνοησάμενοι αὐτὸν, ὑπ' Ἀγγέλων τὰ βραβεῖα τῆς νίκης ἐδέξασθε, τὰς κεφαλὰς ὑμῶν στεφάντες· πεπαρόρησασμένη τῇ φυγῇ, καὶ σαθρῶς εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν μέγαν εἰσεληλύθατε. Προῖδε, τὸ κλῆρον τῶν Μαρτύρων. Τάραχος, τῶν δαιμόνων ὀλοθρευτὰ, καὶ Ἀνδρόνικε, νίκη τῶν πιστῶν, παρόρησται ἔχοντες, τῷ Σωτῆρι τῶν ὄλων προσευχάσασθε, ὑπὲρ τῶν φυγῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Ἐδοκῶς σημείωσιν.

Τὸ γάδρον καὶ ἐκλυτον, Παρθενονήτορ μετὰ βάλαν, τῆς Φυχῆς μου ἀναμίχασαι, εἰς βῶσιν καὶ δύναμιν, τοῦ σφοδρῶ καὶ πόθῳ, ποιῆν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ, ὅπως ἐκφυγῶ, τὸ πῦρ τὸ ἀστεκτον, καὶ κλῆρον τὸν οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σοῦ ἀπολαύσωμι, εὐφρανόμενος πάντοτε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ρήνυται χειρογράφου, τὸ ἀπ' αἰῶνός νυχιεῖσός σου, τῆς πλουτῆς Πλυτέλεε, Ἀδάμ τοῦ κρατάτορος· καὶ ἡ ἄπασμένη, φύσις τῶν ἀνθρώπων, βασιεῖν αἵματος τοῦ σοῦ, καθαρίζεται ἀνακράσασα. Δόξα τῇ εὐπλάγχθῳ σου, δόξα τῇ Σεία σταυρώσει σου, Ἰησοῦ παντεδύναμι, ὁ Σωτῆρ τῶν Φυγῶν ἡμῶν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΓ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κάρπου καὶ Παπύλου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, φάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμια τῶν Ἁγίων γ'.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Καρπού, προσενήνοχος Θεῷ, τῇ διδασκαλίᾳ σου, τοὺς σεσησμένους αἰετίδης· σαυτὸν δὲ κάρποιμα, ἱερὸν προσήλας, μαρτυρίου αἵματι, παμμάκαρ φρονιμῆεις ἱερῆτα· διὸ ἱκέτευς, δωροῦσθαι ταῖς φυγαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸν νοῦν ἐπερσίσαντες Χριστῷ, ἀκλινεῖς ἐδείχθητε, ταῖς προσβολαῖς τῶν κολάσεων· οἰκτίεις αἵμασι, πλάνης τοὺς προμάχας, ἄρδην κατακλῆσαντες, καὶ ἔνδοξο Παράδεισον σπληνώσαντες· ἡ ἱερῆτα, ἱερεῖα ὡς ἀμύμητα, ὡς τῆς Σείας, ἀπ' ἐλοῦ βλαστήματα.

Πυρὸς δυνατωτέρου τὸν νοῦν, ἐξαρθέντες Κάρπε καὶ Παπύλε, νοητοὶ φωστῆρες, τὸ πῦρ ἀπέσβασατε, εἰδῶλον βδελυρῶν Σεία χάριτι, δόσῳ τῆς πίστεως, καὶ αἱμάτων ταῖς προσχύσεσι, τὸν Χριστῶνον, τρυφῆς ἐκλωρῶσασι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ως ἄξιός ἐν Σεόπταις, τοὺς οὐρανοὺς, σὺ εἶδες· Ὅσπερ ἀνεργημένους, καὶ τὸν Κύριον ἐν Ἐρόνῳ κατήμενον, καὶ Χερουβίμ καὶ Σεραφίμ περικύκλωσ αὐτοῦ· καὶ Χερουβίμ σου πάλιν ἡμεῖς φωτισθέντες, τὸ ἱερὸν σου ποίμνιον, Κάρπε βοᾶσαι· Αἰτήσαι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς φυγαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Τριήμερος ἀνίστης.

Τὴν πᾶσαν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀνατιθῆμι· μὴ παρίδης, ἀλλὰ σπεύδσον ἀγαθῇ, ρυσθῆναι με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνοχλοῦντων, καὶ καθ' ἐκείστων πολεμούντων με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Παρίστασο τῷ ξυλῷ ποτὲ, καιρῷ τῷ τῆς σταυρώσεως, ἡ Παρθένος, σὺν παρθένῳ Μθητῇ, καὶ κλαιούσα εἶσα· Οἱ μοι, πᾶς πάσχεις πάντων, Χριστέ ὑπάρχων ἡ ἀπάθεια;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὐ ἢ Ἀχορστικίς·

Κάρφω τὸν αἶνον σὺν Παπύλῳ προσφέρω.

Ποίημα Θεοσανούς (').

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἡσίρῳ.

Καταυρασθῆναι τῆ ἀγίῃ τῆς σῆς Χριστέ, ἀνόρχου Θεότατος, τὴν ζῳώδη μου ψυχὴν, καὶ δοθῆναι λόγον μοι αὐτῷ, τοῦ ἀξίως τοὺς σοφοὺς ὑμῆσαι Μάρτυρας.

Ἀπαρνησάμενοι πᾶσαν τὴν γεραίρην, Ἀληθαι ἀπόλαυσι, ἐπετρώσατε ὑμῶν, τὸν νοῦν πρὸς οὐράνιον ὁδόν, δι' ἀσκήσεως τὸ πρῖν, καὶ νῦν δι' αἵματός.

Ῥαδίως ἤχητε πάντα πρὸς πειρασμὸν, ὑποστῆναι πάνσοφοι, δυναστεία Δεϊκῆ, δι' ἧς καὶ τὴν ἀπασαν ἰσχύν, τῶν ἐχθρῶν καταβαλόντες κλέος ἤρασθε. Θεοτοκίον.

Ἠλικιωθέντα τὸ πρῖν με τῆ συμβουλή, τοῦ δολίου ὄψεως, ὀλωλότα ὁ Θεός, καθορᾶν μὴ φέρων με ἐν σοί, κατοικήσας τῆ σεμνῆ ἐκαιοποίησεν.

Ὠδὴ γ'. Ὦχι ἔστιν Ἄγιος ὡς σὺ.

Ὡς τὸ τοῦ Κτίστου ἀληθῶς, κατ' εἰκόνα τηροῦντες, οὐκ ἐκάμψατε γόνυ, ἀντιθέοις τῶν ἐθνῶν, σεβάσασιν· ἀλλ' εὐχῆ, ἀκητήτω, ταῦτα κατεστρέψατε.

Τῆ ὀυσεσβί τοῦ δικαστοῦ, οἱ γενναῖοι προστάξει, αἰσθητῶς γυμνωθέντες, ἐνεδυσαντο Χριστόν· δι' ὃν καὶ ὡσπερ κροί, πεδθθέντες, ἤγοντο ἀλύσειν.

Ὡρῶν τὸ ἀτρεπτον ὑμῶν, πρὸς αὐτόν τῆς ἐλπίδος, ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐν νυκτὶ ἀγγελικαῖς, ἐπιστασιαῖς Σαρρέθιν, ἐν βασιάνοις, ἐνδοχοὶ προτρέπεται. Θεοτοκίον.

Νοσοῦσαν Δεσποῖνα δεινῶς, τὴν ψυχὴν με τῷ πλήθει, τῶν πολλῶν με πταισμάτων, Θεραπεύσασα Σερμῆ, πρεσβεία σε πρὸς Θεόν, καὶ τὰ πάθη, ἴσασαι τοῦ σώματος.

Ὁ Εἰρμός.

Ὦχι ἔστιν Ἄγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν

(') Σημειώται, ὅτι ἢ ἐν τῷ Χειρῳγράφῳ Ἀποκρυφίου τοῦ Ἁγίου τούτου ἔστιν ἑτέρα, καὶ μὴν Προσευχή πρὸς τὸ Ὁ γενναῖον· Ὁ Μάρτυρον· ὁ δὲ Κανὼν πρὸς τὸ, Σὺ ἢ τροπαιόχους ὀξεία· ποίημα μὲν τοῦ Ἰωάνη, ὅθεν δι' Ἀχορστικῆς ταυτην· Κάρφου τε καὶ Παπύλου ὄμασι στίχοι. Ὅτι ἕως Κοιτίου ὑπάρχει ἐκεῖ, οὐ· Ἐξαιρητικῶν, εἰμὶ μόνον ἐν τῷ Ἐσπερινῷ τῷ αὐτῷ Δεσποτικῶν.

σου ἀγαθῆ, καὶ στερεότητος αὐτοῦ, ἐν τῇ πέτρα, τῆς ὀμολογίας σου.

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Ὅτε τὰς παρατάξεις, τῶν ἀλέων Ἄλλοφοροὶ πανεύφημοι· καὶ ἀφθαρσίας τὸ στέφος ἐδέξασθε, Μαρτυρικῶν διανύσαντες διαύλον. Κάρφει, Παπύλει, Χριστῶν τὸν Θεὸν αἰτήσασθε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεία γέγονας σπικὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγε Παρθενομήτορ, τῆ καθαρότητι Ἀγγέλου· ὑπεράστα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γόνυ γενόμενον, δευρωμένον σαρκὸς πλημμελήματι, ἀπικαίῃ σου, πρεσβείῳ σου ἐνέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡμίαντος αἵματός τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτορ, ἐν τῷ Σταυρῷ Θεασαμένη κοσμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνοδίως βλαφήσαντα, μητροπροπύς θρηνηθούσα ἐκραύγαζεν· Οἱ μοι ἔτενον μοῦ· πῶς πάσχεις ἔτελων ρύσασθαι, παθῶν τῆς αἰτίας τὸν ἄνθρωπον.

Ὠδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ἀρίστην ἐνδοχοί, Θεῷ προσήζατε, Ἄλλοφοροὶ θυσιῶν τὸν εὐκλεῆ, πίστει Ἄγαθοῦ, ἀποκρουσάμενοι ἐχθροῦ, τὴν ἀπάτην ἀγαπήσει Χριστοῦ.

Ὡ τοῦ ὄψεως, μανείας ὀύρανος, δεσμευθῆναι σε φήσας καὶ τὰς πλευράς, Κάρφει καταβάσθαι, αὐθις δὲ φλέγῃσι πυρὶ, τὸ στερόν σου οὐ διέλυσε.

Νυμφῶνα Παπύλει, ἐπιποθήσας ἰδεῖν, τοῦ Δεσπότη πρὸς ὑψὸς ἀναρτηθείς, ἐξίσθαι οὐ δέδοικας, οὐδ' ἀπειλοῦντος τοῦ πυρός, ὑπεχώρησας Θεσπέσι. Θεοτοκίον.

Ὅρῶν ἐκ σπλάγγων σου, Θεὸν ἐρχόμενον, Ὁ Ἄδάμ ὡς ἐν ζῳφῷ τῶν τῶν παθῶν, Δεσποῖνα ἐβόα σοι· Σὴ μεσιτεία τῶν δεινῶν, τοῦ θανάτου με ἐξάσπασον.

Ὠδὴ ε'. Τῷ Θεῷ φέγγει σου ἀγαθῆ.

Νηπίων ὡσπερ τῶν ἀσεβῶν, βέλη τὰς τῶν λίθων βολίδας, δέσμοις ὧν σὺ θελόγμαι, Παπύλει τρισμάκαρ, ἐνδεδωμένους σπολήν, τῆς πίστεως τὴν ὄντως ἀκαταμάχητον.

Νεκρὸς γεννηταῖ ὁ ἐχθρός, ἐν τῇ καρτερίᾳ σου μάκαρ, καὶ σταθηρῶ γεννηιδότη· κράτος γὰρ Θεοῦ, περιεβαλοῦ σφῶς, δι' οὐ διττοῦς πολέμου Κάρφει ἐνίκησας.

Στόματα Σηρών ὡς Δανιήλ, Μάρτυρες ἐφράζετε ὅλους, ἐνθίοις Κάρπε καὶ Πάυλε· ταύτους δὲ κηρύττει, Θεοῦ ὑπάρχειν ὑμᾶς, γενναίους Ἀθλοφόρους, πίστει ἐδείξατε.

Θεοτοκίον.

Υἰὸν Θεοῦ τὸν Ἐμμανουήλ, τίθειν Παῖτα· σὲ μόνον, προανεφώνει λαοῦντε, τὸν δι' εὐσπλαγγίαν καταξιώσαντα, ἡμῖν ὁμοιωθῆναι, καὶ ἀπαλλάξει φθορᾶς.

Ὠδὴ 5^η. Τοῦ βίου τὴν Σάλασσαν.

Νευροῦμενοι Πνεύματι, καὶ τὴν ὁρσὴν παρ' αὐτοῦ, δεχομένοι ἀήττητοι, ἐμβληθέντες ἀσθεῖα, ἐκκαστική, οὐδὲν ἐπὶ ἐλέγητες, ἀλλὰ ταύτην ὡς λίθους ἀπειργάσασθε.

Νάμασι κατ' ὁρσέουσας, διδαγμάτων τὰς φυγάς, τῶν εὐσεβῶν αἰδίμων· καὶ διὰ τοῦτο ἀφλονοῖ ὁ Χριστὸς, πηγὴν σε ἀνείδειξ, τῶν θαυμάτων ἐν κόσμῳ πανοἰδῖμοις.

Προθύμως ἀνέραζον, ὡς ἐκ στόματος ἐνός, οἱ Ἀθλοφόροι Κύριε· οὐ λιμός σουδ' ἑλίφισ οὐδ' ἀνωγμός, τῆς σῆς ἡμᾶς Δέσποτα, δυναθῆ ἔκχωρισαι ἀγαπήσεως.

Θεοτοκίον.

Ασὴμ τὸν προπάτορα, γυναικία συμβαλή, πάλαι ἐν ἐθανάτωσε· νῦν δὲ Θεός ἐν μήτρα σου γωρηθῆς, ἐξώσσε Δέσποινα, καὶ υἰὸν φωτὸς αὐτῆς ἀπειργάσατο.

Ὁ Εἰρμός.

- **Τ**οῦ βίου τὴν Σάλασσαν, ὑφομένην κα-
- **Σ**ορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι,
- **τῷ** εὐδοίᾳ λιμένι σου προσορμαίνω, βῶσ' σοι·
- **Ἀνάγαγε**, ἐκ φθορᾶς τῆν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον. Ήχος δ'. Ὁ ὑψώθεις.

Ὡς Σπασαρόν πολυτέλῃ ὁ Δεσπότης, καὶ κρήνην βρῦνσαν κρούνοὺς ἰαμάτων, τοῖς ἐπὶ ἡγῆς παρίσχετο τὰ λειψάνα ὑμῶν νόσους μὲν καθαιρούντα, πλῆθιμάτων ποικίλων· χάριν δὲ βραβεύοντα, ταῖς φυγάς ἀενάως· διὸ συφάνων· Κάρπε τὴν ὑμῶν, Παύλου πόθω, τελοῦμεν πανήγυριν.

Ὁ Οἶκος.

Η προαιώνιος Θεοῦ Σοφία τε καὶ Λόγος, νοός μου τὴν ὁμίχλην ἀπέλασον, καὶ διόδου λόγου σοφίας ὡς Θεός, τοὺς μισητομένους δια πόθον ὀλιγῶς, τὰ θεῖά σου παθήματα ἀνυμνήσαι προθύμως, ὡς ὑπὸ σοῦ, Δέσποτα τῶν ὅλων, ἐπαξίως τῶν αγίων ταῦ· ἀμειβῆς ἀπολυφωμένους. Ἐνταῦθα γὰρ Πιστῶν οἱ δῆμοι, κυκλοῦντες τῶν λειψάνων τὴν σορῶν, τὴν εὐεξίαν δρέπονται αἰεὶ συμφώνως ἐπιτελοῦντες, Παύλε, Κάρπε, ὑμῶν τὴν πανήγυριν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΓ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κάρπου, Παύλου, Ἀγαθοδώρου, καὶ Ἀγαθονίκης.

Στίχοι.

Κάρπη, Παύλω, τοῖς Θεοῦ καρποῖς δύο, Πᾶς πύλων τμηθῆσιν ἡνώγειν πόλου.

Ἀγαθοδωρον δωρεῶν πληθὺς μένει, Πρὸς πληθὺν ἀλήτηντα δεινῶν μαστίγων.

Οὐκ ἐμποδῶν σοι, Μάρτυς Ἀγαθονίκη, Τὸ Σῆλυ πρὸς τὸ θεῖον ἐκ ζήφους τέλος.

Κάρπον σὺν Παύλῳ δεκάτῃ τρίτῃ ἔκτανε χαλκός.

Ὅντοι οἱ Ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες ὑπῆρχον ἐπὶ Δεσίου βασιλέως, καὶ Οὐαλεριανῷ Ἀντυπάτῃ Ἀσίας, ἰατροὶ τὴν τέχνην ἂν ὁ μὲν Ἅγιος Κάρπος Ἐπίσκοπος ἦν θαυατείρων, ὁ δὲ Παύλος Διάκονος, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κάρπου χειροτονηθείς. Κρατηθέντες οὖν παρὰ τοῦ Ἀρχόντος, καὶ ἐρωτηθέντες, ὁμολόγησαν ἐνώπιον πάντων τὸ ὄνομα τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ· καὶ ἀναγκασθέντες εἶσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθέντες, προσεδέθησαν ἵπποις, καὶ περιεπάτου ἐμπροσθεν τοῦ ἄρματος, συρόμενοι πρὸς τὰς Σάρδεας· καὶ κρημασθέντες ἐπὶ ξύλου, ζέονται. Τότε καὶ ὁ Ἅγιος Ἀγαθόδωρος, δοῦλος ἂν τῶν Ἁγίων, καὶ ἀκολουθῶν αὐτοῖς, θεῖου Ἀγγέλου ἐνισχύσαντος, καὶ αὐτοῦ τὸν Χριστὸν ὁμολόγησε· καὶ κρημασθεὶς, ῥάβδοις τύπεται σφοδρῶς· καὶ οὕτω τυπόμενος, τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο.

Ὁ δὲ Ἅγιος Κάρπος κρημασμένος ὑπεειδίασε· καὶ ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ Ἀρχόντος, τίνας χάριν, ὦ Κάρπε, ἐμειδίασας; εἶπεν· Ὅτι εἶδον τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου μου, καὶ ἐχάρην. Ὁ δὲ Πάυλος δεσμεῖται πάλαι τέσσαρσι, καὶ εἰς ὕψος αἶρεται, καὶ λίθοις βάλλεται, ἀβλαβῆς ἐκ πάντων διαμείνας.

Μετὰ ταῦτα, ἀγθέντες οἱ Ἅγιοι ἅμα, ὑπτιοὶ ἐπὶ τριβόλοις σύρονται, τυπόμενοι ἀνωθεν, καὶ Σηροῖς βορᾷ ριπτόμενοι· καὶ λέων τότε ἀνθρωπίνῃ φωνῇ φθηγόμενος καὶ ἀρσόμενος, διεγῶλε τοὺς διακόντας τῆς τοιαύτης ἀσότητος. Οἱ δὲ, βύσαντες τὰ ὦτα, καὶ κρηπίσιν αὐτοὺς σιδηραῖς καθηλώσαντες, ἐν τῇ κρημνῇ ἐναπερόψαν· ἔβλα καὶ ἡ τοῦ Ἁγίου Παύλου ἀδελφῆ Ἀγαθονίκη εὐξαμένη, συνεσιήθην αὐ-

τοῖς. Ἐπει δὲ τὸ πῦρ, καταρράχεντος ὑστερῶς,
ἐσέσθη, καὶ οἱ Ἅγιοι ἀφλεκτοὶ καὶ ἀβλαβεῖς
διέμειναν, ἕξει τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Φλωρεντίου.

Στίχ. Ὁ Θάσος οἶον Μάρτυρος Φλωρεντίου,
Πρὸς τὴν φλόγα τρέχοντος, ὥσπερ πρὸς
ἄρσενον.

Ο Ἅγιος Μάρτυς Φλωρεντίος ὑπῆρχεν ἐκ
πόλεως Θεσσαλονίκης· Χριστιανὸς δὲ ὢν,
καὶ ζηλωτὴς τοῦ καλοῦ, ὑβρίζε καὶ διέβαλλεν
ἐπὶ πάντων τοὺς Θεοὺς τῶν Ἑλλήνων, ἐπεστή-
ριζε δὲ τοὺς Χριστιανούς τῇ πρὸς Χριστὸν πίσει,
καὶ παντοίως ὠδήγει πρὸς τὴν τῶν Δεῖων αὐ-
τοῦ ἐντολῶν ἐσθλασίαν. Οὕτως δὲ ποιῶν, ἐκρα-
τήθη παρὰ τοῦ τῆς χώρας Ἡγεμόνος καὶ ἐρω-
τήσεις, τὸν μὲν Χριστὸν παρρησιαί ὠμολόγησεν
ἐνώπιον πάντων, ὅσα Θεοὺν προαιώνιον καὶ
Ποιητὴν τοῦ παντός· τοὺς δὲ τῶν Ἑλλήνων
Θεοὺς, ἕξλα, λίθους, χρυσοὺς, ἄργυρον, χαλ-
κὸν, σίδηρον, εἰδῶλα ἀψυχα καὶ ἀνάστητα.
Καὶ ταῦτα εἰπὼν, τύπτεται σφοδρῶς· εἶτα
κρεμάται ἐπὶ ξύλου, καὶ ζέσται· καὶ πυρὰς
ἀναφθεῖσις μεγάλης, ἐμβάλλεται ἐν αὐτῇ,
χαίρων καὶ προσευχόμενος ἐν αὐτῇ· καὶ εὐ-
χαριστῶν τῷ Θεῷ, ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Διοσκόρου.

Στίχ. Τιμηθεὶς ὁ Διοσκόρος αἰσχύνει Δία,
Τὸν μὴ λαβόντα φυγαπολείας κόρον.

Οὗτος ἠλλήσεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλη-
τιανῶν, γένος μὲν ἑλλαν τῶν Σικλοπολι-
τῶν, τῆς δοκουσῆς δὲ κατὰ τὰς πόλεις τῶν βε-
λευτῶν ἀξίας ἐπειλημμένος. Οὗτος, ἠγησάμε-
νος τὰ τοῦ βίαι πάντα ὡς σκῆδαλα, ἵνα Χριστὸν
κεροήσῃ μόνον, παρρησιαίεται καὶ παραστάς
Λουκιανῶ τῷ Ἀρχιεπί, καὶ τοῦτο καταδρον-
τήσας, μάλλον δὲ καταγέλασας, εἰς οὐδὲν ἦν
τι δέμενος τὰς αὐτοῦ ἀπειλάς τε καὶ Σωπείας.
Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος καὶ πῦρ αὐτῷ προσέηκε, καὶ
στρεβλωτήρια, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν βατάνων εἶδη
περιενόει, καὶ πάντα ὑπῆρχον εἰς οὐδὲν καὶ ἀ-
νεργάτα, ἕξει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκτέμνει.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
μῶν Νικήτα Πατρικίου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Θλίψεως ὑποστάς Εἰκόνας Δεῖων χάριν,
Χαίρει χαρὰν Νικήτας, οἶαν οἱ Νόες.

Οὗτος γεννάται ἐν τῇ Παφλαγγόνων χώρᾳ
παρὰ εὐσεβῶν καὶ φιλοθεῶν γονέων·

φασὶ δὲ αὐτὸν ἀπόγονον εἶναι Θεοδώρου τῆς
Βασιλείσσης. Ἐκθῶνεις δὲ εἰς διδασκαλίας καὶ
παιδεύσεις, ἐν τῇ Βασιλευσίᾳ εἰσῆλθε, δε-
καεπτά χρόνων ὑπάρχων. Εἰρήνης δὲ τότε τὰ
σκῆπτρα τῆς βασιλείας κρατούσης, καὶ τὸν
καὶ ἀναμαθούσης ἐνούσῃον εἶναι, ὡς παρὰ
τῶν γονέων εἰνούσθηεντα, ἀνελάβετο· καὶ οἱ
ὀλίγοι, πρῶτος ἐν τοῖς οἰκείοις πάντων γίνε-
ται· καὶ φθάσας τὸ τῶν Πατρικίων ἀξίωμα,
στρατηγὸς Σικελίας προβάλλεται.

Ἐκτοτε οὖν καλῶς καὶ θεαρέτως βιώσας,
καὶ βουλόμενος ἀποκαρῆναι, οὐ συνεχωρεῖτο
παρὰ τῶν κρατουτῶν, τοῦ τε Νικηφόρου, καὶ
τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Σταυρακίου. Ὑστερον δὲ, κρα-
τήσας τῆς βασιλείας· ὁ Μιχαὴλ, μόλις οὗτος
παρακληθεὶς κατένευσε, Μοναχὸν μὲν γενέ-
σθαι, τῆς πόλεως δὲ μὴ ἐξέλθιν. Ἄλλ' εἰς τὴν
λεγομένην χρυσὴν Πύλιν δούς αὐτῷ Μονῆν τὴν
λεγομένην Χρυσοσύκηνην, ἐν ταύτῃ προσμένει
ἐκέλευσε. Πρωτόκτονα δὲ χρόνων ἦν, καθ' ὃν
καιρὸν ἀποκαρεῖς, τὸ μοναχικὸν ἐνεδύσατο
σχῆμα. Ἐν ταύτῃ τῇ Μονῇ οἰήγεν ἄχρι τῆς
βασιλείας Λέοντος τοῦ Εἰκονομάχου.

Ὡς δὲ εἶδρα τὰ κατὰ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων
γινόμενα, ἐξέλιθον τῆς πόλεως, εἰς προάστειον
ἀπέλθον· ὁ αὐτὸς ἐν τῇ Μονῇ ἐδαρῆσατο, καὶ
συγκατεμίξεν ἐαυτὸν τοῖς ἐσχάτοις Ἀδελφοῖς,
συνεσθίαν καὶ συγκοπιῶν αὐτοῖς. Ἐπει δὲ τι-
νες διαβολεῖς, τῷ Θεομάχῳ χαριζόμενοι, προσ-
ῆγγεῖλαν Εἰκόνα κειτῆσθαι τοῦτο τοῦ Σωτή-
ρος, ἦν ἐκ πίστεως ἀπὸ Ῥώμης ἔλαβεν, ἀπε-
στάλη τῶν τῆς τάξεως αὐτοῦ τις, λόγιος οὐκ
ἀνεμμένος, ἀλλὰ καὶ ἀπειλαῖς ἐκφοβῶν, καὶ
ἀπαιτῶν δοθῆναι οἱ τὴν σεβασμίαν Εἰκόνα.
Ὡς δ' οὐκ εἶχε τοῦτο καταπεθῆ, ὀφέποτε ἀ-
ποκρινάμενον· Ὡς οὐκ ἐμὴ αὐτῆ ἡ σεβασμία
Εἰκῶν, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῖς ἱεροῖς τῆς
Ἐκκλησίας ἀφορισμένην κειμηλίαν· ἀρπάσας
ἐκεῖνος ἕτερον Ἀδελφόν, ἐπὶ τὸ δειχθῆναι αὐ-
τῷ τὸ ζητούμενον, εἰσῆλθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ·
καὶ λαβὼν τὴν σεβασμίαν Εἰκόνα, ὡς μυσὸς τι
ἔρριψεν ἀτίμως ἐν τῷ βεριδάριῳ αὐτοῦ (*).
Ὁ δὲ Ἅγιος τοῦτο ἰδὼν, ἐκ βάθους ἐστῆνάκει,
ἀρχὴν πειρασμῶν τοῦτο λογισάμενος. Ἐπει
δὲ ἀποχωρεῖν ἐμελλον ὁ ἀποσταλεῖς, ἐξῆσφα-

(*) Τὸ Βεριδάριον, ἢ ῥόδοτον ἱσως Βεριδάριον, γινέ-
ται ὑποκατατικῶς πρὸς καταρτίσιν, γινόμενον ἀπὸ τοῦ Βηρίδου,
ὅπερ ὁλοκὸ εἶδος ὑπόκωκτου, ὃ καλεῖται ἐκβάδας λέγεται, κατὰ τὸν
Βαρίον, ἢ τὰ τομριτὰ τσουραπία καλούμενα ἀπὸ σιαγῆται.

λίσατο, μισῶς τὸν Ἅγιον ἐξέρχεσθαι τῶν ἐκείσε.

Θεοφίλου δὲ μετὰ ταῦτα τὴν βασιλείαν κατασχόντος, ἐτέρου Θεμαγίου, καὶ τούτου τὰ κατὰ τῶν Ἁγίων Εἰκόνας οὐκ ἀμελῶς μετερχομένου, ἀπετάλλει καὶ πρὸς τὸν Ὅσιον Θεοδόσιόν τις, οὕτως εἰρηκῶς ἐνώπιον τῶν παρευρεθέντων· Ὁ Βασιλεὺς κελύει σοι δι' ἐμοῦ, ἢ τῷ Πατριάρχῃ Ἀντωνίῳ κωνωνῆσαι, καὶ ταῖς Εἰκόσι μὴ προσκυνεῖν, ἢ τῇ αὐτῇ ὥρᾳ ἐξορισθῆναι τῶν ἁδῆ. Καὶ ὁ Ἅγιος· Ἐγὼ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου Εἰκόνα οὐ παύσομαι ἀεὶ προσκυνῶν, ἀν' ἡμῖς ἀπαρέσκησθε. Τὸν δὲ Ἀντωνίου, εἴπερ ἐν τῇ καθεστῆκυίᾳ εἰμι, οὐκ ὀνομάσω Πατριάρχῃν, ἀλλὰ μοιχόν. Λοιπὸν ἐξόριζε, σπάττε, ποιεῖ ὁ βουλεῖ. Καὶ εὐθὺς ἐξώρισαν αὐτὸν ἐκεῖθεν. Ὁ δὲ Ἅγιος, τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, λαβὼν μετ' αὐτοῦ τρεῖς Ἀδελφοί, εἰς ἕτερον εἰσῆλθε προάγειον ἀγχοῦ που κείμενον· καὶ διαβιβάσας ἐκίεσε τὴν ἁγίαν Τεσσαρακιστὴν ἄχρι τῆς Πεντηκστῆς, καταλαμβάνει τὸ Παντελεῖον.

Ἐπει δὲ δόγμα ἐξέστη, μὴ ὑποδέχεσθαι τοὺς φεύγοντας Χριστιανούς, στενοχωρηθεὶς ὁ Ἅγιος πρὸς Ἐριθόλον ὑπέστρεφεν. Ὡς δὲ καὶ ἐκίεσε διὰ τὴν τῶν Ἀγαρηνῶν ἐφοδὸν ἐδυοχέρανεν, ἤλθε πρὸς αὐτὸν τις Νικόλαος, προσγενοὺς ὦν αὐτῷ, λέγων, οὐ μικρὰν εὐσπῆσιν ἀνάπαυσιν, εἴπερ ἀφικέσθαι βεβλήθῃ πρὸς τὸ παρ' αὐτῷ οὐ προύπτερον, Ζουλουσαν οὕτω καλοῦμενον· καὶ ἐκίεσε παρεγένετο. Ἀλλὰ μετὰ χρόνον τινα, μῆνυμα γέγονεν αὐτῷ, ἢ κωνωνῆσαι, ἢ μετανάστην γενέσθαι.

Μεταβὰς οὖν ἐκεῖθεν, ἀρρίκτο πρὸς Κατισίαν· καὶ τοπίον μικρὸν ἐσῶν, ἐξωνήτατο τοῦτο, καὶ εἰς ὄνομα τῶν Ἀσωμάτων δευμάμενος Νεάν, χρόνους ἐκόνους μετὰ τῶν συνόντων αὐτῷ Ἀδελφῶν καλῶς καὶ Θεαρέστως διαβιβάσας ἐν αὐτῷ, τελευταῖον εἰς τὸ παρὰ τὴν Θάλασσαν ἀρρίκτο Μοναστήριον· ἐν ᾧ καὶ τοὺς Μοναχοὺς καταγῆσας, καὶ ἐπευξάμενος, τὴν ἑαυτοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημίαν προγνοὺς ἐξεδήμησε, πολλὰ καὶ ζῶν καὶ μετὰ θανάτου θαύματα πεποιτικῶς, περὶ τὰ ἔβδομηκοντα πέντε ἔτη γεγονώς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βενιαμίν τοῦ Διακόνου.

Ερωρᾶνθ, βασιλέως Περσῶν, ὁ Βενιαμίν,

Δαίμονος ὦν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, καὶ πολλοὺς Πέρσας καὶ Ἑλλήνας μεταβαλὼν πρὸς Θεογνωσίαν, ὡς κακοποιὸς διεβλήθη· διὸ καὶ τυρβῆσι, ἐμβάλλεται τῇ εἰρηκῇ. Δύο δὲ ἐνιαυτῶν παραδραμόντων αὐτῷ ἐν τῇ φυλακῇ, πρέσβυς Ῥωμαίων ἀρικήμενος πρὸς τὸν βασιλέα Περσῶν, μαθὼν περὶ τούτου, τὸν βασιλέα ἠτήσατο, ἀφῆθῆναι τὸν Βενιαμίν. Ὁ δὲ βασιλεὺς, εἰ βουλοῖτο ἀποσχέσθαι, ἔφησε, τοῦ διδάσκειν τοὺς Μάγους τὸν Χριστιανισμόν. Καὶ ὁ Πρέσβυς, Φυλάττειν ἐξάπαντος τὰ προσεταγμένα, ὡς βασιλεὺς, ἀναγκάσει, ἀπεκρίνατο.

Ὁ δὲ Βενιαμίν, ὡς τῶν τοῦ πρέσβου ἠχρησάτο παρανέσεων, Ἀδύνατον, ἔφησε, μὴ μεταδοῦναι με τοῦ φωτός, οὐ μετελάσκω. Ὁσπερ γὰρ τοῦτο ἀξίον τιμωρίας, ἢ τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων διδασκαλία περὶ τοῦ κατακρύφτου τοῦ τάλαντου σαφῶς ἡμῖν παριστᾷ. Ἀλλὰ τούτων μὲν οὐδὲν τηρεῖται γυνοὺς ὁ βασιλεὺς, ἐκέλευσε αὐτῶν τῶν δευτῶν ἀφῆθῆναι· ἐκεῖνος δὲ πάλιν τὰ συνήθη ὁρῶν διετέλει. Οἱς χαλεπήνας ὁ βασιλεὺς, εἰκοσι καλάμους ὀξύνας, τοῖς τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἐνεπέξεν ὄνυξιν. Ἐπει δὲ ἑώρα ὡς παίγνιον τῆς τιμωρίας ἠγούμενον, ἕτερον καλάμον ὀξύνας, ἐνέβαλε τῷ παιδογόνῳ τούτου μορίῳ, καὶ τοῦτο συνεχῶς εἰσάγων τε καὶ ἐξάγων, ἀφορητοῦς ἀλγηδόνας τῷ Ἁγίῳ εἰργάζετο. Μετὰ δὲ τὴν τιμωρίαν ταύτην ὁ Θηριώδης καὶ ἀπάνθρωπος ἐκεῖνος, ῥάβδον παχεῖαν ὄζους ἔχουσαν πανταγῶθεν, εἰσώσθηται διὰ τῆς ἔδρας τοῦτο ἐκέλευσε· καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρεθέτο ὁ γενναῖος ἀγωνιστής.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀντιγόνου, διὰ πυρός τελειωθέντος.

Στίχ. Θενηξομαι σοι τῆς ἐκεῖθεν, Χριστέ μου,

Τὴν ἁδῆ καθῶν Ἀντίγονος προκρίνων.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ. Δροσκόλον μὲν.

Ποδῶν Μάρτυρες καθήλωσιν ὑπέφησε, κρηπίσι πανσεβάσμοι, πορευόμενοι ἐν ὁδῷ καὶ ἄγοντες Θεῷ, καὶ κέντρα συντρίφαντες ἄς γούν, τῆς ἀσεβείας εὐσεβῆ, πίστιν ἰδρύσατε.

Υπὲρ ἡλίου ἀβλοῦντες ἀνελάμψατε, Μάρτυρες ἀξιάγαστοι· καὶ τῆς πλάνης δὲ τῶν ἐδώλων, ἅπασαν ἀχλὺν, σαφῶς ἐδιώξατε πιστοῖς, Θεογνωσίας φατισμόν, ἀεὶ δαρούμενοι.

Λαβροτάτην φλόγα μέλλεσαν ανάπτεσθαι, τοῦ ταύτη ἐμβληθῆναι ὑμᾶς, ἡ πανόλβιος καθορώσα ἐκράζε Χριστῷ· Χοροῦ μὴ φερήσης με τῶν σῶν, Ἀγαθονική Ἀθλητῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον.

Ως ἀκένωτον πηγὴν σε πάντων Δέσποινα, κατέχομεν οἱ δοῦλοι σου καὶ βοήθειαν, καὶ στερόν οὐχ ὕψωμα ἀγνή, καὶ τεῖχος καὶ σκέπη ἀγαθὴν· μὴ στερηθῆμεν αἰεὶ, σὺς ἀντιλήψεις.

Ὠδὴ η΄. Ἐκ φλογός τοῖς Ὅσιος.

Πυρὶ παραδοθέντας Κάρπον καὶ Πάπυλον, καθορώσα ἡ Μάρτυς Ἀγαθονική Σερμῶς, πόθῳ πρὸς αὐτοὺς, συνεισήλεε χορευούσα, οἱ καὶ τὴν Τριάδα, τυποῦντες ἐφρουροῦντο.

Ρῆσιν τὴν τοῦ Δεσπότου ἀναλαβόντες σοφοί, ὑπὲρ τῶν ἀναιούτων καθικτετεύθη ὄθεν καὶ ὑμεῖς, ἐκτμηθέντες τὰς κάρας ἰμοῦ, ἐν χερσὶ Κυρίου, παρέθεσθε τὸ πνεῦμα.

Οὐ κρνοὶ τῶν αἱμάτων ὑμῶν πανεύφημοι, ῥαντισμός τε καὶ ἄκος ἡμῶν γεγενῆσιν· καὶ εἰδωλικὴν, πλάνην κατελώθηρεσαν, Θεοῦ τῶν ἀπάντων, γνησίως κηρυχθέντος.

Θεοτοκίον.

Συμπαθὴς Θεοτόκε τὸν εὐσυμπάθητον, ἡ τεκοῦσα Σωτῆρα ἴδε τὴν κάκωσιν, καὶ τὸν στεναγμὸν, τοῦ λαοῦ σε, καὶ τάχυνον τοῦ παρακαλέσαι, ἡμᾶς οἰκτιρηθῆναι.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**κ φλογός τοῖς Ὅσιος δρόσον ἐπήγασας, καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας· ἀπαντα γὰρ ὄρας, Χριστὲ μόνῳ τῷ βούλεσθαι.
• Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ΄. Θεὸν ἀνθρώποις ἴδεῖν.

Φωτὶ τῷ Ζεῖῳ νῦν πλησιάζοντες, προσθευτικάς, ἀγαγῆς τὴν Ἐκκλησίαν φωτίζετ· τὴν ἑσχατισμένην ἐξ ἀρμῆας δεινῆς, δόξαν Εἰκονομάχων, ἀποδιδῶντες, καὶ τῇ Ὀρθοδόξῳ πρὸς Θεὸν Πίστει στηριζάντες.

Εχθρῶν δαιμόνων στήνθ διώκετε, καὶ πειρασμῶν, ἡμᾶς ἀπολυτροῦσθε μακάριοι, μαλακίας πάσης τε καὶ νοσήματος, τοὺς ὑμῶν τῷ τεμένει, πίστει προστρέχοντας, νεύσει ἀπαλλάττετε Θεοῦ, Κάρπε καὶ Πάπυλε.

Ρῶν δακρυῶν με μὴ ἀπόσπασθε, ὦ ξυνορίς, Ἀγίων Ἀθλοφόρων, ὡς ἔχοντες, παρρησίαν νῦν πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστόν· σκότες με ἀφαρπάσαι, τοῦτον αἰτήσασθε, καὶ τοῦ ἀκράτου φωτισμοῦ καταξιώσατε.

Θεοτοκίον.

Ωδὴν προσάγω σοὶ πόθῳ Δέσποινα, ἐκ ῥυπαρῶν, χειλῶν μου ὁ τάλας καὶ ἀέμοιαι, τοῦ βορβοροῦ ῥύσαι με τῶν ἔργων μου· πάντας δὲ τοὺς ἐν πίστει, ἀνευφημοῦντάς σε, τῆς ἐκ δεξιῶν τοῦ σοῦ Υἱοῦ δόξης ἀξίωσον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Θ**εὸν ἀνθρώποις ἴδεῖν ἀδύνατον, ὄν οὐ τολμᾷ, Ἀγγέλων ἀτεύσαι τὰ τάγματα· τα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγε ἀράθη βροτοῖς,
• Λόγος σεσαρκωμένος· ὄν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Συνόντες παρμακάριστοι, Θεῷ τῷ Παντοκράτορι, καὶ ἀσραπαῖς ταῖς ἐκείθεν, λαμπόμενοι Ἀθλοφόροι, Κάρπε Χριστοῦ Ἰσραῆρα, καὶ Πάπυλε αἰδίμει, στεφανηφόροι Μαρτύρες, τῶν τὴν ὑμῶν ἐκτελούντων, μέμνησθε πάμφωτον μνήμην. **Θεοτοκίον.**

Τὴν μόνην Θεομήτορα, ἀπαύτως μακαρίσωμεν, οἱ σεσασμένοι τῷ ταύτης, υπερφυεῖ Ζεῖῳ τόκῳ, ἀξιοχρεῖως μέλλοντες, τὴν Θεοτόκου Δέσποιναν· λυτρον ἡμῶν γὰρ τέτοκε, πλημμελημάτων ἀρχαίων, Χριστὸν Τριάδος τὸν ἕνα.
Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ναζαρίου, Γερβάσιου, Προτάσιου, καὶ Κελσίου· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κοσμά τοῦ Ποιητοῦ.

Εἰς τὸν ἐπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς΄. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Προσόμια Στιχηρὰ τῶν Μαρτύρων τρία.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Οὐ τῆς πίστεως πρόμαχοι τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, τὸν τῆς νίκης στέφανον ἐκομίσαντο, ὁ γενναίφρων Ναζάριος, ὁ μέγας Προτάσιος, σὺν Κελσίῳ τῷ σοφῷ, ὁ Θεόφρων Γερβάσιος· οὐς ἐμνήσωμεν, ὡς γενναίους ὀπλίτας, ὡς τῆς ἀνυ, βασιλείας κληρονόμους, ὡς ἐβελίθητα θύματα.

Εὐφημείσθω Ναζάριος, καὶ τιμάσθω Προτάσιος, καὶ ὁ Ζεῖος Κέλσιος, καὶ Γερβάσιος· οἱ εὐνλεῶς ἐναθλήσαντες, καὶ πλάνην

μειώσαντες καὶ Ἀγγέλων τοῖς χοροῖς, ἱερῶς ἀριθμούμενοι, καὶ θεούμενοι, κατὰ μέθεξιν Ζεῖαν· καὶ τῆς νίκης, τοὺς στεφάνους ἐκ παλάμης, ζωαρχικῆς κομισάμενοι.

Ο θεόφρων Ναζαρίος, τῷ ἐνθέῳ κηρύγματι, πόλεις διερχόμενος κατεφώτισεν· ὃν μιμησάμενος Κέλσιος, τὸ κλέος ἐκτίηται, τῷ ἐνθέῳ ἀρετῶν, συμπάτησας τὸν δόλιον. Τούτους ἅπαντας, ἐν αἰνέσει τιμῶμεν, ὡς ἀστέρας, ὡς φωστῆρας τῶν ἐν σκότει, καὶ ἰατροὺς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Ὁσίου τρία ὅμοια (*).

Ταῖς ἀπῆλτι τοῦ Πνεύματος, ἐλλαμφθεῖς τὴν διάνοιαν, φωτοφόρος γέγονας ἀξιόχαρος, κατακαίδρυνον τὰ σύμπαντα, τῷ κἀλλεῖ τῶν λόγων σε, καὶ διδάσκων ἀνυμνεῖν, τοῦ Σωτῆρος τὰ θαύματα, ἃ εἰργάσατο, Ζεῖκῃ δυναστεία, καὶ τὰ πάθη, ἃ ὑπέστη ἐκουσίως, ὑπὲρ ἡμῶν ὡς φιλόανθρωπος.

Εκκλησία λαμπουνητι, καὶ τὰ τέχνα σου κάλεισον, ὑψηλῶ κηρύγματι συνευφραίνεσθαι· ἢ γὰρ νικῆρα τοῦ Πνεύματος, ἢ λύρα ἢ ἔμβος, συγκαλεῖται μυστικῶς, εἰς ἐστίασιν ἅπαντας, τὰ μελλιόρτα, καὶ θεόφθεγκτα ταύτης τῶν ἀσμάτων, μελωδήματα προβῆσαι, Κοσμῶς ὁ Ζεῖας καὶ ἐνδοξος.

Σάλπιγγος γέγονας Ὁσιε, κελადῶν τὰ σωτήρια, τοῦ Χριστοῦ παθήματα καὶ τὰ θαύματα, καὶ τῆς πανάγνου τὴν κοίμησιν, καὶ πάντας ευφραίνουσα, ἡδυθόγγος σε Κοσμῶ, καὶ εὐλόγος τοῖς ὀήμασι· διὸ πάντες σε, κατὰ χρέος τιμῶμεν ἀνυμνοῦντες, τὴν πανεύφημον καὶ Ζεῖαν, καὶ ἱεράν σου μεταστάσιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Βυζαντίου.

Τὰ θαύματα τὰ λογικά, Ναζαρίου, Προτάσιον, Γεωβάσιον, καὶ Κέλσιον ἐνημυσώμεν· ὅτι πᾶσαν τυράννον μανίαν, σὺν τοῖς εἰδωλοῖς κατήρησαν. Διὸ ταῖς εὐχαῖς αὐτῶν Χριστέ ὁ Θεός, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ δώρησαι, καὶ ταῖς φυγαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Κύριε, εἰ καὶ κριτηρία.

Δέδοικα τὴν τῆς ἀποφάσεως ὄραν, ἐν ἀμελῶν τὸν βίον μου, ὅλον θαπανήσας ὡς ἄλλος, τῶν ἀνθρώπων οὐδεὶς πάποτε· ἀλλὰ

προθάσασα νῦν, πρὸ τέλους Μητροπάροβενε, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτριού, τὴν ψυχὴν με ἐλευθέρωσον.

Ἡ Σταυροβοτοκίον.

Αναρχε Λόγε τοῦ Πατρὸς καὶ Υἱέ μου, καὶ τῷ Πνεύματι ἀνύθρονε, πᾶς τὰς σὰς ἀχράντους παλάμας, ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐξέτεινας; τίς ἡ τοσαύτη σου δέ, πτωχεῖα Ὑπεράγαθε; παρισταμένη τῇ σῇ σταυρώσει, ἀνεβόα ἢ Πανάμωμος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος α'. Τῶν ουρανίων ταγματῶν.

Εν προσευχαῖς καὶ νηστείαις, καὶ ἀγρυπνίαις πολλαῖς, τὰ τῆς σαρκὸς τελείως, ἀπενεύρωσας πάθη· ψυχὴν δὲ ἀπαλείας, μάχαρ Κοσμῶ, ἐναρτέοις ἐν πράξεισιν εὐσεβοφρόνος ἐζώσας, καὶ ζῶν, πρὸς ἀγῆσαι μεταβέβηκας.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Τοῖς θεοθόγγος σου λόγοις, τὰς τοῦ Χριστοῦ ἢ Θεοῦ, ἐναρμονίως μάχαρ, Ἐορτὰς συνεγράψα, ἐνρῦθμοις μελωδίαις, καὶ τῆς σεπτῆς, καὶ πανάγνου Θεοπαίδος, ὡς ἐτησίως γεραιῶνται παρ ἡμῶν, καὶ κοσμῶνται σοῦ τοῖς ἄσασιν.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσῃ σοφίαν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσῃ κρίσιν.

Ως παριστάμενος μάχαρ τῷ ουρανίῳ φωτὶ, τοὺς ἐπὶ γῆς ἡμνοῦντας, τὴν σεπτὴν καὶ φωτοφόρον, καὶ Ζεῖαν ἐορτὴν σου, φαίδρυνον σαῖς, φωτοδόλοις πρεσβεῖαις Κοσμῶ, καὶ τὴν τῶν Ἐλιφῶν νύκτα, καὶ τῶν παθῶν, τὴν ἀμίχλην διασκεδάσον. **Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.**

Δαυτικὸς ἄσασι, τὸν πνευματικὸν ἄσασα τογράφον, εὐρημησόμεν λέγοντον· Ἐξεχῆθη ἡ χάρις ἐν χειρὶ σὲ Ὁσιε Πάτερ, καὶ ἀνεδέχθη ἡ γλῶσσά σε, κάλαμος γραμματέως ἄεγγραφοῦ, καλλιγραφοῦσα ἡμῖν μέλη τὰ σωτήρια· δι' ὧν τὴν κατὰ Χριστὸν οἰκονομίαν, καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος τὸ μέγα μυστήριον, ἄσασικῶς δοξολογεῖν διδασκόμεθα, αἰτούμενοι ταῖς φυγαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ηθῆ τὰ μακρὰν ποιούντά με, τοῦ ἀγαθοῦ ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας μου· καὶ τὸν ζητοῦντα καὶ ἀρωμόμενον, καταπιεῖν με κάκιστον λέοντα, ὄφιν τὸν δόλιον, σκολιὸν καὶ δρα-

(* Τὰ ἐν τῷ Χειρογράφῳ γέροντος Προτάσιου τοῦ Ὁσίου Κοσμά ἀναγράφονται τὸν παρῶντον ἡμῶν καὶ ὁ ἐκεῖ Κοσμῶ τῷ Ἐπιτάξιον, ὡνόματι μετὰ κατέλασε, ἀποστολῆσιν δὲ οὕτω· Κοσμῶν ἐπιπικνωτὸν τὸν μελοσοφῆν προσφρόνως. Γίνεται δὲ ἢ ἐκεῖ τῷ Ὁσίου Ἀκτιλίου κατὰ τὸν προλαβόντα ἐβ. τοῦ παρῶντος Μηνός.

κοντα, τὸν πονηρὸν, σύντριψον τῷ κράτει σου, ὑπὸ τοῦ πόδας μου.

Ἡ Σταυροθεοκίον. Αὐτόμελον.

Ο τοῦ παραδόξου Θεύματος· ὡ μυστηρία καινοῦ ὡ φρικτῆς ἐγγχειρήσεως· ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔδωκεν, ἐν μέσῳ δύο ληστών κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαίει κράζουσα· Οἱ μοι Τέκνον φίλτατον· πῶς σε θεῖνος ἔδημος, καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτίκιον τῶν Μαρτύρων.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Καὶ τοῦ Ὁσίου, Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ.

Καὶ Ἀπολύσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγιγνώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκταήχου, καὶ οἱ ἐφεξῆς δύο τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὗ ἡ Ἀχροστιχίς· Πιστῶς ἀνυμνῶ Μάρτυρας στεφηφόρους.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδὴ ἀ΄ Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Πιστῶς ἐναλλήσαντες, καὶ τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, τῆς νίκης τὸν στέφανον, συνανεδήσασθε, θεῖοι Μάρτυρες· τὴν θεῖαν ὑμῶν μνήμην· ὅθεν ἐορτάζομεν, ἐπαγαλλόμενοι.

Ἰστία πετρούμενοι, Πνεύματος Θεοῦ τὸ πέλαγος, ἀβρύχως διήλθετε, Μάρτυρες ἔδοξοι, τῶν κολάσεων· καὶ νῦν πρὸς θεῖον ὄρμον, τῆς ἀνὰ λαμπρότητος, κατασκευάσατε.

Σταυρὸν ὡς περ Σάρακα, ἐνδεόμενοι Μακάριοι, ἐγέρου τὸν ἀσάματον, κατεπαλαίσατε, μετὰ σώματος, βασιάνους πολυπλόκουσ, καὶ θάνατον ἀδίκου, καθυπομείναντες.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην χωρήσασαν, τὸν προαιώνιον Κύριον, ἐν μήτρᾳ πανάμωμον, Κόρην ὑμνήσωμεν, ὅτι γέγονεν, οὐρανόθεν πλατυτέρα, Θεὸν σωματώσασα, δι' ἀγαθότητα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Ος θεῖος, ὡς φωτοφόρος Ὅσιε, πᾶσιν ἐξέλαμψας, φωταγωγίαις μάκαρ τῶν λαμπρῶν, καὶ πανσόφων ῥημάτων σου· ὑφ' ὧν καταφωτισέσθαι, πάντας εὐχαίς σου Κοσμᾷ αἴτησαι.

Τριάδος τῆς ὑπερθέου γέγονας, σάλπιγξ Θεόφθογος, ἀναφωνούσα πᾶσι τὰ σεπτά,

καὶ σωτήρια δόγματα, καὶ τὰς ψυχὰς εὐφραίνουσα, τῶν Ὁρθοδόξων παναοιδίμης.

Οὐδόλωσ ταῖς σοῖς βλεφαρίδας δέδωκας, ὑπὸν μακάριε, ἕως οὗ ὄντως ἐφθίσας σαφῶς, ὀρεκτῶν τὸ ἀχρότατον· παρ' οὗ τὴν χάριν εἴληφας, τῆς ἀληθοῦς Πάτερ νοήσεως.

Θεοτοκίον.

Παρθένος καὶ μετὰ τόκον ἔμεινας· αὐτὸν γὰρ τέτοκας, τὸν Ποιητὴν τῶν ὄλων καὶ Θεόν, ἀσυνήθως καὶ ξένως ἡμῖν, ἐπιφανέντα σώματι, Θεογενεῖστο Μητροπαρθένε.

Ὡδὴ γ'. Τοῦς σοῖς ὑμολόγους.

Ος βότρυνες θεῖοι γεγονότες, ἀμπέλου τῆς θεῖας ἀληθῆς, ἀθλήσεως προήευσιν, οἷνον ἡμῖν οἱ Μάρτυρες, πνευματικῶς εὐφραίνοντες, τὰς διανοίας ἐν χάριτι.

Στερόως ἀντετάξω τῷ δίκαιῳ, Ναζαρέτε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, προστάττοντι· κισσῶν οἷς σε, θύειν θεοὶς πανόλβις, τῷ ὡς ἀρίσιον θύεσθαι, ἐτοίμως ἔχοντι ἔνδοξοι.

Ανέσεως πάντες συμφωνίᾳ, ὑμνήσωμεν σήμερον πιστῶς, Ναζαρίων Προτάσιον, Γερβασίην καὶ Κέλσιον, τῆς ἀληθείας Μάρτυρας, γεγεννημένους ἐν Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Νόμου προετυποῦ ἡ σκηνὴ σε, γενήσεσθαι μέλλουσαν Ἄγνη, Θεοῦ ἅγιον σκῆνωμα, ἐν αἷῳ Ἰλασμός ἡμῶν, ἀγιασμόν δωρούμενος πᾶσιν ἡμῖν ἐπελευθεῖται.

Τοῦ Ὁσίου. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Επ' ὧμων ἄρας Σοφῆ, τὸν τοῦ Κυρίου σου σταυρὸν ἐκράζεις· Κόσμη καὶ γὰρ ἐσταύρωμαι, σάρκα καθηλώσας τῷ φόβῳ σου.

Ος χεῖμαρρός τῆς τρυφῆς, πᾶσι προχέεις τὰ σεπτά νάματα, ἄρθων αἰεὶ Ὅσιε, φρένας καὶ ψυχὰς τῶν ὑμνοῦντων σε.

Η χάρις ἡ τοῦ Θεοῦ, ἐπισκιάσασα ἐν σοὶ πάνσοφε, ἄλλον ἡμῖν ἔδειξες, θεῖον Χρυσόρραν τοῖς φθέγμασι.

Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σὲ Θεοτόκον οἱ πιστοὶ σέβομεν· σὺ γὰρ Θεὸν τέτοκας, σάρκα γεγονότα Πανάμωμη.

Ὁ Εἰμός.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου· Χριστέ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τεσσαρῶν ἱερῶς, ἀθλησάντων Μαρτύρων, τὴν θεῖαν καὶ σεπτὴν, ἐορτάζομεν μνή-

μη, τρῶφῶντες τὰ θάματα, καθ' ἑκάστην ὡς ναυατα, ἀπερ βουούσιν, ἐκ τῶν τιμῶν λειφάνων, ἀποπαύοντες, τὰς τῶν πιστῶν ἀσθενείας, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ηλύρα τῆς σεπτῆς, καὶ Ἁγίας Τριάδος, Κοσμῆς ὁ ἱερός, μελωδῶν ἰδοῦ ἦες, τὸ μέλος τῷ Τρισάγιον. Σὺν αὐτῷ σὺν βοήσωμεν Ὁ Πατὴρ, Υἱός, καὶ Θεῖον Πνεῦμα τὸν κόσμον, σου εἰρήνευσον, καὶ τὸν Σατὰν ὑπὸ πόδας, ἡμῶν ταχὺ συντριψον. Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Φωτὶ σου ἀγαθῆ, τὴν ἐν σκότει ψυχὴν με, καταύρασον Ἁγνὴ καὶ τὴν πόρωσιν λύσον, καὶ διδάξον πράττειν με, τοῦ Υἱοῦ σε τὸ Σέλημα ὅπως ἀφασιν, τὴν τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, ἐσω πάναγνε, καὶ τοῦ πυρός τοῦ ἀσβέστου, ὕσθῳ ταῖς προσβείαις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ορῶσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐδόξα. Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἀφατος, οἰκονομία σου αὐτῆ, δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, οἰκτίρμον πλαστούρημα;

Ὁδὴ δ'. Ὁ καθημένος ἐν δόξῃ.

Υπὲρ ἔνοιαν ὁ πόνος, τῶν Ἁγίων Μαρτύρων σου, ὑπερβαίνει πάντα, Δόγε λογισμὸν τὰ παλαισμάτα, καὶ αἱ ἀνδρείαι ἀγάγες καὶ τὰ ἐπαθλα, ἀ παρέσχες νομιμῶς αὐτοῖς ἐναθλήσασι.

Μίαν γνώμην διαφόροις, αἰκίζόμενοι σώμασιν, οἱ Χριστοῦ ὀπλίται, ὑπερβολικῶς ἐπεδείξαντο, ἐνὰ Θεῖον ἐν σταδίῳ ἀμιολόγησαν, καὶ πολυθεῖον, πλάνην σαῶς ἐξηράνισαν.

Ναζαρίου Γερβασίου, Προτασίου Κελσίου τε, τῶν σεπτῶν Μαρτύρων, Ἀγγελοὶ τὴν πάλιν ἐθαύασαν· πῶς ἐν σαρκὶ τῷ ἀσάρκῳ συμπλεκόμενοι, κατηνάφισαν, τοῦτον εἰς γῆν ἀνδρὶκώτατα.

Ος γενναῖοι φρατιῶται, ὡς ἀήττητοι Μάρτυρες, οἱ Χριστοῦ ὀπλίται, ὡς τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχοι, τὰς οὐρανίους σπινθώσεις ἐκλήρωσασθε, καὶ χοροὶς τῶν Ἁγέλων αἰεὶ ἐπαγάλλεσθε. **Θεοτοκίον.**

Μὴ κενώσας τοὺς πατρώους, ὁ ὑπέρθος αἰχράντε, Θεοτόκε κόλπους, κόλποις σου ἀχράντοις καθιζέσεται, θείαν καθέδραν τοῖς πᾶσιν ἀγαλότητι, ἐτοιμάζων καὶ δόξαν αἰεὶ διαμένουσας.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Οξυγράου ὡς κάλαμος σου ἡ γλώσσα, πακαλῆθῶς γεγέννηται, ἀρίστα παμμακάρο, γράβασα ὡς πίνακι, Χριστοῦ τὰ σεβάσματα, καὶ σωτηριῶν παθήματα.

Ανυφούμενος ὡς φοινῆ ταῖς θεωρίαις, τῶν ἀρετῶν ὑψίκομον, δένδρον καθωράθη, γλυκασμῶν σωσῆρον, παρέχων τοῖς μέλπεσι Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Υψηγοροῖ τῶν λόγων σου Θεοφάντορ, τὰς τῆς Πανάγνης ὕμνησας, ἐξ πάντων Ἁγίων, Ἐορτάς λαμπρότατα, κραυγάζων γηθομένος· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. **Θεοτοκίον.**

Οκατὰ φύσιν ἐλεύθερος τὴν ἰδίαν, δούλου μορφήν ἐπτάχρους, χρηστότητας πλούτη Μήτηρ ἀειπάρθενε, ἐκ σου καθ' ὑπόστασιν, ὅλον προσλαβῶν τὸ ἡμέτερον.

Ὁδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Αϊκίας τὸ σώμα σου, Ναζαρίε ἀμίλησε, ἀτρέλαις καὶ βασάνοις πολυπλίκαις· μύρον εὐώδες ὅθεν πηγάζει ἡμῖν, κατευοδιάζον τὰς ψυχὰς, πιστῆ ἀδιστάτω σε, τῶν τιμῶντων πανευφήμη.

Ράνισιν αἰμάτων σου, κατέσβεσας τοὺς ἀνθρακας, τῆς πολυθείας Ἀθλοφόρε· θείων θαυματῶν πυρὶ δὲ πάνσοφε, ὕλην παθημάτων χαλεπῶν, φλέγεις θεία χάριτι, τοῦ Σωτῆρος Ναζαρίε.

Τὰ ἄθη τὰ πνεύοντα, ὁσμὴν ἐνθέου γνώσεως, τῆς Θεογονίας τοὺς λειμώνας, τοῦ Παράδεισου δένδρα τὰ ἔγκαρπα, τοὺς περικαλλεῖς καὶ φωταυγείς, Μάρτυρας ὑμνήσωμεν, καὶ πιστῶς μακαριώσωμεν.

Υμνεῖσθω Ναζαρίος, μεγαλυνέσθω Κέλσιος, ἅμα Προτασίῳ ὁ γενναῖος, ἀνευφημείσθω πιστῆ Γεράσιος, οἱ τῆς Ἐκκλησίας ἀκλινεῖς, στύλοι καὶ θεμέλιοι, ἀράραγεις χρηματίσαντες. **Θεοτοκίον.**

Ρομφαία τὸ πρότερον, ἢ τὴν Ἐδεμ φυλάτουσα, νῶτα τοῖς πιστοῖς Ἁγνὴ παρέχει, σημειωμένοις τιμῶν αἵματι, πάλαι κενωθέντι ἐκ πλευράς, λόγχης ἐκκεντήματι, τοῦ ἐκ σου ἀνατεϊλάντος. **Τοῦ Ὁσίου.** Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ ὡς περ παμφαῆς, ἐωσφόρος ἀνέτειλας, σὺ ὀήμασι καταυγάζεις, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, βολίστι τῶν ῥημάτων σου.

Σὺ ὡς περ ἀοιστεὺς, τῇ σφενδόνην χρῶσάμενος, τῶν λόγων σου Θεομάκαρ, τὰ τῶν ἀίρετικῶντων, κατέβαλες φρυάγματα.

Τίς ὄντως ἐξεπέιπεν, τοὺς σοὺς πόνοὺς δυνήσεται, ἀγῶνάς τε καὶ ἰδρώτας, ἐκουσίως οὐς ἔτλης, σαρκὸς ἐξω γενόμενος;

Θεοτοκίον.

Νοὺς οὐκ ἀγγελικός, οὐκ ἀνθρώπινος δύνανται, τὸ ἀφραστον ἐρμηνεύσαι, καὶ παρὰ δόξον Θαύμα, τοῦ τόκου σου Πανάχραντε.

Ῥδὴ Ϛ. Τὴν Θεῖαν ταύτην.

Αὶ σὰ πορεῖαι ἐν ὕδασι, ἐγένοντο παμμάκαρ Ναζαρίε, καὶ οὐκ ἐγνώθη σε, τοῦτοις τὰ ἴχνη ἐν Πνεύματι, οὐ τῇ δυνάμει πάντας, ἐχθροὺς κατηγόχυνας.

Συμμάτων πάθη ἀνίατα, τῇ Θεῖα ἑθεράπευσας χάριτι, Μάρτυρ Ναζαρίε· μύρον εὐάδεις παράξεις δέ, τοῖς τῷ σεπτῷ Λειψάνῳ, σοῦ προσπελάζουσι.

Σοφῶς ὁ Θεὸς Προτάσιος, ὁ μέγας τε σὺν τούτῳ Γερβάσιος, πλοῦτον ἐπὶ κηρον, καὶ δυναστείαν πατήσαντες, τῆς αἰωνίου δόξης, κατηξιώθησαν.

Θεοτοκίον.

Τοὺς νόμους Κόρη ἐκαίνισας, τῆς φύσεως Παρθένε κησάσα, Θεὸν ἀθάνατον, σάρκα θνητὴν ἐνδυσάμενον, ἵνα θνητοὺς Θεώσῃ, δι' ἀγαθότητα.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Σὺ τὸν Ἄβελ, παρεξήλωτας φέρων τὰς ἀπαρχὰς, τῶν σῶν λόγων, αἷς ἑρμιμμάτων θυσίας Κοσμᾷ προσανῶς, προτίθει εἰς βρωσίν, τῶν σφμάτων τὰ μέλη τὰ κάλλιστα.

Μακρυρία, συνειδησέως ἔτλης τὸν βίον σου, θυσιαζών, Ἰσαὰκ ὡς περ ἄλλον τὸ πρόθυμον, Ἀβραὰμ ἐνθῶς, ἀληθῶς μιμησάμενος πάνσοφς.

Αναβάσεις, ψυγολώστους ὑπέθου ὡς κλίμακα, Πατριάρχης, ἦν εἰσα τὸ πάλαι Κοσμᾷ τηλαυγῶς, ἀνεληνών πάντας, ἠδυσθόγοις βαθμίσι σου εὐθέτα.

Θεοτοκίον.

Μη ἐλίπης, ἠεοῦσθαι Παρθένε τῶν δούλων σου, τὸν Υἱόν σου, τὰς οὐλὰς ἐξαλείφειν πταισμάτων ἡμῶν, τῶν ὀρθά φρονούντων, Θεοτόκου σε Κόρη πανύμνητε.

Ὁ Εἰρμός.

Εβόησε, προτυπῶν τὴν ταφήν τὴν τρίτημερον, ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δέομενος· Ἐκ φθορᾶς με ρύσαι, Ἰησοῦ Βασίλευ τῶν Δυνάμεων.

Κοντάκιον, Ἦχος α. Χορὸς Ἀγγελικός.

Μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ, τὴν τετραρέθμον δόξαν, ὑμνήσωμεν πιστοὶ, εὐφημίας ἀ-

σμάτων, Ναζαρίον Προτάσιον, καὶ Γερβάσιον Κέλσιον· οὗτοι ἠθλήσαν, μέχρι τομῆς καὶ θανάτου· οὗτοι στέφανον, τῆς ἀφραστίας λαδόντες, αἰτούσι σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν Ἀθλοφόρων τὴν ἀθλήσιν, τὰ παλαισμάτα, καὶ τὸν ἐνδοξον θάνατον, δεῦτε φιλέορτοι ἅπαντες ἕμνοι ἐγκωμίω, καὶ ᾠδαῖς εἰφημησάμεν τὴν τετραρέθμον φαλαγγα, τὸν σοφον Προτάσιον, σὺν τούτῳ Γερβάσιον, καὶ τὸ Θεῖον Ναζαρίον, ἅμα Κελσίῳ τῷ Θεηγόρῳ, καὶ νέω πεφνήστω· ὅτι πᾶσαν τῶν Ἑλλήνων ἀπετέφρωσαν μαρτίαν, καθομολογούτες τὸν Χριστὸν Θεὸν μέγαν, πρὸ τῶν αἰώνων βασιλεύοντα σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι νῦν δὲ μετὰ θάνατον, αἰτούσι σωθῆναι ἡμᾶς.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΔ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ναζαρίου, Γερβασίου, Προτασίου καὶ Κελσίου.

Στίχοι.

Τὸν Ναζάριον, καὶ συναθλοῦς τρεῖς ἅμα, Θεῷ προσήξε Ναζαρηνῷ τὸ ξίφος.

Σὺν τρισὶ Ναζάριος τμηθῆ δεκάτη γε τετάρτη.

Οὗτοι ἠθλήσαν ἐν Ῥώμῃ, μετὰ τὴν τελείωσιν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐπὶ Νέρωνος τοῦ Βασιλέως, παρὰ Πέτρον τοῦ Ἀποστόλου ὀδηγηθέντες πρὸς τὴν εὐσέβειαν. Ἐν δὲ τῷ εἰκοστῷ ἔτει τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ὁ Ἅγιος Ναζάριος, διὰ τῶν πόλεων τῆς Ἰταλίας διερχόμενος καὶ κηρύσσων, πολλοὺς πρὸς τὴν πίστιν ἐχειραγώγησε. Διὰ δὲ χρόνων δέκα, κατήνησεν εἰς τὴν πόλιν Πλακεντίαν, ἔνθα κατέλαβε τοὺς Ἁγίους Προτάσιον καὶ Γερβάσιον, βεβλήμενους ἐν φυλακῇ, ὑπὸ Ἀνουλίου ἀρχοντος· κακεῖ κηρύττων, ἐξώθειται τῆς πόλεως· καὶ ἔλθων εἰς πόλιν λεγομένην Κίμελιν, προσλαμβάνεται τὸν Ἅγιον Κέλσιον, τριετηθόντα παῖδα, καὶ αὐτίκα παρὰ Δεινοβίου φρουρεῖται. Εἶτα ἐλείθειν ἀπολυθεῖς, ἔρχεται μετὰ Κελσίου εἰς τὰς πόλεις Τιβερίου εὐαγγελιζόμενος· καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ Νέρωνος, δεσμεῖται καὶ θηρίοις ἐκδίδοται. Περιωλεῖς δὲ πάλιν καταλαμβάνει τὴν Μεδιόλανον, καὶ εὐρίσκει ἐν τῇ εἰρητῇ περιόντας τοὺς Ἁγίους, Γερβάσιον καὶ Προτάσιον· καὶ αὐθις παραπέμπεται ἐν Ῥώμῃ παρὰ Ἀνουλίου· Ἐνθα σωτηρίας γίνεται αἰτίος τῷ πρὸς πατρός αὐτοῦ πατρί· καὶ εἰς Μεδιόλανον

ὑποστρέφας, τέμνεται τὴν κεφαλὴν, ἅμα Γερβασίῳ, Προτασίῳ, καὶ Κελσίῳ.
 Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κοσμᾶ τοῦ Ποιητοῦ, Ἐπισκόπου Μαιουμᾶ τοῦ Ἁγιοπολίτου.

Στίχ. Ἀπῆλθε Κοσμάς, ἐνθα πάσα τερπνότης,
 Μέλη λιπῶν, τέροντα τὴν Ἐκκλησίαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος προσλαμβάνεται, κοιμηθῆνός ὢν, παρὰ τοῦ πατρὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ὡς υἱοποίητός· ὅς πλοῦτος πολλῶν κομῶν καὶ κοσμητικῆ δόξῃ, προσελάβετό τινα τῶν Ἀσκητικῶν, ἄνδρα πολυμαθῆ καὶ σοφόν, Κοσμᾶν καὶ αὐτὸν καλούμενον· ὅτι τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἰωάννην, καὶ Κοσμᾶν τὸν υἱοποίητὸν παραδοὺς, πᾶσαν σοφίαν θείαν τε καὶ ἀνθρωπίνην ἐκδιόασκειν αὐτοὺς ἐξηκριβώσατο. Οἱ δὲ δεξιάς τυχόντες φύσεως, πᾶσαν ἐν βραχείᾳ γραμματικῇ τε καὶ φιλοσοφίᾳ ὑπ' αὐτοῦ διδασθέντες, ἔτι δὲ ἀστρονομίᾳ, καὶ γεωμετρίᾳ ἐξασκήσαντες, ἀπατιν αἰδέσθημι ἀνεδείχθησαν· ὅς δὲ τὴν ἐν ἅπασιν αὐτῶν τελειότητα βουλεταί μαθεῖν, ἀπὸ τῶν αὐτοῖς ποιηθέντων συγγραμμάτων ἀκριβῶς εἰσεται. Εἶτα εἰς τὴν Λαύραν τοῦ Ἁγίου Σάββα παραγενομένοι, τὸν Μοναδικὸν ζυγὸν ὑπέρχονται· καὶ ὁ μὲν μακάριος Ἰωάννης, Πνευστοτέρως χειροτονεῖται παρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων· ὁ δὲ αἰδολίμως Κοσμᾶς, πολλὰ παρακληθεὶς ὑπὸ πάσης τῆς Συνόδου, Ἐπίσκοπος Μαιουμᾶ (*) προχει-

ρίζεται. Καλῶς οὖν πολιτευσάμενος, καὶ τὸ ἑαυτοῦ ποιμνιον ἐπὶ νομάς σωτηρίους ὀδηγήσας, καὶ εἰς βαθὺ γῆρας ἐλάσας, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σιλβανοῦ.

Στίχ. Μετῆλθεν αὐγὴν Σιλβανοῦ τομὸν ξίφος·
 Κἀντεῦθεν ὠρῆθη Σιλβανός τομεὺς πλάνης.

Οὗτος ἄρρητο ἀπὸ τῆς Γαζαίων χώρας, ἀνὴρ πρὸς, τῇ πίστει ἀκέραιος, τῆς κατὰ Γάζαν Ἐκκλησίας Πρεσβυτέρως, γρηαλέος τῆν ἡλικίαν. Ὅς, παραστάς ἐπὶ τοῦ Καισαρέων δήμου, μαστίχεται πικρῶς, καὶ τὰς πλευράς καταδαίεται. Εἶτα ἐπὶ τῶν ἐν Ζωόροις τοῦ χαλκοῦ μετάλλου καταδικασθεὶς, ἐπισκοπικῆς λειτουργίας παρὰ τῶν πιστῶν ἀξιοῦται. Μετὰ δὲ τινα χρόνον, διὰ τὸ βαθὺ γῆρας καὶ τὴν ἀσθένειαν ὢν τεταρχύτερος, τὴν κεφαλὴν ἀπέτμηκε παρὰ τῶν εἰσβολοκράτων. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πέτρου τοῦ Αὐσελάμου.

Στίχ. Τὸ πῦρ ὑπέλθων ἐνθὲν ζῆλω Πέτρος,
 Τὸ τῆς πλάνης, πῦρ σβεννύει τῆς δυσέης.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἀπὸ τῶν ὀρίων Ἐλευθερουπόλεως, κώμης Ἀνεᾶς καλουμένης, ἀνδρείως μὲν καὶ ἀκμάζων τὴν ψυχὴν, νέος δὲ καὶ ῥωμαλέος τῷ σώματι. Πλειστά δὲ ἀνδρισάμενος ἐν τοῖς ὑπὲρ εὐσεβείας ἄθλοις, καὶ πάντων καταφρονήσας τῶν ἐπιγείων, ἐν τῷ ἔκτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, θυμᾷ εὐπρόσδεκτον ἐγένετο τῷ Θεῷ, τὸν διὰ πυρὸς ἀγῶνα τελέσας.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σε πρεσβεταίς, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ. Οὐκ ἐλάτρεσαν.

Επὶ πέτραν, θείας γνώσεως ἐρείσαντες, τὰς βάσεις ἐνδοξοῖ, τῶν καρδιῶν ὑμῶν, ἐχθρῶν μηχανήσασιν οὐ παρετράπτε, ἀναμέλποντες· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Φῶς ἀνεσπερον, ἀθλήσασι δι' αἵματος, ὑμῶν ἀνέτειλε, καὶ εὐφροσύνη σαφῶς, ὑμᾶς διεδέξατο Μεγαλομάρτυρες, ἀναμέλποντας· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ηγιασάτε, προθύμως διερχόμενοι, πόλις μακάριοι, ὁμολογούντες Χριστὸν, τυράνων ἐνώπιον· καὶ πᾶσαν ἴσιν, παρεχόμενοι, τοῖς θεομένοις χάριτι, τοῦ Σωτήρος Ἀθλοφόροι.

(*) Αὐτὸ ἐν πολλῶν παραβλαστάσι τῆς Παλαιστίνης, κατὰ τὴν ἄνοιαν τῆς Ἰουδαίας, ἐκ μέρους τῆς Αἰγύπτου, κειμένη, ἐν ᾗ ἴσταν αἱ οὐσίαι τῶν παρακατασκευῶν καὶ ἀμφοτέρωθεν τῆς πόλεως Γάζης, ἀπὸ τοῦ καὶ ἐξήσαντο οὐ μὴν ἀπεγύσασθαι, καὶ λεγὸν Γαζαίων καλούμενον προσηύθη. Μετὰ δὲ τῆν τὸν κατεῖχον αὐτῆς ἐπιστορῆν ἐκ τῆς ἡφοδοκίας τῆς τῶν πιστῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ τῷ κρημῶν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ὁ εὐσεβὴς οὗτος Βασιλεὺς, πρὸς ἀναστροφὴν τῆς ταπεινῆς ἐπιστορῆς, κατέστη τὴν πόλιν αὐτῶν ἀνεξάρτητον καὶ αὐτόνομον, μετονομάσας αὐτὴν Κωνσταντία, ἐκ τοῦ ὀνόματος Κωνσταντίνου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὴν ἐνομιμίαν ταύτην ἠθέλησεν ἵπτασι Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης· ὅς τις, ἀκριβῶς ἀπ' αὐτῆς καὶ πάντα τὰ προκείμενα, καθυπέστρεψεν αὐτὴν ἐκ νέου ἐκ τῆς Γάζης τὴν θεοδικαίαν· κατὰ δὲ τῆν Ἐκκλησιαστικὴν ἀνδρείαν, θέμιστι καὶ εἰς τὸ ἔξῃς ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῆς Γάζης, ἔχουσα ἴσιν αὐτῆς Ἐπίσκοπον (Σαβῆμ· Ἐκκλ. Ἰστορ. Βιβλ. ε' 3. καὶ ἄλλοι).

Τὸ δὲ ὄνομα Μαιουμᾶ, σημαίνει εἰς τὴν τῶν Φοινίκων διαλεκτῶν ἑρμῶς ἢ παύριον, ἅποια ἴσιν ἐπορῆστος εἰ κείνηται τῶν παραλίω τῆς Παλαιστίνης, παρακείμεν ἐκ τῆς Φαινικικῆς λέξεως Μάιμ (Maim), ἧτις ὄνομα Ἰθάκα· καθὼς εἰ ναῦται καὶ αἰεταί, ποικίλων ἐν ταῖς ἀκριβολεστικαῖς, κρημίνων διακρίσιν σπέρων καὶ πολλῶς ἐξήσαντο, ἵνα πιστώσῃ ὁ εἰς εἶπὸς τοῦ ἄλλου ἐν τῷ ὄνομα, πρὸς τῶν τῶν Σακῶν. Καὶ κατ' ἀρχαίαν μὲν τὸ πρόγμα ἦν ἀπλή καὶ παρῶς πικρῆ· μετὰ ταῦτα δὲ κείνηται ἐρητὴ κενεσῆ, ὑπὲρ τοῦ Ἀρχόντου ταγομένου, ἐν ἡμέραις ῥαίσι, χάριτι τοῦ λαοῦ.

Θεοτοκίον.

Φωτεινότατον, παλιότιον εὐράμενος, Θεὸς τὴν μητέρα σε, ταύτην καταΐκησεν, υἱοὺς ἐργαζόμενος φωτὸς Πανάμωμος, τοὺς κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Επὶ τὸ ὄρος ἀνελθῶν, Πάτερ ἀρετῶν ἐκομίσα, ὁμοῦ Θεοῦ καὶ ὡς Μωσῆς, πλανηθέντας ἐφείλικυσας εὐθετα, μελωδῶν ἀξιάγαστα· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Λύμην αἰρέσεων δεινὴν, ἔστησας φαρμάκῳ τῶν λόγων, τῶν σῶν δογματῶν μελωδῶν, ἐπὶ νίκιον ὕμνον τῷ Κτίσαντι· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Πηγή Θεόβρυτος ἡ σὴ, Πάτερ ἀναδέδεικται γλώσσα, φλογίζομέναις ἐκ παλῶν ταῖς ψυχαῖς, αἱ πιοῦσαι κραυγάζουσι· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ως κιβωτὸν σε καὶ σκηνήν, κλίνην τε τοῦ Λόγου ὑμνοῦμεν, κῆπον ἀνθούντα τὸν Χριστόν, τὴν τερπνὴν εὐωδίαν, ὡς φάλλομεν· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ ἡ. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ορθίζοντες πρὸς τὸν ἐκ Παρθένου, ἐκλάμψαντα παραδόξως ἥλιον, Μάρτυρες ἀήττητοι, φῶς ἐχηρηματίσατε, καὶ τὸ τῆς πλάτης χάριτι, σκότος ἐλύσατε, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρώμη σου ἡ παλαιὰ τοὺς ἀγῶνας, κηρύττει Ναζαρίε πολυάθλη· ἡ Κωνσταντινούπολις, ἀδει τὰ τεράστια, τὸ ἱερόν σου λείψανον, πίστει κατέχευα, καὶ, Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο Θεὸς Ναζαρίος πηγάζων, τὰ μύρα τῆς χάριτος προῖπέται, πάντας τοὺς προστρέχοντας, πίστει ἀπαρῦσασθαί, εἰς φωτισμὸν καὶ καθάρσιον, ἀνακραυγάζοντας· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υμᾶς τοὺς γενναίους Ἀθλοφόρους, Ναζαρίον Κέλσιον Προτάσιον, αὐτὸς τὸν Γερόβασιον, πρέσβεις πρὸς τὸν Κύριον, δυνατωτάτους ἔχοντες, πόθῳ κραυγάζομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σταρκὶ ἐνάθεις σοι κατ' οὐσίαν, ὁ πᾶσι τὸ εἶναι παρεχόμενος, ὅλον με ἀνέπλασεν, ὅλον ἀνεκαίνισε, παλαιωθέντα Πάναγος, ταῖς παραβάσει· διὸ σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Καθαρθεῖς τὴν ψυχὴν παναοίδιμη, ἀνεδείχθης δοχεῖον τοῦ Πνεύματος· καὶ φωτισμοῦ πληρούμενος, κατεφώτισας πάντας, μελπειν ἀξίως· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τοῖς ἐπαίνοις σε σταφείν μὴ σβένοντες, πρὸς τοὺς σοὺς αποδιέποντες Ὅσιε, χάριον αἰτουμένη ἀναθεῖν, ἀσκηθῆναι ποθοῦσι, νῦν ἐξυμνήσαι, τὴν σὴν ἔσσημον μνήμην μακάριε.

Νῦν ἀλίχῃ τοῖς ἀνα γηθόμενος, σὺν χοροῖς τῶν Ἀγίων παυλοῖς, ὧν τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνάς τε, καὶ τοὺς ἄλλους ἀνυμνεῖς, πόθῳ κραυγάζων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Πλασμὸν τῶν πταισμάτων μοι δώρησαι, καὶ κλιῶν ἀποχὴν παναμώμητε, ταῖς μητρικαῖς πρεσβείαις σου, Θεοτόκε Παρθένε εὐλογημένη, τῶν πιστῶν ἡ βεβαία ἀντιληψίς.

Ὁ Εἰρμός.

- **Λ**υτρωτὰ τοῦ παντός Παντοδύναμη, τοῖς ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσοντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μελπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

ᾠδὴ Σ. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Γσχίι νευρούμενοι Χριστοῦ, τοῦ κλίναντος, τὴν κακίαν τοῦ ἀλάστρος, κλίναντες τούτῳ τὸν αὐχένα, τὸ τέλος διὰ ξίφους ἐδέξασθε, λυθέντες τῆς σαρκὸς μεγαλάνωμοι· ὄθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Οραῖοι ἐν στίγμασι σαρκὸς, γεγονάτε, καὶ Ἀγγελοῖς ὁμοιώθητε· νῦν δὲ καρίστασθε τῇ πάντων, γηθόμενοι αἰεὶ ὠραιότητι, μετέξει σαφῶς καλλυνόμενοι, ὠραιοτάταις πανσεβάσμοι.

Σημεῖοις καὶ τέρασιν ὑμᾶς, ἐκόσμησε, καὶ πρότελεις παναοίδιοι, καὶ μετὰ τέλος ὁ Δεσπότης, Ναζαρίε Προτάσιε Κέλσιε, Γερόβασιε ἀήττητοι Μάρτυρες· ὄθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Ηγίασαι πόθῳ τὴν ὑμῶν, ἡ σύμπασα, ἐκτελοῦσα μνήμην σήμερον χαίρουσι Μάρτυρες καὶ πάντες, Ποσφῆται σὺν ἡμῖν ἐστάζουσι· μετ' ὧν ὑπερ ἡμῶν ἱκετεύσατε, τὸν Εὐεργέτην παμμακάριστο.

Θεοτοκίον.

Φωνί σοι τοῦ Θεοῦ Γάβριηλ, προσάγομεν, γεγηθότες Κόρη πάναγνε· Χαίρε ἡ κεχαριτωμένη, Μαρτύρων Αποστόλων τὸ κάλυμμα, καὶ πάντων τῶν πιστῶν τὸ διάσωμα, Παρθενομήτορ ἀπειράσγαμε.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Γοῦ νῦν ἐπέλαμψεν ἡμῖν, εὐφρόσυνος, Ζεῖα μνήμη καὶ πανάγαθος, πάντας εὐφραίνουσα ἀξίως, Κοσμῶ τοῦ θαυμαστοῦ καὶ θεόφρονος τοῦ Θεοῦ Μελωδῶδ' καὶ τρισμάκρος· ἢν ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Χάρις ἱαμάτων εὐληθῶς, πανόλβιε, ἐν μετέθεε Θεῖς Πνεύματος, λύσον τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου, τὰ μέρη τῶν παλῶν ἀποδιώξιν· πρὸς τοῖσδε εὐδωκορεῖν με εὐδόωσον, τὰς οὐρανόους ἀξιάσαστε.

Νόμοις καθέπομενοι τοῖς σοῖς, μακάριε, ἐμνήσθαι προεθέμεθα, σὴν πρὸς τὰ ἀγαθὰ ἐκδημίαν, βεβαίως ἀντιδόσεις ἐλπίζοντες, λαμβάνειν παρὰ σοῦ ἀξιμνήντες, τὸν στεφοδότην ἱκετεύοντες.

Θεοτοκίον.

Νεύρωσον ἡμῶν τὴν τῆς ψυχῆς, ἀσθένειαν, Θεομήτορ τῆ συνάμει σε· λύσον τὸ βάρος Πανάγια, τῶν ἐπιτιθεμένων τοῖς δούλοις σου, ἡ κόσμω δικαιοσύνης τὸν ἥλιον, ἀνερχομένης ἀνατείλασα.

Ὁ Εἰρμός.

Εὐα μὲν τῆς παρακοῆς, νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσώκισατο· σὺ δὲ Παρθένε· Θεοτόκε, τῆ τῆς κνοφορίας βλαστήματι, τῶ κόσμω τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάσιον τῶν Μαρτύρων.

Τῶν Μαρτυρῶν σρώτων σε.

Τὴν τετρακτῶν χορείαν τῶν Ἀθλοφόρων, Ναζαριον Γεωργάσιον σὺν Κελσίω, ὕμνοις ἐγκωμίων καταστέφωμεν, καὶ τὸν κλεινὸν Προτάσιον· ὑπὲρ τοῦ κόσμου γὰρ οὗτοι, ἐξιλεύοντα τὸ Θεῖον.

Ἐτερον τοῦ Ὁσίου, καὶ Θεοτοκίον ὁμοῦ.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθωμεν.

Υμνωδῶν ἐν κάλλεσι, τῆς ἡδίστης σε γλώττης, καὶ Θεοφλόγοις ἄσμασι, τὴν ἀγνήν καὶ παρθένον, ἀνύμνησας Θεοτόκον, ἀληθῶς καὶ κυρίως μετ' ἧς Κοσμῶ θεόληπτε, παρεστῶς τῇ Τριάδι, σοῦ μιμητῆν, κατὰ νοῦν καὶ πρᾶξιν καὶ θεωρίαν, κάμει γενέσθαι πρέσβυτε, ἱερώτατε Πάτερ.

Εἰς τὸν Στίχ', τῶν Δίνων, Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Οπαμφαέστατος λύχνος, καὶ τηλαυγέστατος, ἡ μελουργὸς κιβόρα, ἡ νευρὰ τῶν εὐσῆμων, τοῦ Πνεύματος λογίων, πᾶσιν ἡμῖν, τὰς αὐτοῦ παρατίθεται, μελοδικὰς εὐωχίας· καὶ δι' αὐτῶν, κατευφραίνει τοὺς θεόφρονους.

Στίχ'. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Ομουσουργήτης ἡ λύρα, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, ἡ ἀψῶν ὁ τέτιξ, ὁ τῶν Ζείων ἀσματῶν, αἰλὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἄδει τερπνῶς, ἐκδιδάσκων τὰ πέρατα, ἐν θεοπνεύστοις τοῖς ὕμνοις δοξολογεῖν, τὴν Τριάδα τὴν ὑπέροχον.

Στίχ'. Τί ἀνταποδώσωμεν τῇ Κυρίῳ περὶ πάντων.

Σὺν ταῖς ἀύλοις οὐσίαις, ὡς παριστάμενος, τῇ τῶν ἀπάντων Κτίστῃ, καὶ Θεῷ Ζεῖε Πάτρι, Κοσμῶ τῶν ἐκτελούντων, μνήμην ποιῶ, τὴν φαίδραον σου πανήγυριν, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ παντοίων περιστάσεων.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Δαυτικὰς ἄσμασι, τὸν πνευματικὸν ἄσματογράφον, εὐφημήσωμεν λέγοντες· Ἐξέχρη ἡ χάρις ἐν χεῖρεσί σε, Ὅσιε Πάτερ, καὶ ἀνεδείχθη τὴ γλώσσά σε, κάλαμος γραμματέως ἀεργάφρον, καλλιγραφοῦσα ἡμῖν μέλη τὰ σωτήρια· δι' ὧν τὴν κατὰ Χριστὸν οἰκονομίαν, καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος τὸ μέγα μυστήριον, ἄσματικῶς δοξολογεῖν διδασκόμεθα, αὐτοῦ μοι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ηθὴ τὰ μακρὰν ποιούντά με, τοῦ ἀγαθοῦ σου Υἱοῦ, ἀγαθὴ καὶ πανάμοιμε, πόρρωθε ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας με· καὶ τὸν ζητοῦντα καὶ ἀρούμενον, καταπιεῖν με κἀκίφρον λέοντα, ὅριν τὸν δόλιον, σκολιὸν καὶ δράκοντα, τὸν πονηρὸν, συντριβὸν τῇ κράτει σου, ὑπὸ τῶς πόδας σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ο τοῦ παραδόξου θαύματος· ὡ μυστηρίου καυνοῦ· ὡ φοικτῆς ἐγγχειρήσεως· ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεψεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον· ὃν ἀνωδίνως φοικτῶς ἐκύθησεν, ἔκλειε κράζουσα· Οἶμοι τέκνον φίλτατον· πῶς σε δεινός, δήμος καὶ ἀγάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν.

Καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηδες, καὶ Ἀπολυαίς.

Τῆ ΙΕ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Λουκιανῶ, Πρεσβυτέρου τῆς μεγάλης Ἀγιοχειρίας.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους γ',
καὶ ψάλλ. Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Λόγον θείας γνώσεως, πεπλουτηκῶς διαπίστεως, τοὺς πιστοὺς ἐδεβαίωσας, πολυπλοκα βάσανα, καὶ θυμὸν τυράννων, φέρειν θαρσαλέως, διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, καὶ ἀφθαρσίαν καὶ ἀγαλλίαν· διὸ σε μακαρίζομεν, Λουκιανὲ ἀειάγαστε, καὶ τὴν θείαν σου σήμερον, ἐκτελοῦμεν πανήγυριν.

Εἰρκτὴν πολυχρόνιον, ἢ βιαιότατον θάνατον, ἐκαρτέησας Ὅσιε, ἱράσι πεδούμενος, καὶ λεπτοῖς ὀφθαλμοῖς, κεντούμενος μάκαρ, καὶ ἀσπίτι χαλεπῇ, μακρὰ τε δίηρ ἐκπικεζόμενος· διὸ σε ἡ οὐράνιος, τρηφὴ σαφῶς διεδέξατο, ὡς ἀήτητον Μάρτυρα, Ἀθλητὰ γενναϊότατε.

Κόλπος σε θαλάττιος, Λευκιανὲ εἰσδεξάμενος, μετ' ἡμέρας τριάκοντα, τῆ χέρσῳ ἐκδίθασιν, Ἰωνῶν ὡς πάλαι, θηρός ὑπονομία, πρὸς Θεοτίμητον ταφὴν, καὶ ἱαμάτων θείαν ἀνάβυσσον. Μαρτύρων ἀκροβίνιον, τῆς Ἐκκλησίας ἐδοξάσω, διὰ τοῦτο τιμώμεν σε, πρεσβευτὰ τῶν φυγῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ῥύπον ἀπόσμηξον, τῆς ταραχῶρου καρδίας μου, Θεοτόκε παννυκτη· καὶ πάντα τὰ τραύματα, καὶ τὰ ἔλκη ταύτης, τὰ ἐξ ἁμαρτίας, ἐναποκάλεισον Ἀγνή, καὶ τοῦ νοός μου στήσον τὸ ἀσπίτον, ὅπως τὴν δυναστείαν σου, καὶ τὴν μεγάλην ἀντίληψιν, μεγαλύνα, ὁ ἄθλιος, καὶ ἀχρεῖος οἰκέτης σου.

Ἡ Στανροθεοκίον.

Νεκρούμενον βιλέπουσα, Χριστὸν ἢ πάναγνος Δέσποινα, καὶ νεκροῦντα τὸν ὄθλιον, ὡς Δεσπότην κλαίουσα, ὑμεῖν τὸν ἐκ σπλάγγων, αὐτῆς προελθόντα· καὶ τὸ μακροθύμιον αὐτοῦ, ἐκπληκτομένη θοροῦσα ἔλεγε· Τέκνον μου πόθεινότατον, μὴ ἐπιλάβῃ τῆς δούλης σου· μὴ βραδύνης φιάνθρωπε, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὁκταΐχου, καὶ τοῦ Ἁγίου οὗτος, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς·

Σοῦ, Λουκιανὲ παμμάκαρ, μέλπω κλέος.

Ποίημα Θεοφάνους (').

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἄσμοι σοι Κύριε.

Σοφία καὶ χάριτι καὶ δυνάμει, πνευματικῇ Λευκιανὲ, ἐκλάμφας ἐφώτισας, λαοὺς καὶ πρὸς ἐπίγνωσιν, Χριστοῦ Μάρτυς ἀδήγησας.

Οπλοῖς εὐσεβείας σε θαρσαλίνας, ὁ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν, φορέσας ὡς εὐσπλαγγνος, ἀήτητον εἰργάσατο, ἐχθρῶν Μάρτυς παλαίσματιν.

Υψὸς πρὸς οὐράνιον τοὺς εἰς βάθος, κακοπιστίας Ἀθλητὰ, πεσόντας ἀνεύληκτας, δικτύους τῶν ἐνθῶν σου, δογμάτων ἀσείαγαστε.

Θεοτοκίον.

Λόγω τὸν αἰδιον Πατρός ἄγνον, ὑπὲρ αἰτίαν καὶ λόγον, ἀσπόρως συνελάβης, Ἀγνή καὶ ἀπεινήσας, ἡμῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

Ῥδὴ γ'. Τέρον, δυνατῶν.

Οἶκον, ἀρετῶν λαμπρότητι, Μάρτυς τὴν φυγὴν σου, σὺ τῷ Θεῷ ἀπέτελεσας· τῶν εἰδώλων δὲ τὰ τεμένη, προσευχαῖς σου κατηδάφισας.

Υμνεῖς, πειρασμοῖς κυκλούμενος, Μάρτυς καὶ βάσανων, ἀλγεῖνοις πιεζόμενος, τὸν τοιούτων ὡς εὐεργέτην, ἀγαθὸν σε ἀξιώσαντα.

Σῶμα, αἰκισμοῖς παρέδωκας, Μάρτυς τὴν φυγὴν δὲ, ἀσφαλῶς διετήρησας, Σῶμα ἄμωμον τῷ Δεσπότη, σεαυτὸν προσάξας πάντιμον.

Θεοτοκίον.

Κόρος, βορέφης ἀποτίκτεται, ὁ δημιουργήσας, τοὺς αἰῶνας βουλήματι· ἦν ἡμῶν ὡς Θεοτόκον, καὶ ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρηός.

Τέρον, δυνατῶν γέννησας, καὶ οἱ ἀσθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἔστερεῖσθι, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Καθίσμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Τῆς ἁγιοῦ λόγῳ τῆς τῶν περῶν, ἱσχυρίων καρδίας Λουκιανὲ, ἀβλεῖν παρεσκεύασας, καὶ τροποῦσθαι τὸν τύραννον· καὶ καλῶς τὸν δρόμον, τελείσας τὸν ἐνθεον, ἐπὶ τε-

(') Τὸ Καθίσμα ἔχει καὶ ἕτερον Ἀναλυτικόν, καὶ τὴν σημείωσιν, τοῦ Ὁσίου Ἐβδόμου τοῦ κλέος, ὃ ἐ Κανὸν ἀκροστιχίᾳ αὐτοῦ· Χρῆσταις τὸ Στίχον τῶν Μοναχῶν τῶν κλέος. Ψάλλεται δὲ ἡ Ἀναλυτικὴ αὕτη ἐν τῆς Ἀπολύσεως.

λει δόξης, Μαρτύρων ἤξιωσαι· ὅθεν συνελθόντες, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, τιμῶμεν αἰοδιμε, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες, Ἀθλοφόρε πανεύφημε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πέθω, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ως Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπύρωσ τεκούσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος· καὶ ὡς βρέφος ἠλάξεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζουσι, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφάνως βωθῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ ᾧ Υἱῷ, καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σε Ἀχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν τῷ ξύλῳ ὠρᾶσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνη δακρύσασα, καὶ πικρῶς ἀπεβέγγατο· καὶ συνοχῆ καρδίας, τὰς κόμας ἐσπάρτατε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔδσα· Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος ἄνθρωπος, ἀδίως προσπήγνυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς καὶ Σέλων ὑφίστασαι, ὅσος καὶ τὴν τρῆσιν πλευρᾶς, γολθὴν τε, οἶμοι, καὶ ἦλος μακρόθυμε; Ἄλλὰ ὀδᾶ σου Σάτε, τοῖς Σειοῖς παθήμασιν.

Ὠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Τοχυρὸς κατὰ τῆς πλάνης, ἀνεδείχθης μακαρίε, καὶ πολλῶν ἀλειπτῆς, Σειοῦ πρὸς ἀγῶνας ἐκάστοτε· ὑπομονὴ δὲ βασιάνων τὴν ἀνίσχυρον, ἐταπεινώσας, Μάρτυς ἰσχὺν τοῦ ἀλάστορος.

Απλοθεὶς ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἰμάσι τεινόμενος, καὶ λιμῇ καὶ δίψει, τῇ πολυχρονίῳ τηκόμενος, καὶ λεπτοτάτοις ὀστράκοις ἐκκεντούμενος, ἐκαρτέρησας, Λουκιανέ ἀξιάγαστε.

Νόμον Σειοῦ καταγγέλλων, ἀνομοῦντας ἐπέστρεψας, καὶ πιεῖν προθύμας, πόμα μαρτυρίου ὑπέδειξας· μετ' ὧν εἰς Σειᾶς ἐπαύλεις κατεσκήνωσας, ἐντροφῶν τῷ ξύλῳ τῆς ζωῆς παναοιδίμε.

Θεοτοκίον.

Εκ γαστροῦ σου ἀναλάμψας, τῆς Θεότητος Ἡλίου, τοὺς ἐν σκότει Κόρη, τῆς πολυθείας ἐφώτισε, τοὺς ἐν σιῶ τῷ Θανάτῳ κατελάμπρουν· ᾧ κραυγάζομεν· Δόξα Χριστῷ τῇ δυνάμει σου.

Ὠδὴ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄφονται.

Πυρπολήσας Ὅσιε, ἀκάνθας τῶν παθῶν, δι' ἰδρώτων ἀσκητικῶν, ταῖς ροαῖς κατέσβησας τῶν ἀγῶνων σου, ἀσεβείας κάμινον, γενναϊόφρον παμμακάριστε.

Αικισμοῖς βαλλόμενος, νικάσιν ἀλγεινῶν, διαμένεις πρὸς τὸν Θεόν, ἀτενίζων Ἄγιε σῶζεις ὑνόμενον· οὐ χερσὶ τὸ πνεῦμά σου, ἐναπέθου ευφραϊνόμενος.

Μακρυνθέντας ἠλεγγες, Θεοῦ τοὺς δυσσεβεῖς, καὶ μακραῖς καὶ ὀδυνηραῖς, ἀλγηδόσιν ἐνδόξε περικυκλούμενος, τῷ Χριστῷ προσήγγισας, αὐτὸ τὸ πάθος ἐξεκόνισας.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τόκον ἄφλορος, διέμεινας Ἀγνή, καὶ φθορᾶς γένος βροτῶν, ὡς Θεὸν γεννήσασα ἠλευθέρωσας· διὰ τοῦτο πίστει σε, ὀρθοδόξως μακαρίζομεν.

Ὠδὴ ς'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Αβρόχως, τῶν βασάνων διέδης τὸν κλυδωνισμὸν τῆς πανάλλοι δὲ παλάμη, ἐκ βυθοῦ τὸ σῶμα τὸν διεσῶθι, τοῖς ποθοῦσιν, ἀσινεῖς Σουμάκαρ ὀρώμενον.

Αγάπη, τοῦ Χριστοῦ πυρπολούμενος ἐνδόξε, μέχρι Θανάτου ἀντέστης, τοῖς τυράννοις πάνσοφε· διὰ τοῦτο, βασιλείας, οὐρανῶν ἤξιωθης γηθόμενος.

Κητώσας, ἐκ γαστροῦ Ἰωάνν ὁ ρυσάμενος, τριήμεροσάντα σῶζει, σὲ βυθοῦ Σαλάσσης καθυπουργούντων, ἐναλίω, τῶν Σηρῶν μετ' ἡμέρας τριάκοντα.

Θεοτοκίον.

Αγνήν σε, περιστεράν ἢ μόνην ἀμίαντον, ὁ καθαρὸς εὖος Λόγος, καὶ ἐκ σου τεχθῆναι εὐδόκησε, Παναγία, Θεομήτορ Παρθένε πανάμωμος.

Ὁ Εἰρμός.

- Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
- Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς
- πλευρᾶς σου βρῦσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Τὴν ἐν ἀσκήσει τὸ πρότερον λαμπρυνθέντα, καὶ ἐν ἀβλήσει τὸ δεῦτερον φαίδρυνθέντα, πάντες εἰς φωσφῆρὰ σε φαιδρότατον, Λουκιανέ τοῖς ἦμινος, ἐνδόξως σὲ γεραίρομεν. Πρεσβεύων μὴ παύση, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Γνώσει τῇ Σειᾷ καθωπλισμένος, ἢ τὸν νοῦν Σειᾷ δόξῃ ἐλλαμψθεῖς, Ἀθλητὰ τῷ Πνεύματι φωτιζόμενος μάχηρα ᾤθης ἐφιλωμένη, τὰ ζιζάνια πάντα ἄρδην ἐκτέμνων, αἰρετικῶν

τὰ ἀλλόφυλα δόγματα ἐνόηξε· καὶ κήρυξε τῆς ἀληθείας, πρὸς ζῶνι ὑπαλείφων ἅπαντας τοὺς εὐσεβῶς προσιόντας σοι, ἐκ κινδύνων δὲ λυτροῦσαι καὶ θλίψεων. Πρεσβέυων μὴ παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΕ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Δουκιανοῦ, Πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης.

Στίχοι.

Ἄρτου στερηθῆς Δουκιανὸς ἀντέχει,
Τοῦ ζῶντος Ἄρτου μὴ στερηθῆναι θέλων.

Λιμῶν Δουκιανὸς δεκάτην θάνειν ἠδέ τε πέμπτην.

Οὗτος, εὐσεβῶν γονέων ὑπάρχων υἱός, μετὰ τὴν τούτων ἀποβίωσιν, πάντα τοῖς δεομένοις σκοροπίσας, τῇ μελέτῃ τῶν θείων Γραφῶν ἐσχολάζε· διὸ καὶ πολλοὺς Ἰουδαίους καὶ Ἕλληνας πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐπισκίασαστο πίστιν. Καταλιπὼν δὲ τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν Νικομηθίαν καταλαβὼν, τοὺς φόβου κολάσεων καταλιγυροῦντας τῆς πίστεως, ὑπέλειπε πρὸς τοὺς ἀγῶνας. Εἰς κάλλος δὲ γράφειν ἐπιστάμενος, βιβλίον κατέλιπε τῇ Νικομηθεῶν Ἐκκλησίᾳ, γεγραμμένον σελίσι τρισσαῖς, (εἰς τρεῖς στήλας ἀνηρημένης τῆς σελίδος) περιέχον πᾶσαν τὴν παλαιὰν τε καὶ τὴν νέαν Διαθήκην. Τσοσούτου δὲ γέγονεν ὑπὲρ ἄνθρωπον, ὡς τε τὴν πόλιν διερχόμενος, οἷς μὲν ἤθελε, θεωρητὸς ἦν, τοῖς δὲ λοιποῖς, ἀθεώρητος.

Περὶ τούτου μαθὼν ὁ Μαξιμιανός, καὶ αἰσχυνομένης τὸ πρόσωπον εὐθίηναι αὐτοῦ, ὑπὸ παραπέτασματι αὐτῷ διαλέγεται καὶ γονοῦς τὸ τῆς γνώμης αὐτοῦ ἀμετάθετον, μακρὸν αὐτῷ κατόικαζε λιμὸν. Ἐπὶ πολλὰς οὖν ἡμέρας, βρώσεως καὶ πόσεως μὴ μεταλαβὼν, ἐν τῇ φρουρᾷ ἐτελευτήσας· τὸ δὲ σῶμα τούτου, προστάζει τοῦ Ἡγεμόνος, ἐφορῆν ἐν τῇ Σαλασσῇ· δεξιὰς δὲ τούτου, προσάξει Θεοῦ, ἐπὶ τῶν ὤμων φέρων, τῇ χέρσῳ παρέπεμψε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σαβίνου Ἐπισκόπου.

Στίχ. Ἰσαγγέλον Σαβίνος εὐ βιούς βίον,
Θανῶν συνήρθη τῷ χορῷ τῶν Ἀγγέλων.

Ὁ μακάριος Σαβίνος, διὰ τὴν υπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἀρετὴν, γέγονεν Ἐπίσκοπος. Εἶτα τοὺς θορύβους μισῶν, ἐμάχρυνε φυγαδεύων· καὶ τοσοῦτον ἠγωνίσαστο, ὡς καὶ θανάτων πολλῶν αὐτουργὸς γενέσθαι, καὶ νόσου

ἀπελαύνειν, καὶ δαίμονας φυγαδεύειν, ἔτι δὲ καὶ προλέγειν τὰ μέλλοντα. Πολλοὺς δὲ ἀφελήσας, καὶ πείσας κόσμον ἀφείναι καὶ γονεῖς καὶ Χριστῷ δουλεῖν, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Βάρσου, Ἐπισκόπου Ἐδέσσης.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν, οὐκ ἐν Ἐδέσῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν Φοινίκῃ, καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ Θηβαΐδι διελαμψεν· ἐν τούτοις γὰρ πᾶσιν ἐξάκουστος γέγονε. Καὶ ὁ τότε Βασιλεὺς Βαλεντιανός, διὰ τὸ εἶναι τὸν Ἅγιον ζῆλωτὴν τοῦ ὁρθοῦ δόγματος, πρῶτον μὲν εἰς Ἀραβίαν τὴν νῆσον οἰκίειν αὐτὸν προσέταξεν. Ἐπειδὴ δὲ ἐγγὺς συρρέοντα πρὸς αὐτὸν πλῆθη οὐκ ὀλίγα, ἐκ τῆς Ὀξυρυγχίου τῆς Αἰγυπτίας ἐξέπεμψε πόλιν. Ὡς δὲ καὶ τὸ τούτου κλέος συνήγειρεν ἅπαντας, ἐσάγοντο εἰς φρουρίον τοῖς ἐκεῖσε γειτονεύουσι βαρβάρους ὁ τῶν οὐρανῶν ἄξιος ἀπήχθη Πρεσβυτῆς. Ἐν δὲ τῇ Ἀραβίᾳ φασὶ τὴν ἐκείνου μέχρι καὶ σήμερον διατηρεῖσθαι κλίσην, πλείους ἡμεωμένη τιμῆς· ἐν ταύτῃ γὰρ οἱ νοσοῦντες κατακλιόμενοι, ὑγίαιν διὰ τῆς πίστεως ὀρέπονται. Μυρία δὲ σημεῖα ἐργασάμενος, ὡς προείρηται, πρὸς Κύριον μετὰ παρόρησις ἀπῆλθε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἀθλήσεως Μοναχοῦ τίνος καὶ Μάρτυρος, καὶ ἀφέλιμος δέησις περὶ αὐτοῦ.

Μοναχὸς τις ἦν ἐν σκήτει, ὑπεῖκων Πατρὶ ἐπὶ χρόνους τινάς. Οὗτος, φθὼν τοῦ μισοκαλοῦ δαίμονος, τῆς ὑπακοῆς ἐπέστων, ἐξῆλθε, χωρὶς αἰτίαν τινὸς ἐπιθλαβὼς, ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ γέροντος, καταφρονήσας καὶ τοῦ ἐπιτιμίου, ἐπιτιμηθεὶς διὰ τὴν τῆς ὑπακοῆς ἀθέτησιν. Κατελθὼν δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ πόλει, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ ἐκεῖσε Ἄρχοντος, ἀποδυθεὶς καὶ τὸ Μοναχικὸν σχῆμα, ὡς καταπειγόντος αὐτὸν εἶσαι τοῖς εἰδώλοις. Ὡς δὲ οὐδὲ ὧς εἶχε τούτου καταπειθῆ, βουνοῦρος μὲν πρῶτον ἐτυφεν ἀφειδῶς· εἴς οὗτω τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ζῆφει ἀποτιμηθῆναι προσέταξεν. Ὅν καὶ λαβόντες οἱ πασιστάμενοι, ἀπέτεμον τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐξῶ τῆς πόλεως ῥίψαντες τοῖς κυσί. Τούτου φιλόχοιστοί τινες, νυκτὸς καταλαβούσης, ἀνελάβοντο, καὶ μύρρις καὶ ὀθονίους εἰλίσσαντες, ἔθεντο ἐν γλασσοκίμα, καὶ ἀπέθεντο ὡς Μάρτυρα ἐν τῷ τοῦ Ναοῦ Θυσιαστηρίῳ.

Ἐπιτελούμενης οὖν τῆς Σείας Μυσταγωγίας, καὶ τοῦ Διακόνου ἀναδοῶντας τὸ, Ὅσοι κατηχοῦμενοι προέλθετε, οἱ κατηχοῦμενοι προέλθετε, πάντων ἐρώντων, αὐτομάτως τὸ γλωσσόκομον ἐξήρχετο, ἀνευ ἀνθρωπίνης χειρὸς, καὶ ἔμενεν ἐν τῇ Νάρθηκι τῆς Ἐκκλησίας, ἀχοι τῆς Ἀπολύσεως· καὶ πάλιν αὐτομάτως εἰσερχόμενος, ἵστατο ἐν ᾧ προεπύθη τὸ πῦρ ἵστασθαι. Τοῦτο γινόμενον, ἐξέπληττε τοὺς ἐρώντας. Ὅπερ ἀναμαθῶν καὶ τις τῶν εὐδαικρίτων, ἐδείξη τοῦ Θεοῦ περὶ τούτου, καὶ ταχέως τὴν λύσιν ἐδέξατο. Ἄγγελος γὰρ ἐπίσας, ψῆσι πρὸς αὐτόν· Τί ἔκθαμβος γέγονας ἐπὶ τῷ γεγενημένῳ; οὐκ ἔλαβον οὐ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἱερωσύνη τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν, καὶ ἐξ αὐτῶν πάλιν οἱ καθέξεις μαθηταὶ τούτων; Οὗτος οὖν ὁ τὸ αἷμα αὐτοῦ ὑπὲρ Χριστοῦ ἐκχεῖς Ἀδελφός, καὶ ἐν τῷ Θυσιαστηρίῳ μὴ συγχωρούμενος κείσθαι, τῆς Προσφορᾶς τελουμένης, ὑπὸ Ἄγγελῳ διακρίεται ἀχρι τῆς Νάρθηκος. Τοῦ δέσμενος γὰρ τοῦ συνασκητοῦ σου τῆς ὑπακοῆς ἐκπέσῃ, ὡς μαθητῆς αὐτοῦ γεγονάς, καὶ εὐλόγως δεσμευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἐκείθεν ἀπανίσταται δεδμεμένος· καὶ ὡς μὲν Μάρτυς τὸν φέρονον ἔλαβεν· ὡς δὲ τὸν δεσμεῖν ἔχων, οὐ συγχωρεῖται ἐνδον κείσθαι, τῆς Προσφορᾶς τελουμένης, εἰ μὴ ὁ δῆσας λύσει αὐτόν.

Ταῦτα μεμαθηκώς ὁ Σείας Ηεροσῦτης, λαβὼν τὴν ράβδον, ἀπῆλθε πρὸς τὸν Λακηνῶν καὶ ἐξουάνας αὐτὰ τὸ πᾶν τῆς ἰστορίας, συγκατῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν· καὶ τὸν Ναόν, ἐν ᾧ τὸ λείψανον ἐναπέκειτο τοῦ Μάρτυρος, καταλαβόντες, καὶ τὴν Σῆκην παρανοϊξάντες τοῦ Μάρτυρος, τὴν συγχώρησιν ἄμω ἐποίησαντο· καὶ τούτων κατασπασάμενοι, ἔστησαν εἰς δόξασθαι· καὶ τῆς Σείας Μυσταγωγίας τελεσθεῖστας, μεμνηκην ὁ Μάρτυς ἀσάλευτος ἐν τῷ Θυσιαστηρίῳ, κείμενος ἐκτοτε καὶ μέχρι τοῦ νῦν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥωθὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Ῥῆμν ῥημάτων σου σοφῶν, τύραννον διακτις μὴ φέραν, καὶ θανατοῖ σε καὶ βυθῶ, θαλαττίῳ προσρίπτει τὴν ἄνω σοι, προξενῶν ὡς οὐκ ἄνεο, βασιλείαν εἰς αἰῶνας καὶ Σείαν δέξαι.

Μὴ προσκυνήσας τοῖς γλυπτῶν, γόνυ τε μὴ κάμψας εἰδώλοις, εἰς πῦρ ἐβλήθης Σλι-

βερόν, εἰς βασιάνων εἰσῆλθες τὴν κείμενον, ὄροσιζόμενος Πνεύματος, ὄροσοδολῶ δύνασεία Σείον Μάρτυς.

Ἐνεκρωμένους καὶ βυθῶ, τῆς Ἑλληνικῆς ἀθείας, καταποθέντας τοὺς λαοὺς, ζωφόροις σου λόγους ἀνειλήσας, μελιθῶν ἀξιάγαστε· Ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός· εἰ.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένος ὁ καρπός, τῆς εὐλογημένης γαφρός σε, ὃν εὐλογοῦσιν οὐρανῶν, αἱ Δυνάμεις βροτῶν τε σφῆματα, ὁ ἡμᾶς λυτρωσάμενος, τῆς κατάρως τῆς ἀρχαίας εὐλογημένη.

Ῥωθὴ η'. Παῖδας εὐαγγεῖς.

Ἄμω νοητῶ τοὺς ἐκτακέντας, τῷ ἄρτῳ τῶν λόγων σου ἐστῆρίσας, μόνον σέβειν Κύριον, ἄρτον τῆς ζωῆς ἡμῶν, καθυποδείξας ἐνδοξῶ· ᾧ πάντες φάλλομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἠπάτησας δεινάς μηχανουργίας, ἐχθροῦ τοῦ ἀπατῶνος τῆ ἀλήθειας σου, ῥήθης πρὸς περὶδοξον, ἕλος ἀξιάγαστε, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας, βοῶν τὰ τάγματα· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥξένων πραγμάτων τελεσθέντων, ἐν σοὶ Λουκιανέ Μάρτυς αἰδοίμε· κόλπος γὰρ θαλάττιος, σῶμά σου τὸ ἄγιον, ἐφ' ἱκανόν δεξάμενος οὐκ ἐλυμνήγατο, τῆ χέρσῳ διασώζει δὲ σφον, ρείθρα ἱαμάτων, ἐκδιλύζον τοῖς ποσοῦσι.

Θεοτοκίον.

Καὶ γλώσση Παρθένε καὶ καρδίᾳ, ἀγνήν Θεοτόκον σε κηρύττομεν· Κύριον γὰρ ἔτεκες, σάρκα περιεζήμενον, καὶ ἐν δυσι ταῖς φύσει κατανομήσαν· ὃν πάσα οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, ἀνυμνολογοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥ Εἰρήμός.

Παῖδας εὐαγγεῖς ἐν τῇ κκίμνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκον· μένην ἅπασαν ἀγείρει φάλλουσαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥωθὴ θ'. Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἄμπει σε σοπὲ τὸ ἱερόν κλημόσυνον, ταῖς ἀκτίσι ταῖς τοῦ Πνεύματος, νέφος παθῶν διασκεδάζον, φωτίζον εὐσεβῶν τὰ σφῆματα, καὶ φλέγον τῶν δαιμόνων στρατεύματα· ὁ ἐκτελοῦντας ἡμᾶς φυλάττε.

Ελύθης τοῦ σώματος δεσμών, Μακάριε, καὶ πρὸς ὕψος ἐπουράνιον, χαίρων ἀνέπτῃς καὶ ἐπάφῃς, ὡραῖος τῶν στιγμάτων τερπνότησι, Θεῷ τῷ Ποιητῇ, ᾧ παρίστασαι, μετὰ Μαρτύρων εὐφραίνόμενος.

Ο Μάρτυς ἡμᾶς Δεκλιανός, συνήγαγε, εὐφημῆσαι τοῦτου σήμερον, ἀθλοὺς λαμπροὺς καὶ τοὺς ἀγῶνας, τὴν μέχρι τελευτῆς γενναϊότητα, Σταυρῶν τὴν χάριν τὴν ἀφθονοῦ· ὃν ἐπαξίας μακαρίζομεν. **Θεοτοκίον.**

Σοφίας δοχεῖον ὑπὲρ νοῦν, τῆς κρείττονος, ἀνεδείχθης Κόρη πάνανθε, ἔμφυχος Θρόνος τε καὶ πύλη· διό σε τῶν βροτῶν τὰ συτήματα, Ἀγγέλων τε δοξάζει φρασεύματα, μόνῃ τῶν πάντων ὑπερέχουσα.

Ὁ Εἰρμός.

Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς, νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσφικίατο· σὺ δὲ Παρθένε· Θεοτόκε, τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογία ἐξήνθησας· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλῆριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Πνευματικῆς ὡς ἔμπλεως, χάριτος καὶ σοφίας, Δεκλιανὲ πανεύφημε, τὴν Ζεῶννευσον Μάρτυς, Γραφῆν ἠρμήνευσας πᾶσαν, πλάνην δὲ τῶν Ἑλλήνων, ἠλεγξας τὴν πολύθεον, καὶ ψευδώνυμον γυῖαν τὴν τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησίαν ἠψφρανας ἀθλοφόρε, φαιδρῶναι ἐν τοῖς λόγοις σου, Ὁρθοδόξων τὰ πλήθη. **Θεοτοκίον.**

Ναὸς ἐγένον Πάναγνε, τῆς Θεότητος ὀλησῶν τῆς Τριάδος ἕνα γὰρ, τέτοκος ἀπορήτως, ἀπλοῦν τῆ φύσει Παρθένε, ἐν μᾶ ὑποστάσει· ὃν ἔκτενός κέτενε, σώσαι τοὺς σὲ ὑμνοῦντας, ἐκ πειρασμῶν, καὶ κινδύνων Δέσποια Θεοτόκε· σοὶ γὰρ τὸ Χαῖρε κράζομεν, προστάσια τοῦ κόσμου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, αἰς σύνθητες, καὶ Ἀπολυτίς.

Τῆ ΙΣ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Δογγίνου τοῦ Ἐκατοντάρχου, τοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμια τοῦ Ἁγίου γ.

Ἦχος δ'. Ως γενναίαν ἐν Μάρτυρι.

Τὸν βροτῶν χρηματίσαντα, καὶ Σταυρῷ ὁμιλήσαντα, καὶ ἡλίου ἔλλαμψιν ἀμαυροί-

σαντα, καὶ ἐκ πλεῖσας ἀναδύσαντα, σωτήριον ἄφρασι, κατιδῶν μετὰ Ληστοῦ, τοῦ ἐυγνώμονος ἔνδοξε, ὠμολόγησας, καὶ Θεὸν καὶ Δεσπότην ἔκουσίως, ὑπομείναντα τὰ πάθη, δι' εὐσπλαγγίαν ἀμέτρητον.

Τὴν κατάκαρπον ἀπιπελον, ἐπὶ ζύλου Ζεῶμενος, ἥρτημένην ἔνδοξε καὶ πηγάζωσαν, οἶνον ζωῆς καὶ ἀφέσεως, τὰ χεῖλη ὑπέθηκας, τῆς καρδίας καὶ πίων, εὐφροσύνης ἐπελήρωσαι, τὴν κατάκαρπον, ἀμαρτίαν ἐμέσας ὡς ἐχέφρων, ὡς τοῦ χειρόνος τὸ κρεῖττον, περιφρῶς προελόμενος.

Θανατώσας τὸν τύραννον, εὐτολίμια τῶν λόγων σου, πρὸς σφαγὴν ἔκουσισον ὑπομολήσας, οὐ δειλιάσας πανεύφημε, Ἀγγέλιε τοῦ Σαντοῦ, τὴν ἀθάνατον ζωὴν, προσέουντά σοι χάριτι· ὅθεν πίσει σε, τὴν πανοσφον μνήμην ἐκτελοῦμεν, δυσωποῦντές σε προσεύειν, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Εν τῷ πάθει σου Χριστέ, τὸν ναὸν Ζεωσῆχος διαφραγέτω, Ἀγγέλιον ὁ Ἐκατοντάρχος, Υἱὸν Θεοῦ σὲ εἶποι τοῖς Ἰουδαίοις ἐκέρτατον. Ὅθεν οἱ θεοὶ, τὴν Ζεῖαν κάραν αὐτοῦ τεμόντες τῷ ζῆφει, ἐν κοπρίᾳ ἐρόνθησαν· γυνὴ δὲ ταύτην ἐβροῦσα, τὰς κεκλεισμένας κόρας αὐτῆς τῶν ὀμμάτων ἀνέφραξε· μετ' ἧς καὶ ἡμεῖς βωδόμεν σοὶ· Ὁ τοῦτον στεφαναώσας, ὑπὲρ σοῦ ἀλλησαντα, ταῖς αὐτοῦ ἰεσίσαις, καὶ ἡμῶν τὰ ὀμματα τῆς καρδίας φάτισον, τοῦ δοξάζειν σε Θεόν, τὸν ἐν σαρκὶ προσηλωθέντα, εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Μόνος ὑπὲρ πάντων, νιὸς ἀνθρώπων ὁ τάλας, μόνος ἐπλημμελῆσα, τὰ καὶ λόγῳ ἀφθελγητα, καὶ ἀνοῦσματι, μηδαμῶς ἄχρατος, φροσπὰ πέλοντα· διὰ τοῦτο σοῦ καὶ δεσμαι· Σὺ γυνωθι Δέσποια, σὺ γυνωθι καὶ δός μοι μετάνοιαν, δός μοι ἐξομολόγησαι, δός μοι στεναγμούς τε καὶ δάκρυα· ἵνα διὰ τούτων, συντριβῶν τὴν καρδίαν μου αἰεὶ, κράζω τὸ, Ἡμαρτον, ἡμαρτον, ἡμάσθητι σώσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ρομφαία αἰς ἐφρασεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διεληλυθε, Παναγία Δέσποια, ὅτε ἐβλεφας, τὸν ἐκ σοῦ λάμψαντα, ἀπορήτω λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκαρτον, Σταυρῷ ὑφαιόμενον, ἔξως καὶ χολῆν τε γευόμενον, πλευρῶν τε ὀρυττόμενον, χεῖράς τε καὶ πόδας ἡλού-

μενον· και οδυρομένη, ηλάλαζες βώσα μητρικώς· Τί τοῦτο, Τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν μυστήριον;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκταήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Εν τῷ Σταυρῷ παρεστηκώς, καὶ τὰ γενόμενα σκοπῶν, τὸν σταυρωθέντα ἐπὶ ξύλου, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον ἑωρακώς, ἐβόας πρὸς αὐτόν· Ἐν τῇ βασιλείᾳ σου μνησθητί μου Κύριε. Διὸ καὶ ὁ Σωτὴρ ἐφώνει σοι· Μακάριος εἰ Λογγίνης, καὶ τὸ μνημόσυνόν σου εἰς γενεάν και γενεάν.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένη ἀνατίθω· μὴ περὶ σέ, ἀλλὰ σπεύσον ἀγαθῶ, ῥυθίθηναί με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνοχλουμένων, καὶ καθ' ἑκάστην πολεμουμένων με.

Ἡ Σταυροθεοκίον.

Εν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὁρώσα ἡ πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμασμένην μητρικῶς, ὀδυρετο βώσα· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σώσον τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπολύσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκταήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου οὗτος, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸ Δογγίνου μέγιστον ψυχήσω κλέος.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α. Ἦχος δ. Θαλάσσης, τὸ ἐβραϊαῖον.

Ταῖς θείαις, φωτοχυσίαις ἑνδοξῶς, περιλαμπόμενος, καὶ σὺν Ἀγγέλων τάξεσι Χριστῷ, τῷ Θεῷ παριστάμενος, τὴν φωτοφόρον μνήμην σου, τοὺς ἐπιτελοῦντας καταφαιδρύνον.

Οὐδὲν σε, τῆς πρὸς Θεὸν ἐνώσεως, Μάρτυς ἐχώρισε, κεχαρισμένον πάσης σαρκικῆς, ἠδονῆς διὰ πίστεως, καὶ καθαρῶς τῷ ἔρωτι, τῷ ἀκροτάτῳ ἐνηδόμενον.

Ατρεῦον, Θεῷ τῷ ζῶντι ἑνδοξῶς, Λογγίνε πάνσοφε, νεκροῖς ξοάνοις μάκαρ οὐδαμῶς, σὺ λατρεῖαν προσένειμας· διὸ πρὸς ἀτελεύτητον, Σανατωθῆς ζωὴν κατήνησας.

Θεοδοκίον.

Ο Λόγος, ὁ τοῦ Θεοῦ ἐν μήτρᾳ σου, λόγῳ συνελήφται, τῆς ἀλογίας ῥύσασθαι βροτοὺς, βουλῆθεῖς ἀγαθότητι, Παρθενομήτορ ἀχραντῆς, εὐλογημένη παναμώμητε.

Ὠδὴ γ. Ἐυφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ευφραίνεται ἐπὶ Σταυροῦ, Υἱὸν Θεοῦ τὸν ἀληθινὸν Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν πάσχοντα, τοῦτο ὀλοφύχως ἐπίστευσας.

Ἡ ὡς περ πῶν ἡ σὴ, ψυχὴ λαβοῦσα λογικὰ σπέρματα, στάχυν σοφῆ ὄριμον, θείας εὐσεβείας ἐβλάστησεν.

Ἰστίῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ, τὸ τῶν βασάνων διελθῶν πέλαγος, τοὺς γαληνοὺς ἐφθασας, ἑνδοξῶς λιμένας γηθόμενος. **Θεοδοκίον.**

Νοσοῦσάν μου τὴν ψυχὴν, ταῖς τῶν παθῶν ἐπάγωγχαῖς ἴασαι, Μήτηρ Θεοῦ πάναγνε, καὶ πρὸς σωτηρίαν κατεύθυνον.

Ὁ Εἰρμός.

Ευφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου· Χριστέ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύος Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Σταυρωθέντα κατείδες τὸν Λυτρωτὴν, καὶ αὐτοῦ ταῖς ἀπίστι κατακουσθεῖς, τὸ σκότος ἀπέφυγες, ἀγνωσίας βαβύτῳ, καὶ πρὸς θείαν γνῶσιν, αὐτὸν μετῴρθυμιας, πιστωθεῖς ὡς ἐστὶ, Θεὸς ὁ ὁρώμενος· ὅθεν καὶ ἀλλήσας, τοῖς χοροῖς ἠρδιμήτης, Λογγίνε μακάριε, τῶν Μαρτύρων γηθόμενος· μεθ' ὧν πάντοτε ἑνδοξῶς, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρησάσθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένη τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζαλή τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντημένην πανάμωμε ἀμαρτιῶν τῷ φόρῳ, ὀφθῆσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα ἄδου, πεσεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, τῇ Σεμνῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ σώσον παρήκουσα, σὸν λιμένα τὸν εὐδίων, ἵνα πίπτει κραυγαῶς σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δουλὸς σου Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοκίον.

Τὴν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἀμνάς Σεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαξε θαρρύνουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγαλλεταί, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγγνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγγνα ἐλέους, Θεέ υπεράγαθῆ, ἀνεξίκακε Κύριε. **Ἡ** πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγγχίσθητι Παρθένη ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν

ἄφειν, τοῖς προσκυνουσῖν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

ᾨδή δ'. Ἐπαρθένα σε ἰδοῦσα.

Ο χυρώτατον κησάμενος ἐν τῇ πίστει, τὸν λογισμὸν μακάριε, ἀνίσχυρον πλάνης, ἔλυσας ὀχρώμα, Λογγίνε και ἐκραζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

ΥψάθENTA και τῷ ξύλῳ προσηλωθέντα, τὸν ἀπαθὴ Θεώμενος, Κύριε τῆς δόξης, τοῦτον ὠμολόγησας, Υἱὸν Θεοῦ ἔνδοξε, πάσχοντα οἰκειῶ θελήματι.

Μαραίνομενον τὸν θάνατον τῷ θανάτῳ, τοῦ ἀπαθῆς Θεώμενος, ἔσπευσας Λογγίνε, δι' αὐτὸν τεθνήξῃσαι, και ζῆν μετὰ θάνατου, σὺν τοῖς εὐκλεῶς ἐναθλήσασιν.

Θεοτοκίον.

Ενθίνετα καθ' ὑπόστασιν ἐν γαστρὶ σου, και γεγονότα ἄνθρωπον, Ἄχραντε τὸν Λόγον, ὑπὲρ λόγον τέτοικας, διπλοῦν ταῖς θελήσῃσαι, και ταῖς ἐνεργεῖαις δεικνύμενον.

ᾨδή ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Γῆς πάσης ἀληθῶς, γεγονότα παρεπίδημος, ἐν στίγμασιν Ἀθλοφόρων, ἀραιώθης Λογγίνε, και γῆς προείων ὀκλήσας.

Ισχυσας τοῦ Σταυροῦ, τῇ δυνάμει φραζάμενος, ἀνίσχυρον τῶν τυράνων, Ἀθλοφόρε Λογγίνε, τροπιάσθῃσι ἀπόνοιν.

Στήσας ἐν ἀσφαλῇ, θεμελίω καρδίας σου, ἀήττητε τὰς κινήσεις, πειρασμῶν ἐπικλύσει, ἀσάλευτος διέμενις.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην τὸν Θεόν, ἀπειράνορας κησάσαν, ὑμνήσωμεν Θεοτόκον, δι' αὐτῆς οἱ σωθέντες, και πόθῳ μακαρισώμεν.

ᾨδή ς'. Θύσῃ σοι, μετὰ φωνῆς.

Οση τε, και τὴν γῆν σαλευθείσαν Θεώμενος, ἐν τῇ τοῦ πάθους ἡμέρᾳ, ἀπιστίας στάσεως ἐσαλεύθῃ, και τῇ πίστει, ἐνιδρύθης Λογγίνε τοῦ πάσχοντος.

Νόσπιν, ἀληθῆ και τελείαν και ἔμφρονα, ἀναλαβεῖν ἠδυνήθης, καθορῶν τὴν κτίσειν ἀλλοιουμένην, και πρὸς θεῖαν, ἠλλοιώθης Λογγίνε ἐπίγνωσιν.

Υπέφης, χαλεπὴν τιμωρίαν γηθόμενος, ἐπὶ τὸν αὐχένα τῷ ζῆφει, ἀδισταίτῳ γνώμη ταπθῆς Λογγίνε, διακόπτης, κεφαλῆς δυσμενῶν διὰ πίστεως.

Θεοτοκίον.

Μάρανον, και προδύξους Πανάμωμς ἐκτίλων, τὰς ἀκανθῶδεις ἐννοίας, τῆς ἐμῆς

καρδίας· και καρποφόρον, ταύτην δεῖξον, μεστεία σου Κόρη πανάμωμς. **Ὁ Εἰρμός.**

• **Θ**ύσῃ σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλειυρᾶς σου ρευσάντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεράνης σήμερον.

Εὐφροσύνας γέγηθεν ἡ Ἐκκλησία, ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον, τοῦ ἀοιδίμου ἀθλητοῦ, Λογγίνου ἀνακραυγάζουσα· Σὺ μου τὸ κράτος, Χριστέ και στερέωμα. **Ὁ Οἶκος.**

Τὸν οὐρανὸν σκότει παλλῶ, τὴν γῆν τε σειομένην, και πέτρας ρηγνυμένας, ναοῦτε τὸ καταπέτασμα σχισθῆν ἐῖς δύο θεορῶν ἐν τῷ θεῖῳ πάθει τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἀθλητῆς, Θεοῦ Υἱὸν αὐτὸν ἐγνώρισε, πάσχοντα τῇ οἰκειᾷ εὐσπλαγχνίᾳ, ἀπαθὴ δὲ ὄντα τῇ Θεότητι και ὁδῆ, σὺν τῷ Πατρὶ και Πνεύματι Ἁγίῳ συνέχοντα τὸ πᾶν και διακρατοῦντα, ὡς Θεὸν ἀληθινὸν και Βασιλέα· ὁθεν ἐν χαρᾷ Λογγίνος ἀνακραυγάζει· Σὺ μου τὸ κράτος, Χριστέ, και στερέωμα.

Συναξάριον.

Ἐτῆ 15' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λογγίνου τοῦ Ἐκατοντάρχου.

Στιχοί.

Υἱὸν Θεοῦ λέγων σε, Χριστέ, και πάλιν, Λογγίνος ὡς πρὶν τέμνεται τὸν αὐχένα.

Ἐκτη και δεκάτῃ Λογγίνου ἄορ κατέπεφεν.

Επὶ Γεβερίου Καίσαρος ἦν οὗτος, ἐκ τῆς χώρας Καππαδοκῶν, Ἐκατοντάρχης ὑπάρχων ὑπὸ τὸν Πιλάτον τὸν Ἡγεμόνα τῆς Ἰουδαίας. Προσετάγῃ δὲ παρέξιστο ὑπρετήσῃ εἰς τὰ τίμιμα πάθη τοῦ Χριστοῦ και τὴν σταύρωσιν, και μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἑκατὸν στρατιωτῶν φυλάξει τὸν τάφον μετὰ τῆς Κουσταδίας ἢ τις ἦν τάγμα στρατιωτῶν. Ἰδὼν δὲ τὰ ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ γενόμενα θαύματα, τὸν σεῖσμον, τὴν τοῦ ἡλίου εἰς σκότος μεταβολὴν, τοὺς ἀνογήνους τάφους, και τοὺς ἐξ αὐτῶν νεκροὺς ἐκπρόδησαντας, και τὰς σχιμβείσας πέτρας, ἀνεβόησε μέγα, εἰπὼν· Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος· ὁθεν και τὰ διδόμενα αὐτῷ ἀργύρια παρὰ τῶν Ἰουδαίων ἐπὶ διαβολῇ τῆς Ἀναστάσεως ἀπεσεῖσατο μετ' ἑτέρων δύο στρατιωτῶν, οἱ ὕστερον σὺν αὐτῷ ἑμαρτύρησαν.

Καταλιπὼν οὖν τὴν ἐπικειμένην αὐτῷ φρατείαν, και τὴν οἰκίαν χώραν κατέλαβῶν, ἀποστολικῶς τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυττε Θεόν,

Πεισθείς δὲ ὁ Πιλάτος, μᾶλλον μενοῦν διαφθαρεῖς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων χορήμασι, διὰ γραμμάτων κατηγορεῖ τοῦ Λογγίνου πρὸς τὸν Τιβέριον, ὡς κατέλιπε τὴν οἰκίαν στρατείαν, καὶ ὡς ἐν τῇ πατρὶδι αὐτοῦ διάγει, τὸν Χριστὸν καταγγέλλων Θεόν. Τέμνεται οὖν αἰτίκα τὴν κεφαλὴν μετὰ τῶν συν αὐτῶ δύο φρακτιῶν, τοῦτο τοῦ Τιβέριου κελύσαντος, καὶ ἤχθη ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐκ Καππαδοκίας εἰς Ἱερουσαλήμ, τοῦ πληροφορίαν λαβεῖν τὸν Πιλάτον καὶ τοὺς Ἰουδαίους τῆς αὐτοῦ ἀναιρέσεως, ἐφ' ἣ τὸν Πιλάτον λαβεῖν τὰ συμφωνηθέντα καταχώννυται δὲ πρὸς τῆς πόλεως ἡ τιμὴ αὐτοῦ κεφαλῆ ἐν κόπρῳ τινί.

Χρόνιος δὲ πολλοῖς ὕστερον, γυνὴ τις ἐκ Καππαδοκίας τὴν ἐνέργειαν ἀποδολοῦσα τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τὴν ὀπτικήν ἀπολέσασα δύναμιν, τὰ Ἱεροσόλυμα κατέλαβε μετ' υἱοῦ μονογενοῦς, ὡς ἐν τοῖς Ἁγίοις τόποις εὐρεθὶ δύνασμένη τῆς πηρώσεως ἰασιν. Προστεισίσης δὲ αὐτῇ καὶ τῆς ἀποβιώσεως τοῦ παιδός, διπλὴν ἐτραγῶδει τὴν συμφορὰν. Ὅσαρ δὲ ταύτη ἐπιφανεῖς ὁ μακάριος Λογγίνος, καὶ ὃς εἶπεν γνωρίσας αὐτῇ, καὶ ἐν τῷ κέρυπται ἡ τούτου κεφαλὴ μνήσας, προτρέπει αὐτὴν, ἀνορθώσασα ταύτην λαβεῖν, καὶ οὕτω τυχεῖν τῆς ἰάσεως, καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς ἐν δόξῃ ὄναρ ἰδεῖν συνόντα τῷ Ἁγίῳ, καὶ τῆς παρ' αὐτῷ τιμῆς ἀπολαβόντα.

Ἐν μίᾳ οὖν σφοδρῷ τό, τε λείψανον τοῦ παιδός, καὶ τοῦ Ἁγίου τὴν κεφαλὴν κατατίθησι τοῦτο γὰρ παρ' αὐτῷ προσετέτακτο· καὶ τὴν Καππαδοκίαν κατέλαβε, παλοῦσα τῷ Σαουλ παραπλήσια, ὃς, τὰς πατριὰς ὄνους ζῆτῶν, βασιλείαν εὐρατο· καὶ αὐτῇ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν πηρώσιν ἀποβαλέσθαι ζητοῦσα, ἢ τούτου τετύχηκε, καὶ Σερμὸν προστάτην τὸν Ἁγίον ἔκτοτε εὐρατο. Ὅθεν καὶ ναὸν τῷ Μάρτυρι περιεκάλεσε ἀνεγείρασα, καὶ αὐτὸ μαρτυρικὸν καταβείσασα Λείψανον, πηγὰς ἰαμάτων καὶ αὐτῇ ἐν πᾶσι τοῖς πιστοῖς καταπλούτησεν, εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων δύο Μαρτύρων, τῶν συναϊρεθέντων τῷ ἁγίῳ Λογγίνῳ.

Στίχ. Φθαρτὴν στρατείαν ἐλελοιπία ξίφει, Δυὰς συνάλλων ἐστρατεύθη Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Λεοντίου, Δομετίου, Τερεντίου, καὶ Δομνίνου.

Στίχ. Τρεῖς, Λεόντις, τοὺς συναλλοῦντας ἔχων, Λεοντίον τῆς τῆς πυρᾶς ἄλλη μέσον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαλοῦ.

Στίχ. Μιᾶς βραχείαν γῆς λιπῶν παροικίαν, Πέλου κατοικεῖ τὴν μακρὰν κατοικίαν.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Μιᾶς καταλιπὼν πλοῦτον καὶ συγγένειαν, ἐν ἐρήμοις καὶ ἀοικήτοις τόποις ποσεικαρτέσει, νηστείας καὶ ἀγρυπνίας καὶ πάσαις ἄλλαις κακοπαθείαις χαιρών. Ἦν δὲ τὸ εἶδος αἰεὶ χαροποιός· θαυμάσια ἐξαιτία τῇ ἐπιπέσει τοῦ Χριστοῦ ἐργαζόμενος, λεπρὸς καθαρῶν, δαίμονας ἀπελαύνων, τυφλοῖς τὸ βλέπειν χαρίζόμενος· ἢ ταῦτα μὲν ἐποίησεν ἐτι ζῶν. Ἀπεθῆνεν δὲ πρὸς Κύριον, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ τῇ γῇ καταλιπὼν, εὐάδεις μόνον ἀπὸ τούτου πηγάσει, εἰς ἰασιν καὶ ἀποτροπὴν παντός ἐναντίου συνατηματος, καὶ νοσημάτων ἀνηκέστων, ἐκ Θεοῦ χάριν εἴληψε· τοὺς γὰρ δοξάζοντάς με, φησὶν ὁ Κύριος, δοξάσω· ἢ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁδὴ ζ. Ἐν τῇ καινῷ.

Νομίμως Μάρτυς, ἐναθλήσας ἀνδρείᾳ γνώμη φυγῆς, πάσαις ἀνομούντων ἡσχυννας τὰς βουλὰς, καὶ νομίμως ἐστεφάνωσαι, εὐλογημένος εἶ, ἀνοδοῦν τῆς δόξης ὁ Κύριος.

Ἡθεῖα χάρις, ἐπιφοιτῶσα τοῖς λειψάνοις προσιόντων σοι μακάριε, καὶ κηρυττόντων σε, ἀληθείας ἀήτητον Μάρτυρα.

Σαρκὸς θνησκούσης, οὐκ ἐφείσω Λογγίνε διὰ Χριστόν· θύειν, ἀπρονήσω δαιμοσι καὶ σαυτὸν, τῷ Θεῷ θυσίαν ἄμωμον, χαιρών προσήγαγε, διὰ ξίφους τμηθεὶς ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ὡς καθαρῶν σε, ὁ καθαρὸς Λόγος κατὰ κησέ, Κόρη, διὰ σοῦ καθᾶραι τοὺς μολυσμοὺς, τῶν ἀνθρώπων προερόμενος· εὐλογημένος γὰρ, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου πέφυκεν.

Ὁδὴ η. Χείρας ἐπέτασας.

Κοιμίας τὸ πόν τὰς τῆς σαρκός, κινήσεις ἐνδοξε, ταῖς ἐργηρόρσσει, ταῖς πρὸς τὸν

Κύριον ὑπνώσας, τὸν γλυκὺν ὕπνον αἰδίμει, Σανάτωθεις διὰ Χριστόν, τὸν ἐπὶ ξύλῳ Σταυροῦ, ἀφυπνᾶσαι Δεία, νεκροῖς τὴν ζωὴν ἀναβλύσαντα.

Δόγη κεντηθέντα τὴν πλευράν, μακαριώτατε, καὶ αἷμα βλύσαντα, Θεὸν εώρακας ἄνθρωπον, διὰ σπλάγγνα χρηματίσαντα, καὶ κατετρώθης τῷ αὐτοῦ γλυκίστῳ ἔρωτι, ἀναμειψάν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Εσθεσας πυρὰν εἰδωλικὴν, αἱμάτων ρεύμασι, Λογγίνε πάνσοφε, καὶ κατενέπρησας ἔρανα, ἢ ἀνίδρυτα σεβάσματα, τῷ Δείῳ ζήλῳ τὴν φυγὴν ἀναφλεγόμενος, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Οῦματα καρδίας φωτισθεῖς, ταῖς Δείαις λάμψεσι, τοῦ αμαρωάναντος, ἡλίου πάνσοφε ἔλλαμψιν, τὴν ἀχλὺν Λογγίνε ἔλιπες, τῆς δυσσεβείας καὶ φωστήρ, ἄφθης φωτίζων ἡμᾶς, τοὺς βοῶντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Στόματα καὶ γλώσσαι καὶ ψυχῆ, ἀνακρητύτωσε Θεογενήτρια, καὶ ἰκέτευ' σε Ἄχραντε· Τὴν καρδίαν μου καταγάσον, τῷ φωτισμῷ σου, καὶ δεινοῦ σκότους με λύτρωσαι, ἐκβοῶντα· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λείοντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἐφοῖξες πυρός θεοδύναμις ἐσθεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἔρασαι, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογοῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁδὴ 9'. Δίθος ἀχειρόδμητος.

Ισχὺς μου καὶ ὕμνος Λόγος, ὁ ἐν Σταυρῷ χεῖρας ἀπλώσας, Μάρτυς τοῖς ἀνόμοις ἐβόας· αὐτοῦ τὸ πάθος τὸ παμμακάριστον, ἐξεικονίζων Σάνατον, θελουσίως καθυφίγμαι.

Ὡς περικαλλεῖς ἀλλοφῶς, χαριτωθεῖς μάρτυς Λογγίνε, ὄλος ὠραιότατος ἄφθης, ἢ τῷ ὠραίῳ Λόγῳ παρίγασαι, τὸς αἰοιβάς τῶν πόνων σου, πλουσιωτάτης χοιζόμενος.

Σὲ τὸν διαγίγα φανέντα, ἡλίου ἄουτον Λογγίνε, καὶ μαρμαρυγαῖς ἰαμάτων, τὴν οἰκουμένην πᾶσαν φωτίζοντα, καὶ τὴν ἀχλὺν σκεδάζοντα, τῆς ἀγνωσίας μακαρίζουμεν.

Ἡρῆς πρὸς μονὰς οὐρανόους, καὶ τοῖς χοροῖς συναρμυθίης, πάντων τῶν Ἁγίων Μαρτύρων· μετ' αὐτῶν Λογγίνε Μάρτυς μνημέ-

νους, τὴν εὐσεβῶς τὴν μνήμην σου, ἐορτάζοντες, παμμάκαριστε.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον ἄφθης, τοῦ ἀσπεύρου Θεοτόκε, δι' οὐ οἱ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, τῆς ἀμαρτίας φῶς εθεάσαντο· διό μου φωταγώγησον, τὰ τῆς καρδίας αἰσθητήρια.

Ὁ Εἰρμός.

Λίθος ἀχειρόδμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήρηθη, Χριστὸς συναφῆς τὰς διεστώσας φύσεις διό ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ορῶν τὸν πάντων Κύριον, καὶ Θεὸν ἀφυπνοῦντα, ἐπὶ Σταυροῦ θελήματι, κλονουμένην τὴν πᾶσαν, καιρῷ τοῦ πάθους τὴν κτίσιν, ἀλλοφῶς Λογγίνε, σὺ τῷ Ἀητῇ εὐγνώμονι, ἀμολόγησας τοῦτον, Υἱὸν Θεοῦ, ὑπὲρ οὐ καὶ χαίρων ἐσφαγιάσθης· καὶ νῦν ὡς Μάρτυς ἄριστος, ὑπὲρ πάντων προσευξαίς.

Θεοτοκίον.

Κενόται ἐν τῇ μήτρᾳ σου, ὁ πληρέστατος Λόγος, κόλπαν πατρῶν ἄχραντε, οὐκ ἐκφᾶς ἀπορόρητος, καὶ σαρξ ὀράται καὶ βρέφος, τίκεται Θεοτόκε· Ὀν ἐκτενᾶς ἰκέτευε, λυτρωθῆναι κινδύνων, καὶ πειρασμῶν, καὶ πταισμάτων Δέσποινα καὶ γέννης, τοὺς εὐσεβῶς κηρύττοντας, τοῦ Θεοῦ σε Μητέρα.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπολυσις.

Τῆ ΙΖ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ὡσέ· καὶ τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Ἀνδρέου τοῦ ἐν τῇ Κρίσει.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους 9'. καὶ φάλλοντες Στιχηρὰ Προσόμοια τῶν Ἁγίων. Στιχηρὰ τοῦ Προφήτου.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον Πατρός, τὸ ἐκπορευόμενον, διὰ τῆς σῆς γλώττης ἔβρισε, Χριστῷ τὴν μέλλουσαν, ἐν ἐσχάτοις χρόνοις, παρουσίαν ἐσεσθαι, ἐπὶ ἀνακαινίσει τῆς κτίσεως· καὶ νῦν τὴν ἐκδασιν, θεωροῦντες τῶν προσφύσεων, σοῦ Προφήτα, τὴν μνήμην γεραίρομεν.

Τῇ γνώμῃ πορευοῦσαν τὸ πρὶν, ἀπὸ σοῦ φιλάθρωπε, φύσιν ἡμῶν μνηγευσάμενος,

τῆς βεβηλώσεως, ἐλυτρώσω ταύτην, σεαυτῶ καθ' ἑνώσιον, συνάφας ὑπὲρ νοῦν ἀδιάρρηκτον· καὶ τοῦτου σύμβολον, ὁ Προφήτης σε γνόμενος, τὰς πρὶν πόρνας, σφφρώνως ἠγάγετο.

Προφήτα θεσπέσιε τὰς σὰς, ῥήσεις νῦν θεώμενος, πεπληρωμένος τῆ χάριτι, καὶ παριστάμενος, τῷ Θεῷ τῶν ὄλων, ὑπὲρ πάντων πρέσβευε, τῶν πίφει ἐκτελούντων τὴν μνήμη σου, τοῦτοις αἰτούμενος, τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν, καὶ εἰρήνην, καὶ βίου διόρθωσιν.

Στιχηρὰ τοῦ Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Οὐ τῶν πόνων ἰδράτες σου, τῆς ἀσκήσεως ἔνδοξε, πρὸς Μαρτύρων στάδιον, ἐκκαλουμένοι, πλήρη ἄνδρα τὴν ἔφρασιν, ἐν σοὶ ἐναπέβητο, οὐς ευκαίριος εἰς Θεόν, ἐπεδείξω στερέωτάτα. Ἄλλα πρέσβευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίφει ἐκτελούντας, τὴν αἰσιδέαστον μνήμη σου.

Αίθος ἄλλος ὑπέριμος, γεγονώς διὰ πίστεως, οὐχ ὑπέφης θραύσιν, θειῶς τυπτόμενος· ἀλλ' ἐπὶ γῆς κλυθόμενος, πῆς πίφει εἰς Θεόν, ὀμαλίας τὴν ὁδόν, εὐεπίδατον θέθεικας· καὶ κατέστρεψας, τῆς δοκίσεως μάκαρ Κοπρωνύμου, φαυλοτάτην ὡσπερ δόξαν, σεσαθρωμένον θεμέλιον.

Αποφύλων τοῖς δογμασι, τεθροισμένοις μακάριε, καὶ Πατέρων ἐνθέων τοῖς διδάγμασι, τοῦ σαρκωθέντος ἐτίμησης, Θεοῦ τὸ ἔρασμα, ἐν συμβόλοις ἱεροῖς, καὶ σπτοῖς καὶ μορφώμασι· ὄθεν ἔνδοξε, ὑπὲρ ταύτου ἀθλήσας ἀνεδείχθης, εὐσεβείας ὑποφίτης, καὶ τῶν Μαρτύρων καλλώπισμα.

Δόξα, καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Μυριακίς πανάχραντε, ὑπεσχομένη μετόνοιαν, τῶν ἐμῶν ποιήσασθαι παραπτώσεων, ἀλλ' οὐκ ἐὰ με ἡ φαυλὴ με, τῶν κακῶν συνήθειαι· διὰ τούτό σοι βωῶ, καὶ προσπίπτω καὶ δέομαι· Σὺ με Δέσποινα, ἐξελού τῆς τοιαύτης τυραννίδος, ὀδηγοῦσα πρὸς τὰ κρείττω, καὶ σωτηρίας ἐρχόμενα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ Ἀμνάς ἡ κηψάσα, τὸ Ἄριον τὸ αἵμαμον, τὸ τὴν ἀμαρτίαν ἔλθον ἰάσασθαι, παντὸς τοῦ κόσμου πανάχραντε, οἰκίῳ ἐν Αἵματι, τὸ σφαγὲν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζωῶσαν τὰ πέρατα, σὺ με ἔνδυσσον, γυμνωθέντα τῆς θείας ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σου τόκου, περιβολὴν θείας χάριτος.

Εἰς τὸν Στιχόν, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Προφήτου.

Ἦχος β'. Τοῦ Προφήτου σε τὴν μνήμη Κύριε.

Καὶ τοῦ Ὁσιομάρτυρος,

Ἦχος δ'. Ὁ ὕψωθεις ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ασκητικῶς προγυμνασθεὶς ἐν τῷ ὄρει, τὰς νοητὰς τῶν θυμηνῶν παρατάξεις, τῆ πανοπλίᾳ ὠλεσας παμμάκαρ τοῦ Σταυροῦ· αὐθις δὲ πρὸς ἄθλησιν, ἀνδρικῶς ἀπεδύσω, κτεινας τὸν Κοπρωνύμου, τῷ τῆς πίστεως ἕψει· καὶ δι' ἀμφοῖν ἐξέφθης ἐκ Θεοῦ, Ὁσιομάρτυς Ἀνδρέα αἰόδιμε.

Καὶ Ἀπόλυσις,

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀνακρινώσκονται οἱ Κανόνες, τῆς Ὀκτωήχου εἰς, καὶ οἱ δύο παρόντες τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Ὡσπερ μέλω τούς θεοπνεύστους λόγους.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὤδῃ α' Ἦχος α'. Τῷ βοηθήσαντι Θεῷ.

Ως θεηγόρος ἀληθῶς, ὁ Προφήτα Ὡσπὲ, τῷ ζωοδότῃ παρεστῶς, ἐκτενῶς ἰκέτευε, λυτρωθῆναι κινδύνων, ἀπαντας τοὺς εὐφημοῦντάς σε.

Σοῦ τῆς φυγῆς τὸ ὀπτικόν, ἐκκαθάρας μολυσμῶν, κατηξιώθης προορᾶν, τηλαυγῶς τὰ μέλλοντα, καὶ προλέγειν ἀφεύστως, ἀριστὰ τὰ ἐκποσόμενα.

Ἡ τῆς προγνώσεως πηγὴ, ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, τὸν θεηγόρον Ὡσπὲ, προφητείας ποταμὸν, ἀνέδειξε τοῖς πᾶσι, βρύνοντα θεῖα διδάγματα.

Θεοτοκίον.

Επιφανέντα τὸν Χριστόν, ἐκ Παρθένου δι' ἡμᾶς, ἐκ τῆς Αἰγύπτου προφανῶς, ὁ Πατὴρ ἐκάλεσεν, Ὡσπὲ ὡς προσέειπε, πάλιν ὁ θεοπτικώτατος.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσιομάρτυρος, ἔχων Ἀκροστιχίδα τίνδε·

Ἀνδρείας ἡμῶν τὸν φερώνυμον πέθω.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὤδῃ α' Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Ανδρικῶς τὰ πάθη τῆς σαρκός, Πάτερ δουλωσάμενος, τῷ λογισμῷ ἀνδρείας ὡς ἐπάνυμος, τυράννων ἀμώτητα, κατεπαλάκισας, καὶ νομίμας ἐνήθησας· ὄθεν σε συμφώνως, πίστει συνελθόντες μακαρίζομεν.

Νοητῶς ὡς ἀνθραξ πυρῶθεις, θέρμη Θείου Πνεύματος, τὸν παγετὸν τῶν παθῶν διασκέδασας· κρουνοῖς τῶν αἱμάτων δέ, πῦρ ἀπέθυσσας, θυσεθείας ἀλλότριον, μέγιστε Ἀνδρέα, Ὁμολογητὰ Θεομακάριστε.

Δεσμευθεις τῷ πάθῳ τοῦ Χριστοῦ, Πάτερ ἐκ νεότητος, τὸν σὸν σταυρὸν ἀναλαβῶν γηθόμενος, τοῦτ' ἠκολούθησας, ἀρνησάμενος σεαυτὸν διὰ πίστεως, καὶ ὁμολογίας, καὶ τελειοτάτης ἐναθλήσεως. **Θεοτοκίον.**

Ραθυμίας ὑπὲρ τὴν ψυχὴν, πάντοτε βαρούμενος, ἐπὶ τὴν σὴν Παρθενομητορ ἀχραντε, προστρέχω ἀντίληψιν. Πρὸς ἐργήγορσιν μετανοίας διεγείρον, τῆς αἰωνιζούσης, τότε ρυομένη με καλᾶσως.

Ψδὴ γ. Στερεώσόν με Χριστέ.

Μηψεὶ θεοπρεπεὶ, θεοδιδαγμένος τὰς Θείας ἐκφαντορίας, ἐθῶν τὴν κλησιν, σαφῶς προηγόρευσας Προφήτα, Πνεύματι Ἁγίῳ τυπούμενος.

Εσόμενα προορᾶν, ὡς ἐνεστώτα Θεσφρον κξιωμένος, τῶν Ἰουδαίων, σαφῶς τὴν ἀπόπτωσιν προεῖπας, καὶ τῶν νομικῶν τὴν διάβασιν (*).

Αυτροῦσθαι τὸν Ἰσραὴλ, οὐκ ἐν πολέμῳ καὶ τόξῳ καὶ πανοπλίᾳ, ἀλλ' ἐν Κυρίῳ, Θεῷ Παντοκράτορι πρόφης, σάρκωσιν τοῦ Λόγου σημαίνων ἡμῖν. **Θεοτοκίον.**

Παρθένε χαῖρε σεμνὴ, ἡ συλλαβοῦσα τὸν Λόγον σωματωθέντα, τὸν τῷ ἰδίῳ, ἡμᾶς λυτρωσάμενον ἐκ πλάνης, αἱματι ἁγίῳ καὶ σώματι.

Τοῦ Ὁσιολογίου. Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως.

Ερείσας τοῦ νοός σου τὰς βάσεις Πάτερ, ἐν πέτρα τῆς ἀγάπης Χριστοῦ οὐδόλω, προσπνεύσει σεσάλευσαι ἐναντίας, βοῶν τῷ Κτίστῃ σου· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Ιάσεις καὶ πρὸ τέλους καὶ μετὰ τέλος, πηγάζεις θεορῆθρον τοῖς ἀσθενοῦσι, καὶ πνεύματα ἀνάθραστα ἀπελαύνεις, Ἀνδρέα Ὁσιε, βοῶν τῷ Κτίστῃ σου· Ὡς οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Ασκήσεως τοῖς δάκρυσιν λελουμένος, ἐν αἵμασι Μαρτύρων ἐκαλλωπίσθης· καὶ ὁλος ἀραιότατος δεδεγμένος, βοῶν ἀνέδραμεις,

πρὸς τὸν ποθούμενον, ὡς, Οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλὴν σου Κύριε. **Θεοτοκίον.**

Σαρκὸς ἐν ὁμοίωματι γεγονότα, Πατρός τὸν ὁμοούσιον Θεὸν Λόγον, ἐκύψας Πανάμωμε ὑπὲρ λόγον, παρθένος μείνασα, μετὰ τὴν κύψιν· δια τοῦτο πιστεῖ σε μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ν πέτρα με τῆς πίστεως στερεώσας,
• ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθροῦς
• μου· νύφρανθη γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ
• ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν,
• καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλὴν σου Κύριε.

Κάθισμα τοῦ Προφήτου.

Ἦχος α. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Υπέκλινας τὸ οὖς, τῷ λαλοῦντι Προφήτᾳ, καὶ πάντων μνηθεῖς, τῶν μελλόντων τὴν γνώσιν, Χριστοῦ προεσημάνας, παρουσίαν τὴν ἐνύθου· ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἐορτάζοντες, τὸν Αὐτρωτὴν ἀνυμοῦμεν, τὸν σὲ μεγαλύναντα.

Δόξα. Τοῦ Ὁσιολογίου.

Ἦχος πλ. δ. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Φερωνύμως Ἀνδρέα ὡς ἀληθῆς, κραταιούμενος πιστεῖ τῇ εὐσεβεῖ, Μάρτυς ἀξιάγαστε, ὡς Χριστῷ συνεπόμενος, Μοναστῶν τῆς χορείας ἐφαιδρυνας πράξεις, καὶ Ὁσιῶν τῆς ὁξῆς, ἐοῖς ἤχθης ἐφάμιλλος ὅθεν καὶ Μαρτύρων, ὑπέβλων τοὺς ἀγῶνας, γενναίως ἐνήθλησας, καὶ νομίμως ἠρίστευσας, Πρωτοκλήτου ὁμῶν με· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πάθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αογιμοῖς ὀλισθαίνων τοῖς πονηροῖς, εἰς βυθὸν κατηνέχθην ἀμαρτιῶν· καὶ στένων κραυγάζω σοι, ἐκ καρδίας πανάχραντε· Ἐν ἐμοὶ θανάτωσον, τὸ πλούσιον ἔλεος, καὶ τῆς σῆς εὐπλαγγχίας, τὸ ἄπειρον πέλαγος, καὶ τῶν οἰκιτρῶν σε, τὸ ἀμέτρητον πλοῦτον· καὶ δός μοι μετανοίαν, καὶ πταισμάτων συγχώρησιν, ἵνα πάθῳ κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δοθῆναι μοι· σέ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλος σου. **Ἡ Σταυροθεοτοκίον.**

Καθελκόμενον Λόγος ἐν τῷ Σταυρῷ, ὑπ' ἀνδρῶν παρανόμων γνώμη σκαῖα, ὁρῶσα ἡ Μητηρ σε, τὴν ψυχὴν ἐπιτρώσκετο· καὶ κοπομένη σπλάγγγα, ἐβόηει κραυγάζουσα· καὶ συνοχῇ καρδίας, ἐβόα στενάζουσα· Οἱμοὶ τῇ

(*) Τὸ Χριστόφραστον, ἐπεὶ τῶν τριῶν τούτων λέξων· σαρκίς, πρῆξις, διαβάσιν, ἔχει· τρανώς, ἐθῆλου, ἀφαιρέσις.

Θεοτοκίον.

Εκ γαστρὸς σου ἀνέτειλε, Θεὸς Λόγος Πα-
νάμωμος, σάρκα δι' ἡμᾶς ἀπορόρηται, φο-
ρέσας ὡς εὐσπλαγγχίαν.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ἐν ἀδύσσω πταισμάτων.
Εν φρουρᾷ σε ὁ ἄγγελος ἔβητο, ὑπὲρ τοῦ Δε-
σπότη Ἀνδρέα φερόμενον, καὶ τὸ αὐτοῦ
φυλάττοντα, ἀπαράτρωτον ἐνθεον ἔθλημα.

Ρηγνυμένης σαρκὸς οὐκ ἐφρόντισας, ταῖς
κατατομαῖς τῶν μαρτίων Μακάριε· ἄλ-
λ' ὡς περ ἄλλου πάσχοντος, ἐκκρέτεις ἐνθῶς
βρῶνόμενος.

Ὁς πολυτίμος ὄλιθος κρυπτόμενος, Πάτερ
φανερῶσαι ὑπ' ὄψεσι κείμενος, τῶν εὐ-
σεβῶν καὶ θαύμασι, πάντας καταπλουτίζεις
τοὺς τιμῶντάς σε. **Θεοτοκίον.**

Νοεράν σε λυγρίαν προέβλεπε, παλαιὸς ὁ
Προφήτης τοῦ Σαῖον λαμπάδιον, Χριστὸν
Ἀγγὴν βασιτάζουσαν, δι' οὗ πάντες ἡμεῖς ἐφω-
τίσθημεν. **Ὁ Εἰρμός.**

Εν ἀδύσσω πταισμάτων κυκλοῦμενος,
τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγγχίας
σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ
Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦμος γ'. Ἡ Παρθένος.

Εροτάζει σήμερον, ἡ βασιλευσασα Πόλις,
ἐορτὴν ὑπερλαμπρον, τῆς φωτοφόρου σε
μνήμης, ἄπασαν, προσκαλουμένη πόλιν καὶ
χώραν· χαίρει γὰρ, ὡς κεκτημένη Σπασυρόν
μέγαν, τὸ πολυάλλον σου σῶμα, Ἀνδρέα Μάρ-
τυς, Ὁρθοδοξίας φωστήρ. **Ὁ Οἶκος.**

Αντί ὄπλων, σταυρὸν ἀράμενος πανένδοξος,
ἀντί Σώματος δέ, τὴν πίστιν ἐνούσῳ μέ-
νονος, πρὸς πάλιν ἐξηλθες ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ
ὄρωμένων, Μάρτυς αυτοκλήτος, καὶ τούτων
κατέβαλες τὰς παρατάξεις, σθένει τοῦ Πνεύ-
ματος· οὐ ἐφοροῦσθε πλουσίως Ὅσις, κἀμοὶ
παράσχε βραχέων χάριν, φωταγωγούσάν με
τὸν νοῦν, ἀξίως τοῦ νυμφῆσαι σου τοὺς γενναί-
ους ἀγῶνας, Ὁρθοδοξίας φωστήρ.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τοῦ Ἁγίου
Προφῆτου Ὡσηέ. **Στίχοι.**

Θεὸν τυχοῖς μνηστῆρα γῆς πορευτοῖας,
Πόρην συναγείεις ὄν, Προφήτα, νῦν βλέπεις,

Ἐξδομάτῃ δεκάτῃ Ὡσηέ νέκυν κτερέειζαν.

Ὁς ἐρμηνεύεται, σωζόμενος, ἡ φυλαξ, ἡ
σκιάζων. Οὗτος ἦν υἱὸς Βερεῖ ἐκ Γαλι-

μάθ, φυλῆς Ἰσάχαρ· καὶ πολλὰ προφητεύσας
κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ, ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ἐν τῇ
γῇ αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ· καὶ ἔδωκε τέρας ἥξειν τὸν
Κύριον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀνθρώποις συναναστρα-
φῆσαι, ὅταν δὴ ὁ ἥλιος ἐν Σηλάμ, καὶ μερισθῇ
εἰς δύο μέρη· καὶ γενθόνονται δώδεκα ὄρυες,
ἀκολουθοῦσαι καὶ ὑπακούουσαι τῷ ἐπὶ γῆς·
φανερῶντι Θεῷ, καὶ δι' αὐτοῦ σωθήσεται πᾶ-
σα ἡ γῆ (*).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυ-
ρος Ἀνδρέου τοῦ ἐν τῇ Κρίσει.

Στίχ. Ἀμφὶν ποδῶν σῶν, Ἀνδρέα, τιμῆεις ἔνα,
Ἀλλήσεως σῆς ἐκπεραίνει τὸν θρόνον.

Ὁυτός ὁ μακάριος Πατὴρ ἡμῶν Ἀνδρέας
γέννημα καὶ ὄρεγμα γέγονε τῆς εὐνο-
ματίας τῶν πόλεων Κρήτης, γονεῶν εὐσεβῶν
καὶ φιλαρέτων· καλῶς δὲ ἀνήγχετο ἐν αὐτῇ,
καὶ διάπυρος τῶν τοῦ Θεοῦ ἐντολῶν κατέστη
ἐργάτης. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου
τοῦ Κοπρωμένου, ὁρῶν τὸ τοῦ Θεοῦ ποίμνιον
λυμαινόμενον ὑπὸ τῆς τῶν Εἰκονομάχων αἰρέ-
σεως, ἤγουν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ τυράννου καὶ τῆς
συμμορίας αὐτοῦ, ἔλθων ἐν Κωνσταντινουπό-
λει, παρήσιαζέσθαι τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἀ-
σέβειαν αὐτοῦ ἀπτόητως ἐλέγχει. Ὁ δὲ, τὴν
παρῆσιν αὐτοῦ ἐνεγκών, ἐχλόπηται αὐτίκα λέ-
γοντι τῷ γενναίῳ, καὶ συλλαβεῖν αὐτὸν τοῖς
παρστώσι διακελεύεται. Οὗτοι δὲ ἄρα φονί-
σαις χεραὶ καὶ βαρεῖαις εὐθὺς ἐφορμήσαντες,
οἱ μὲν αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς, οἱ δὲ τῶν χειρῶν
λαβόμενοι, ἄλλοι τῆς ἐπωμίδος, καὶ τοῦ χιτω-
νίσκου ἕτεροι, ἐδριστετικῶς μάλα, καὶ ὅπως ἀν
μάλιστα τὴν κλειδοῦσαντι χαρίζονταί, πρὸς τὴν
γῆν καταβάλλουσι τὸν τὴν διάνοιαν ὑψηλόν·
καὶ οὐ πρότερον μεθίσταν ἐλκοντες, ἕως αὐτοὺς
ὁ βασιλεὺς, μετὰ τὸ ἀμύνασθαι ἀποχωρώντας
τὴν παρῆσιν τοῦ Ἄλητου, ἀνεθῆναι τοῦτον
ἐκέλευσε.

Τοῦ δὲ Ἁγίου, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα διεξιόν-
τος τῷ Βασιλεῖ περὶ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, καὶ
ἔτι· Ἐὶ τοὺς εἰς τὰς βασιλικὰς στήλας ἐξυ-
βρικήτας, προσθέντος, ὁ Βασιλεὺς, ὡς εἰς αὐ-
τοὺς ὑμᾶς παροινήσαντας, ἐσχάταις περιβάλλε-
ται τιμωρίαις, πάσης ἀπειλῆς, θεϊκῆς ἐν μεθέ-
ξει γενήσεσθε οἱ κατὰ τῆς Εἰκόνας τοῦ Θεοῦ
ἐνυβρίζοντες· λίαν ἐκκαυθεῖς ὁ τυράννος,

(*) Περὶ τοῦ τέρατος τούτου μετὲν ἀνεμφορτικῶς τοῦ Προφῆτου ἐν
τῇ προφητικῇ αἰσῇ, θῆλον ἐπι ἐκασίσει αὐτὸς ἡ Συναξάριον τῆς
τοῦτος ἀπεκρίσει βιβλίον, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ σκιασὰ εἰς τὰ Συ-
ναξάρια τῶν Πατρῴων.

γυμνωθῆναι τὸν Ἅγιον κελεύει, καὶ σχοινοῖς διασθέντα, σφοδρῶς μαστίζεσθαι· οὐ γενομένου, τὸ ὑποκείμενον ἕδαφος τοῖς ἐξ αὐτοῦ ρυάξιν τοῦ αἵματος ἐφροίνισσεται.

Ἄνεθεις δὲ, καὶ μήτε δωρεαῖς, ἢ ἀπειλαῖς ἐνόδου ὁ γενναῖος, λίαν ὠμῶς καὶ αὐθις αἰλιζεται, καὶ τὰς πλευρὰς διορτίζεται, καὶ τὸ στόμα λίθοις θράται, καὶ τῆ φυλακῆ παραπέμπεται. Ἔνθεν τοι καὶ τῆ ἐξῆς παραστάντα τὸν Ἅγιον, ἐπεὶ εὐτολμότερον εθεάτο, ταῖς μάστιξι κατ'αὐθις ἐκέλευε παίειν. Οὐ γενομένου, κατεξέοντο μὲν αὐτοῦ αἱ σάρκες, καὶ διωρύντο τὰς πληγαῖς, καὶ τὰ πλείω τῶν σαρκῶν ὑφαιρούντο. Τέλος δὲ, μαρτυρίας τοὺς μακαρίους δούεις πόδας, ἐπὶ τοῦ ἑδάφους κατὰ πάσης ἔλκεται τῆς λεωφόρου, εἰς τὸν τῶν κακούργων τόπον ρίψαι τῶν ἐλκόντων ἐπειγομένων.

Οὕτω δὲ τοῦ Μάρτυρος ἐλκομένῃ, ἰχθυῖας ἄρτι τις τῆς Σαλασσης ζαργήσας, τοὺς μὲν ὠνίους τῆ ἀγορᾶ προθεῖς, αὐτὸς δὲ ὑπὸ τινος κινήσεισ δαίμονος, καὶ κοπίδα μαρτυρικῆν ἐκείθεν ἀρπάσας, Σατέρου ποδὸς τοῦ ἱεροῦ σώματος μέσον κατενεγκῶν, ἔφησε τὸν τῆς ἀλλήσεως δρόμον τῷ Μάρτυρι, καὶ πρὸς τὰς ἐκείθεν μονὰς παραπέμπει· τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψανον εἰς τὸν τῶν κακούργων ἀπορρίπτεται τόπον.

Ἀναμῆ δὲ τῶν ἐκείσε σμαμάτων ὑπάρχων μέχρι πολλοῦ, ὁσάδεκα τινὲς ἄνδρες, δαίμοσι κάτοχοι, ἐκ διαφόρων τόπων τῆς πόλεως, ὡς ἐκ συνήματος, ἀπελθόντες, εὗρον τὸ σῶμα ἀνεπιμέλτην, καὶ ἀτίμως κείμενον, τὸ κομιδῆ τίμιον. Οἱ τινες τούτου προσφάσαντες τὴν ἴασιν ἐτρέφυσαν αὐθαρόν, μισθὸν τῆς εὐρέσεως, τὴν Σεραπείαν δεξάμενοι· καὶ τοῦτο λαβόντες, ἐν ἱερῷ τόπῳ, ᾧ Κρίσις ὄνομα, καταθάπτουσιν, εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῆς Ἀνακομιδῆς τοῦ τίμιου Λειψάνου τοῦ Ἁγίου καὶ Δικαίου Λαζάρου.

Στίχ. Αἶρουσα Χριστοῦ τῷ φίλῳ Πόλις πύλας, Ἄζαρος δεῦρο • χριστομιμήτης λέγει.

Ο Μακάριος καὶ αἰόδιμος καὶ ἐν Βασιλεῦσι πιστότατος Λέων, ζῆλῳ Δείῳ κινήσει, ὡς περ' ἐκ τινος ἐπιπνοίας, πρῶτον μὲν ναὸν δευράμενος κάλλιστον τῷ Δικαίῳ, καὶ μετὰ ταῦτα ἀποστείλας ἐν τῇ νήσῳ Κύπρου, εὔρε τὸ ἅγιον ἐκεῖνος Λείψανον ἐν τῇ Κιτιεῶν πόλει, ὑπὸ γῆν κείμενον, χλιθοσὺν τὰ χαπαρωχικότος χρόνον, ἐν μαρμαρινῷ λάρακι, ἐν ἡγεγκόλαπ τῷ γράμματι ἀετρογλώσσα, Ἄζαρος ὁ

τετραήμερος καὶ φίλος Χριστοῦ • Αὐτίκα οὖν ἀράμενος τὸν τίμιον Ξησαυρόν, καὶ ἀργυρᾷ σοφᾷ ἐνθέμενος, ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπέθετο.

Εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ Λειψάνου τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου Λαζάρου.

Στίχ. Κρούπουσα νεκρὸν Λαζάρου Ῥώμη Νέα, Ἄλλη παρ' ἡμῖν δεῖκνυται Βηθανία.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῶν Ἁγίων αὐταδέλων Μαρτύρων καὶ Ἀναργύρων, Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, Λεοντίου, Ἀνθίμου, καὶ Εὐτροπίου.

Στίχ. Ἐκ τοῦ γένους Ἀραβίας, ἐκ δὲ τοῦ ξίφους Θεοῦς ἀριστεῖς οἶδα τοὺς Ἀναργύρους.

Λεοντίου τμηθέντος, ὠλετο πλάνος Λεοντομήρυξ, ὡς ἰαῶ βίβλος λέγει.

Ἀνθίμος, Εὐτρόπιος, ἐκτετρημένοι, Ἀνθοῦσι λαμπρὸν ἢ πανευπρεπὲς μάλα.

Τρεῖς εἰσιν αἱ συζυγίαι τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, ἀμφοτέρων τῶς αὐτοῖς ὀνομασι καλεσμένων, καὶ τὴν ἱατρικὴν τέχνην μετεργασμένων, ἢ τὴν προσηγορίαν τῆς ἀναργυρίας ἐχόντων. Οἱ μὲν γὰρ ὑπῆρχον υἱοὶ Θεοδοῦτος, γυναικὸς εὐλαβοῦς καὶ πιστῆς, οἱ τινες ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθησαν, καὶ κατετέθησαν ἐν τόπῳ καλουμένῳ Φερεμᾶν. Οἱ δὲ ἐν τῷ Ῥώμῃ διήγον, ἔχοντας Διδάσκαλον φονερόν· ὃς μετὰ δόλῳ ἀναγαγὼν αὐτοὺς εἰς ὄρος, ὡς δῆθεν βοτάνας συλλέγοντας, λίθοις φονεύει. Οἱ δὲ, ὧν καὶ ἡ παρούσα μνήμη, ὑπῆρχον ἐκ τῆς Ἀραβίας, τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης ἐν πείρᾳ ὄντες. Διήρχοντο δὲ κατὰ πᾶσαν πόλιν, ἀναργύρας τοὺς ἀσθενοῦντας Ξεραπεύοντες, ἢ, προφάσει τῆς τέχνης, τὸν Χριστὸν καταγγέλλοντες.

Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, παρεγένοντο ἐν Αἰγαῖς, πόλει τῆς Ἀσσίας, καὶ παραστάντες Ἀυσίᾳ τῷ Ἡγεμόνι, καὶ τυφθέντες ἀνηλεῶς καὶ ἀπανθρώπως, τῷ τῆς Σαλασσης βυθῷ ἀπορρίπτονται. Περισθῶντες δὲ Δεῖα ροπή, καὶ ἐπὶ τῆς ἐρηρᾶς εὐρεθέντες, αὐθὶς ἐν καμίνῳ πυρὶ ἀπορρίπτονται, καὶ ἀβλαβεῖς διαφυλαχθέντες, σταυρῷ ἀναρτῶνται, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται οἱ μακάριοι οὗτοι πεντάδελφοι.

Ταῖς αὐτῶν Ἁγίαις προσεβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ. Ἀβραμαιοὶ Παιῖδες.

Υπερρουε φωτισμῷ, Ὡσηπὲ τὸν νουν φωτιζόμενος, τῶν μελλόντων μάκαρ, τὴν γνῶσιν

ἐπλούτησας, τῷ Δεσπότη κρυναγάζων· Εὐλο-
γητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σὺ ἐν χερσὶ Προφητῶν, αἰματώθης πληθύνας
ἀθάνατε, τὰς ὁράσεις Σῶτερ ποικίλως
μορφούμενος, τοῖς σοὶ πίστει βοῶσιν· Εὐλο-
γητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ἰσραὴλ σύ πηγὴ, σωτηρίας προχέουσα
νάματα, ποταμὸν εἰρήνης Χριστὸν προ-
κηρύττουσα, Ὡσπὲρ ὡ βοῶμεν· Εὐλογητός ὁ
Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Οὗ ἐξ ἀνάρχου Πατρὸς, ἀναλάμψας ἐκ σοῦ
σεσωματώταται, Θεομήτορ Κόρη, δι' ἀφα-
τον ἔλθεις· ὃν ὑμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητός ὁ
Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Υψόμενα κύματα τῆς πονηρίας, τὸν νοῦν
οὐκ ἐπέλευσαν, τὸν σὸν Ἀνδρέα Ὅσιε,
ἐν πέτρᾳ τῆς γνώσεως, Χριστοῦ ἰστάμενον·
ἔθεν πᾶσιν ἀκλυστος λιμὴν, χειμαζομένοις σα-
φῶς γεγένησαι.

Μωραὶ συζητήσασιν ὁ δολιόφρων, τὸν νοῦν
σκοτιζόμενος, συλῆσαι ἐπειράτῳ σε, δογ-
μάτων λαμπρότησι καλλωπιζόμενον· ὠφλησε
δὲ γέλωτα σοφῆ, πληθείς αἰσχύνης τῇ παρ-
ρησίᾳ σου.

Ονοῦς σου ταῖς νεύσεσι ταῖς θειοτάταις,
καθωραϊζόμενος, Ἀνδρέα ἀδείαγατε, ἀ-
στέρα δλόφωτον, πᾶσι σε ἐδείξε, θαύμασιν ἐ-
κάσποτε πιστοῦς, φωταγωγοῦντα ἀνευφημοῦ-
τάς σε.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐχρημάτισας Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἐν ᾧ
τὴν κατοικίαν, ἀρόητως ἐποίησας· Παρ-
θένη κανώνητε, ὁ οὐρανοῦς κατοικῶν, καὶ
δι' ἀγαθότητα πολλήν, βροτὸς γενέσθαι κατα-
δεξάμενος.

ᾠδὴ η'. Τὸν ἐν φλογὶ πυρὸς.

Υπὲρ κατάληψιν, ἡ Προφήταις δοθεῖσα,
παρὰ τῆς θείας δωρεάς, πραγμωστικὴ ἐ-
νέργεια, καὶ μελλόντων γνώσις· Ὑμνεῖτε Κύ-
ριον, ἢ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στόμα θεόπνευστον, κεντημένον καὶ γλώσ-
σαν, θεηγοροῦσαν Ὡσπὲρ, θεοσεβείας αἰ-
γλην σε, φωταγωγοῦσαν μέλπεις· Ὑμνεῖτε Κύ-
ριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόγους ἢ πράγμασι, προφητεύων ἐλέγγει,
τὸν ἐκπορευόμενον λαόν, συμβολικῶς πα-
νόλβει, ἐκδιδάσκων μέλπειν· Ὑμνεῖτε Κύριον,
καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Octobre.

14

Θεοτοκίον.

Ο συναΐδιος, τοῦ Θεοῦ Θεὸς Λόγος, ἐκ τῆς
ἀγίας σου γαστρὸς, σωματωθείς ἐπέφα-
νεν, Ἄγνη τοῖς βοῶσιν· Ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ
ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Κάμινος προθέ.

Πᾶθι τῆς σαρκὸς, σοφῆ προθανατώσας,
ἀσκητικοῖς ἐπ' ἀγωνίσμασιν, ἤθλησας
στερρότατα, τοῦ Σωτῆρος τὸ ὁμοίωμα, καὶ
τῆς Παρθένου, πάντων τε, Ὅσιε τῶν Ἁγίων,
τιμητικῶς ἀσπαζόμενος.

Οὶ μανιδῶς, κατὰ Χριστοῦ λυττώντες,
Ἐπῆρες ὡς ἄγριοι ἐπέθεντο, Πάτερ Θα-
νατώταί σε· ἔθεν σῦροντες καὶ καιόντες, ἀ-
πέρριψαν εἰς βάραθρα, Μάρτυρα ἀληθείας,
σε προφανῶς ἐργαζόμενοι.

Θαύμασι πιστοῦς, ὡς νάμασιν ἀρδεύεις, ἢ
φυγαδεύεις παμμάκαριστε, πονηρίας
πνεύματα, καὶ καθαίρεις ἀρόνητῆματα, τὴν
χάριν τῶν ἰάσεων, ἀνωθεν δεδωγμένους, παρὰ
Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ωσπῆς οὐρανῶν, Παρθένη πλατυτέρα, Θεὸν
ἐν μήτρᾳ σε χωρήσασα, τὸν πᾶσιν ἀχώ-
ρητον· ὃν ἱκέτευε λυτρώσασθαι, στενοχωρίας
ἀρχαντε, Δέσποινα ψυχοφθόρου, τοὺς εὐσε-
βῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ὁ Εἰρμός.

Κάμινος ποτὲ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς
ἐνεργείας διεμέριξε, τῷ θείῳ προσάγ-
ματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς
δὲ πιστοὺς δροσίζουσα, φάλλοντας· Εὐλο-
γεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ'. Χαίροις τὸ τῆς παρθενίας.

Γέρας ὡς Προφήτης εἴληφας, Ὡσπὲρ δεξά-
μενος, στέφανον εὐπρεπείας, παρὰ τοῦ
Θεοῦ παμμάκαριστε.

Ολῶ τῷ φωτὶ λαμπόμενος, τοῦ Χριστοῦ
πανάριστε, δίδου ταῖς σαῖς πρεσβείαις,
τοῦτον εὐμενῆ τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Υμνοῖς σὺν Ἀγγέλων τάγμασιν, Ὡσπὲρ παρ-
ρέσθηκας, τὸν Δεσπότην χειραῶρον, ζή-
σας πολιτεῖαν ἰσάγγελον.

Θεοτοκίον.

Σῶσαι βουληθείς τὸν ἄνθρωπον, ὁ Σωτῆρ
καὶ Δεσπότης, ἐξ ἀχράντου Παρθένου,
σάρκα τὴν ἡμῶν ἐνεδύσατο.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Γδοῦ Πάτερ Ὅσιε, τὸν δρόμον σου ἐτέλεσας,
τὴν Ὀρθόδοξον Πίτιν τηρήσας ἁμωμον· δι'
ἣν ἐναθλήσας νομίμως, στέφος διπλοῦν ἀνω-

θεν ἐδέξα, ὡς Μάρτυς ἀήττητος, ἀσκητῆς ἀκατανώστου.

Ὡς κρίνον ἠδύπνου, ὡς ῥόδον Πάτερ ἤθησας, ἐν λειμῶνι τῆς Θείας σαφῶς ἀσκήσεως· καὶ εὐδιάξεις ὡς κέδρος, μαρτυρικῶς καταγλαϊσμένος. Ἀνδρέα πανόλβιε, Μοναζόντων ἐγκαλλώπισμα.

Σημεῖοις καὶ τέρασι, σαφῶς ἰραϊζόμενος, ἀδιάλυτος μένης πάντων ἐπ' ὄψει, κείμενος παρμάκαρ Ἀνδρέα, καὶ τὰς ψυχὰς φωτίζων τῶν πίστει, Θερμῇ προσιόντων σοι, καὶ αἶι μακαρίζοντων σε.

Ἡμέραν ἑόρτιον, καὶ θυμηδίας ἐμπλεω, τὴν ἀγίαν σου μνήμην ἀγοντες σήμερον, πίστει ἐκδομένῃ σοι Πάτερ· ταῖς προς Θεοῦ ἀγίαις λιταῖς σου, πασῶν ἡμᾶς λύτρωσας, τῶν τοῦ βίου περιστάσεων. **Θεοτοκίον.**

Φωτὸς οἰκητήριον, ἡ μήτρα σου γεγένηται, τοῦ φωτίσαντος κόσμον αἰγαῖς Θεότητος, καὶ τῆς ἀγνωσίας τὸ σκότος, ἀπὸ τῆς γυθῆσ πανάμωμ κόρη, τελειῶς διώξαντος· διὰ τοῦτο σε δοξάζομεν. **Ὁ Εἰρμός.**

▪ **Ἀ**νάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέρανέ, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκοτισμένα· διὸ τὴν πανμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐκποστειλάριον τοῦ Προφήτου.

Τοῖς Μθηταῖς συνέλλωμεν.

Ὡς λίαν ὑπερβαύματος, Ὡσπερ Θεογόνος, ἡ ἐκ Θεοῦ δοθεῖσα σοι, πνευματέμφορος χάρις, δι' ἧς προσέπας Προφήτα, ἐμφανῶς τοῦ Σωτήρος, τὴν ἐκ Παρθένου σάσκωσιν, τὸν φανερὸν καὶ τὰ πάθη, καὶ τὴν σεπτὴν, Θεῖαν ἐξανάστασιν, Ἰσραὴλ δέ, τοῦ ὄντως ματαιόφρονος, ἐξολόβρευσιν ἄρῃν.

Τοῦ Ὁσίου, ὁμοιον.

Ἀνδρέαν τὸν καλλίνικον, εὐφημήσωμεν πάντες, ἐνθέως ἑορτάζοντες, τὴν σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, οἱ εὐσεβεῖς μετὰ πόθου οὗτος γὰρ τοῦ Σωτήρος, τὰ σεπτά ἐκτυπώματα, τῶν Ἀγίων τε πάντων, πανευσεβῶς, τιμῶν ἀνεκλήρυξεν· ὅθεν στέφος, ἐν οὐρανῶσι ἐδέξατο, σὺν Ἀγγέλοις χορεύων. **Θεοτοκίον.**

Σὲ προσέηλον Παναγνε, προσελθὲν ἐκ λαγόνων, στερωτικῶν ἢ ἀνικμος, ῥάβδος τοῦ Γερεσκ, βλαψήσασα παραδόξως· σὲ Προφήται καὶ νόμος, Μητέρα προσκήρυττον, τοῦ Δεσπότη τοῦ τῶν ὄλων, καὶ Ποιητοῦ· ὃν δυσάπει πά-

ναγνε Παναγία, σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε, ἀχραντε Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου:
Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπολυσις.

Τῆ ΙΗ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστάμεν Στίχους γ'· καὶ φάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμια Στιχηρὰ τοῦ Ἀποστόλου.

Ύμνος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τὶ σε ὀνομάσω Ἀπόστολε· οὐρανοῦ, ὅτι τὴν ὁδὸν, διηγήσω τοῦ Θεοῦ· ἀστραπὴν, ὅτι τὸν κόσμον, καταναγάζεις φωτισμῷ· νεφέλην, ἐπομβροῦσαν Θεῖα νάματα· κρατῆρα, τῆς σοφίας εὐθεάτου, οἶνον ἡμῖν αναβλύοντα, τὸν τὰς καρδίας εὐφραίνοντα. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὶ σε νῦν προσεῖπω Θεοληπτε; ποταμὸν ἐκ Παραδείσου, προερχόμενον ἡμῖν κίωτον τῆς διαθήκης, ἢν διέθετο Χριστὸς· φωστῆρα, νοητὸν φῶς ἀπαστράπτοντα· λυχνίαν, Ἐκκλησίαν καταναγάζουσαν· ἄρτον ζωῆς, Θεῖαν τράπεζαν, ποτήριον Θεοῦ Πνεύματος. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὶ σε νῦν Θεόπτα καλέσωμεν; λειτουργὸν τῶν μυστηρίων, δραστηκώτατον Χριστοῦ· τῆς σκηνῆς τῆς νοουμένης, ἀρχιτέκτονα σοφόν, τὰς πλάκας, λατομούντα τὰς τῆς χάριτος, τὸν νόμον, γεγραφοτά τὴν καινότητα, τὸν ἐκ Σιῶν προερχόμενον, καὶ διὰ σοῦ κρητυτόμενον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὶ σε νῦν καλέσωμεν ἐνδοξέ; Θεσαυρὸν τῶν οὐρανόων, χαρισμάτων ἀσφαλῆ· ἰατρόν καὶ τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἀκριβῆ τοῦ Παύλου, συνοργάτην καὶ συνεκδήμον, τὰς πράξεις Ἀποστόλων ἐκτίθεμενον. Πολλὰ Λουκᾶ τὰ ὀνόματα, ἡ ἀρετῇ σοι πεποιήσεν. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὶ σε Θεορρήμον προσφθέλωμαι; Μθητὴν, ὅτι ἡμῖν, εὐηγγελίσω τὸν Χριστὸν Ἰατρόν, ὅτι τὰ πάθη, Θεραπεύεις τῶν ψυχῶν λυχνίαν, νοητὸν φῶς ἀπασφάφασαν· κρηπίδα, καὶ Θεμέλιον τῆς πίστεως· σὺ γὰρ ἡμῖν διεχάρεξαι.

τὸ πάνσεπον Εὐαγγέλιον. Ἰκέτευσθε τοῦ σω-
θῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τίσε νῦν προσεῖπτε Σαυμάσιε, Σαυρόν τῶν
τῆς σοφίας, διδασμάτων ἀψευδῆ; συγ-
γραφέα πρακτικόν, τῆς Ἀποστόλων διδαχῆς;
καὶ στυλον, εὐσεβείας ἀκατάσειστον; ἡ πύρ-
ρου, Ἐκκλησίας ἀκατάλυτον; Πολλὰ σου τὰ
προτερήματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα. Ἰ-
κέτευσθε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν (').

Δόξα. *Ψχος πλ. β. Ανατολίου.*

Απόστολε Χριστοῦ, καὶ τῶν θεῶν δογμα-
τῶν Συγγραφεὺ, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐ-
δραῖωμα, σὺ ὡς ἀληθῶς, τὰς ἐν ζῶντι τῆς ἀ-
γνωσίας καρδίας, εἰδυσάσας ἐν τῷ βυθῷ τῆς
ἀπωλείας, ἐλύσας θεηγορίας, διέσωσας ὡς
ἐκ σαύου τρικυμίας, ὁπαδὸς γένομενος τοῦ
Σικεῦτος τῆς ἐκλογῆς Παύλου, ἀλλὰ καὶ μιμη-
τῆς. Ὅθεν αἰτούμεν σε, Λουκᾶ ἀξιάγαστε, τῶν
Ἀντιοχείων τὸ ἐγκαλλώπισμα. Πρέσβευε τῷ
Σωτῆρι καὶ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν πίσει ἐκτελούντων,
τὴν αἰσεῖδαστον μνημην σου.

Καὶ νῦν. *Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.*

Τριάς ἀπειροδύναμη, Μονὰς ἡ τρισυπόστα-
τος, ταῖς πρεσβείαις, τοῦ σεπτοῦ σε Μα-
θητοῦ, καὶ θεῶν Ἀποστόλου, καὶ τῆς Σεπτα-
δέμου, σώσον ἡμᾶς τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στενχρὰ Προσομοία.

Ψχος πλ. α. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίρις τοῖς χειλέσι σε Λουκᾶ, πυρὴν γλώσ-
ση ἕξευθῆ Ἀπόστολε, καὶ γλώσσα, πυρὸς
ἐδείχτης λόγου ἐκπέμψων φωτός, τοῖς φωτῶς
ἀξίους τῆ κηρύγματι· βολιδὰς φλεγυσῶς δέ,
τοῖς τὸ σκότος πόληρασι, γραφῶν διδάσκων, τὸ
σεπτὸν Εὐαγγέλιον· καὶ ὁσμὴ ζωῆς, τοῖς ζωὴν
ὄντως θέλουσι, ἀφῆς ὡς Παῦλος ἔφησεν, ὃν
ἔσχες διδάσκαλον ὁσμὴ θανάτου δὲ πάλιν, τοῖς
μὴ ζωὴν ἀγαπήσαν. Ἀλλ' ἡμῖν εἰρήνην, καὶ
ζωὴν καὶ φῶς παρέσχευ, καὶ μὲν ἔλεος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Εγνώμεν ἐκ τῶν λόγων τῶν σῶν, καθάπερ
εἶπας, τὴν τῶν λόγων ἀσφάλειαν, ὧν ἐ-
φης, ἐνθῶς Μύστα· ἐπεὶ περ γράβασι ἡμῖν, περὶ
τῶν πραγμάτων ἐπεχειρήσας, ὧν πεπληρο-
φόρησαι, καὶ καθῶς σοι παρέδωκαν, οἱ πρὶν

αὐτόπται, ὧν καὶ σὺ ἴσος γέγονας, ὑπρητίης
τε, τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως· ὃν μετὰ τὴν
Ἀνάστασιν, εἰς Ἐμμαοῦς ἐδλεψας, καὶ καιο-
μένη καρδίᾳ, μετὰ Κλεόπα συνεφεργες. Αὐτοῦ
θεῖας δέσμης, καὶ ἡμῶν τῶν σὲ τιμῶντων,
τὰς ψυχὰς πληρῶσον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Χαίρε ὁ μόνος γράφας ἡμῖν, τὸ Χαίρε χαί-
ρων, τῆς Ἀγνῆς εὐαγγελίῳ καὶ ταύτην,
Κυριοτόκον εἰπόντα τῶν Βαπτιστῆν, ἐκ γα-
στρός, οὐ γράφεις καὶ τὴν σύλληψιν· καὶ Λόγος
τὴν σάρκωσιν, πειρασμούς καὶ τὰ θαύματα,
λόγους καὶ πάθη, τὸν σταυρόν καὶ τὸν θάνα-
τον, καὶ τὴν ἔγερσιν, ἥν περ εἶδες καὶ ἄνοδον·
Πνεύματός τε τὴν καθόδον, Κηρύκων τὰς πρά-
ξεις τε, καὶ ἐξαιρέτως τοῦ Παύλου, οὐ περ ἐ-
δείχτης συνέδρητος, ἀέστωρ καὶ Μύστα, καὶ
φωστῆρ τῆς Ἐκκλησίας, ἣν φρουρεῖ πάντοτε.

Εἰτα τὸ καὶ οὐρανοῦ.

Στίχ. Ἐξέυθῆ ἡ χάρις ἐν χειλέσι σου.

Ψχος δ. Βασιλείου.

Τῷ τῆς σοφίας ἀλιευτικῷ καλάμῳ, τῆς νοη-
τῆς θαλάσσης, τῶν βυθῶν ἀνιχνεύων, ἐκ
θανατηφόρου βυθοῦ, τὰς τῶν πιπτόντων ψυχὰς
ἐζώρησας, Λουκᾶ παμμακάριστε. Ὅθεν τῷ
Παύλῳ μαθητευθείς, ὄλην ἐκάθηρας τὴν σαυ-
τοῦ καρδίαν, τῇ ἐπιλάμψει τοῦ Πνεύματος·
καὶ τοῖς δόγμασί σου τὰ ἔθνη φωτίσας, τὰ
τῶν παθῶν νοσήματα, τοῖς θαύμασιν ἰατρευ-
σας, Χριστὸν τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ δυσω-
πῶν, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ψχος πλ. β.

Πάνσοφε Ἀλιεῦ, Ἅγιε Μαθητᾶ, ἐργάτα τοῦ
Σωτῆρος, καὶ Δοξαμβε τῶν αὐτοῦ πα-
θημάτων· ὃ τὴν κτίσιν τῇ πίστει διαδραμῶν,
καὶ τῆς πλάνης τὰ ἔθνη συναγαγῶν, καὶ Θεῷ
προσενέγκας, ὡς θυμίαμα καλόν, εἰς οὐρανοῦς
εὐωδάθης. Διὸ παριστάμενος τῷ Κριτῇ, πρέσ-
βευε ρυσθῆναι ἡμᾶς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, καὶ ἐν
ἡμέρᾳ κρίσεως, λυτρωθῆναι τῆς κολάσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ποιητῆς καὶ λυτρωτῆς μὲ Πάναγνε, Χρι-
στός ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελ-
θῶν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος· τῆς πρώην κατάρως
τὸν Ἄδαμ ἠλευθέρωσε· διὸ σοι πόνηγε, ὡς
τὸν Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βω-
μεν ἀσιγήτως, τὸ Χαίρος τοῦ Ἀγγέλου· Χαίρος
δέσπονα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

(') Τὸ Χαίρειν ἔχει ἐκ τῶν ἀνωτέρων ἢ Προσομοίῶν, τὰ
μὲν πρὸς ἑαυτὴν εἰς τὸν ἑαυτοῦ, οὐ δὲ λαοῦ πρὸς εἰς τοὺς
ἄλλους. Τὰ δὲ ἐξῆς Προσομοίᾳ τῶν Ἀποστόλων ἰσχυρῶς καὶ τὰ
τῶν Ἀποσ., ἀλλοιωτικῶν ἐν τῷ Χαίρειν ἔχει. ἔχει δὲ καὶ
ἕτερον Κανὸν ἀνωτέρων πρὸς τὸ, Ἄσμα ἀναπέμφωμεν λαοῖ.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ΄.

Απόστολε Ἄγιε, καὶ Εὐαγγελιστὰ Λουκᾶ, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε: ἐν τῇ σαρκί γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθεῖσα, ὁ Υἱός σου καὶ Θεός ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ψάλλονται οἱ Κανόνες τῆς Οὐρανίου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου ὁ παρὼν εἰς ε΄.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾨδὴ α΄ Ἦχος πλ. δ΄. Ἡ κεκοιμημένη.

Τῆς ἀνωτάτης, σοφίας τὸ στόμα σε, κρατῆρα Σεῖον σοφῆ, πάντες ἐπιτάμενοι, Ἀπόστολε Λουκᾶ, τὸν μέγαν καὶ ἀπόρροτον, τῆς χάριτος πλετοῦντες Ξησαυρόν, προθύμως ἀρνούμεθα, τῷ Κυρίῳ ψάλλοντες· Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Μυσταγωγῶν σε, Χριστὸς τὰ οὐράνια, καὶ Ξεοπνεύστis γραφᾶς, ἀμείσως διανοίγων σοι, Ἀπόστολε Λουκᾶ, καὶ μύτην ἀναδείκνυσσι, καὶ χήρυκα σοφῶν τῶν ὑπὲρ νοῦν, εὐτόως ἀνακαράζοντα· Ἐὖ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Χειροτονεῖ σε, τῷ Παύλῳ συνεκδήμων, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, Λευκᾶ καὶ μακαρίστis, τῇ χάριτι αὐτοῦ, ἐνθῶς διαλάμποντα, ἐπόμενον τῆ ἰχθυεῖν αὐτοῦ, καὶ συνακαράζοντα· Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Τῆς ἀνεκφράστου, καὶ Σεῖας συλλήθειας, τῆς πανυμνήτου Ἀγγελῆς, τὸν τρόπον διεσάφισας, Ἀπόστολε Λουκᾶ· τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐλήλυθε σαφῶς γὰρ ἐπ' αὐτήν, καὶ Λόγος ἐπεσκίασεν, ὃ συμφώνως ψάλλομεν· Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

ᾨδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Σοῦ τὸ Εὐαγγέλιον, Λουκᾶ Σεπέσιε ἀνωθεν, Ἀνατολήν, ἐπισκεψαμένην, τοὺς ἀνθρώπους παρίσταναι.

Πράξεις ἐνθεώτατα, διαπραττόμενος ἀριστε, πανευσεβῶς, τὰς τῶν Ἀποστόλων, γραφικῶς ἀνιστόρησας.

Παῦλος ὁ μακάριος, τῶν ἐγκωμίων σοι ἐπλέξε, τὰς ἀπαρχάς, καὶ τοὺς σοὺς ἐπαίνους, ἐπιστέλλων ἐξέθετο. **Θεοτοκίον.**

Σὲ νῦν μακαρίζουσι, ὡς προσφύτεις Ἀσχροαντε, αἱ γενεαὶ, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων, διὰ σοῦ νῦν σωζόμεναι.

Ὁ Εἰρμός.

• **Σ**ὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων
• σοι Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ἕννεϊ σε τὸ πνευμά μου.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὁς συνεκδήμων Παύλου ἀναδειχθεῖς, τοὺς ποικίλους κινδύνους καρτερικῶς, ὑπέμεινας πανεύφημος, τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε· καὶ τὸν δρόμον ἀβλήσει, τελέσας τῆς πίστεως, σὺν αὐτῷ ἐν ὑψίστοις, εὐφραίνῃ μακάριε· ὅθεν καὶ τῷ κόσμῳ, τὸ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον, κηρύξας ἐφώτισας, τὴν ὑψηλὴν ἅπασαν, Λουκᾶ παναεδοξασμιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμη σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὄρος, τὴν φηταυγῆ, νεφέλην ὑμνήτομεν, τὴν ἀκατάφλεκτον βάτον, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐκας τὴν ἀνάκλησιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφρασι, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων. Διὰ τοῦτο βιώμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστι, τὸν ἄχραντον τόκον σου.

ᾨδὴ δ΄. Ἐπέθεξ ἐφ' ἵππους.

Ὁς ὥσθης τῇ αἴγλῃ, περυσισμένος τοῦ Πνεύματος, πξιώθης χειρὶ σου τοὺς νόμους αὐτοῦ, τοῖς Ξεοφίλοις ἀριστα διατυπώσασθαι, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἡ χάρις εὐρούσα, τοῦ Παρακλητῆ σε σκήνωμα, ἐξέχυθη πλεσίως σοῖς χεῖλεσι, καὶ τῆς εἰρήνης Κήρυκα πᾶσιν ἀνέδειξες, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Αγῶνων τῷ Παύλῳ, ὡς κοινῶς ὥσθης ἐνδοξῆς, ἢ στεφάνων ἐνδοξῶς ἠξιώσαι, τῆς βασιλείας· ἐνθα νῦν συναγαλλόμενοι, κραυγάζετε συμφώνως· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Εύρων σου τὸ κάλλος, τῆς διανοίας ὁ Κύριος, ὡς ταῖς Σεῖαις ἀτίστιν, ὠραῖως διαλαμπουσῶς, Κήρυκα σε προχειρίζεται, τοῖς πιστεῖ μελωδοῦσι· Δόξα τῇ δυνάμει σε Κύριε.

Θεοτοκίον.

Καθίλε δυνάστας, ἀπὸ τῶν θρόνων ὁ Κύριος, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ· ὡς ἔφησε· τοὺς δὲ πεινῶντας, Ξεῖον ἀγαθῶν ἐπέπλησε τοὺς πιστὰς μελωδούντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ῥῶδ' ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Φῶς τὸ νόπτον, τῇ καρδίᾳ σου δεξάμενος, τῶν μολυσμάτων ἐκ τῶν πρὶν καθαρθεῖς, ἀγάπης νόμῳ, τοῖς πᾶσι Λουκᾶ μετέδωκας.

Σὺ ταῖς ἀφραπαῖς, ταῖς τῆς χάριτος πανόλβις, κατηνυγασμένος καθωράθης σαφῶς, πυρρινή γλώσσῃ, ἐνθέως Λουκᾶ φεγγέγμενος.

Παυλῶ τῷ σοφῷ, συνορθεῖν ἐπέποθσας· ἀγαπῆτός γάρ προσηγόρευσαι, ὡς ὑπέρβητος, Εὐαγγελιστῆς τῆς χάριτος. Θεοτοκίον.

Χαίροις ἀληθῶς, παρθεσίας τὸ κειμήλιον, ἡ τῆς Προμήτορος ἀνάληψις, καὶ τῆς κατάρτας, ἡ λύσις τῆς τοῦ Προπάτορος.

Ῥῶδ' ς'. Τὴν δέσπιν ἐκχεῶ.

Εἰς ὄρος τῶν ἀρετῶν Ἀπόστολε, ἀνάβας τῷ ποδουμένῳ ἀμύλικ· καὶ ὡς Μωσῆς, Θεογράφους τὰς πλάκας, ἐγγεγραμμένας δακτύλῳ τοῦ Πνεύματος, ἐδέξω μακάριε διττάς, Λουκᾶ τῆς οἰκουμένης Διδάσκαλε.

Τὸν κόσμον σαῖς διδασκαίαις ἐφώτισας, οἷα ῥήτωρ τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας· ταῖς γὰρ αὐγαῖς, τῆς ἀκτίστης Τριάδος, πεπυροσευμένους, ἀράθης Θεοδληπτε, καὶ γέγονας ὡς περ ἀστῆρ, δαδουρχῶν οἰκουμένης τὰ πέρατα.

Τὰς νόσους νῦν τῶν ψυχῶν Σποπνευατε, ἱατρεύεις τῶν σώματων ὡς πάλαι, ἐμπιφευθεῖς, οὐρανόθεν τὸ ὄωρον, καὶ ὡς πλατῆτας τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος· ὁ Παῦλος γάρ σε μαρτυρῶν, ἱατρῶν γενομένης παρίστησιν.

Θεοτοκίον.

Ε'πέβλεψεν ἐπὶ σὲ ὁ Κύριος, τὴν ἐμὴν ἀνακαινίζων οὐσίαν, ὡς δυνατός, μεγαλεῖα ποιήσας, Θεογενῆτορ ὡς ἔφησ Ἡανάμων· καὶ ἔσωσέ με διὰ σοῦ, ἐκ φθορᾶς ὡς Θεὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Ὁ Εἰρικός.

Τὴν δέσπιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ· ἀπαγγελῶ μου τὰς ἑλπίεις, ὅτι κακῶν, ἡ ψυχῇ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωῆ μου τῷ Ἄδῃ προσήγησε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐσπάρνης σήμερον.

Μαθητῆς γενομένος, τοῦ Θεοῦ Λόγου, σὺν τῷ Παυλῷ ἄπασαν, ἐφωταγώγησας τὴν

γῆν, καὶ τὴν ἀχλὺν ἀπεδίωξας, τὸ Ξεῖον γράφας, Χριστοῦ Εὐαγγέλιον.

Ὁ Οἶκος.

Ὡς ἱατρὸς καὶ μαθητῆς Λουκᾶ ἡγάπημένος, μυστικῇ χειρουργίᾳ, τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου καὶ τὰ τοῦ σώματος ὁμοῦ ἴασαι, καὶ δός μοι κατὰ πάντα εὐεκτηῖν, καὶ σοὺ τὴν παναοίδιμον γηθόμενος γεραίρειν πανήγυριν· ὄμβροισ τε θακρύων, ἀντὶ μύρων τὸ σπτόν σου καὶ πάντιμον σῶμα καταδρέχειν ὡς στυλὴ γὰρ ζωῆς ἐγγεγραμμένη τῷ Ναῶ τῷ θαυμαστῷ τῶν Ἀποστόλων, πᾶσιν ἐκφανεῖ, καθά περ καὶ σὺ τὸ πρῶτον, τὸ Ξεῖον γράφας Χριστοῦ Εὐαγγέλιον.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.

Στίχοι.

• Εἰς Ἐμμαὺς βλέπειν σὺ καὶ πρὶν εἰργόμενῳ, (Λουκᾶς λέγει) τρανώσει νῦν, Χριστέ, βλεπῶ·

• Ὁγδοατῆ δεκάτῃ πέρατος βίβι ἐμμορε Λουκᾶς.

Λουκᾶς, ὁ μέγας Εὐαγγελιστῆς, ἦν ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν Συρίαν Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, ἱατρὸς τὴν τέχνην, καὶ ἀκρωρ τὴν ζωγραφικὴν ἐπιστάμενος ἐπιστήμην. Οὗτος ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας δι' ἀγῶν ἱατρεύων, ἐπὶ Τίτῳ Κλαυδίῳ Βασιλεῶς, ἐνέτυχε τῷ ἁγίῳ Παυλῷ τῷ Ἀποστόλῳ· καὶ πιστεύσας τῷ Χριστῷ, ἀπώσατο τὴν πατρῶν πλάνην· καὶ τὴν περὶ τὰ σώματα Θεραπείαν ἀφείκε, τὴν τῶν ψυχῶν προσελάβετο. Συνεγράφητο δὲ καὶ τὸ κατ' αὐτὸν Εὐαγγέλιον πρὸς Θεόφιλον τινὰ Ἠγεμόνα, πιστεύσαντα εἰς Χριστὸν, ὑπαγορευσάντος αὐτῷ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου. Ἐπειτα ἐξέστηκε καὶ τὰς Προφῆξεις τῶν Ἀποστόλων πρὸς τὸν αὐτὸν Θεόφιλον. Μετὰ δὲ τὸ ἐγκαταλιπεῖν τὸν Παῦλον, πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα διδάξας, ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας, ὡς φατὶν, ὀγδοοῦκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο. Ἐν ᾧ δὲ τόπῳ κατετέθη τὸ σῶμα αὐτοῦ, δοξάζων ὁ Θεὸς τὸν ἴδιον Θεράποντα καὶ ἐργάτην, κολούρια, ἡ κολλύρια ἔβροξεν ἐπάνω τοῦ μνήματος αὐτοῦ, σύμβολον τῆς αὐτοῦ ἐπιστήμης· ὅθεν καὶ γνωριμώτερος γέγονεν ὁ τάφος αὐτοῦ τοῖς πᾶσιν.

Ὁ δὲ Κωνσταντῖος, ὁ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου υἱός, μετακομίζει ἐκ Θηβῶν τὸ λείψανον αὐτοῦ, δι' Ἀρτεμίου τοῦ μεγάλου Δουκὸς Αἰ-

γύπτου και Μάρτυρος, και κατατίθησιν αὐτὸ ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὑπὸ τὴν ἱερὰν Τράπεζαν, μετὰ Ἀνδρέου και Τιμοθέου.

Φασι δὲ αὐτὸν πρῶτον τὴν Εἰκόνα τῆς Ἀγίας Θεοτόκου, ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, διὰ ζωγραφικῆς τέχνης ἐκ κηροῦ, και ἑτέρας δύο ζωγραφικαί, προσενεγκίεν τε αὐτάς τὸν Ἀπόστολον τῆ Μητρὶ τοῦ Κυρίου, εἰ ἀρεστόν ἐστίν αὐτῇ και αὐτὴν ἀποδέξασθαι, και εἰπεῖν τὸ, Ἡ χάρις τοῦ ἐξ ἐμοῦ τευθέντος εἴη δι' ἐμοῦ μετ' αὐτῶν. Ὡσαύτως και τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων και Κορυφαίων τὰς ἁγίας Εἰκόνας. Καὶ ἐξ ἐκείνου εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐξενεγκήθη και τὸ τοιοῦτον καλὸν και εὐσεβὲς και πάντιμον ἔργον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μαρῖνου τοῦ γέροντος.

Στίχ. Γέρον Μαρτῖνος ἐξελέγχει γραῦν πλάνην, Τόμην νεάζων, και τελειοῦται ἔτιρι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν τῷ Εὐφράτῃ.

Στίχ. Ἐκ τοῦ παρατρέχοντος, ὡς ὄναρ, βίου Ἰουλιανὸς ἄσμενος παρατοῖχει.

Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰουλιανός, καταλιπὼν τὸν κόσμον, ἀπῆλθεν ἐν ταῖς ὄχθαις τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, και εὐρώα ἐκείσε σπηλαιον, τὸν μοναστήν ἐν τούτῳ ὀνόματι βίου. Τούτων πολλοὶ ζηλώσαντες, προσερόντησαν τῷ σπηλαιῷ σπηλαιῷ, και καθύστερ πηξάμενοι γύρωθεν, μέχρι τῶν ἐκατῶν γεγονῶσι, σιτιζόμενοι τὰ παραπλήσια τῷ διδασκάλῳ. Οὗτος ὁ Σαυμάσιος και θράκωντα ἀπέκτεινε, και ἴδιον ἐν γῆ ἀνύθω βλῆσαι πεποίηκεν. Οὗτος και εἰς τὸ Σιγαῖον ὄρος ἐλθὼν, ἐν τῇ Πέτρᾳ, ἢ Μωσῆ ὁ νομοθέτης εἶδε τὸν Θεόν, ὡς τὴν ὀυρατὸν ἰδεῖν, ἐκκλησίαν ἀποδόμασε, και μέχρι τῶν νῦν περιεστίν. Ἀλλὰ και τὴν τοῦ δυσσεβοῦς και ἀποστάτου Ἰουλιανοῦ ὑποτροφήν ἀπὸ τῶν Περσῶν πολλοὶ θεδιότες, ἐπεὶ παρεκάλουν, γυώσκοντες αὐτὸν τοῦ Θεοῦ δούλου γνήσιον, οὗτος ἐπὶ δεκάτην ἡμέραν τὴν πρὸς Θεὸν αὐτοῦ ἁγίαν προσευχὴν ἐπέκτεινας, « Οὐ μόνον διὰ σέ, ἤκουσεν, ἀλλὰ και δι' ἑτέρων πολλῶν, παννύχους παρακλήσεις και δέσεις, ὁ μιὰς και δυσσεβῆς Ἰουλιανὸς ἀποσφαίνεται. »

Μετὰ δὲ χρόνους τινὰς, τοῦ μακαρίου Μελετίου ἐξ Ἀντιόχειας διωχθέντος, προσεκαλέ-

σαντὸ τινες τὸν μακάριον τοῦτον, εὐχῆς και παρακλήσεως και παρηγορίας πολλῶν ἐνεκα και συνθέμενος και ἀπερχόμενος, προσεδέχθη ἐν ὁδῷ παρὰ γυναικὸς φιλοθέου. Καὶ ἐπεὶ καταλιθέντος εἰς δεῖπνον τοῦ Ἁγίου, ὡπερ εἶχεν ἑπταετὲς παιδίον ἢ γυνὴ μονογενῆς, ἐν τῇ τραπέζῃ ἀτχολοῦμενος, μακρὸν ἐξ ὀφθαλμῶν παρελθὼν, συνέση πεσεῖν ἐν τῷ φρεάτι· ἢ τιμία γυνή, γνοῦσα μὲν τοῦτο, μὴδὲν δὲ τὸ παράπαν ἀλλοιωθεῖτα, ἀλλὰ μάλλον τὸ φρέαρ σκεπάσασα, μεγαλοφύχως διπκῶνει· και τὸν Ἁγίον τὸ παιδίον ἐπὶζητοῦντα, παρερροῦσατο διὰ νόσον ἐπισυμβῆσαν. Τοῦ δὲ ἐπιμελῶς τὸ παιδίον ἐπιζητοῦντος ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐλθεῖν, και εὐλογίας ἀπολαῦσαι, γνωστὸν ἐγένετο τὸ πραγμαῖον. Εὐθὺς δὲ τῆς τραπέζης ἐξαναστάς, και τὸ κάλυμμα τοῦ φρεάτος ἀπορρίψας, ὡς εἶδε τὸ παιδίον ἀλλόμενον ἐν τοῖς ὕδασι ὑγιᾶς, και οἶα παίζοντι τῇ χειρὶ προσεοικὸς, ἀγῆθηαι τοῦτο διὰ τινος τῶν παρευθέντων ἐκῆλυσε· και τούτου γινουμένου, και τὸ παιδίον ἐρωτῶμενον, οὐδὲν τι δεινὸν παθεῖν ἔφασκε, διὰ τὸ κουφίζεσθαι τοῦτο και ἀνέχεσθαι ὑπὸ τοῦ προσομιλοῦντος αὐτὸ ἐν τοῖς ὕδασι και προσπαίζοντος γέροντος.

Ἀφικόμενος δὲ εἰς Ἀντιόχειαν, κατήχη εἰς τὸ σπῆλαιον, ἐν ᾧ ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Πάυλος ποτὲ ἀναεκορπητότο· και πλήθους οὐκ ὀλίγου συρόμενος πρὸς τὸ σπῆλαιον, χάριν τῆς ἐκ τοῦ Ἁγίου ἀφελείας και εὐλογίας, λαύροι πυρετῶ συσχεθεῖς οὗτος, ἐκείτο ἀδρανῆς τι πνεῦμα και σχεδὸν ἄπνους. Ὡς δὲ οἱ περὶ αὐτὸν ἄχλων, πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐξῆθεν προσμενοτας λέγοντες, και ἐπιδομένους τῆς εὐλογίας, « Ἐὰν συμφῆρη ἡμῖν ἡ ὕψεια, ἀπεκρίνατο, δῆψ ταύτην πάντων ὁ Κύριος. » και προσευξάμενος, ἀνέστησεν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐκ τοῦ λαυροτάτου πυρετοῦ, διὰ τὴν τοῦ πλήθους ἀφελείαν.

Ὁδεύοντι δὲ αὐτῷ ἐν τῇ ὁδῷ ποτὲ, και ἐπὶ τὰ Βασιλεία ἀπερχόμενος, τίς κατακειμένος ὢν, προσεγγίσας τῇ σισύρα αὐτοῦ, εὐθὺς ἀνέστη, ἀκολουθῶν αὐτῷ, ὡς ὁ παλὰ χαλὸς τῷ Πέτρῳ και Ἰωάννῃ· και οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ και εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν ὑποστηρίζας αὐτὸν, ὑπέστρεψεν ἐπὶ τὴν ἀσκητικὴν αὐτοῦ παλαιστρα, διὰ τῆς Κύρου τὴν πορείαν ποιούμενος. Οἱ δὲ τῆς πόλεως Κύρου κρατήσαντες τὸν Ἁγίον εἰς παρακλήσιν, ἐλέγον· « Τοῦ Θεοῦ δούλε, Ἀστέριον τινὰ ἀντὶ

τοῦ Ἐπισκόπου ἡμῶν προσδοκῶμεν, δυσσεβῆ καὶ ὀλεθρῖον. Πρόσμενον μετ' ἡμῶν, καὶ βοηθῶσον, εἴτε δύνασαι, μή ποτε τῆ σταμύλῃ αὐτοῦ γλώσση αὐτὸς ἐν λόγοις τισὶ διασρέψῃ ἡμᾶς. Ὁ δὲ προσμείνας καὶ εὐχρὴν πανύχριον, ὀλίγων συνελθόντων, ἐκτελέσας, Ξηλατᾶ ὀργῇ τοῦτον ἀπέκτεινε, μιᾶς καὶ μόνης ἡμέρας ζωὴν ἐπαύδουον ἑάσας τούτῳ. Ὑποσρέψας δὲ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ χρόνους ἰκανοὺς διαρκέσας σὺν αὐτοῖς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Ταῖς αὐτῶν Ἀγίαις προσεβόαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδή ζ. Παῖδες Ἑβραίων.

Ὡπὸς Λουκᾶ τε καὶ Κλεόπας, ἐμφανίζεται Δεσπότης· ἐκ τοῦ τάφου, ἀναστὰς γὰρ αὐτοὺς, ἐδάδασκε κραυγάζειν· Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τρίβον τοῦ βίου διατρέχων, συνοδεύοντα τὸν Λόγον εὖρος μάκαρ, οὐρανίων σκηναῶν, ἀνοίγοντά σοι πύλας, Εὐλογητός εἰ κράζοντι, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λύρα τοῦ Πνεύματος εἰδείχθης, μελωδήματα Ξεθεν φεγγομένη, τοὺς ἀνθρώπους Λουκᾶ φωτίζουσα βοῶντας· Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. **Θεοτοκίον.**

Χαῖρε Μαρία Θεοτόκε, ὁ Ἀσώματος, ἐβόασαι Παρθένη· σὺν αὐτᾷ δὲ πιστοὶ, βοῶμέν σου τῷ Τόκῳ· Εὐλογημένος Πάναγε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ὡδή η. Τὸν ὄρει, ἀγία.

Θεογραφῶς, ὡς πλάκας δεσγεμένοι, τὰς σὰς βίβλους, πιστῶς κατατρυφόμεν, τοῦ φωτισμοῦ τῆς χάριτος παρόδιε, Κύριον ἠμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ὀργάνον, τὸ πνεῦμά σου τῆ γλώττῃ, κεραιμένον, φωτίζει τοὺς ἀνθρώπους, μυσταγωγῶν τῆς χάριτος τὰ δόγματα, Κύριον ἠμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Συνεδέθης, τῆ σχέσει μετὰ Παύλου, Θεορρήμον, Λουκᾶ τῷ Ξηγόρῳ, καὶ ἔνωρως πανέντιμος εἰδείχθης, Κύριον ἠμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοπλάκῳ, σαγήνῃ σου τῶν λόγων, Θεοκήρυξ, τοὺς πλάνῃ κρατεμένους, πρὸς φωτισμὸν τῆ πίστεως ἐξάγωγσας, Κύριον ἠμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ελισάβετ, Μητέρα σε Κυρίε, προσεφώνει, Προφήτις δεδιγμένη, τὸν Βαπτιστῆν καὶ

Πρόδρομον βαστάζουσα, Κύριον ἠμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, βοῶσα εἰς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐρει, ἀγία δοξασθέντα, καὶ ἐν βᾶτῳ, πυρὶ τῷ τῆς Παρθένου, τῷ Μαῦσῃ μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον ἠμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ. Ὅρου, παρῆλθες.

Εστῆς Λουκᾶ τῆς ἐρέσεως, τὸ τῶν ὀρεκτῶν οἷα φθάσας τὸ ἔσχατον, καὶ τέλους μακαρίου, σαφῶς ἐπέτυχες, λυθέντων τῶν ἐσώπτρων, τῆς ἀλλείας ταῖς ἐμφάσει.

Λαίμας τῷ κόσμῳ ὡς ἥλιος, ἐνθευστικῶς τῇ Τριάδι παρίστασαι, σὺν Παυλῷ τῷ Ξεσίτῃ, Λουκᾶ πανεύρημα· μετ' οὐ σε Ξεοφάντορ, ἀκαταπαύστας μεγαλύνωμεν.

Αγία Λουκᾶ τῇ φωσφῶρ σου, τοὺς σοὺς ἠμνητὰς φανερῶνθῃν δυσηύχσον, καὶ κόσμῳ τὴν εἰρήνῃν παρμάκαρ βράδευσον, ὅπως σε Ξηγόρῳ, ἀκαταπαύστας μεγαλύνωμεν.

Χαῖρων Λουκᾶ νῦν παρίστασαι, τῷ Παμβασιλεῖ, τῷ στεφανῷ κοσμουμένους, τῆς Ξείας εὐπρεπείας, καὶ ἀραιότητος· διὸ σε Ξεορρήμον, ἀκαταπαύστας μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Λόγον ἐδέξω τὸν ἄσαρκον, φύσιν τὴν ἐμὴν ἀναπλάσαι βυλόμενον, καὶ τοῦτον σαρκωθέντα Παρθένη τέτοκας· διὸ σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστας μεγαλύνωμεν. **Ὁ Εἰρμός.**

Ὁρου παρῆλθες τῆς φύσεως, τὸν Δημιουργὸν συλλαβοῦσα καὶ Κύριον, καὶ πύλῃ σωτηρίας, τῷ κόσμῳ γέγονας· διὸ σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστας μεγαλύνωμεν.

Ἐκασποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Λουκᾶ Χριστοῦ Ἀπόστολε, μύστα τῶν ἀπορρήτων, καὶ τῶν ἐθνῶν Διδασκαλε, μετὰ Παύλου τοῦ Ξείου, καὶ τῆς ἀγνῆς Θεοτόκου, ἧς τὴν Ξείαν Βίβλον, ἐκ πόθου ἀνιστόρησας, ἐκδύσῳπει Ξεσίτα, ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν μακαριζόντων σε καὶ τιμάντων, τὴν ἱεράν σου κοιμησιν, πάνσοφε μυστοδέκτα.

Θεοτοκίον.

Δέσποινα πάντων Ἀνασσα, πρόφθασον ἐν κινδύνους, πρόφθασον ἐν ταῖς ἑλίψεσι, πάρεσο ἐν ἀνάγκαις, τῆς τελευταίας ἡμέρας, μὴ Σατὰν ἡμᾶς λάβῃ, μὴ Ἄδης μὴ ἀπόλεια· ἀλλὰ τῷ τοῦ Υἱοῦ σου, τότε φρικτῷ, ἀνευθύτως βήματα παραστᾶμεν· ὡς Θεομήτωρ γὰρ Ἀγνή, ὅσα Ξείας ἀνύεις.

Εἰς τοὺς Αἰῶνες, ἱστώμεν Στίχους δ΄. καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τρία,

Ἦχος α΄. Νεφέλην σε φωτός.

Χριστοῦ τὸν Μαθητὴν, τὸν τοῦ Εὐαγγελίου, συγγραφέα σωμάτων, Σκευούς τῆς ἐκλογῆς τῶν ὁράϊων, χαρκτηῖρα ἐμφυγὸν πιστοί, οὐ ἐν ταῖς Ἐκκλησιαῖς ἀπάσιαις ὁ ἐπαῖνος, Λουκᾶν τὸν Ἀπόστολον, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν· αὐτὸς γὰρ ἐκήρυξε τοῦ Θεοῦ, τὰ παραδόξα θαύματα, φωτίσας τοὺς ἐπὶ γῆς, Θεολογίας ἀκτίαι, διὰ τῆς χάριτος.

Ψυχῶν ἰατρικὴν, ὑπὲρ τῆν τῶν σωμάτων ἐκμαθῶν, ἐπιστήλην σοφῆ, κατ' ἄμφω πακαλλῆς ἀνεδείχθη, τῆν Θεοῦ σοφίαν ἐμπνευσθεῖς ἐν ἧ καὶ θεραπεύων ψυχὰς· καὶ τὰ σώματα, Λουκᾶ παμμακάριστε, καλεῖς πρὸς ἐπίγνωσιν· περὶς πρὸς τὸν ἔρωτα τοῦ Θεοῦ, τοὺς ἀνθρώπους ἐκάστοτε· ἀνάγεις εἰς οὐρανόν, καὶ ὑπὲρ πάντων πρεσβεύεις, τῶν εὐφρομούντων σε.

Αγρίστοι λογικῶ, τοὺς ἐν βλάβῃ ἀγρίαις, ὡς ἰχθύας εἰσδύσαντας, ἐκλύσας εἰς ἐπίγνωσιν Θεῖαν, τῷ Χριστῷ ὁθώνιον καλόν, προσηγάγω παμμακάριε, τῆν ἀσχοχέων, ζωὴν τῆν ἀκηάτου, λαβόντας· καὶ ἀληκτον· διὸ καὶ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ ἐχρημάτισας, σοφὸς Εὐαγγελιστῆς, καὶ συγγραφεὺς τῶν πραχθέντων, ἔργων τῆς χάριτος.

Ἔπειτα τὸ Ἰδιόμελον τοῦτο.

Ἦχος πλ. δ΄. Λέοντος Μαΐστροος.

Δεῦτε πᾶσα κτίσις, τὸν ἀληθῆς ἱατρὸν πνευματικόν, καὶ τοῦ Σωτῆρος μαθητὴν, Λουκᾶν τὸν ὁδοῖμον, ἐν ὧσας ἐμφηρήσωμεν. Οὗτος γὰρ ἀείλας τῆν νόσον, τῷ ἐπιχρίσματι τῆς Χριστοῦ κλυθῆθρας ἐθεράπευσε· καὶ ποταμούς Θεοδρύτων ναμάτων ἐκ σώματος, ἐφυχαμέναις χώραις τῷ Εὐαγγελίῳ καθήρυσεν· ὅθεν ἐξῆλθε προφητικῶς, ὁ φθέργος αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκουμένην· καὶ πρεσβεύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δόξα. Ἦχος δ΄ αὐτός.

Δαυτικῶς συνελθόντες οἱ πιστοὶ ἐν ἁσμασι, τῷ μυστικῷ ῥήτορι τοῦ Λόγου, Λικῶ ἐκδοήσωμεν· Ἡ γλῶσσά σου κάλαμος γραμματέως ἐδείχθη, Χριστοῦ τοῦ δευγράφου, ὠραίζουσα τὰς ὄψεις, πρὸς τὴν γνώσιν τῶν ἔθνῶν, τῆς Θεῖας ἐπίγνωσως, ἐν ἧ ἀνεκήρυξας τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τῶν συναποστόλων σου τὰς Πράξεις συγγραφέω. Διὸ παριστάμενος τῇ Τοιάδι καὶ Θεῶ, πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον· Δέσποινα πρόσδεξαι, κτλ. Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπολύσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

Τὰ Τυπικὰ, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου ἡ γ΄. καὶ ε΄. ᾠθῆ.

Κουωνικόν· Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

ΤΗ ΙΘ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἰωηλ· καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Οὐάρου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ε΄· καὶ φάλλομεν Προσόμοια Στιχηρὰ τρία τοῦ Προφήτου.

Ἦχος πλ. δ΄. ᾠ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Τὸ Θεῖον Πνεῦμα ἐκκεχρῆται, ὡς ὁ σέπτος κινούμενος, ἐρ' ἡμᾶς τοὺς πιστευόντας, καὶ μυστηρίων Θεῖων φανέρωνται, ἀποκαλύπτει· καὶ προφητεύουσι, οἱ τὴν ἐνέργειαν, τὴν αὐτοῦ δεξάμενοι, καὶ Θεῖκῃ, αἰγλή φωτιζόμενοι, καὶ διὰ χάριτι.

Θεαγορίας ἀνάπλωσας, ὁ θαυμαστός Ἰωηλ, ὡς πηγή ἐκπορεύεται, τὰς ψυχὰς ἀρδεύοντι, ἐκ τοῦ οἴκου σου Δέσποτα, καὶ γλυκάσμων ἡμῶν ἀπσταλάξ, τὰς διανοίας καταρτυκαίνοντα, ὅλος μετάρσιος, γεγονώς τῷ πνεύματι, δι' ἀρετῆς, ἀνακουφιζόμενος, πρὸς Θεῖον ὕψωμα.

Προφητικῆ παρόρσησί σου, καὶ νοσῶν πρὸς Θεόν, Ἰωηλ ἐκείνητι, δι' ἧς τὰ οὐράνια, κατοπεύεις Θεάματα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἐξιλέωσαι, τῶν ἐκτελούντων πίπει τὴν μνήμην σε, λύσιν αἰτούμενος, τῶν πταισμάτων ἐνόδε, καὶ μετοχῆν, Θεῖων ἀπολαύσεων, καὶ μέγα ἔλεος. Καὶ τρία τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος πλ. β΄. ᾠκν ἀποθέμενοι.

Αθλῆς Θεατάμενος, τῶν καλλήτων Μαρτύρων, θάρσους Θεῖον ἐμπλέσας, γεγονώς εἰσεδραμες εἰς τὸ στάδιον, ἡ Χριστὸν Οὐάρε, δι' ἡμᾶς ἀνθρώπων, γεγονότα ἀνεκήρυξας, μὴ πηξας θάνατον, μηδὲ τὰ προκείμενα βάσανα· διὸ κατατιζόμενος, καὶ ἀνηλεῶς συγκοπτόμενος, ἐχάρεις τελείω, νοὶ ἀποστοπούμενος σοφῆ, τὴν διαίμενσων εὐλίαν, τοῖς Θεοῖν πόθησας.

Σάρακας σὺν τοῖς αἵμασι, καταπιπτούσας εἴρας, καὶ ὡς ἄλλου πάσχατος, Ἀθλη-

τὰ διέκτισο γενναίωτα· προσδεθίς ἐξέλω γάρ, σπαραγμούς ἤνεγκας, ὑπ' ἀνόμων καρτερώτατα· Θεοῦ εἰς χεῖρας δέ, πνευμά σου τὸ θεῖον παρεῶδικας, ἐκπλήξας τοὺς ὀρώνας σε, ταῖς ἀπεριτρέπτοις ἐνοστάσεσιν· ὄθεν σε τιμῶμεν, μεγάλως ἀριστεύσαντα σοφῆ, καὶ καθελόντα τὸν τύραννον, Οὐάρε τοῖς πόνοις σου.

Αλείφουσα μύροις σε, ἡ Θαυμαστὴ Κλεοπάτρα, ὑπὸ γῆνι κατέθετο, καὶ ναόν πανάγιον ἀνεδείματο, ἑορτὴν ἀγούσα, Θαυμαστὴν Οὐάρε, καὶ πιγῶς σε λιτανεύουσα· ἥς τὸ παιδάριον, νοητὴ φρατεία κατελέξας, καὶ δόξῃ κατεκάλυπας, ἢ χοροῖς Ἀγίων συντάξας· οὐ περ τῆς μερίδος, ἀξίωσον ἡμᾶς τοὺς εὐσεβεῖς, τὴν σὴν τελούντας πανήγυριν, Μάρτυς ἀξιάγαστε.

Δόξα, καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Μόνος ὑπὲρ πάντων, υἱὸς ἀνθρώπων ὁ τάλας, μόνος ἐπιλημμελῆσα, τὰ καὶ λόγῳ ἀφθεγχτα καὶ ἀκούσματι, μηδαμῶς ἀχραντε, φρητὰ πέλοντα· διὰ τοῦτο σου καὶ δεομαι· Σὺγγνωθὶ Δέσποινα, σὺγγνωθὶ καὶ δός μοι μετάνοιαν, δός μοι ἐξομολόγησιν, δός μοι στεναγμούς τε καὶ δάκρυα· ἵνα διὰ τούτων, συντριβῶν τὴν καρδίαν με ἀεὶ, κράζω τὸ, Ἥμαρτον Κύριε, ἰλάσθητι εἰς ἡμᾶς.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ρωμαῖα ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διεκλήλυθε, Παναγία Δέσποινα, ὅτε ἔβλεψας, τὸν ἐκ σου λάμψοντα, ἀπορήτω λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατὰ κριτον, Σταυρῷ ὑψοῦμενον, ὄξος καὶ χολῆν τε γευόμενον, πλεουράν τε ὀρυπτόμενον, χεῖρας τε καὶ πόδας ἠλούμενον· καὶ ὀδυρομένη, ἠλαλάξας βοᾶσα μητρικῶς· Τί τοῦτο, Τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν μυστήριον;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.
Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγιγνώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ παρόντες δύο.

Ὁ Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὗ ἡ Ἀχροστιχίς·
Χρησμούς Ἰωὴλ τοῦ Προφήτου Θαυμασῶν.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὤδὴ α΄. Ἦχος β΄. Δεῦτε λαοί.

Χορὸς ἡμῖν, τῶν Προφητῶν συνευφραίνεται,
ἐγκωμιαζομένου σου, τοῦ οὐρανόφρονος,

Octobre.

45

Ἰωὴλ Θεοφάντορ· μεθ' ὧν ἡμᾶς σωθῆναι, μάμαρ δυσσώπησον.

Ρῆμα Θεοῦ, προκαταγγέλλων θεσπέσιε, τὴν χαλεπὴν ἐκίνυσας, ὀργὴν καὶ ἐνδικόν, τὴν ἐκ τῆς ἀσεβείας, συμβᾶσαν τῷ λαῷ σου, τῷ ματαιόφρονι.

Ἡ Θαυμαστὴ, καὶ φωτοφόρος τοῦ Πνεύματος, ζωοποιὸς ἐπίπνοια, σοὶ ἐπεσκίασε, καὶ μελλόντων τὴν γνώσιν, ἐπέπνευσε Προφήτα, μακαριώτατε. **Θεοτοκίον.**

Σὴ ἡ σκηνὴ, τοῦ μαρτυρίου προέγραψε, πολυειδῶς τυποῦμενον, ἀποδεικνύουσα, τὸν ἐκ σου σαρκωθέντα, ἀτρέπτως Θεομητορ, πάναγνε Δέσποινα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος, φέρων Ἀχροστιχίαν·
Ἀθλοῦς ἐπαινεῖν Οὐάροο κλέος μέγα.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὤδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ως ἐν ἡπείρῳ.

Αναφανείς ἐν τῷ ὕψει τῆς τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησίας Οὐάρε, ὡς περ ἥλιος φαειρὸς, ἀστραπαῖς ἐλάμπρυνας τῶν σῶν, παλαισμάτων τὰ τῆς γῆς, μάκαρ πληρώματα.

Θεῖας ἀγάπης παμμάκαρ κατασχεθεῖς, τῷ γλυκίστῳ ἔρωτι, ἀπρηνήσω σεαυτὸν, καὶ πρὸς πάναν βάσανον σαρκὸς, προσεχώρησας στερέρως ἀγωνισάμενος.

Αθλογισμένως τῶν θεῶν ἀγωνιστῶν, τοῖς δεσμοῖς συνέδησας, Ἀθλοφόρε σεαυτὸν, καὶ τῆς πλάνης ἔλυσας δεσμὰ, σταθιρᾷ ὑπομονῇ πολλῶν κολάσεων. **Θεοτοκίον.**

Ὁ ὑπερούσιος Λόγος σου ἐν γαστρὶ, ὑπὲρ λόγον ἤκησες· καὶ τεχνεῖς θεοπρεπῶς, τῶν Μαρτύρων Ἀχραντε χοροῦς, ἐπεσπάσατο μεθ' ὧν ὑμολογοῦμέν σε.

Ὤδὴ γ΄. Στερέωσον ἡμᾶς.

Μουόμενοι τοῖς σοῖς σοφοῖς δόγμασι, νηστείαν Προφήτα καὶ Θεραπείαν, εὐσεβῶς ἀνακηρύττομεν, εἰς τὸν οἶκον Κυρίου πορευόμενοι.

Ὁ ἰταῖς σαῖς διδασκαίς ἀκολουθήσαντες, ἐξ ὄλης καρδίας καὶ διανοίας, ἐν κλαυθμῷ τε καὶ δεήσσει, τὸν Θεὸν ἐκζητοῦμεν ἀξιάγαστε.

Υπέφνης ἡμῖν τοῦ Παντοκράτορος, Δεσπότητο Προφήτα μακροθυμίαν, καὶ τὴν θεῖαν ἀγαθότητα, διετρώνας τούτου καὶ χρηστότητα. **Θεοτοκίον.**

Συνελάβες Ἀγνή Θεὸν καὶ ἔτεκες, τὸν Λόγον ἀφράστως σεσαρκωμένον, ἐν Προφήταις

τὸν λαλήσαντα, καὶ τελέσαντα τούτων τὰ κληρύγματα.

Τοῦ Μάρτυρος. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Υπῆλθε γνώμη σταθρᾶ, τοὺς ἀνδρείους ἀγάνας, νευρωθείς ταῖς ἐλπίσι, τῶν μελόντων ἀγαθῶν, καὶ τῶν Μαρτύρων Χριστοῦ, ταῖς παυσόφοις, μάκαρ παραινέσει.

Στρατὸν Ἁγίων Ἀθλητῶν, ἐναλλοῦντα νομίμως, καθορῶν τὴν ἐκείνων, ἐπεδείξω ἀνδρικῶς, σετέρότητα ὁμιλῶν, πολυτρόποις, Οὐαρε κολάσσειν.

Εν παρατάξει ἰσρᾶ, Οὐαρε ὡς γενναῖος, στρατιώτης εὐρένης, καὶ κατέσφαξας πληθύν, ἀνδρείας ξίφει σαρῆ, πολεμίων, νίκαις κλείζουσι.

Θεοτοκίον.

Παρένε Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐμῆς βαθυμίας, τὸ βαρυτάτον σκότος, καὶ τὰ νέφη τῶν παθῶν, τῷ σωτισμῷ τῆς ἐν σοί, δυσωπῶ σε, χάριτος ἀπέλασον.

Ὁ Εἰσμός.

• Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός
• μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν
• σου ἀγαθῆ, καὶ στερεώσας αὐτούς, ἐν τῇ πέ-
• τρα, τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα τοῦ Προφήτου,

Ἥχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν μολυσμῶν προκαθαρείς τῆς καρδίας, δοχεῖον ὡφθης, καθαρὸν θεωρήμιον, τοῦ Παναγίου Πνεύματος Προφήτα Ἰωήλ· ὄθεν καθυπεδείξας, ἀληθείας τὴν γνώσιν, καὶ προανέκηρύξας, τοῦ Σωτῆρος καὶ Κτιστοῦ, τὴν ἐν σαρκὶ ἐπέλευσιν ἐν γῆ, τὴν ἐπ' ἐσχάτων φανεῖσαν τοῖς ἔθνεσι.

Ἥχος α. Τὸν ταφόν σου Σωτήρ.

Τοὺς ἄλλης τῶν σεπτῶν, θεωρήσας Μαρτύρων, καὶ τούτων τὰ δεσμά, ἀσπαζόμενος πόθῳ, εἰς ὑψος ἀνδράμεν, μαρτυρίῳ πανθαύμαστε· ἐπὶ ξύλῳ γὰρ, ἀναρτηθείς τὰς αἰκίσεις, ἐκαρτέρησας, ἕως εἰς χεῖρας Κυρίου, τὸ πνεῦμα παρέδωκας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ανύμφευτε Ἀγνή, Θεοτόκε Μαρία, ἡ μόνη τῶν πιστῶν, προστασία καὶ σκέπη, κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν περιστάσεων, πάντως λύτρωσαι, τοὺς ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας, Κόρη ἔχοντας, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν σώσον, ταῖς Σειαῖς προσβείαις σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἀσπίλος Ἀμνάς, τὸν Ἀρνὸν καὶ Ποιμένα, κρεμνίμενον νεκρὸν, ἐπὶ ξύλῳ ὀρώσα, Σπηνύσα ἐσφάγγετο, μητρικῶς ὀλοῦζουσα· Πῶς ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου,

συγκατάβασιν, καὶ τὸ ἐκούσιον πάθος, Θεε ὑπεράγαθς;

Ῥδῆ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Γλωσ γενοῦ Κύριε, τοῖς εὐσεβῶς πρὸς σέ μετανουοῦσιν, ὡς μόνος οἰκτίρμων, καὶ πολυέλεος.

Ως προήγγειλας ἐνόθεξ, παρὰ Θεοῦ ἐκτέλχεται τὸ Πνεῦμα, ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, ἥδη πιστεύουσαν.

Η τοῦ Πνεύματος καθόδος, τοὺς Μαθητὰς σοφίσασα Κυρίου, τοὺς σοὺς Δεηγόρους, λόγους ἐτέλεσε.

Θεοτοκίον.

Αελυτρωμένοι Πάναγνε, τῶν ζοφερῶν τοῦ Ἀδου κενεῶνων, τῷ Δεῖψ σου τόκω, σέ μακαρίζομεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Χριστός μου δύναμις.

Αγλοῖς στίγμασι, καλλυπιζόμενος, ὠραϊάτατος ὄφθης καὶ τῷ Θεῷ, Οὐαρε παζοῦμενος, τῷ στεφανώσαντι τὴν σπην, κορυφῆν ἀξιοθαύμαστε.

Γκρίω ἐνόθεξ, προανακρῆνόμενος, καὶ εἰς γῆν τεταμμένος τοὺς χαλιπούς, πόνους ἐκαρτέρησας· δι' ἃν τὴν ἀπόντη ζῆπην, ἐκληρώσω ἀγαλλόμενος.

Νοιμίμως βλέποντες, οἱ Σείτοι Μάρτυρες, ἐναλλοῦντά σε μάκαρ ὑπομονῆς, λόγους παρθερόνουν· μετ' ἃν τοὺς πόνους τοὺς μακροῦς, διανύσας μεμακάρισαι.

Θεοτοκίον.

Πίκτος Δέσποινα, παθῶν ἀνάγαγε, καὶ τῆς ταλαιπωρίας τῶν λογισμῶν, τῶν ἀλλοτριούτων με, Θεοῦ τοῦ μόνου καθαρῷ, ἵνα πίθει μακαρίζω σε.

Ῥδῆ ε. Τῆς νυκτός διελθούσης.

Τὴν Χριστοῦ παρουσίαν, Ἰωήλ ὁ Δείος, διαορίθην πᾶσι προέλεγεν· Ὅτι ἤξει καὶ σώσει, ἀνθρώπων τὸ γένος, ἐκ τῆς τῶν εἰδωλῶν κακότητος.

Ολικῶς ἀνανεύσας, ἐνόθεξ Προφήτα, πρὸς τὰ ὑπὲρ νοῦν καὶ διάνοιαν, προσητείας τὴν χάριν, ἐίλυσας ἐκείθεν, καὶ δικαιοσύνην ἐκίηρυξας.

Υπὲρ τῶν σέ ὑμνοῦντων, πρὸςθευε σωθῆναι, κάσης ἐπηρείας πανόλθεις, Ἰωήλ καὶ τῆς Σείας, χάριτος καὶ αἴγλης, καταξυμῆθηναι δυσωπήσον.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, Δέσποινα τοῦ κόσμου, τοὺς σέ Θεοτόκην κηρύττοντας, εἰς ἀμέτρωτων πταισμάτων, πρὸςθευε ρυσθῆναι, καὶ βιωτικῶν περιστάσεων.

Τοῦ Μάρτυρος. Τῷ Ζείῳ φέγγει σου.

Νευροῦσαι νεύσει Ζεϊκαίς, καὶ τοὺς ἀνευδότους σπαραγμοὺς, φέρις γενναίῳ φρονήματι, Οὐαρὸς σπαράττων τῆν τοῦ ἀλάφορος, καρδίαν τοῦ κακίαν δημιουργήσαντος.

Ο' περιδέξιός Ἀθλητῆς, βλέπων ἐκπιπτούσας εἰς τὴν γῆν, τὰς ἑαυτοῦ σάρκας ἔχαιρε, τὰς αἰωνίζουσας νοὺς λαμπρότητι, καὶ Ζείας ἀντιδόσεις προφανταζόμενος.

Υ' μὲν σε Κύριε ὁ Θεός, καὶ δοξολογῶ καὶ προσκυνῶ, τῶν ἀγαθῶν ἀξιούμενος, τῶν ἠτοιμασμένων τοῖς σέ ποθήσασιν, ὁ Μάρτυς ἐν τῷ πάσχειν Οὐαρὸς ἔκραζεν. **Θεοτοκίον.**

Α' ναρανεῖσα τῶν Χερουβιμ, καὶ τῶν Σεραφίμ ὡς ἀληθῶς, ἀγιωτέρα Πανάμωμε, πάντα τοὺς πιστῶς σε νῦν μακαρίζοντας, ἀγίαστον καὶ ὧσον τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ὤδῃ ε'. Ἄβυσσος ἀμαρτημάτων.

Ρ'έουσι τῶν σῶν δογμάτων, πηγάδι τῆς Ζηγορίας, καὶ τὸν ψυχοτρόπον γλυκασιμῶν, στάζουσι ἐνδοξῆ, ἀρδενουσαι, τοὺς πιστῶς σε τιμῶντας.

Ο' ρος σε τῆς προφητείας, γλυκύτητα ἀποστάζον, καὶ Ζεοσεβείας Ἰωήλ, κήρυκα πάνσοφον, γνωρίζομεν, Ζηγήσοε Προφήτα.

Φρούρησον σαῖς ἱεραῖαις, Θεοῦ Προφήτα ὡς ἔχων, Ζεῖαν παρρησίαν πρὸς Θεόν, τοὺς πόθῳ ἠμνοῦντάς σου, τὴν ἐνδοξον, καὶ αἰδύμον μνήμην. **Θεοτοκίον.**

Φώτισον ἡ φῶς τεκοῦσαι, τὸ ἄδυτον τὰς καρδίας, τῶν δοξολογούντων σε πιστῶς, ἀχραντε Δέσποινα, καὶ τὸν ἐξ σοῦ, ἀπορρήτως τεχθέντα.

Τοῦ Μάρτυρος. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ρ'ημάτων ἠλόγησας, παρανόμῳ δικαστοῦ, καὶ τὴν πυρὰν ὑπερβίας, τῶν ἀνυπόσιων πόνων καρτερικῶς, πολλὰκις Οὐαρὸς, προσδευτὰ τῶν ἐν πιστεὶ ἀνυμνοῦντων σε.

Ο' ἡ ἐλῆξε τύραννος, ὁ παράφρων ταῖς πληγαῖς, ἀνηλεῶς συγροπτόν σε, ἕως Θεοῦ εἰς χεῖρας τὴν ἱεράν, ψυχὴν ἐναπέδωκας, καλλοναῖς λαμπρυνθείσαν τῶν ἀγῶνων σου.

Υ' φώθης μιμούμενος, ἐπὶ ξύλου τὸν Χοιρῶν, καὶ ἐν αὐτῷ κρεμάμενος, τὴν σὴν ψυχὴν παρέδωκας τῷ Θεῷ, τῷ σέ στεφανώσαντι, Ἀθλοφόρε νομίμως ἀριστεύσαντα.

Θεοτοκίον.

Κ' υβέρησον Δέσποινα, ἐν πελάγει τῶν δεινῶν, χρεμαζομένην πάντοτε, τὴν ταπεινὴν

ψυχὴν μετὰ καὶ γαληνῶν, πρὸς ἔριμον ἀνάγαγε, ἀδιστακτὰ σε γνάμῃ μακαρίζουσαν.

Ὁ Εἰρῶς.

- **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑφουμένην κα-
- θορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι,
- τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοᾷ σοι·
- Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν με Πολυέλεε.

Συναξάριον.

Τῇ 16'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἰωήλ.

Στίχοι.

Ὁ γῆς Ἰωήλ ἐκτραγυμῆσας πάθη, Μετῆλθεν ἐκ γῆς εἰς τόπον κρείττω πάθους.

Ἐνεκακαίδεκάτῃ μῶρος ἀμφεκαλύφεν Ἰωήλ.

Ο'ς ἐρμηνεύεται, ἀγαπή Κυρίου, ἡ ἀρχή, ἡ ἀπαρχή Θεοῦ. Οὗτος ἦν ἐκ σπέρματος Ρουβίμ, ἀγροῦ τοῦ Μεθωμορῶν· καὶ προφητεύσας περὶ ἱμοῦ καὶ ἐλαθένης Ξυσίων καὶ πάθους δικαίου Προφήτου, εἰ αὐτοῦ ἀνακαινιζομένης εἰς σωτηρίαν τῆς γῆς, ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Οὐάρου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Στίχ. Ἐσιμονὸς ἀπειρεὺς καρτεροῦντος Οὐάρου, Σατὰν, πλάνης ἔξαρχος, Οὐαίμοι, λέγει.

Ο' ἄτος ἐπὶ Μαξιμιανῷ τοῦ Βασιλέως ἦν, στρατευόμενος ἐν Αἰγύπτῳ, γένους ὦν ἐπισήμου καὶ λαμπροῦ καὶ εὐσεβοῦς. Ἐγκλεισθέντων δέ τινων Ἁγίων, ἐπτά τὸν ἀριθμὸν, ἐπὶ χρόνον πολὺν, ἐπεμελεῖτο αὐτῶν ὁ Ἅγιος Οὐαρὸς καθ' ἑκάστην. Ἐνὸς δὲ τῶν ἐπτά ἀναπαυσάμενον, κατέταξεν ἑαυτὸν ὁ Ἅγιος ἀν' ἐκείνη· καὶ πρὸς τὸν ἠγασμένον μετὰ τῶν λοιπῶν ἀχθεῖς, τύπτεται ῥοπάλοις, καὶ ἐπὶ πολὺ ζέεται τὰς πλευράς, καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις, ἐπὶ πέντε ὥραις παραταθείσας, τὴν ψυχὴν τῷ Κυρίῳ ἀποδίδωσι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σαδῶθ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ εἰσοσσι καὶ ἐκατὸν Μαρτύρων, ἐν ἱερῶδι τελεωθέντων.

Στ. Σαδῶθ ὁ Ζεῖος τὴν κάραν τμηθεὶς ζῆφει, Θεοῦ Σαδῶθ νῦν παρίσταται θρόνῳ.

Δεκάς δεκαπλῆ Μαρτύρων συμμαρτύρων, Καὶ δις δεκά θνήσκουσι πληγέντες ζῆφει.

Βασιλεύοντος Σαδωρίου ἐν τῇ τῶν Περσῶν Ἐπίσκοπος ἐκέισε ὦν, ἐν μιᾷ τῶν ὑπὸ τὴν

βασιλείαν αὐτοῦ ἐνορία, καὶ τὸν τοῦ Χριστοῦ λαὸν ἐκδιδάσκων τὰ εἰς ψυχικὴν ὠφέλειαν συντεινονταί, τινὰς δὲ καὶ τῶν Περσῶν βαπτίζων, διεβλήθη τῷ βασιλεῖ· καὶ προσαχθεὶς αὐτῶν, καὶ μὴ πεισθεὶς προακυνῆσαι τὰ Ἥλια καὶ τῆ Σελήνη, τῷ τε ὕδατι καὶ τῷ πυρὶ, πρῶτον μὲν τύπτεται ῥάβδοις· εἶτα τέμνεται ἀπὸ τοῦ μετώπου ἀγρὶ τῶν ὀνύχων, καὶ ἀφαιροῖται ἀπὸ τοῦ ὀστέου αὐτοῦ ἄνωρον ἕνα, ἔχοντα τεσσάρων ἁκτύλων πλάτους· καὶ αὐτὸς βουνεύρου τύπτεται, καὶ ἐπ' ἀκανθῶν καὶ σκολόπων κυλιέται, καὶ εἰς κοχλίαν αὐτὸν ἀποσφίγγουσι. Ταῦτα δὲ πάντα γενναίως ὑπομείνας, τὸν βασιλεῖα πλέον ἐξέμνη.

Βληθεὶς δὲ εἰς φυλακὴν, πάλιν ἀγεται εἰς ἐρώτησιν. Ὑγιὴς δὲ εὐρεθεὶς ἐν ὅλῳ τῷ σώματι, ἐκρεμάσθη κατὰ κεφαλῆς, καὶ ὀδελίσκοις πεπυρακτωμένοις κατατιρώσκειται ὅλον τὸ σῶμα. Καὶ ἐπεὶ ὁ Ὅσιος εἰς οὐδὲν ταῦτα ἐλογίζετο, ἤκουσε δὲ καὶ τοῦ βασιλέως ἐπαπειλοῦντος, ὅτι ἐμελλε σκορπίσειν τὰ μέλη τούτου· Πιστεύω τῷ Θεῷ μου, ἀντήρην, ἅτι οὕτω διαμεριῶνται οἱ Χριστιανοὶ τὰ λείψανά μου· καὶ ὅς ἐάν ἐπικλιέσῃται τὸν Θεὸν ἐν τῷ ὀνόματι μου, σωτηρίαν εὐρήσει· καὶ παρηνθὺς τὴν γλῶτταν τέμνεται· Ὄμματα δὲ καὶ χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείνας, καὶ κατ' ἑαυτὸν προσευχόμενος, φωνῆς ἐξ οὐρανοῦ ἤκουσε λεγούσης· Ἡ αἰτήσις σου πεπλήρωται, καὶ ἰδοὺ ἔσῃ λαλῶν· καὶ φεῖσιν αὐτῷ γλώσσης ἑτέρας, ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ταῦτα βλέποντες οἱ λαοὶ, ἐξέπλησσοντο, καὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἄνδρες χίλιοι ἐβδόμηλοντα, καὶ ἕτεροι διακῆσιοι.

Ἰδὼν δὲ ὁ βασιλεὺς, ὅτι πολλοὶ δι' αὐτοῦ πρᾶσθρονται τῷ Χριστῷ, ἔφιει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀποτιμηθῆναι προστάξας· Ἐπεὶ δὲ καὶ ἕτεροι οὐκ ὀλίγοι ἀνεβόησαν λέγοντες· Βασιλεῦ, καὶ ἡμεῖς Χριστιανοὶ ἐσμεν, καὶ κατ' αὐτῶν ἀπεφνήατο· καὶ λαβόντες αὐτοὺς οἱ στρατιῶται, ἀπήγαγον ἐπὶ τὸν τῆς σφαγῆς τόπον· καὶ προσευχόμενος ὁ Ἅγιος, καὶ κατασφραγίσας αὐτοὺς, ὄντας τὸν ἀριθμὸν ἑκατὸν εἰκοσιν, αὐτὸς πρῶτος ἀπετιμήθη τὴν κεφαλὴν, καὶ καθέξῃς οἱ λοιποὶ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβυσίαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾨδὴ ζ'. Ὁ τὴν κάμινον πάλα.

Η' ἔκπορευομένη, ἐκ τοῦ οἴκου Κυρίου, καὶ ποτιζόμενα κρίνη, ὡς προέφησ προήλθε, Προφήτα πανσεβάσμιε.

Τὸν χειμάρρουν τῶν σχοίνων, σιτοφόρον εἰργάσω, τῆς τρυφῆς ὁ χειμάρρως, Ἰωὴλ ὡς προεῖπεν· Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. **Θεοτοκίον.**

Ο' τὰ πάντα ποιήσας, γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, διεσώσατο κόσμον, εὐσεβῶς ἀνυμνοῦντα· Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Μαστούρας. Δροσοδόλου μὲν.

Α' αἰκουνηθέντα σε ἀγῶνῳ ἐπίδοσσειν, ἢ Κλεοπάτρα ἐνδοξῆ, συνεκρίσειν, εὐραμένη κλέος διὰ σου, τῆς πίστεως ἄξιον σαφῶς, ἢς ἀνεδείξατο Σερμῶς, εἰς σὲ τελείῳ νοῖ.

Ε' πιχνοῦσά σοι δάκρυα καὶ μύροις σε, ἐντίμοις ἐπικλειόμενα, κατακλύπτει σε, ὑπὸ γῆν ἢ πάνσεμνος γυνή, ἐνθάφαντα γνώμην πονηρῶν, καὶ ταῖς ἐκ τάφου ἀστραπαῖς, φωταγῶνόντα ἡμᾶς.

Ο' υἱ. ἐνθάδων ὀσίας Σερραπεύουσα, σὲ τὸν Χριστὸν Σερζήποντα, ἢ αἰμυλητος, ἕως ὄφθης πρόξενος αὐτῆ, σοφῆ βασιλείας οὐρανῶν· ἢ ἠζιώθη διὰ σαῦ, σὺν τῷ φιλάτῳ υἱῷ.

Θεοτοκίον.

Συντριβέντα με ἀμέτροις παραδόσσει, Παρθένη μεσιτεῖα σε, καινοποίησον, ἰατροῦσά μου τὴν ψυχὴν, καὶ λόγον παρέχουσα βοᾶν· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν ἁρξὴν κηρύσασα.

ᾨδὴ η'. Τὸν πάλα δροσίαντα.

Υ' πέδειξας ἐνδοξῆ, μετανοίας τοὺς τρόπους ἐμφανῶς, τὸν εὐπλαγχχον Κύριον, ἐγυμῶμενον τοῖς πίστι πρὸς αὐτὸν, προσιοῦσι καὶ φαλλουσιν· Εὐλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεράτων γενόμενος, τοῦ Κυρίου Προφήτα Ἰωὴλ, τῷ τούτου μυστήρια, ἐπιστεύθησ προφητεῶν τοῖς λαοῖς, ἀνυμνοῦσι καὶ λέγουσιν· Εὐλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Α' φέσειι προχέουσι, τοῦ Ἰούδα Σαυμάτων ποταμοί, Ἀπόστολοι ἐνδοξοί, τοῦ Κυρίου ὡς προεῖρη Ἰωὴλ, τοὺς βοῶντας ἀρδεύοντες· Εὐλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Υ' πόστασιν σύνθετον, ἐν δυαὶ ταῖς οὐσίαις τῷ Χριστῷ, Πανάμωμς τέτοικας, δια-

μείνασα Παρθένος καθαρά· ὄν ὑμνοῦντες κραυγάζομεν· Εὐλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις.

Μηρικῶν ὑπακούσας Μάρτυς δέησεν, οὐρανίῳ στρατείᾳ λαμπρῶς ἐστράτευσας (*)· Παῖδά τὸν σεπτὸν, καὶ τῆς σῆς συμπαθέζοντα, ἐδειξας εὐκλείας, ἀρρήτῳ συμπαιθείᾳ.

Εξ Αἰγύπτου σε ὄλβον ὡς περ πολῦτιμον, μετῆγάγετο Μάρτυς καταπλουτίζοντα, θείαις δωρεαῖς, Κλεοπάτρα ἰάσεων, πᾶσαν Πηλαιστίνην, τὴν πόβῃ σε τιμῶσα.

Γεγηθῶς τοὺς ἀγῶνας τοὺς σους διήνυσας, στρατιᾷ τῷ γενναίῳ τῷ Παντοκράτορος· καὶ ὡς νικητῆς, παρ' αὐτοῦ ἐσφάνωσαι, Οὐαρε παμμακάρ, τὸν Ἀθλοφόρον κλέος.

Θεοτοκίον.

Αμαρτίας συνάπτω ἐφ' ἀμαρτήμασι, καὶ τὸ μέλλον οὐ φρίττω φρικτὸν κριτήριον, φάτισον Ἀγνή, τῆς ψυχῆς μου τὴν πάρωσιν, καὶ τῇ σῇ προσθείᾳ, ἐπίστρεψόν με σώσον.

Ὁ Εἰρώς.

• **Ε**κ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις ὄροσον ἐπήγασας, καὶ Δικαίῳ θυσίαν ὕδατι ἐφλέξας·
• ἅπαντα γὰρ ὄρας, Χριστὲ μόνῳ τῷ βουλεύσῃαι.
• **Σ**ὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή 3. Ἡ ἐν οὐρανοῖς εὐλογημένη.

Μετὰ Προφητῶν ὡς ὑπορήτης, χαρμονικῶς ἐν ἐπουρανίοις, νῦν εὐφραίνειν σκηνώμασιν.

Ανωθεν ἡμᾶς νῦν ἐποπτεύσεις, τοὺς εὐσεβῶς σε δοξολογούντας, θεπρόξ πανθλδεις.

Σύντομον ὁδὸν τῆς σωτηρίας, ὁ Ἰωὴλ διὰ μετανοίας, θεοφρόνως ὑπέδειξεν.

Θεοτοκίον.

Ωρθώσας ἡμᾶς τοὺς πεγκωκότας, Μήτηρ Θεοῦ, εὐσπλαγχρον Δεσπότῃν, καὶ Σωτῆρα γεννήσασα.

Τοῦ Μάρτυρος. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Ισχὺν καθέλιες τοῦ πολεμήτορος, τὴν θείκην, σαφῶς περιζωσάμενος δύναμιν, Ἀθλητῆ γενναϊότατε Οὐαρε· ὅθεν σε εὐφημοῦμεν, ἴασις ἀφθονον, ἐκ τῶν σῶν λειψάνων οἱ πιστοὶ, ἀπαρούμενοι.

Ως φῶς ὡς ὄρθρος ὡς μέγας ἥλιος, πάση τῇ γῆ, ἡ μνήμη σε ἐξήπλωται Οὐαρε, σε-

λασφόροις φωτίζεσθαι λάμψεσι, σοῦ τῶν σεπτῶν ἀγῶνων, πάντας πανεύφημε, καὶ τὸν στοτασμὸν τῶν καρδιῶν, ἀποδιώκουσα.

Σὺν σοὶ ἀστράπτοντα ὡς ἐώρακε, δόξη πολλῇ, τὸν ἴδιον υἱὸν ἢ φιλότεκνος, τὸν τῶν ὄλων Θεὸν ἐμεγάλυμε· σὲ δὲ γησιωτάτας, Μάρτυς ἐδόξασε, μέγιστον προστάτην ἐμφανῶς, καταπλουτήσασα.

Ηγῆ, ἐν ἧ σου τὸ καρτερώτατον, σώμα σφε, κατάκειται ἐνθῆως ἠγίασαι· ἀλλὰ δίδου ἡμῖν ταῖς προσβείαις σου, λύσιν ἀμαρτημάτων, βίου διδούσῃν, Οὐαρε καὶ πάντων δυσχερῶν, τὴν ἀπολύτρωσιν. **Θεοτοκίον.**

Φανείξ Παρθένος ἐκ σοῦ ὁ Κύριος, τῆς φωτεινῆς, νεφέλης, τῆς Αἰγύπτου τὰ ἔσχατα, παντελεῖ ἀπωλεία παρέδωκε· πλήθους δὲ Ἀθλοφόρων, ταύτην ἠέωσσε, φέρειν μιμουμένων τὰ αὐτοῦ, σεπτὰ παθήματα.

Ὁ Εἰρώς.

• **Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ἐν οὐ τολαιῶ, Ἀγγέλων ἀνεύθισαι τὰ τάγματα·
• διὰ σοῦ δὲ Παναγνῆ, ἀράθῃ βροτοῖς, Ἄγιος πειρασκόμενος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς, σὲ μακαρίζομεν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁσθρου, ὡς ὠνήθης, καὶ Ἀπύλους.

Τῆ Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου.

Εἰς τὸν ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, φαλλόμεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου γ.

Ἦχος δ. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ουρανίαις ἐλλάμψεσι, φωτισθεὶς τὴν διάνοιαν, τὸ τῆς πλάνης ἐφυγες σιάτος ἐνδοξε, καὶ τῷ φωτὶ προσεπέλασας, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ταῖς χάρισιν αὐτοῦ, καταυγάσεις τὰ πέρατα· διὸ προσβέουε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνου λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐτελοῦντας, τὴν ἀεισεβαστον μνήμην σου.

Επιπνοία τοῦ Πνεύματος, μνηθεὶς γινῶσιν ἔνθεον, τὸν τῶν ἔλων Κτίστην ἔγνωσ Ἀρτέμιε· καὶ τοὺς τῇ κτίσει λατρεύοντας, παυσόφως διήλεγξας, καὶ ἀδήγησας λαοὺς, εἰς Θεοῦ τὴν ἐπίγνωσιν· δι' ὃν ἠβλῆσας, καὶ τὸ στέφος ἐδέξω τῶν καμάτων, λυτρωθῆναι ἱκετεύων, διαφθορᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

(*) Ὁσθέρων Ἰσως, ἠριθμησας· καὶ ἔρα τὸν εἰς πλάτος Συναγωγῆς τῆς τοῦ Νικαίου.

Πολυτρόποις κολάσει, χαλεπαῖς μαρτυράσεσι, παραδόξοις αἰκίσεισιν τὸ πολυθλόου, καὶ καρτερώτατον σώμα σου, Σέβηρον Ἀρτέμιε, οὐκ ἠρήσῃ τὸν Χριστόν· οὐ ζοῶνις ἐπέψυσας· ἀλλ' ὑπέμεινας, ὡς περ πάσχοντος ἄλλου, ἀναμένων, τὰς μελλούσας ἀντιδόσεις, καὶ τὴν ἀθάνατον εὐλείαν.

Δόξα. Ἦχος β'. Τῷ Στουδίτου.

Τὸν νοερὸν φωστῆρα τῆς πίστεως, Ἀρτέμιον τιμῶμεν, ὅτι ἠλεγξέ βασιλεὺς τὸν ἐχθιστον· καὶ τῷ αἵματι τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν Θεὸς ἐποφύρωσεν. Ὄθεν καὶ ἀπέλαβε, τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν τὴν ἀφθονον, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, τῶν πιστῶς προστρέχόντων, ἐν τῇ σοφίᾳ τῶν λειψάνων αὐτοῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ἔθλου σε. Σκέπη, καὶ ἀντίληψις ἡμῶν, τῶν Χριστιανῶν σὺ ὑπάρχεις, ἢ προσφυγὴ κραταιά, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἀλλὰ καὶ νῦν καὶ αἰεὶ, τῇ ἀγρυπνίᾳ δεῖσει σε, μὴ παύση πρεσβεύειν, σώζεσθαι τοὺς δούλους σου, ἐκ περιστάσεως, πάντας· ὅτι μετὰ Θεόν σε, ἔχρησεν ἀντίληψιν μένη, οἱ Χριστιανοὶ καὶ καταφύγιον.

Ἡ Σταυροθεοκίον.

Ὅτε, ἡ πανάγαμος Ἀνατολή, Ἄρνα τὸν αὐτῆς ἐλευέρι, ἐλκόμενον πρὸς σφαγὴν, θρήνοι· ἐνεκρίτετο, βρώσῃ ὀλοθυμοῖς· τί σοι θῆρος ἀχάριστος, γλυκύτατον τέχνον, ἦδη ἀνταπέδωκεν, ὁ ἀπολαύσας πατέ, οἶμοι· σὴν πολλῶν ὀφθημάτων· πᾶς δὲ καὶ τὸν πόνον ἐνέγκῃ, ὅτι ζῆλον ταῦτα νῦν ὑφίστασαι.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ὁκταῖχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, ταῖς τοῦ Ἄθλοφόρου αἰγάσσεται ἀκτίει· καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, τοῖς ἀνθεσιν φραϊζόμενην, Ἀρτέμιε βοᾶσιν, Σεβάπον Χριστοῦ, καὶ προστάτα Σερμέτατε. Μὴ ἐλλίπης πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Ἡ Σταυροθεοκίον.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ἡ Πανάγωγος ὡς εἶδε σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενος, θρηνοδοῦσα, ἀνεβόρα μητρικῶς· γιέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέχνον, πᾶς φέρεις πάθος ἐπονειδίστον;

Ἀπολυτίκιον· Ἦχος δ'. Ὁ Μάρτυς σου Κύριε.

Καὶ Ἀπολυσις.

Εἰς τὸν Ὁρόνον.

Ἡ συνήθης Στιχηλογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὁκταῖχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών οὐ ἡ Ἀποστιχίς·

Τὴν σὴν νέμοις μοι πλουσίαν χάριν, Μάκαρ.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Τὸν ἀγῶνα Μάρτυς τὸν καλόν, ὡς ἀγωνισάμενος, καὶ τοὺς λαμπροὺς στεφάνους κομισάμενος, τῷ φωτὶ παρίστασαι, φωταϊζόμενος κατὰ μέθεξιν αὐλοῦ· ὅθεν δυσωποῦμεν, φωτισσον ἡμᾶς ταῖς ἱεσείαις σου.

Ἡ φειδρά σου Μάρτυς ἑορτή, πάντας συνεκάλασε, χαρμονικῶς εἰς κανθαίσκιον σήμερον, προθεῖσα τοὺς ἄλλους σου, τὰ παλαιάματα, καὶ τὴν ἀνδρείαν ἐνστασιν· ὧν κατατρφῶντες, πίστει σε καὶ πόθῳ μακαρίζομεν. Νεκρωθέντα μάκαρ ἐν σαρκί, τὸν ἀκατανόητον, σωματικῶς κατανοήσας Κύριον, τῆς ζωῆς τὸν αἴτιον, ἐθελούσιον ἐπεπόθησας νέκρωσιν, τὴν διὰ βασάνων· ἔθει ἀθανάτου δόξης ἔτυχες. Θεοτοκίον.

Σαρκαθῆς ἐκ σου Σεπρεπῆς, Λόγος ὁ ἀπάνωτος, ὑπερβολῇ φιλανθρωπίας Πάναγνε, πάθει προσωμίλησε, καὶ ἀπάθειαν τοῖς ἀνθρώποις ἐπήγαγεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος· ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται.

Ὡδή γ'. Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος.

Μαρτύρων καλλωπιζέσθαι, τοῖς στεφάνοις ἐνδοξε, ἐπιποθῶν ὑπάνεγκας, τῶν μαστίγων καὶ τῶν στρεβλώσεων, τὰς πικράς ἀλγηδόνας ζεῖα χάριτι.

Ὅν ἔσεισε τὸν πύργον, τῆς σῆς καρδίας πάνσοφε, ἡ σφοδρότατη πρόσρηξις, τῶν βασάνων· καὶ γὰρ ἐσπῆρικτο, νοσητὴν ἐπὶ πέτραν τὴν ἀσάλευτον.

Ἰκρία ἀναραγόμενος, καὶ νιφάσει πάντοθεν, τῶν σπαραγμῶν κυκλούμενος, σοῦ τὸ ἄμμα πρὸς τὸν ἀνάμενον, ἐνητένιζες σώζειν ἀξιάγαστε. Θεοτοκίον.

Σεσάρκωται βεβλήματι, ἐξ αἱμάτων Δέσποινα, σοῦ παναχράντων Κύριος, διασώζων τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ Μαρτύρων τοὺς δῆμους ἐπισπάσαστο.

Ὁ Εἰρμός.

Εξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρένον Κύριε, ἡ τῶν ἐθνῶν φειρευοῦσα, Ἐκκλησία τῆ παρουσίᾳ σου· ἐν ἡ ἑσπερωθῆ ἡ καρδιά μου.

Καθίσμα, Ἦχος δ'. Ο ὑψωθείς.

Τὸν στρατιῶτην τοῦ Χριστοῦ τὸν ἀήττητον, καὶ καθαιρέτην τοῦ ἐχθροῦ γενναϊότατον, τὸν ἐν μεγίστοις τέρασιν ἐκλάμπαντα, ἅπαντες Ἀρτέμιον, εὐφημήσωμεν πίστει· βρῦει γὰρ ἰάματα, τοῖς προσφρέχουσι πόνῳ, καὶ καταπαύει πάθη χαλεπὰ, καὶ τῶν ἐν θλίψει, ἀνθρώπων προσιτάτα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος, καὶ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς αὐλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνου κάθεται ἁγία αὐτοῦ, Δέσποτα ἐν κόλποις σου, σαρκικῶς· ὁ Θεὸς γὰρ, ὄντως ἐβασίλευσεν, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ συνετῶς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ· ὃν ἐκδυσάπει, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκῦα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρώσά σε Χριστέ, Οἶμοι ποθεινότατα, Ἰησοῦ, ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγελῶν, ὑπὸ ἀνομιῶν γυν βροτῶν Υἱέ, θείων σταυροῦσαι. Ὑμῶς σε μακροθύμῃ.

Ὤδη δ'. Ἐληλυθας, ἐκ Παρθένου.

Μιμούμενος, τὸν ταθέντα ἐν ζυγῷ θελήματι, κῆφῳ τεινόμενος, καὶ ἁμοτάτως χεόμενος, καὶ ἀποδύμενος, τοὺς δερματίνους χιτῶνας τῆς νεκρώσεως.

Οὶ πόνοι σου, τῆς σαρκὸς καὶ θειῶν ἢ ἐπίτασις, τὴν ἀπογον λῆξιν σοι, Μάρτυς σαφῶς προεξένησαν· ἧς νῦν ἐμφορούμενος, ἅπαντα πόνον κουφίζεις τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἰσαγγέλω, γεγονότε τῶν ἁλῶν λαμπρότησι, χεῖρὸς δι' Ἀγγέλου σοι, πέμπει τροφήν τὴν οὐράνιον, ἄρτος ἢ ζωῆ ἡμῶν, ἐνδυναμοῦσάν σε Μάρτυς κρασιόδου.

Θεοτοκίον.

Παρθένου σε, μετὰ τόκου ἀμίαντον ἄσφορον, Θεὸς συνετήρησεν, ὁ εὐδοκῆσας ἐν μήτρῃ σου, ὄλον με τὸν ἄνθρωπον, ἀναλαβεῖσθαι δι' ἄκραν ἀγαθότητα.

Ὤδη ε'. Μισίτης Θεοῦ.

Λαμπὰς φωταυγῆς, καθωράθης Πνεύματος Ἀρτέμιε, πιστὸς καταργήσουσα, καὶ τῆς πονηρίας ἀπελευθέρουσα, τὰ ζῶσῳ καὶ σκότους, πεπληρωμένα πνεύματα.

Οπέτρα ζωῆς, τῆς ψυχῆς τὰ βήματα πεζάμενος, ταῖς πέτραις σφιγγόμενος, καὶ

τοῖς ἀλγεινοῖς περικυκλούμενος, ἀληθῆς Ἀθλοφόρος, ἀκλόνητος, διέμεινας.

Υπάρχων σεπταῖς, ὀπλισμένος Πνεύματος δυνάμεισι, τριβόλων ὀξύτητος, Μάρτυς ἀθλοφόρε κατεφρόνησας, ἐν αὐτοῖς συμπατήσας, τὰ κέντρα τοῦ ἀλάστορος.

Θεοτοκίον.

Σταυρὸν καὶ ταφήν, ὁ ἐκ σου θελήματι τεχνθεῖς δι' ἡμᾶς, ὑπομείνας Δέσποτα, Μάρτυρα στερρότατον Ἀρτέμιον, τῶν αὐτοῦ παθημάτων, ὡς κραταῖος εἰργάσατο.

Ὤδη ς'. Ἐν ἀδύσσω πταισμάτων.

Ἰερεῖον καὶ θῦμα ὁλόκληρον, Μάρτυς προσενήνοχας σαυτὸν Ἀρτέμιε, τὰ ἐκούσιαν σταύρωσιν, εἰς ἡμῶν δεξαμένη ἀνάκλησιν.

Ανευδότοις πληγαῖς συνταξέντος σου, σώματος Ἀρτέμιε τοῦ καρτεροῦ σοφῆ, τὴν ψυχικὴν εὐγένειαν, διετήρησας πίστει ἀλώβητον.

Νοσημάτων ἡμᾶς ἀπολύτρωσαι, Μάρτυς καὶ παθῶν, πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων, τοὺς ἐπὶ σοὶ προστρέχοντας, μιμητὰ τοῦ Σωτήρος Ἀρτέμιε.

Θεοτοκίον.

Χειμαζόμενον σάλῳ τῶν θλίψεων, καὶ κλυδωνιζόμενον ἐπαναστάσει, τρικυμῶν διάσωσον, Θεοτόκε Παρθένε τοὺς δούλους σου.

Ὁ Εἰρμός.

Εν ἀδύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγγχίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄδυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὸς ἀσφαλεῖς.

Τὸν εὐσεβῆ καὶ στεφηνόρον Μάρτυρα, τὸν κατ' ἐχθρῶν νίκης ἀνάμνητον τρόπαια, συνελθόντες ἐπαΐξως νῦν, ἐν ἡμνοδίας εὐφημήσωμεν, Ἀρτέμιον τὸν μέγιστον ἐν Μάρτυσι, θαυμάτων τε δοτήρα πλουσιώτατον· πρεσβεύει γὰρ Κυρίῳ, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὺς τοὺς ἀγῶνας ἐξαρκέσει ἐξειπεῖν Ἀθλοφόρε; ἢ τοὺς πόνους τοὺς σοὺς, οὓς περ ἀνδρείως ὑπέμεινας διὰ τῆς πίστεως τοῦ Κυρίου, καὶ τῆς χάριτος, ἧς περ κατηξιώθης; σὺν ἐξαρκεῖ διηγησασθαι στόμα ἀνθρώπινον· σοφίαν γὰρ ἐνδεδυμένους καὶ ἀνδρείαν, τὸν πλουτὸν ἐμίσησας, καὶ τὴν ἀξίαν τὴν πρόσκαρον, στρατιώτης φανείς γησιώτατος. Καὶ νῦν πρεσβεῖεις Κυρίῳ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆς Κ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου.

Στίχοι.

Ὁ πάντα λαμπρὸς Ἀρτέμιος ἐν βίῳ,
Τρηθείς ἀπῆλθεν εἰς ὑπέρτατον κλέος.

Εἰκάδι Ἀρτέμιος πικρινόφρον ἀνύχνα τριῆθη.
Ὁὗτος ὁ μακάριος Ἀρτέμιος, Δουξ καὶ Ἀγούσταλιος Ἀλεξανδρείας γενόμενος, καὶ Πατρικίος, ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου Βασιλέως Κωνσταντίνου. Τοῦ δὲ ἀποστάτου Ἰουλιανοῦ ὀραζαμένου τὴν βασιλείαν, καὶ τοὺς Χριστιανούς τιμωρουμένου ἐν Ἀντιοχείᾳ, αὐτόκλητος εἰς τὸν ἀγῶνα ὁ μακάριος ἐρχεται· καὶ τὴν παρανομίαν αὐτοῦ διελέξας, τύπτεται βενεύροις ὡμοῖς, καὶ τριβόλοις ὀξέσι τὸν νῶτον ἐξετάει, καὶ ὀγκίνους τὰς πλευράς καὶ τὰ βλέφαρα διαπεριέρται, καὶ ὑπὸ λιθοβόων μαγίστης πέτρας διαιτρεθείσης, μέσον ἐμβάλλεται· καὶ τῆς πέτρας μέσον ἀπολειφθεὶς, ὀφθαλμῶν στερεῖται, τὰ ἔγκατα τῆ γῆ συνελανύεται, καὶ τελευτᾷ τὴν διὰ ζήφους δέχεται τελευτήν.

Μερικῶν Σαυμάτων τοῦ Ἁγίου διήγησις.

Ἀνήρ τις, διδύμους ἔχων λίαν ἐστωκίμην, ἦλθε πρὸς τὸν Ἅγιον κλαίων, καὶ τὴν ὑγίαν ἐπίζητῶν. Ἔπεσον οὖν ἐν στρωμνῇ μέσον τοῦ ναοῦ· καὶ μικρὸν ἀψυπνώσαντα, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Ἅγιος· Ὑποδείξον μοι τὸ πάθος σου. Ὁ δὲ ἐσχημάτισεν ἑαυτὸν εἰς ὑπόδειξιν· καὶ τοῦ ἔγκου τῶν διδύμων ἀμφοτέρας ταῖς χερσὶν ἐφυψῶς περιδραχάμενος, ἐσφργένε ὅσως δυνάμεως εἶγεν. Ὁ δὲ ἀσθενῶν μεγάλας ὀδυνήθει, καὶ τὰ ὄσπια ἀνακράξας, ἔξυπνος γενόμενος, εὔρεν ἑαυτὸν ὑγιῆ, ὁρᾷ δὲ ἄζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν.

Ἔτερος δὲ πάλιν κήλας (σπάσιμον) ἔχων ὄνο ἐν τοῖς διδύμοις, ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἅγιον, καὶ παννυχίως ἀνεκλήθη πρὸς ὕπνον. Φανείς δὲ αὐτῷ ὁ Ἅγιος, καὶ τὸ πάθος γυμνώσας, καὶ ψηλαφῆσας ταῖς χερσὶ, κατεσφράγισεν αὐτὸν· καὶ νύξας τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, ἀπῆλθεν. Ὁ δὲ ἀσθενῶν, ἔξυπνος γενόμενος, εὔρεν ἑαυτὸν ὑγιῆ.

Ἔτερος δὲ πάλιν, ὑδροκλήνην ἔχων μεγάλην, τῷ Ἁγίῳ προσῆλθε· καὶ τοῦτου κατὰ τοὺς ὕπνους ὁ Ἅγιος μετὰ ζήφους τὸ πάθος περισχίσας, δυσωδίαν οὐ μικράν, τοῦ ὕγρου κενωθέντος, προσέφερεν. Ἐξυπνος δὲ γενόμενος ὁ ἀσθενῶν, εὔρε μὲν ἑαυτὸν ὑγιῆ, τοὺς δὲ χει-

τῶνας αὐτοῦ καὶ τὸ ἕδαφος δυσωδίας καὶ σήφωας πολλῆς καὶ ὑγρότητας γέμοντα.

Ἄλλος δὲ πάλιν, νεωστὶ ἀπὸ Ἀφρικῆς ἐλθὼν, τοῦ κατὰλόγου τῶν Σαυμάτων τοῦ Ἁγίου, ἀπὸ τίνος διηγουμένους αὐτὰ, ἠρώσατο· καὶ ἐν τῇ Ἀφρικῇ συγγενῇ κεκτημένος, βάρει τῶν διδύμων τὸ ζῆν ἀπολερόμενον, ἀδιστακτικῶς πιστεύσας, καὶ τὰ πρὸς παννυχίδα ἐπιτήδεια συλλέξας, ἔδραμε πρὸς τὸν Ἅγιον· καὶ πληρώσας τὴν παννυχίδα, καὶ ἔλαιον ἐκ τῆς φωταγωγῶν λαβῶν, ὑπέστρεψεν, ἕθα προσδεχθεὶς καταμένων ἦν. Ὁ δὲ Ἅγιος, τῇ νυκτὶ ἐκέλευν, καταλαβὼν τὴν Ἀφρικὴν, καὶ τῇ κλίνῃ τοῦ πάσχοντος ἐπιστάς, φησὶ πρὸς αὐτόν· Ἐπειδὴ ὁ σὸς συγγενὴς περὶ σοῦ ἐν τῷ Βυζαντίῳ με πῆξισεν, ἔσο ἀπὸ τοῦ νῦν ὑγίης. Ὁ δὲ διυπνισθεὶς, εὔρεν ἑαυτὸν ἐν ἀληθείᾳ ὑγιῆ, καὶ τὸ Παντοκράτορι Θεῷ ἐδίδου δάξαν.

Μὴ γινούς δὲ παρὰ τίνος τὸ τοῦ Σαυματος γέγονεν ἐξάισιον, τὴν ἡμέραν σημειωσάμενος, καὶ τῶ μνηστῆρι προσγενεὶ τὴν αὐτοῦ ὑγίαν ὀηλώσας, ἐξέπληξε τοῦτον ἀκούσαντα, ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ νυκτὶ, ἐν τῇ ἑ παννυχίᾳ ἐγένετο ἐν τῷ Βυζαντίῳ, ἐν Ἀφρικῇ τὸ νοσοῦντα ὁ Ἅγιος ἴασατο. Καὶ δοξαμὸν πρὸς τὸν Ναὸν αὐτοῦ αὐθις, ἀξίαν ἐδίδου τὴν εὐχαριστίαν· καὶ τοῖς παροῦσι τὸ Σαῦμα ἐκδιηγούμενος, γράφει παρρηθῶς τῷ ἱαθέντι, τὴν τε ἀκολοθίαν τοῦ πράγματος, καὶ τὸ τοῦ Ἁγίου ὄνομα.

Ἔτερος πάλιν, ἐν τοῖς αὐτοῖς παιδογόνους βάρει οὐ φορητῶ πιεζόμενος, καὶ προσμένων τῷ τοῦ Ἁγίου Ναῷ, οὐ μικρῶς ὄγλει τὴν ἴασιν ἐπίζητῶν. Ὁ δὲ Ἅγιος φανείς, λέγει πρὸς αὐτόν· Ἀπελθε εἰς τὸν γαλιεῶ Ἰωάννην τὸν γειτονοῦντά σοι, καὶ τῆς κλῆς σου τῷ ἄμμιονι τούτῳ ἐπιτρεθείσης, αὐτὸς ἐκπυρώσας τὴν σφύραν, καὶ δούς αὐτὴν μετὰ δυνάμεως, εὐθὺς ἴασεται σε. Τοῦ δὲ πρὸς τὴν ὀπτασίαν πάσχοντος, καὶ μὴ βουλομένου τοῦτο ποιῆσαι, ὁ Ἅγιος αὐθις αὐτῷ τὰ αὐτὰ ἐπισκήπτει. Ὁ δὲ καὶ ἐτι ἐδυσχεραίνε. Καὶ πάλιν φανείς ὁ Ἅγιος, ἔφη αὐτῷ· Πιστευσον, ἀδελφέ, εἰ μὴ ποιήσεις ὁ περ σοι εἶπον, οὐκ ἂν ποτε ἰαθῆσθαι. Ὁ δὲ, καὶ μὴ θέλων, προσῆλθεν εἰς ἀνάγκην τῷ γαλιεῶ καὶ τῆς κλῆς ἐπιτρεθείσης τῷ ἄμμιονι, ἔπει τῇ καταβάσει τῆς πεπυρωμένης σιδηρᾶς σφύρας συνεστάλη πρὸς ἑαυτὸν, ἀφανὲς τὸ πάθος γέγονεν· ἐφ' ᾧ τὸν ἄμμιονα καὶ μόνον ὑπὸ τῆς σφύρας κρουσθῆναι. Κἀ-

κείνοι τὸ παράδοξον ἐκπλαγέστες τοῦ Θεοῦ ματος, δόξαν καὶ εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ, τῷ δοξάσαντι τὸν Μάρτυρα, ἀνέπεμψαν.

Ἄλλα καὶ ἐκ πίστεως τις κηρός λαβὼν καὶ ἔλαιον, τὴν πρὸς τὸν Ἅγιον διαίδευσεν τρίβον καὶ διερχόμενος, ἠρωτήθη παρὰ τινος τῶν τὴν ραπτικὴν τέχνην μετερχομένων· Πού πορεύῃ, προσφιλέστατέ μοι, κηρός φέρων καὶ ἔλαιον; Τοῦ δὲ περιπαθῶς φήσαντος· Ἐἰς τὸν Ἅγιον Ἀρτέμιον ἀπέρχομαι λειτουργήσω· μικρὸν ἐκείνου παρελθόντος, ἀνεκράξεν ὁ ράπτης γελοῖως λέγων· Ὁ θεῖνα, ὑποστρέφω, φέρε μοι μίαν κήλην. Ὁ δὲ ἀφικόμενος πρὸς τὸν Ἅγιον, καὶ τὴν θείαν ἐκτελέσας Μυσταγωγίαν, ὑπέστρεψεν οἴκαδε.

Ἐν ὅσῳ δὲ τὴν προκειμένην αὐτῷ τρίβον ᾄδουσεν, καὶ οἱ διδύμοι τούτου ὑποχαλῶν κάτω ἔρχαντο· καὶ διὰ τοῦ διαστήματος, δι' οὗ τὸν προσφιλεῖ ῥάπτην καταλαβεῖν ἐμελλε, τούτων ἐξογκωθέντων, μόλις ἠδυνήθη πρὸς αὐτὸν ἀφικεῖσθαι. Καὶ ἐπεὶ ἄφωνος καὶ σχεδὸν ἄπνους ἦν, εἰς λόγους καὶ μάχας ἄμφω τὰ μέρη γεγόνασιν, ἐξ αἰτίας τοῦ γέλωτος, τὴν κήλην τῷ ράπτη ἀποκομίσαι, τοῦ παθόντος ἐπισταμένον τηλικούτου πάθους βάρει ὑποπεσεῖν, καὶ διαβεβαίοντος, μὴ ἄλλως παθεῖν, εἰ μὴ τὰ ληρώδη ἐκείνα καὶ γέλωτος ἄξια ἐξερωνήθησαν ῥήματα. Καὶ τούτων οὕτω διαμαχομένων, καὶ τῶν παρευρεθέντων πυθνανομένων μαθητῶν περὶ τῆς μάχης, τοὺς διδύμους ἔργων βεβαρημένους, διηγούμενος τὸν τρόπον καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ πάθους, εἰς βεβαίωσιν τούτου καὶ τῆς ἀληθείας, κυρίως ἀ ἐνεδέδυτο μετὰ θυμοῦ, πρὸς τὸ ὑποδειχθῆναι τοῖς ὁρώσιν, ὃ πέποιθε διὰ τῆς ἐπιλαλῆς τοῦ ράπτου, εὐρεν αὐτὸν ὑγιῆ.

Ὁ δὲ εἰσὶν αὐτῷ ράπτης τὸ, Οὐαί, ἀνακράξας, ὑπέδειξε πᾶσι τὴν ἀθρόως ἐξογκωσιν ἐπεληύσαν τῶν διδύμων. Πάντες δὲ οἱ παρευρεθέντες τὴν ἀθρόαν μεταβολὴν ἢ διαβάσιν εἰς ἐκεῖνον ἰδόντες τοῦ πάθους, ἐκθαμβοὶ γεγόνασιν. Ἀνέπεμψαν δὲ τῷ Θεῷ, καὶ τῷ Θεράποντι αὐτοῦ τὴν εὐχαριστίαν. Τῷ δὲ ἀναδέξαμένῳ τὸ πάθος, Θάρσει, ἔλεγον, καὶ μὴ λυποῦ, ἀδελφέ· δικαία ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ· ὁ γὰρ ἐξήττεις, ἔλαβες.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις προσεβίαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾨδὴ ζ. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Ἀήττητον φρόνημα, ἀράχαεστάτην φυγῆς καρτερότητα, Ἀρτέμιε κηραμένης, ἐχθρῶν πανουργήματα, Μάρτυς κατήργησας, μέλπων ἐμμελέστατα· Ὁ ὦν εὐλογημένος, καὶ ὑπερένδοξος.

Ροαῖς τῶν αἱμάτων σου, τὴν ἐπηρμένην Βασάνων κατέσβεσας, πυρᾶν Θεομακάριστε, καὶ ὄρωψ τοῦ Πνεύματος περιχεόμενος, χαίρων ἀνεκράυγαζες· Ὁ ὦν εὐλογημένος, καὶ ὑπερένδοξος.

Ἰάσων χάριτας ἀναπηγάζων, παθῶν ὑπεκαύματα, σθενύνεις θεία χάριτι· διαίσεις δὲ πνεύματα, ἐπιφασίας σου ἐνόησε Ἀρτέμιε· διὸ μεγαλοφώνως, σέ μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Νεκροῖς τὸν πηγάσαντα ἀθανάτιον, Παρθένε παναμίαιε, Θεοπροπέως ἐκύησας. Αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, τοῦ θανάτου ἡμῶν, πάθη τὰ τοῦ σώματος ἀγῆ, καὶ αἰώνιον καταξιώσαι ζωῆς.

ᾨδὴ η. Κάμιμος ποτέ.

Μαστίει σφοδραῖς, Ἀρτέμιε τὸ σῶμα, ἐκθαπανόμενος ὑπὸνέγκας, ἐναποσκευόμενος, τὴν ἀντίδοσιν τὴν μέλλουσαν· ἦν νέμει σοι κραυγάζοντι, ἐνδόξῃ ὁ Δεσπότης, πάντων Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἀίμασι τοῖς σοῖς, ἡ γῆ καθηγιασθη, καὶ ἰατρεῖον ἀναδέδεικται, σῶμα τὸ πολυάθλον, πᾶσαν νόσον, πᾶσαν κίρκωσιν, πᾶσαν δαιμόνων πάντοτε, βλάβην ἀποδιώκων, ἐκ τῶν πιστῶς προσφευγόντων σοι.

Κόσμος Ἀθλητῶν, ἐδείχθης τὰ ἐν κόσμῳ, εὐσεβοφρόνως ἀποσάμενος, καὶ τὰ ὑπερκόσμια, βραχυτάτῳ ἐξουνούμενος, τιμῆ σου Ἀρτέμιε, αἵματι ἀνακραζῶν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἀκλυστος λιμῆν, χειμαζόμενος ἄφθης, ἢ θαλαττεύουσιν ἐκαστοτε, κινδύνοις καὶ θλίψεσι καὶ παθήμασιν Ἀρτέμιε· ἐν ᾧ διασωζόμενοι, χάριτι μαλωδούμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ρεῦσαντας ἡμᾶς, πικρᾶ τοῦ ξύλου βρώσει, καὶ συμπτωθέντας οὐλοθήμασι, Παναγνε ἀνεπλάσας, Πλαστουργὸν ἀποκουήσασα, καὶ Λόγον ἐνυπόστατον, ἄχραντε· ὃν ὑμνούμεν, πάντα τὰ ἔργα ὡς Κύριον.

Ὁ Εἰρκός.

Κάμιμος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τῆς ενεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προσάγ-

- ματι, τούς Καλδαίους καταφλέγουσα, τούς
- δὲ πιστοὺς θροαίζουσα φάλλοντας· Εὐλο-
- γείτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδὴ 9. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ιδεῖν ἐριέμενος, τὰ κάλλη τὰ οὐράνια, τὰ φαινόμενα κόσμου κάλλη παρέδραμες, καὶ καλλοποῖα τῶν ἄλλων, ὠραίσθεις, Ἀρτέμιε Μάρτυς, καλὸν τὸ ακρότατον, εὐφραϊνόμενος κατείληφας.

Ως ὄρθρος ὡς ἥλιος, ἡ μνήμη σου φωτίζουσα, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας μάκαρ ἀνέτειλε· σὺ γὰρ καὶ φῶς καὶ ἡμέρας, φωτεινός, ὠφθης κληρονομίᾳ, σπεοάζων Ἀρτέμιε, τὴν ἐμὴν ψυχὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σκισθώμεν σήμερον, πνευματικῶς χορεύοντας, Ἀρτέμιον τῇ μνήμῃ τοῦ Σείου Μαρτύρου· φάλλομεν Θεῶν ἐν αἰνέσει, τῷ Σαυμαστῷ, ὅτι ἐν Ἁγίοις, καὶ καθαγιαζόντι, ταῦς ἐν πίστει τοῦτου σέβοντας.

Η δόξα σου βρούουσα, ἀπαύστως τὰ ἰάματα, τούς πιστοὺς προσκαλεῖται πόθῳ ἀρυσασθῆ, εἰς σωματικὴν εὐρωστίαν, εἰς ψυχικὴν, ὄντως σωτηρίαν, παμμάκαρ Ἀρτέμιε, πρεσβευτὰ τῶν εὐφραϊνόμενων σε.

Θεοτοκίον.

Φατί με καταγέσθον, τοῦ σου προσώπου Κύριε, ῥαθυμίας τῷ σκότει συγκαλυπτόμενον, ἔχων δυσωπουσάν σε Λόγε, τὴν ἀληθῆ, ἀγνήν σου Μητέρα, Ἀγγέλων λαμπρότητας, καὶ τὸν ἐνδόξον Ἀρτέμιον.

Ὁ Εἰρηός.

- Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεός καὶ Κύ-
- ριος, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῶν ἐ-
- πέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φάτισαι, συναγα-
- γεῖν τὰ ἐσκοπισμένα ὡς τὴν πανύμνητον,
- Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Παρεστηκῶς Ἀρτέμιε, τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι, καὶ ἀστραπαῖς λαμπόμενος, ταῖς ἐκείθεν πλυσίαις, ἐξ οὐρανοῦ εποπτεῖοις, τοὺς τιμῶντας σε πόθῳ, Μεγαλομάρτυς ἐνδόξε, συμμαχῶν Σείοις ὅπλοις, ὡς τοῦ Χριστοῦ, στρατιωτῆς ἀριστοῦ ἀλλοφόρου, τῷ σταυροφόρῳ Ἀνακτι, κατ' ἐχθρῶν πολέμιον. **Θεοτοκίον.**

Εὐλογημένη Πάναρχε, Θεοτόκε Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ καύχημα, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα, καὶ Ἀλλοφόρον τὸ κλέος, κράτος τεύχος καὶ σκέπη, καὶ ἀχυρὸν προπύργιον, φύλακτε καὶ προστάτι, καὶ βοηθός, ἐν κινδύνοις

φάνηθι τοῖς σοῖς δούλοις· καὶ γὰρ ἐν σοὶ καυχόμεθα, προστασία τοῦ Κόσμου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.
Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου συνήθως,
καὶ Ἀπολύσις.

Τῆ ΚΑ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίωνος τοῦ Μεγάλου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, φάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμια τοῦ Ὁσίου γ΄.

Ὁ ἄξιος δ΄. Ὁ εὖ ψήστου κληθεῖς.

Ο Ἰλαρὸς τὴν φυγὴν καὶ τὴν καρδίαν, ὅς σε ὁ ἔνθεος ἔρωκ κατέτρωσε, καὶ ἰσραῖς ἀναδάσειν, ἀπαναστήναι, τὸν κοσμικῶν σε ζουδῶν ἐπέσει· τότε ὀπλισάμενος, Σταυροῦ τὴν δύναμιν, πρὸς τὴν δαιμόνιον ἐχώρησας, παυμάκαρ πάινη, καὶ ἀνεπλέξα νίκης διάδημα· καὶ νῦν ἀληθῆ ταῖς λαμπρότησι, τῶν Ἁγίων· μεθ' ὧν ἡμῶν αἰτῆσαι, φωτισμὸν καὶ εἰρήνην, καὶ πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Ταῖς φωτοδόλοις ἀκτίσι παραδόξως, Πάτερ ἀξιάγαστε τῶν ἰαμάτων σου, φαταγωγεῖς τὴν ὑψηλίον, τῶν νοσημάτων, διασπεοάζων σκότος βαλύτατον· ἐντεθῆναι σε ἥλιον ἄλλων γνωρίζουεν, καὶ Μοναζόντων ἐδραῖωμα, καὶ ποδηγέτην, τῶν σαζομένων Θεῶν ἐν Πνεύματι· καὶ νῦν τὴν μνήμην ἐκτελούμεν σου, τὴν φωταυγῆ καὶ σωτηρίον Ὁσιε, Ἰλαρίων πταισμάτων, διὰ σου λύσιν λαμβάνοντες.

Δι' ἐγκρατείας τοῦ σώματος τὰ πάθη, Πάτερ καλυπτάζας τὰ νοσῶν τῆς ψυχῆς· καὶ ἀπαθείας ταῖς πέτρυξι, κεκοσμημένους, χάριν ἐδέξω ἰάσθαι Ὁσιε, ἀνθρώπων ἐν Πνεύματι τὰ ἀρρώσθημα, καὶ ἀπελευνεν τὰ πνεύματα, τῆς ποικρίας, καὶ διασώζειν τοὺς προσιόντας σοι· ἔβεν χοροὶ σε μακαρίζουσι, Μοναζόντων σοφῆ ἀξιάγαστε, καὶ τιμὰ πάσας κτίσις, Ἰλαρίων τοὺς ἀγώνας σου.

Δόξα. Ἦχος β΄. Ἀνατολίον.

Εκ νεότητός σου φέρων τελειότητα φρόνημα, ὑπέβου σεαυτὸν Ἰλαρίων, τῷ ζυγῷ τοῦ Χριστοῦ· καὶ τὸν βίον ζηλώσας τοῦ Σείου Ἀντωνίου, τοῖς ἴσοις μέτροις τῆς ἀρετῆς ἀφομοιούμενος, κατέτηξας τὴν σάρκα, σκιρτῶσαν ὡς περ πῶλον, ὡς ὠφεῖλε τῇ ψυχῇ καλυπα-

τάσσεσθαι, καὶ τῆς ἀσκήσεως ὄρμον ἐξετέλεσας. Ἄλλ' ὦ μακαριώτατε Πάτερ, καὶ θαυματουργὲ Θεοφόρε, τοῖς τὴν μνήμην σου ἐκ πίθου τελοῦσιν, αἰτησαί ιλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε. **Ο**λν, τὴν ζωὴν μὲν ἐν κακοῖς, καταδαπανήσας ὁ τάλας, νῦν κατελείθειν Ἄγνη, πάσης ὄντως ἔρημος, ἀγαθῆς πράξεως· προσεγγίζοντα βλέπων δὲ, τοῦ θανάτου, οἶμοι· τρέμω τὸ κριτήριον, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ· οὐ περ, ἐξέλω με Παρθένος, καὶ πρὸ τῆς ἀνάγκης ἐλείπης, Δέσποινα ἐπίστρεψον καὶ σῶσόν με.

Ἡ Σταυροῦ θεοτοκίον.

Ανθραξ, ὃν προσέθεν ὁ κλεινός, πρῶν Ἡσαίας σαρούται, ἐξ ἀπειανόδρου Μητροῦς, νεύματι τοῦ φθάντος αὐτὸν Γεννήτορος καὶ τεγχιεῖς σφαγιάζεται, ἐκὼν ὁ τοῦ κόσμου, αἵρων ἀμαρτήματα, ἀμνός ὡς ἄμωμος· ὄθεν, ἡ ἀμνός καὶ Παρθένος, τοῦτον ἐν Σταυρῷ καθάρσασα, λύπης τῆ ρομφαίᾳ ἐτίθροσκετο.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Οὐκωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ.

Πνεύματος Ἁγίου πλήθους γενόμενος, ὁ Ὁσῖος Ἰλαρίων, τὰς τῶν δαιμονίων ἐπινοίας κατήρησεν· τῷ Σταυρῷ γὰρ ὀπλισάμενος, καὶ ἐν τούτῳ θαρόδῳ, πάσας τὰς νόσους λόγῳ ἐθεράπευε, ψυχῶν μὲν τὰ πάθη, σωματικῶν δὲ πάσαν μαλακίαν. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, καταπεμφὼν καὶ ἡμῖν τὴν εἰρήνην σου, ὡς φιλελεύθερος.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Οἱ Μάρτυρές σου.

Εγὼ εἰμι Πανάμωμος, δένδρον τὸ ἀκαρπὸν τοῦ Θεοῦ λόγου, καρπὸν σωτήριον μηδὲως φέρον, καὶ θειλῶ τὴν ἐκκοπὴν, μήπως εἰς τὸ πῦρ βληθῶ τὸ ἄσβεστον. Ὅθεν δυσωπῶ σε· Τούτου ρῦσαι με, δεῖξάσα καρποφόρον, ἄχραντε, τῷ Υἱῷ σου τῇ μεσιτείᾳ σου.

Ἡ Σταυροῦ θεοτοκίον.

Οὐ φέροι Τέκνον βλέπειν σε, τὸν τὴν ἐργήγορσιν πᾶσι διδόντα, ξύλῳ ὑπνώσαντα, ὅπως τοῖς πάλαι, ἐκ παραβάσεως καρποῦ, ὑπὸ δειρήνῳ, ἀφυπνώσασι, Θεῖαν καὶ σωτήριον ἐργήγορσιν, παράσχῃς· ἡ Παρθένος, ἔλεγε θρονωθῆσασα. Ἦν μεγαλύνουμέν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ.

Ταῖς τῶν θαρῶν σου βραῖς.

Καὶ Ἀπολύεις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες τῆς Οὐκωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκοστιχίς·

Τὸ παιδρὸν ἡμῶν, παμμάκαρ, σὼν θαυμάτων.

Ἡσιμα Θεοφανῶν.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ἐν βυθῷ κατέστρωσας.

Τὲν φασφὸρον καὶ φωτειοῖδ', βίον σου μακάριε, περιχαρῶς εὐσημεῖν προθυμούμενος, τῇ τῆς σῆς λαμπρότητος, ἰλαρότητι παιδρυνθῆναι μὲ πρέσβευε, καὶ τῆς ἀμαρτίας, Πάτερ τὴν κατήρειαν ἀπέλασον.

Ολοτρόπως μάκαρ τῷ Θεῷ, χαίρων προσεχώρησας, ἔξω σαρκὸς καὶ τοῦ κόσμου γεγόμενος, καὶ τὸν νοῦν ἀλόλων, τεταμένης δι' ἐγκρατείας ἐτήρησας, τὸ τῆς ἀπάθειας, ἔνθεον εντεύθεν μυστευσάμενος.

Φανοτάταις σὺ μαρμαρυγαῖς, περιανγαζόμενος, τῆς αρχικῆς καὶ ἀκτίτου Θεότητος, πατρικῆς ἡλογησας αἰείας, καὶ πολυτάραχον ἀγνοίαν, ταύτης ἀπεστράφης, μόνῃ τῇ Τριάδι συντασσόμενος. **Θεοτοκίον.**

Ανατείλας Ἥλιος ἐκ σοῦ, Μήτηρ ἀειπαρόθεος, ὁ ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰῶνων νοούμενος, καὶ τῷ ὁραμένῳ δὲ, παραδόξως περιγραφόμενος σῶματι, τῷ τῆς εὐσεβείας, φέγγει τοὺς ἀνθρώπους κατεφώτισεν.

ᾠδὴ γ΄. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Τῶμος παθῶν τὰς ἐπαναστάσεις, συντόνις ταῖς ἀσκήσεις Ἰλαρίων, ἐμάρτανος αἰοδιεῖς ἀναρχάζων· Οὐκ ἔστιν Ἄγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Δερματινοὺς νεκρώσεως τοὺς χιτῶνας, ἀπέξεσας τῷ ξίφει τῆς ἐγκρατείας, καὶ ὑφανὰς ἱμάτιον σωτηρίου, βῶν τῷ Κτίστῃ σου· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ρεννύμενος ἐλπίδι τῶν αἰωνίων, καὶ Θεῷ προσαγόμενος Θεοφόρε, παλάμαις τοῦ Θεοφόρου Ἀντωνίου· ὃν καὶ μιμούμενος, φωστήρ γεγένησαι, Ἰλαρίων θαυμασι, λάμπων Ὅσις. **Θεοτοκίον.**

Ο πάντα τῇ βουλήσει μόνῃ μορφώσας, τὸν ἀνθρώπων ἠξίως μορφωθῆναι, πλαττόμενος ἐν μήτρᾳ σου Θεομήτορ· ᾧ νῦν κραυγάζομεν· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν Ἄγιος, πλήν σου Κύριε. **Ὁ Εἰρμός.**

Εν πέτρᾳ με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐγθροῦς

- μου· ὑπεράβη γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ
- ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν,
- καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν σου Κύριε.

Κάθημα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν.

Αὐτῶνίου τοῦ Θεοῦ ἐξηλικώς, τὸν ἐνά-
 ρετον βίον πνευματικῶς, ἐπ' ὧμων σου
 ἐλάβες, τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου σου· καταλι-
 πῶν τοῦ βίου, τὴν ἅπασαν μέριμνα, τῆ τῶν
 παθῶν νεκρώσει, τῷ πνεύματι ἐξήσασ· ὅθεν
 καὶ τὴν κτίσιν, παραδόξως θαυμάτων, ἐπλή-
 ρωσας Ὅσιε, τῆ τοῦ Πνεύματος χάριτι, Ἰα-
 ρίων Πατῆρ ἡμῶν. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ,
 τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς
 ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν αὐσίαν πύλιν καὶ κιβωτὸν, τὸ πανά-
 γιον ὄρος τὴν φωτεινὴν, νεφέλην ὑμνήσω-
 μεν, βῆτον τὴν ἀκατάφλεκτον, τὸν λογικὸν
 Παράδεισον, τῆς Εὐσας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰ-
 κουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σω-
 τήρια, ἐν αὐτῇ διεσπάρθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἁ-
 ρεσίς, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων. Διὸ καὶ
 βοῶμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σά Υἱῷ καὶ Θεῷ,
 τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐ-
 σεβῶς προσκυνῶσι, τὸν πανάγιον Τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν τῷ ἔλῳ ὄρασα τῷ σταυρικῷ, ἡ πα-
 νάμωμος Μήτηρ τὸν Αυρωτῆν, ἐβήκει
 ἀκρυβύσσα, καὶ πικρῶς ἀπεστέγγετο· καὶ
 συνοχῇ καρδίας, τὰς κόμας ἐσπάραττε, καὶ
 πρὸς αὐτὸν ὄρα· Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε
 τῶν Ἑβραίων, ἀνομιάτατος ἄνθρωπος, ἀδίκως
 προσπήγνυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε· πῶς
 καὶ Σέλων κρίστασαι, ὄρος καὶ τὴν τρησιν
 πλευρῶν, γολῆν τε, οἴμοι, καὶ ἴλους μακρό-
 ζυμης· Ἄλλα ὄρα σου Σῶτερ, τοῖς Θεοῖς
 παύτησαι.

Ὤδη δ΄. Ὑμῶν σε ἀκλή γὰρ Κύριε.

Νεκρώσας τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα, τὸν
 χειμάρρουν τῆς ἀνομίας, Ἰαρίων Ὅ-
 σις (΄), δαιμονῶν τε τὰς μεθοδείας φυγῶν, ἐν
 γαλήνῃ Θεοῦ Πνεύματος, μετὰ Δικαίων Πα-
 τερ ἀναπέπασαι.

(΄) Ἡ ἑσθὴτος λέξις τὸν χειμάρρουν, φαίνεται ὡς ἐπισημα-
 στικὴ τοῦ πρὸ αὐτῆς, τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς. Τὸ δὲ Χειμάρ-
 ρουν ἔχει πλεθυντικὴν οὐσίαν· τῶν χειμάρρουν τῆς ἀνο-
 μίας, τὸν παραχρῆν· Ὅσιε, πολλὸν συμφέρων τοῖς τῷ Θεῷ,
 οἷο ἐκείνῳ. Καὶ χειμάρρῳ ἀνομίας ἐξεστράξαν με
 (Ψαλ. κβ. 4.) Ἄλλ' ἵσται ἡ ἐσθὴτος ἡ οὐσία, τοῦ τῷ ἄρῳ
 τῶν μετὰβαλλοτῶν εἰς τὸν σὺνδῆμον· καὶ ἡ συνδῆστα τὰς οὐ-
 μετοχὰς, νεκρώσας καὶ φυγῶν.

Υδάτων, ἐπιρροίαις Ὅσιε, ἀρδενόμενος
 τῶν δακρυῶν, τὴν τῆς ψυχῆς ἄουρα,ν,
 πολὺκροπον τῆ γεωργίᾳ σαφῶς, τοῦ Σωτῆρος
 πάσιν ἐδείξας, τῶν Ἀσκητῶν κληθύντας τὰ συ-
 στάματα.

Μελέται, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κρατυνό-
 μενος Ἰαρίων, ποιητοῖα· πνεύματα κα-
 τέροτάξας· καὶ τῆ δυνάμει Χριστοῦ, ἀσθε-
 νοῦντας ἐθεράπευσας, προφητικὴν πλουτήσας
 καθαρότητα.

Θεοτοκίον.

Ναὸν σε, καὶ παστάδα ἐμφυχον, Θεομητορ
 ευλογημένη, καὶ νοστήν τράπεζαν, καὶ
 λυχνίαν κατανοοῦμεν, ἐξ ἧς τοῖς ἐν σκότει
 ἐξανάτειλε, τῆς πατρικῆς οὐσίας τὸ ἀπαύ-
 γασμα.

Ὤδη ε΄. Ὁ φωτισμός.

Ως ἀστραπὴ, καθαρῶτητι βίου καὶ πολιτεία,
 τῆ τῶν Ἀσωμάτων ὀμοιομένη, λαμπρά·
 ἐν κόσμῳ, τὸν τοῦ σκότους προστάτην, ἀπε-
 λκύνεις Θεομακάριστε, τῷ τῆς εὐσεβείας φωτὶ
 λαμπρυνόμενος.

Παντοδαπαῖς, διαλάμπων Θεόφρον θαυμα-
 τουργίαις, καὶ χάριτι Θεῶν πεφωτισμέ-
 νος πάσιν ἐγνωσθῆς, Σησαυρός Ἰαρίων, ἱα-
 μάτων Πάτερ Θεοληπτε, ἄλλος τις Προφήτης
 Θεοῦ γνωρίζομενος.

Αγίῳ τῶν ὁῶν, ἱλαρώτατε Πάτερ κατορ-
 θουμάτων, τὰς ἐσκοτισμένους ἐχθροῦ δυ-
 νάμεις καταδιώξας, καὶ τῆς τούτων μαλίας, ἀ-
 φαρπάσας τοὺς σοὶ προστρέχοντας, Θεοῖς δε-
 οχταίς, πρὸς πίστιν ἐφώτισας.

Θεοτοκίον.

Μίαν ἡμῖν, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις καθορω-
 μένην, ὑπόστασιν μόνῃ ευλογημένη, τί-
 κτεῖς ἀφράσως, τὸν Θεοῦ Θεὸν Λόγον, σαρκω-
 Σέντα δι' οἴκην ἄφρατον. Τούτου οὖν δυσώπει,
 φρορητοῖαι τοὺς ὀυλοῦν σου.

Ὤδη ς΄. Ἐν ἀδύσσω πταισιμάτων.

Μοναρχία λατρεύων Θεότιτος, τὸ τῆς ἀ-
 ναρχίας πολὺαρχον ἠλεγγῆς, εἰδωλικὴν
 δυσσεβείαν, καταργήσας Θεόφρον τῆ χάριτι.

Ανατείλας ὡς φοινῆ ἐξήνθησας, ἐν τῇ Ἐκ-
 κλησίᾳ Πατῆρ ἡμῶν Ὅσιε, τῆ τῶν καρ-
 πῶν γλυκύτητι, κατευφραίνων πιστῶν τὰ πλη-
 ράματα.

Καθαίρετης ἐδείχθης ἀήττητος, τῶν τῆς πο-
 νηρίας πνευματῶν αἰδῶν, πλουτοποία
 χαρισμάτων, πρὸς Θεοῦ Ἰαρίων δεξάμενος.

Θεοτοκίον.

Απειροῦδρος Παρθένε ἐκύψασ, καὶ διαιω-
 νίξεις Παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀλη-

Σου Θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Ὁ Εἰρμός.

Εν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος,
τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας
σου, ἐπικαλοῦμαι ἀβύσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ
Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος γ΄. Ἡ Παρθένος.

Ὡς φωστῆρα ἄδυτον, τοῦ νοητοῦ σε Ἡλίε,
συνελθόντες σήμερον, ἀνευφημοῦμεν ἐν
ἤμοις. Ἐλαμφας τοῖς ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνω-
σίας, ἀπαντας ἀναδιβάζων πρὸς θεῖον ὕψος,
Γλαρίων τοὺς βοῶντας· Χαίροις ὦ Πάτερ, τῶν
Ἀσκητῶν ἡ κρηπίς.

Ὁ Οἶκος.

Ερασθεὶς τῶν τοῦ Χριστοῦ θεῖων παραγ-
γελμάτων, καὶ μισήσας σαρκὸς καὶ κό-
σμου τὴν ἀπόλαυσιν, προσήλθες προθύμως αὐ-
τῷ, καὶ ἐγένου ἀστήρ, φωτίζων τὰ πέρατα
πάντα τῆ ἀλήθειας τοῦ Πνεύματος. Διὸ προσπί-
πτων καθικετεύω σε· Φάτισσον κήρυξ τοὺς ὀ-
φθαλμοὺς τῆς ψυχῆς, τοῦ ἀνυμνήσαι τοὺς σους
ἀγῶνας, οὓς ἐπεδείξω ἐπὶ γῆς διὰ τὴν μέλ-
λουσαν ζωὴν ἧς περ νῦν ἀπολαύων, μνησθήτη
τῶν ἐκβοῶντων· Χαίροις ὦ Πάτερ, τῶν Ἀ-
σκητῶν ἡ κρηπίς.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΑ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Μνήμη τοῦ Ὁσίου
Πατρὸς ἡμῶν Παριώνος τοῦ Μεγάλου.

Στίχοι.

Ἐν ὄκρυφῳ πρὶν καὶ πόνοις σπείρας κάτω,
Παριών, θέριζε νῦν χερσῶν ἄνω.

Υἱάτα Παριών κοιμήσατο εἰκάδι πρώτῃ.

Ὁ Ὁσίος οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κων-
σταντίνου τοῦ Μεγάλου, ἐν τῇ Γαζαίῳ
πόλει γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς, υἱὸς γεννητό-
ρων ἀπίστων. Ἐρωτῆ δὲ παιδεύσεως, ἀφίκετο
εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ παιδευθεὶς, καὶ τὴν εἰς
Χριστὸν πίστιν δεξάμενος, ζῆλωτὴς τοῦ Μεγά-
λου Ἀντωνίου γέγονε, καὶ ἔμεινε παρ' αὐτῷ
χρόνον οὐκ ὀλίγον. Καὶ ὑποσφάβας ἐν τῇ πα-
τριδί, μετὰ τὴν τῶν αὐτοῦ γονέων τελευτήν,
τὰ προσόντα αὐτῷ πάντα τοῖς πτωχοῖς διέ-
νειμεν. εἶτα καταλαβὼν τὴν ἔρημον, καὶ ἄ-
κραν ἀσκησῶν ὑπελθὼν, πολλῶν θαυμάτων
γένονεν αὐτοῦργός· καὶ πολλὰς διαμεφίβας πό-
λειξ καὶ τόπους καὶ γῶρας, οὕτω τὸν βίον
διήνευσε, βιούς τὰ ὅλα ἐπὶ ὀρθόδοκοντα.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύ-
ρων, Γαίου, Δασίου, καὶ Ζωτικῶ.

Στίχ. Εἰς ἄλυτρον θανόντες ἄνδρες τρεῖς ὕδωρ,
Γλυκὺν τροφῆς πίναξι χειμαρῶν ἄνω.

Ὁὗτοι οἱ Ἅγιοι, ἐν Νικομηδείᾳ διάγοντες,
καὶ παρόρησιασάμενοι, τὰ ἐν τοῖς βωμοῖς
ἐπικείμενα κατέστρεψαν. Ὡς δὲ ἐγνωσθήσαν,
πᾶσαν πείραν βασάνων ὑπέμειναν, ἐπὶ ζύλου
ἀνασθηθέντες, καὶ τὰς πλεονεξίας καταξαναθέν-
τες τριχίνοις ὑράσμασιν. Ἰδίῳ οὕτω, λίθων ἐν
τοῖς τραχήλοις αὐτῶν ἐξαρτηθέντων, ἐν τῇ
θαλάσῃ ἀπερρίφθησαν.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῶν Ἁγίων νεοφανῶν
Μαρτύρων, Ἀνδρέου, Στεφάνου, Παύλου, καὶ
Πέτρου.

Στίχ. Τρεῖς ὁ Στέφανος συστεφανίτας ἔχεις,

Τοὺς σοὶ συναλήψαντας ἐξ ἑνὸς ξίφους.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος
Θεοδότης, καὶ Σωκράτους Προσβυτέρου.

Τὴν Θεοδότην ἐκ ξίφους τετυμημένην,
Θεῷ δοτὴν ἐγνωμένον ἀγνήν Ξυσίαν.

Ὁ Σωκράτης ἐσπευδεν ὀφθῆναι, Λόγε,
Τετυμημένος σοὶ Σωκράτης γεροκράτης.

Ἡ Ἁγία Θεοδοτὴ ὑπῆρχεν ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ
τοῦ Βασιλέως, ευγενῶν γονέων ὑπόχρη-
σα, ἐκ τῆς γῶρας τοῦ Πόντου. Ἐν ἀσκητηρίῳ
δέ τινι ἀπελήθουσα, καὶ ἡσυχάζουσα, διεγνώ-
σθη καὶ κρατηθεῖσα παρὰ τοῦ Ἀρχοντος τῆς
Καππαδοκίας, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν
κρεμασθεῖσα, ζέσται, καὶ εἰς φροῦρον ἐκπυρω-
θέντα ἐμβαλλέται. Τῆ τοῦ Χριστοῦ δὲ χαρίτι
διασωθεῖσα, ἄγεται παρὰ τοῦ Ἀρχοντος ἐπὶ
τὸ Βυζάντιον, εἶτα ἐν Ἀγκύρᾳ, ἐνθα ἦν ὁ
Προσβύτερος Σωκράτης ὅς, τῶν Ἑλλήνων
πάνδημον ἑορτὴν ἐκτελούντων τοῖς δαίμασι,
καὶ προσκυνούντων τοῖς εἰδώλοις, ζήλου πλε-
σθεὶς, καὶ τὸν βωμὸν κατασφάβας τῶν Ξυσίων,
ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν. Ἡ δὲ Ἁγία Θεοδοτὴ
ἀναγκασθεῖσα Ξυσίαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ
πεισθεῖσα, διὰ ξίφους τραβηθεῖσα, τελειοῦται.
Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐκράτης
ξίφει τελειοῦται.

Στ. Ἄμμα τραχήλις τοῖς πρὶν ὄμβροις ὀκρυῶν
Κιρῶν, συνιγᾶς εὐκράτον κράσιν, Μάρκα.
Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις προσεβίαις, ὁ Θεός, ἐλέη-
σον ἡμᾶς.

Ὡδή ζ. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Ρημάτων ὁ φόγγος σου καὶ τῶν θαυμα-
των, ἡ χάρις ἡ ἔνθλιος, εἰς πᾶσαν ἐξέλι-
λυζε, τὴν γῆν Πάτερ Ὁσίε, Θεοσεβείας πυροῦ,

πάσιν ἐπιλάμπουσα πιστοῖς, τῶν ἰαμάτων τὴν ἰλαρότητα.

Σταυρῷ τεχιζόμενος τῷ τοῦ Σαῦθρος, ἀλώβητος ἔμεινας, ἀλόγως ἐφορηθήναιτος, δαιμόνων φρονήματος ἐπὶ σὲ πάντοσε· οἶδε γὰρ ὁ ὕψιστος Θεός, περιφρουρεῖν τοὺς αὐτοῦ Σεράποντας.

Ως στύλος ἀκοράδαντος οὐρανομήκης, ὡς πύργος ἀσάλευτος, ὡσθὲς δι' ἀσκήσεως, πυρσεύων τὰ Σαυμάτα, δίδους ἰάματα, βρῶν Σεία δόγματα πηγῆς, ἐξ ἀενάκων τῶν Θεοπνεύστων Γραφῶν.

Θεοτοκίον.

Νερέλη Παρθένος σε δικαιοσύνης, τὸν ἥλιον ἔτεκε, παρθένος δαιμεινάσα, τῷ πάθει τοῦ σώματος προσομιλήσαντα, ἀνθρώπων γενόμενον Χριστῷ, δι' εὐπλαγῆριαν ἡ σὺ καταβάσιν.

Ὠδὴ 4. Καίμιος ποτέ.

Θρόνον ἀληθῶς, αἰσθήσεως ἐγένου, Σεία συνέσει λαμπρυνόμενος, ἢ Σείας προστάγμασι, Θεοφρόνως οδηγούμενος, καὶ ἀρετῇ λαμπόμενος, Ὅσιε Ἰλαρίων, τῶν Ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα.

Αρμα μυστικῶν, τὸ ὄνομα βυστάζων, τὸ τὸν Κυρίου ὡσθὲς Ὅσιε, δι' ἔργων λαμπρότητος, καὶ Σαυμάτων ἐπιδείξεως, καὶ καθαρᾶς βιώσεως, Ὅσιε Ἰλαρίων, τῶν Ἀσκητῶν ὁμολογη.

Υποδεχθεὶς τῇ χάριτι τῇ Σεία, συγκληρονόμος Θεοῦ ἔγενου, καὶ πλοῦτον οὐράνιον, βασιλείας ἀδιάδοχον, ἀπειλήσε Σεσπέσιε, κράζων· Ὑπερφυότε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Μύρον νοητῶν, ἐκκελευθὲν Παρθένε, ὠνομάσμενον Υἱὸν τέτοκας (*), ἀτιμοῖς τῆς Θεότητος, τοὺς βροτοὺς ἐνωσιάζοντα, καὶ τῆς φθορᾶς ὀνόμενον, κράζοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

Κάμιος ποτέ, πυρός ἐν Βαβυλωνί, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ Σείῳ προσάγματι, τοὺς Χολδαίους καταπλέγνυσα, τοὺς δὲ πιστοὺς ὀρσιζούσα, φάλλοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὠδὴ 5. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Αγίων σκηνώματα, χοροβατεῖν ἠξιώσαι, τὴν ζωὴν διανύσας ἁγίως Ὅσιε· καὶ ὡς

πεφροτὴ δικαίῳ, σοὶ τριλαμπές, ἀνέτειλε φέγγος, καὶ ἡ τούτου σύζυγος, εὐφροσύνη σε ἐδέξατο.

Τῶν ἁθλῶν τὰ ἔπαθλα, παρὰ Θεοῦ δεξάμενος, καὶ ζωῆς αἰωνίου σαφῶς λαβόμενος, καὶ τῆς καλλονῆς Ἰλαρίων, τῆς ὑπὲρ νοῦν, Πάτερ εὐμοιρήσας, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε, τὸν Δεσπότην καθικέτευσ.

Ὁς κέδρος ὑψίκλυος, δι' ἀρετῆς ὑφούμενος, ἐν αὐλαῖς Ἰλαρίων Θεοῦ πεφύτευσαι· καὶ ὡς κεκλεισμένος δὲ κῆπος, ὡς εὐθαλής, Παράδεισος ὡσθὲς, ὡς πηγὴ ἰάματα, Ἰλαρίων ἀναδύζουσα.

Θεοτοκίον.

Νυμφῶν ἐρχοματίας, τῆς ὑπὲρ νοῦν σαρκωσῆς, τῆς τοῦ Λογῆ Παρθένε Θεογεννήτορας, περιεβλημένη ἐν δόξῃ, τῶν ἀρετῶν, καὶ πεποικιλμένη· διό σε πανάμιμος, Θεοτόκον καταγγέλλομεν.

Ὁ Εἰρμός.

Ανάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθῆς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφαν, τὰ ἔσποτισμένα φασίται, συναγαγεῖν, τὰ ἔσπορπισμένα· διό τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλῶν. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τὸ Ἰλαρὸν σε Πάτερ, καὶ καθαρώτατον ὀρών, τῆς διανοίας ὁ πάντων, γινώσκων τὰς ἐνθυμήσεις, φωστῆρα κόσμῳ δεικνύει, σὲ Μοναζόντων τὸ κλέος.

Θεοτοκίον.

Τὸν Ποιητὴν τῶν αἰώνων, καὶ τῶν Ἀγγέλων Δεσπότης, ἀποτεκούσα Παρθένε, τούτου ἰκέτους δεῖξαι, τῆς θεῆας παραστάτας, μερίδος τοὺς σους οἰκέτας.

Εἰς τοὺς Αἰγούς, ἱσόμεν Στίχους δ'· καὶ φάλλοντες Στιχηρὰ Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦγος πλ. β'. Ὀλην ἀποθήμενοι.

Ὁλος ἀνακείμενος, διὰ παντός τῷ Κυρίῳ, σάρκα μὲν ἐνέκρωσας, ἀρετῶν ἀσκήσειν ἐκ νεότητος· τῆς ψυχῆς ὄμμα δὲ, Θεωρίας Πάτερ, φωτοδόλοισ ἀνεπέρωσας· διό γενόμενος, Σείων δεκτικὸς διαδόσεως, ἰάσεων χαρίσματα, καὶ Θεοσημείας ἐπλούτισας, πᾶσι διανεμῶν, τοῖς χρήζουσι πλουσίας δωρεάς, καὶ παρρησίας δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αγίῳ τῶν τρισπλίων, φωτιστικῶς δεδεγμένον, Ἰλαρίων Ὅσιε, αἰσθητὸς ὡς ἦλιος διελήλυθας, τὰ τῆς γῆς πέρατα, διασπείρων πᾶσι, τὰς ἀκτίνας τῶν Σαυμάτων σου· διό Προφήτην σε, καὶ Σαυματεργὸν ἀνεκέρυτον,

(*) Ἐλήθη ἐκ τοῦ Ἀσκητῶν, ἔσθα ἡ Ὄσηρη λέγει· Καὶ ὁ σμῆκ μύρον σου ὑπὲρ πάντα τὰ ὀφθαλμοὺς, μύρον ἐκκελευθὲν ὄμμα σου (α 3).

καὶ θεῖον καὶ θεόληπτον, οἱ τῆς εὐποίας μετέχοντες, καὶ τῶν ἰαμάτων, θεῖρον ἀπολαύοντες τῶν σῶν, καὶ σωτηρίαν καρπούμενοι, ταῖς διδασκαλίαις σου.

Βίου τῆν τερπνότητα, καὶ τὰ ὀράμενα πάντων, ὑπερβάς τῆ χάριτι, καὶ πρὸς τὰ νοούμενα καὶ ἀσάλευτα, μεταβάς Ὅσιε, καθάρως τῷ μόνῳ, καθαρῶ τε προσωμίλησας, νοὸς ἀξυτήτι, καὶ τῆ τῆς ψυχῆς καθαρότητι· ὡς Ἀγγελοῖς ἐδίωσας, καὶ μετὰ τῆς ὕλης ὀράμενος· καὶ νῦν τῷ Δεσπότη, τῶν ὄλων παριστάμενος Χριστῷ, ἐν παρόρσειά, ἰκέτευσ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα Ἦχος β'.

Τὸ ἱερὸν σου Πάτερ, καὶ καθαρὸν τοῦ βίου ἰδῶν ὁ Χριστὸς, τὸ πρᾶον καὶ ἡσύχιον, μονὴν πεποιήται ἐν σοί, καὶ γέγονας οἰκητήριον θεῖον· καὶ διὰ τοῦτο σὺν Ἀγγέλοις, ἐν οὐρανοῖς αὐλίξῃ μακάριε.

Καὶ νῦν. **Θεστοκίον.** Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ολος, ἡδονῶν φθοροποιῶν, ὄλος πεπλησμένος παντοίων, κακῶν γεγέννημαι, ὄλος ὁ ταλαίπαρος, ἐκ παιδῶν βέβηλος, εἰς γῆρας μεστός εἰμι, κακῶν τῶν συνήθων· ἀλλὰ ἢ τὸν αἶροντα, τὰ ἁμαρτήματα, κόμου, ἀπορρήτως τεκούσα, τοῦτον κατέκτευσ, οὐδυναί, τῶν πληρημελημάτων μοι τὴν ἀφροσύνην.

Ἦ Σταυροθετοκίον.

Εὐλῶ, τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτίθουτα ὄρασα, ἡ Ἀπειρογόμοιο, εὐλαίε καὶ ἔλεγε· Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες, ἐμὲ τὴν τεκούσαν, μόνην φῶς ἀποσείτον, τοῦ προανάρχου Πατρὸς; Σπεύσου, καὶ δοξάσθητι ὅπως, ὁδὸς ἐπιτύχῃσι θείας, οἱ τὰ θεῖα πάθη σου δοξάζοντες.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλῆθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμᾶμεν, ἡλαρίων Πατῆρ ἡμῶν· διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον τὴν ὄντως εὐθείαν, πορεύεσθαι ἐγνώμεν. Μακάριος εἶ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθρῷ Σοιμαβέυσας τὴν ὄνταμιν, Ἀγγέλων συνόμιλε, Ὅσιον συμμέτοχος καὶ Δικαίω. Μεθ' ὧν πρέσβους τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεστοκίον.** Οἱ Μάρτυρές σου.

Οἱ λόγοι μου ἀκάθαρτοι, τὰ χεῖλη δόλια, τὰ ἔργα δὲ μου, εἰσὶ παμμίαρα· καὶ τί ποιήσω; πῶς ὑπαντήσω τῷ Κριτῇ; Δέ-

σποινα Παρθένε καθικέτευσον, τὸν Υἱὸν καὶ Πλάστην σου καὶ Κύριον, ὅπως ἐν μετανόια, δέξεται μοι τὸ πνεῦμα, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ἦ Σταυροθετοκίον.

Η' Πάναγος ὡς εἶδὲ σε, Σταυροῦ κοσμίμενον ἐβελουσίως, κατανοοῦσα τὴν δύναστίαν, λύπη συνείχετο Χριστέ, καὶ ὀδυρομένη ἀνεβόα σοι· Τέκνον μή με λήπης τὴν τεκούσάν σε· δός μοι λόγον Υἱέ μου· μή με σιγῶν παρέλθης, Λόγε τὴν δουλίην σου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁσθρου, ὡς σύνθηες, καὶ Ἀπολόσις.

Τῆ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ Ἰσακτοῦ τοῦ Ἀδερξία, Ἐπισκόπου Ἰερσπόλεως, τοῦ Θανατοῦργου· καὶ τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Παίδων τῶν ἐν Ἐφέσῳ (*).

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐλέησας, ἰστώμεν Στίχους ε'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια, τρία τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ολος, ἀνακείμενος Θεῷ, θεῖων πληρωτὴς προσταγμάτων, ὠφθης Ἀδερξία· χάριτι δὲ δεξάμενος ἐξ ὕψους Ἁγίε, νοσημάτων ἀπῆλαξας, ποικιλῶν ἀνθρώπων, δαιμόνια ἀπῆλαξας, βωμοὺς κατέρραξας, γνῶσιν, ἐνεφύτευσας θεῖαν, τοῖς τῆ ἀγνοσίᾳ ἀθλίως, πρῶν κινδυνεύουσι μακάριε.

Η' εἶον, διδασμάτων ἀστραπαῖς, ἔλυσας πολίθεον νύκτα, Πάτερ Ἀδερξία· ὄσθρος δὲ ἀνείτελας, υἱὸς ἡμέρας τελῶν, τοὺς ἐν ζῶνι ὑπάροχους, τὸ πρῖν Ἱεράρχα, θανάματα παρὰ δόξᾳ ἐπιδοκινύμενος. Ὅσον, τὴν ἁγίαν σου μνήμην, πιστεῖ ἐρτάζομεν πάντες, ἀνυμνολογοῦντές σε θεοπνευστε.

(* Σημειώσθαι ἐπιπέθη, ὅτι εἰ ἐν Ἐφέσῳ οὐκ Ἁγίου Πατρὸς ἐπὶ τῆς Ἱερσπόλεως καὶ κατὰ τὴν δ' τοῦ Ἀγαστίου· καὶ ἡ μὲν τῶν θεῶν τούτων ἱερῶν, τοῦτοισι ἡ πορτοῖα ἐτάθη διὰ τὴν ἐν τῷ σπλάχνῳ ἀφῆλυσον αἰτίαν ἐπὶ δεξιῶν ἢ ἐπὶ κατὰ τὸν Ἀγαστίου, αἰτίαν δὲ τῶν ἐπιπέθων πάλιν ἐξήγησεν ἐπὶ Θεοδοσίῳ τοῦ Μικροῦ Ἀθῶν ἐν τῷ παλαιῷ βιβλίῳ τῶν Ἀποστόλων. Σημειώσθαι προσέτι ὅτι τὸ Χριστοῦργου ἔχει τὰ αὐτὰ μὲν ἱεροσολίμους τὰς ἐπιπέθους, ἱεροὺς δὲ Κωνσταντῶν τὰς Ἀρκατολάττου Φωκαῖα, ἀνυμνοῦσι καὶ οὐκ Ἀποστιχίως. Ἐπιπέθους δὲ ἐν τῷ Χριστοῦργου καὶ τὸ ἐπιπέθον Δεξαστίαν τοῦ Ἀποστίχου.

Σκευέι, ἐν ἐνὶ Σαυματοργῶν, οἶόν τε καὶ ἔλαιον Πάτερ, καὶ εἶδος ἕτερον, ἦνυσας τηρούμενα ἐν τῷ προέοχεσθαι, ἀμιγῆ Δεῖα χάριτι. Ψερμῶν δὲ ὑδάτων, χάριν οἱ ἐντεύξεως, βλύσαι πεποιήκας, νόσους Ψεραπεύουσαν πάσας, τῶν προσερχομένων ἐν πίστει, καὶ μακαρίζοντων σε Ἀβέρκιε.

Καὶ τρία τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ΄. Ὡς γεννάτον ἐν Μάρτυσιν.

Παρανόμενον προστάγματος, τῷ Θεῷ πειθαρχήσαντες, Παιδες οἱ μακάριοι κατεπρόνησαν· καὶ δεσμευθέντες διέλυσαν, τῆς πλάνης τὸν σύνδεσμον· καὶ ἀξίαν κοσμικὴν, ἀπωσάμενοι ἔλαβον, τὸ ἀξίωμα, τὸ αὐτοὺς περιδόξως ἐπέλεσαν, καὶ τὴν ἄνω προξενήσαν, τῆς βασιλείας ἀπάλαισιν.

Εαυτοὺς πρὸς τὰ σιάμματα, τῆς ἀθλήσεως Ἄγιοι, καρτερῶς γυμνάζοντες κατεκρύπτεσθε, ἐν τῷ σπηλαίῳ δεήσεσιν, ἀπαύστοις τὸν Κύριον, ἱκετεύοντες ἰσχυρῶς, χορηγήσαι καὶ δύναμιν· οἷς δὲ κρίμασιν, ὁ φιλόδημος οἶδεν ἀφυπνώσει, ἐν εἰρήνῃ ὑμᾶς πάντας, Ψερχικῶς ἐγκλυέεται.

Μυστηρίῳ μυστήριον, τοῖς Ἄγιοις προτίθεται· ὡς γὰρ τελευτήσαντες, οὐκ ἠσθάνοντο· οὕτω καὶ νῦν ἐγειρόμενοι, σαφῶς κατεπλήττοντο· εἰς γὰρ πίστῳσιν νεκρῶν, ἀναστάσεως μέγαλον, τὸ τελοῦμενον· ὁ περ γινόμενος οἱ ταύτην ἀθετοῦντες, στεροῦνται ἐν τῇ πίστει, δοξολογούντες τοὺς Μάρτυρας.

Δόξα. Ἦχος γ΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Αρχιερεῦ· Ὅσιε, παμμακάριστε Πάτερ, Σαυματοργε Ψεράπον Χριστοῦ Ἀβέρκιε, προφητικῶς ἐκλαμψας βίῳ, καὶ ἀποστολικῶν ἀξιώσεως χαρισμάτων, τῷ Σιτῆρι λειτουργῶν, σὺν Ἄγγελος ἀπαύστως, πρέσβευε ῥυσθῆναι, ἀπὸ πάσης ἀπειλής τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μεγάλῃ του Σταυροῦ σε.

Αγγέλων ἁρμονίᾳ τῶν Δείων Κόρη πέφυκας, τῶν Ἀποστόλων δόξα, καὶ Προφητῶν ἐκσφράγισμα, τῶν ἀνθρώπων τε πιστῶν ἡ προστασία, καὶ ὁδηγὸς σωτήριος· διὰ τοῦτο σε προσκυνοῦμεν Παρθένε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Οῤῷσα τὸν ἐκ σου τεχθέντα Παναμώμυτε, κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, ἠλάλαξες βοῶσα· Πθεινότατόν μου Τέκνον, ποῦ σου ἐδὺ τὸ κάλλος τὸ φωσφόρον, τοῦ καλλαπίαντος, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος;

Εἰς τὸν Σιτῶν, Σιχροῦ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Δεῦτε πάσα κτίσις, ἐν κυμβάλῳ φαλμικοῖς, καὶ ἐν φωναῖς ἀλαλαγμοῦ, αἶνον Θεῷ ἀναπέμφωμεν, τῷ πρὸ τῆς κοινῆς ἀναστάσεως, τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐμφανίσαντι, καὶ τοὺς πρὸ τριακοσίων ἡμῶν καὶ ἐβδομηκοντα τετελευτηκότας χρόνων (*), Ἄγιους Παῖδας ἐπτά, δι' ἱεσίας εὐσεβῶς Βασιλείας ἀναστήσαντι ἐκ χροῦς, εἰς πᾶσιν ἀπίστων ἐγθρῶν, καὶ αἰσχύνῃ αἰώνιον, δόξαν δὲ καὶ ἔπαινον τῶν φοβουμένων αὐτόν· οἶδε γὰρ Κύριος, δοξάζειν τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας· Ψέλημα γὰρ ποιεῖ τῶν φοβουμένων αὐτόν ἐν ἀληθείᾳ, ὁ μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλόδημος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡς τοῦ παραδόξου.

Χαῖρε Θεοτόκε Δέσποινα· χαῖρε Θεοῦ κεντρῶν, οἰκητήριον ἄχροατε· χαῖρε Δεῖον ὄχημα, τοῦ Λόγου Ψεχωῶρπτε· τὸ Ψεοτευκτον χαῖρε παλάτιον· Ψεπαρόχον χαῖρε Ψεσαυρίσκα· Ψάλαμος ἐμψυχοῦ, Θεοῦ Δεῖα τράπεζα, καὶ κισσῶτε, καὶ δοχεῖον ἄμωμον, τοῦ Ψεῖου Πνεύματος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ως τοῦ παραδόξου Σαυματοῦ· ὡ μυστηρίου κεντρῶν· ὡ φρικτῆς ἐγχειρήσεως· ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ Ψερωσῶσα σε, ἐν μέσῳ ὄσῳ ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνώδινως φρικτῶς ἐκύνησεν· Ἐκλας κρεῖσσου· Οἶμοι Τέκνον φίλτατον· πᾶς σε θεῖνος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτικίον τοῦ Ἱεράρχου.

Καὶ τῶν Μαρτύρων· Οἱ Μάρτυρες σου Κύριε.

Καὶ Ἀπολυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Σιχρολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ οἱ δύο παρόντες τῶν Ἁγίων.

Κανὼν τοῦ Ἱεράρχου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Ἀβερκίου μέγιστον ἐξῆδον κλέος.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὤδη α΄. Ἦχος β΄. Δεῦτε λαοί.

Αἴγλη φαιδρῶ, τῆς Τρισηλίας Θεότητος, καὶ ταυγασιεῖς Ἀβέρκιε, φῶς ἐχορημάτισα, τοὺς ἐν σκότει φωτίζων, καὶ πάσαν τῶν δαιμόνων, λῦαν σιοτόμαιναν.

(* Οἱ χρόνοι οὗτοι, κατὰ τὴν τὴν Σύνοχον τῶν Νικαίων, ἀσφραγίστα 138, κατ' ἄλλους δὲ, 164 μόνον.

Βλον ἐν γῆ, ἔσχεσ παρμμάχοιο οὐράνιοιο, με-
τά σαρκός ὡς ἀσάρκοιο, πολιτευσαμένοιο,
καί τὰ πάθη νεκρώσαο, καί τῆο ἱερωσύνηο
χάριιο δεξάμένοιο.

Εῶν ἐν σοί, Πάτερ τὸν λόγον φλεγγόμειοιο,
τῆο ἀλογίαο ἔλυσασ, τοὺο ματαιοφροναο,
τῶν δαιμόνιον τεμένηο, καί ἔξασα τῆο πλάνηο,
καταστρεφάμένοιο. **Θεοτοκίιοιο.**

Ρητορικάιο, γλώσσαοιο σου λέγειο οὐ σθένουοιο,
τῆν ὑπέρ λόγον συλληψιιο. Θεὸν γάρ τε-
τοιαο, ἐν σαρκί Παναγίαο, ἡμῶν ὀμοιωθένταο,
δι ἀγαθότηταο.

Κακίω τῶν Μαρτύρων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίη·
Τῆν ἐπάφωτοιο Μαρτύρων σέδω χάριιο.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ωδὴ α΄. Ψῆχοο δ΄. Θαλάσσηο τὸ ἐρυθραῖοιο.

Τῆν θείαοιο καί φωταυγῆοιο πανήγυριοιο, ὑμῶν
τοὺο σέβονταο, ὡο τῶ μεγαλῶ Μαρτύροιο
φωτῶ, παρεστῶταο δεόμεθαο, περιφανῶοιο
προσβέυσασ, παθῶν ἀγλῶοιο ἔλλυτρώσασθασ.

Ηνίκα τὸ δυσσεβέοιο καί ἀλογιοιο, ἔγνωτε
πρόταγμαο, παρεκλεῦοιο θῦσαι βδέλυ-
κτοῖο, τοῦ Θεοῦ τοῖο προφάγμαοιο, ὡχυρωμέ-
νοιο Μάρτυροιο, ἀπαρασάλευτοιο γεγόνατεο.

Νοστειαοιο καί προσευχαίοιο προσήχητεο,
κατακρυπτομένοιο, καί ἑαυτοὺο πρὸο
πάλην δυσμενῶν, ἐτοιμάζονταο. Ἄγιοιο· ὅθεν
ὑμᾶο ὁ Κύριοιο, ἀπαρτρώτοιο διεφυλάξεν.

Θεοτοκίιοιο.

Εὐρών σε καθαριώτεραν Πάναγιοιο, πάσῃο
τῆο κτίσεωο, ὁ καθαρόο ἐνώκησεν ἐν σοί,
ἐξοικίαοιο βουλόμένοιο, τῆν ἐν Ἀδάμ οικήσασαν,
παρνομῶν ὡο οὐλάνθρωποιο.

Ωδὴ γ΄. Στερέωσον ἡμᾶο ἐν σοί.

Καί λόγοιο ἱεροιο καί ἐπιθεῖξασ, θανά-
των Ἀβέρωοιο παραδόξωο, τοὺο τῆ πλάνηο
θαλαττεύονταο, σωτηρίαο πρὸο ὄρμονοιο
καθα-
δήγησασ.

Ιάσειο ἐνεργῶν, πέλων ἐξάισιαο, δαιμόνιον ἀ-
πίεργων τὰο φαντασίαο, σωτηρίαο πᾶοιο
αἴτιοιο, τοῖο πλουτοῖοιο προφάτην σεο γεγέννησαιο,
λόγοιο ἱεροο, ὁ βίωο ἐνθεοο, ὁ τρόποο τοῖο
θανάμοιοο διαλάμπωο, ἡ ζωῆοιο σου Πάτερ
ἐνδοξοο, καί ὁ θάνατοοο τίμοιοο γεγέννηταιο.

Θεοτοκίιοιο.

Υπάρχων ὁ Θεοο τοπριν ἀόρατοο, ὠράθη
Παρθένεο δι εὐσπλαγγχίαο, ἐκ γαστροο
σου σωματοῦμένοιο· διὰ τοῦτο σε πιστειο μα-
καρίζωμεο.

Octobre.

Τῶν Μαρτύρων. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Προσήχητε Βασιλεῖο, ὁμολογῆταιο δυσσεβέοιο
Μαρτύροιο, τὸ τοῦ Θεοῦ ὀνομαο, τοῦ ἐν
οὐρανοῖο βασιλεύοντοο.

Τῆν πίστιοιο περιφανῶο, ἐνδεδυμένοιο ὡο φα-
ῖδρον θώρακαο, τοῖο τοῦ ἐχθροῦ βέλεοιο,
ἀτρωτοιο ἐμείνατεο Μάρτυροιο.

Αντέστητε ἀνδροκίωο, τῶ παρανόμω Βασι-
λεῖ· Ἄγιοιο, σέδωο ὑμῶν ἀλογιοιο, φέρειο τοῖο
εἰδώλοιο προστάττοντιο. **Θεοτοκίιοιο.**

Φορέσασ με ἐκ τῶν πᾶν, θείων αἱμάτων ὁ
Χριστοο Ἀχραντεο, καταστολήο χάριτοο,
πάλοιο γυμναθένταο ἐνέδουο. **Ὁ Ἰερῶοιο.**

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησίαοιο σου,
Χριστέο κράξασαο· Σύμοιο ἰσχύοιο Κύριοιο,
καί καταφυγῆο καί στερέωμαο.

Καθίσμα τοῦ Ἰσραήλοιο.

Ψῆχοο πλ. δ΄. Τῆν Σοφίαοιο καί Λόγονοιο.

Τεράρχηοιο εἰδείχθηο χρίσμαο σεπτόιο, περικεί-
μενοιο Πάτερ θουρωγικῶο, καί πάνταο ἐν
χάρηοιο, τελειῶν ἱερωτάτοιο· ὠωρεαῖοο δέ θείωο,
θαυμάτωοιο καομοῦμένοιο, ἐνεργείοο σημεῖαο, καί
θαυμάταο ἀπειραο, νόσοιο θωραπέυωο, καί τοὺο
δαίμοναοο φλέγωο, καί πλήθηο πλανώμεναο, ἐπι-
φρέφων Ἀβέρωοιο. Διὰ τοῦτο βοάμένοιο σοι Πρό-
βετεο Χριστῶ τοῦ Θεοῦ, τῶν πταισμάτωο ἀφε-
οισι ὠωρήσασθασ, τοῖο εορτάζουοιο πόθωο, τῆν
ἀγίαοιο μνήμηοιο σουο.

Δόξα. Τῶν Μαρτύρων.

Ψῆχοο δ΄. Ταχύ προκατάλαβεο.

Ὡς στύλοιο ὑπάρχονταο, τῆο Ἐκκλησίαοιο Χρι-
στοῦ, τὰ τειχη ἐρόήξατεο, τῆο ἀπιστίαο
σοφοῖο, ἐπάφωτοιο Μαρτύροιο· ὅθεν πρὸο μὲν
θανάτοιο, τῆν Ἑλλήνωνο μαυίαο, πάλιν δέ μετὰ
πότμοιο, τῆο αἰρέσεωο ζῆληο, ἐλάσανταο, προσ-
βέυσαστε ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶνο.

Καί νῦν. Θεοτοκίιοιο.

Εκαίνισασ Ἀχραντεο, τῶ θείω τόκω σεο, φθα-
ρεῖοιο ἐν πάθεοιο, τῶν γηγενῶν τῆν θνη-
τήν, οὐσίαοιο ἡ γειραο, πάνταο ἐκ τοῦ θανάτοιο,
πρὸο ζωῆν ἀφθαρτίαοιο· ὅθεν σε κατὰ χρέοιο, μα-
καρίζωμεο πάνταο, Παρθένεο θάνατεο δεδοξασμένηο, ὡο
προσφύεταο. **Ἡ Σταυροθωτοκίιοιο.**

Παρθένεο πανάμωμο, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ, ῥομφαίαο διήλθεο σου, τῆν παναγίαοιο
φυχήν, ἡνίκα θωωρούμένοιο, ἐβλεφασ ἐκουσίωο,
τόν Υἱόν καί Θεόν σουο. Ὅν περ εὐλογημένηο,
δυσωποῦσαο μὴ παύσηο, συγχάρηοιο πταισμά-
τωο ἡμῶν ὠωρήσασθασ.

Ὡδή δ'. Ὑμῶν σε ἀκοῆ.

Μεγάλως, σὴν καθέδραν Ὅσις, κατεκόσμησας Ἱεράρχα· μεγάλοις γὰρ θαύμασι διέπρεψας, καὶ πολιτεία λαμπρᾷ· διὰ τοῦτο σε Ἀβέρκις, ὁ Θεὸς ἡμῶν μεγάλως ἐδόξασεν.

Ελέους, Ξελητῆν τὸν Κύριον, ἐπιστάμενος Θεοφόρε, Ξερμῶς αὐτὸν ἤτησας, εἰς ἴασιν καὶ σωτηρίαν πολλῶν, τῶν Ξερμῶν υἰάτων ἐκβλυσιν, τὴν θαυμαστῶν ποιήσασθαι, Ἀβέρκις.

Ποιῖμους, τὰς ἀγόνους χάριτι, ἀπέτελεσας διανοίας ἐνθήμενος ταῦταις γὰρ, Ἀβέρκις τοῦ λόγου σπύρον σαφῶς, ὡς καλῶν σπορέυς ἐθήρισας, στάχυν ἐκατοστεύοντα θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Ιάσω, συντροφῆν Πανάμωμε, καὶ τὴν πάλαι ταλαιπωρίαν, τῶν γηγενῶν τέσσαρα, τὸν βασιτάσαντα τὰς νόσους ἡμῶν, δι' εὐσπλαγγχίαν ἄφατον θεόνημφε.

Τῶν Μαρτύρων. Δι' ἀγάπην Οἰκτίρων.

Ωραϊήσαν οἱ Παῖδες ὠραιότητος, τῷ τοῦ παντός Δεσπότη, οἰκειούμενοι· ὅθεν, πάσαν ἀπεκρούσαντο, κακίαν τοῦ ὄψεως.

Τὰς πλουσίας ἐκδεχόμενοι ἀντιδόσεις, πάντα τὸν πλοῦτον· πᾶσι, πενομένοις κενούσιν, ὄλβον ἀντικτώμενοι, οἱ Ἅγιοι ἀρφαρτον.

Οὶ εὐγένειαν τὴν ἀνω ἠγαπηκότες, εἰς ευγενῶν γούεων, γεννηθέντες οὐδότως, εἰλόγιο ὑπὸ γένειαν, κακῶν ἐπισύρθησαν.

Θεοτοκίον.

Νέον βρέφος ἀπεκύησας τὸν προῦτα, γεγηρακῶτα κόσμον, νεορογόντα Παρθένε, θεῖαις ἐπιγνώσσει· διὸ σε ὀξάζομεν.

Ὡδή ε'. Ὁ φωτισμός.

Στήσας τοὺς σοῦς, ἐπὶ πέτραν καρδίαις θεόφρον πόδας, τοὺς ὑποπεσόντας τῇ ἀπωλείᾳ, καὶ σέβας λίθους, ἀπονέμοντας μάκαρ, θεῖαις λόγοις σέβειν ἐδίδαξας, πέτραν Ἰησοῦν, τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Τὸν ἱατρὸν, τῶν ποικίλων νοσησάντων καὶ σωτηρίαν, πάντων πλανωμένων τὴν ὀδηγίαν, τὴν μυροθήκη, τῶν σεπτῶν χαρισμάτων, τὸ δοχεῖον τοῦ Θεῖο Πνεύματος, τὸν Ἱερομύστην, τιμῶν Ἀβέρκιον.

Οἶνος ἐνὶ, τῇ προστάξει σου σκεύει μετὰ ελαίς, ἕτερόν τε εἶδος ἐμβεδλημένα, καιρῷ ἰδίᾳ, ἀμιγῆ παραδόξως, ἐκκενυται τὴν ὑπερβάλλουσαν, χάριν σου δηλοῦντα, θεόφρον Ἀβέρκις.

Θεοτοκίον.

Νόμοι ἐν σοί, παραδόξως Παρθένε καινοτομούνται· τίτεις γὰρ ἀσπύρω, Θεὸν σωτήρα, καὶ διαμένεις παρβενεύοντα πάλιν· ξένον θαῦμα· ὅθεν Μητέρα σε, τοῦ Ἐμμανουὴλ εἰσεβῶς καταγγέλλομεν.

Τῶν Μαρτύρων. Σὺ Κύριε μου φῶς.

Μαξιμιλιανόν, Ἰωάννην Ἰζυβλιχον, Μαρτίνον τε τοὺς φωστῆρας, τοὺς τὰ πέρατα πάντα, φωτίζοντας τιμήσωμεν.

Αἰνέσωμεν πιστοὶ, Ἀντωνῖνον τὸν ἐνδοξον, Ἐξακουστοδιανόν τε, Διονύσιον πόλη, τὸν πάνσοφον δοξάζοντες.

Ρεόνταν ἢ φαρτῶν, ἀντηλλάξασθε Ἅγιοι, τὰ ἀσώματα καὶ μηδὲλως, παλαιούμενα ὄθεν, αἰτίας μακαρίζεσθε.

Θεοτοκίον.

Τὴν πάρωσιν Ἀγνή, τῆς ψυχῆς μου διάλυσον, καὶ δίδου μοι εὐαισθητῶς, τοῦ Υἱοῦ σου προσέχειν, τοῖς θεῖοις ἐπιτάγμασιν.

Ὡδή ς'. Ἐν ἀδύσῳ πταισμάτων.

Εξ ἑκάς εἰς ἄδυσον ἐπέθραμες, τῆς δαιμονικῆς καὶ θανάτῃ ἐποχλήσεως, τὴν Βασιλίδαν Ὅσις, ἀπολλῶν δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Ξένος κόσμον ὀφθεις ἱερώτατε, ξένα καὶ φορικτὰ ἐπέτελεσας θαύματα, ἢ περιῶν ἐν σώματι, καὶ τῶν τῆδε ἀπάρας Ἀβέρκις.

Αστραπόμορφος Πάτερ ὀραίμενος, τὰς δαιμονιακάς καθυπέταξας φάλαγγας, στέγειν τὴν σὴν Ἀβέρκις, ἀπειλήν μη σθενοῦσας θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Διὰ σοῦ Παναγία θεόνημφε, οἱ νενεκρωμένοι ζωῆς ἠξιώθημεν· καὶ τῇ φθορᾷ δουλεύοντες, ἀφθαρσίαν σαφῶς ἐπλουτήσωμεν.

Τῶν Μαρτύρων. Ὑσὺ σοι, μετὰ φωνῆς.

Υπερβην, εἰδωλικῶν πελάγους ἐκπλέοντες, οἰακίζόμενοι ὄπλη, τοῦ Σταυροῦ λιμένας τοὺς αἰωνίους, Ἀλλοφόροι, νῦν ἐφθιάσατε θεῖσι θεούμενοι.

Ραίνοντες, σταλαγμαῖς τῶν δακρῶν τὸ ἔδαφος, τῇ πρὸς Θεὸν ἰκεσίᾳ, ἐκοιμήθητε χρόνους πλείοσι· καὶ τὴν πάντων, ἀναστάντες δηλοῦτε ἀνάστασιν.

Ω θαῦμα· πῶς οἱ πλείοσι χρόνοις ὑπνώσαντες, τὴν ἐσομένην τῶν πάντων, ἀβεββαίαν πλείστοις ἀνάστασιν, βεβαιοῦνται, αἰρετικῶν ἐμφράττωντος στόματα.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσον, τῆς σαρκὸς μη Παρθένε τὸ φρόνημα, ἢ τὴν ζῶν τετοκοῦα, τὴν θανάτω

τὸν θάνατον καθελούσαν, καὶ τοὺς Παῖδας, παραδόξω ἐγέρσει δοξάσασαν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰδέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαυμένη, τῷ δὲ οἴκῳ, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου βρούσῃ αἷματι.

Κοντάκιον τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦχος πλ. δ'. Ω: ἀπαρχάς.

Ως Ἱερέα μέγιστον, καὶ Ἀποστόλων σύσκηνον, ἡ Ἐκκλησία γερραίζει σε ἅπασα, ἡ τῶν πιστῶν Ἀβέρκιε· ἦν ταῖς σαῖς ἰερεῖαις, περιφυλάττε μάκαρ, ἀκαταγώνιστον καὶ ἀκλυθώνιστον, εἰς αἰρέσεως πάσης μεταδιόφρονος, πολυθαύμαστε.

Ὁ Οἶκος.

Ως πολὺς σου ὁ πλοῦτος τῆς χάριτος ἀριθμὸς δὲ οὐκ ἔστι τῆς δόξης σου· ἐκ μὴ ὄντων γὰρ πάντα παρήγαγες, ὁρατὰ καὶ ἀόρατα Κύριε. Αὐτὸς οὖν, φιλόφρονε, δώρησαι, τῇ βεβήλω καρδίᾳ με αἰνεσιν, Δείαι, ὁ ὑπ' Ἀγγέλων ἀπαύστως υμνούμενος, ἵνα τὸν Ἱεράρχην τιμήσω, τὸν ὡς ἀληθῶς πολυθαύμαστον.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΒ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ἰσποστολῶν Ἀβερκίου, Ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως, τοῦ Θαυματουργοῦ.

Στίχοι.

Δούς Ἀβερκίος χούν χοί, θνητῶν νομῶ, Θεὸς Θεῶ προσείσι, τῷ φύσει Δέσει.

Εἰκάδι δευτερῇ Ἀβέρκίος ἄγχετο γαίης.

Οὗτος γέγονεν Ἱεραπόλεως Ἐπίσκοπος, Φρυγίας Σαλαταρίας, ἐπὶ τῆς Βασιλείας Μάρκου Ἀντωνίου, Θαυματῶν πολλῶν καὶ ἰάσεων αὐτονομός. Οἶνον γὰρ καὶ ἐλαίου μετὰ καὶ ἐτέρου εἴδους ἐν ἀγγεῖᾳ βληθέντων ἐνὶ ἀσύγχυτον φυλαχθῆναι αὐτῶν τὴν κράσιν πεποίηκε δι' εὐχῆς καὶ λίθον μέγιστον προσέταξεν ἀνακομισθῆναι παρὰ τοῦ δαίμονος ἀπὸ Ρώμης εἰς Φρυγίαν· ὃν καὶ ἀντὶ στήλης τῷ τάφῳ αὐτοῦ προσέθηκε· καὶ θεομῶματα διὰ προσευχῆς ἀπὸ τῶν τῆς γῆς λαγῶνων ἐξήνεγκεν. Οὕτως βιώσας ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ τὸ λειπόμενον τῆς ζωῆς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἐπτά Παίδων τῶν ἐν Ἐφέσῳ, Μαξιμιλιανοῦ, Ἰαμβλίχου, Μαρτινιανοῦ, Διονυσίου, Ἀντωνίου, Ἐξακουσταδιανοῦ, καὶ Ἰωάννου.

Στίχ. Παῖδες, λιπόντες πρὸς μικρὸν μακροῦς ὕπνου,

Ἦγνωσαν αὐθις τὸν μετ' εἰρήνης ὕπνον (*). Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀλεξάνδρου Ἐπισκόπου, καὶ Ἡρακλείου, Θεοδότου καὶ Γλυκερίας, Ἄννης καὶ Ἐλισάβετ.

Στ. Τιμηθεὶς ὁ σεπτὸς Ἀλέξανδρος ἀνύενα, Καὶ Μάρτυς ἐστίν, οὗ Σύττης Χριστοῦ μόνου.

Θεοδότῃ ἀγγουσιῖν καὶ Γλυκερίαν.

Θεοῦ γλυκείας ἠγαπηκτικίας δόσεις.

• Στώμεν καλῶς, καὶ Σώμεν ἀνύενας ζῆφει • Ἀθληφόροι λέγουσιν ἀλλήλαις ὄνο.

Ο Ἅγιος Μάρτυς Ἀλέξανδρος, Ἐπίσκοπος αὐτῶν, καὶ πολλοὺς διδάσκων καὶ ἐπιστορέφων καὶ βαπτίζων, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ Ἡγεμόνος· καὶ πολλὰ τιμαρθεῖς καὶ ξεσθεῖς, καὶ ἀναγκασθεῖς εὐσαι τοῖς εἰδώλοις, οὐκ ἐπέισθη. Ἰδὼν δὲ τὴν καρτερίαν αὐτοῦ Ἡράκλειος ὁ στρατιώτης, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ· καὶ πολλὰ καὶ αὐτὸς τιμαρθεῖς πρότερον, ἀπετημήθη τῆ κεφαλῇ. Θαυματουργήσας δὲ ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος, ἐτι δὲ καὶ γενόμενος ἐκ τῶν πληθῶν ὑγιῆς, τῇ τοῦ Κυρίου ἐπισκέψει καὶ χάριτι, ἐπεσπόρευτο πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν καὶ γυναῖκα τινὰ τέσσαρας, Θεοδότῃν καὶ Γλυκερίαν, Ἄνναν καὶ Ἐλισάβετ· αἱ τινες ἐνώπιον τοῦ Ἡγεμόνος, ἐλέγξασαι τὴν τῶν εἰδῶλων πλάνην, τὰς κεφαλὰς ἀπετημήθησαν. Ὑστερον δὲ πάντων καὶ ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος, τῷ ζῆφει κρουσθεῖς, ἐτελειώθη.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδή ζ. Εἰκόμος χρυσῆς.

Ως Δείος ποιμὴν, ὡς Θαυματῶν αὐτεργός, τυφλοῖς τὸ βλέπειν, ἐντευξεί Πατέρ ἐχορήγησας, τὴν ἀκοὴν τοῖς κωφεύουσι, καθάρσιν λεπροῖς, εὐδοσίαν τοῖς χαλοῖς ἀναμέλπουσιν. Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κηρύττει τὸ σὸν, τερατούργημα σοφῆ εἰς τὸν αἰῶνα, θεομῶν ἰδῶτων ἢ ἀνάβλυσις, βωμὸς τῷ τάφῳ σου κείμενος, ἐν ἐκ τῆς Ρωμαίων μεγίστης, μετηνήματο πόλεως, τὸ πονηρὸν ἐξελαθὲν, πνεῦμα Ἀβέρκιε.

Λαοῦ ταπεινοῦ, προκήρησά ὑψηλὸς ἐν θεομαρτυρίαις, καὶ ἐνεργείαις καὶ δυνάμεσιν, ἀποδείχθεις Ἱερώτατε, καὶ τοῦ ὑψηλοῦ Βασι-

(* Τὸ δὲ Συναξάριον αὐτῶν ἔρα εἰς τὴν τετάρτην τοῦ Αὐγούστου.

λέως, Θεραπευτής, ὃ κραυγάζομεν· Εὐλογη-
τός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ετέχθη ἐκ σου, ὃν ἐγέννησε Πατήρ πρό-
των αἰώνων, διτταῖς οὐσίαις καὶ θελή-
σεσιν, οἷα Θεός τε καὶ ἄνθρωπος, Κόρη γυωρι-
ζόμενος πᾶσι, τοῖς ἐν πίστει κραυγάζουσιν·
Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Μαρτύρων.

Σὺν Ταμβλίω, Ἐξακουστωδίῳ τε Μαρτι-
ριανῷ, ἀμα Ἀντωνίῳ καὶ τὸν εὐκλεῆ,
Γεωργίῳ Διονύσιον, Μαξιμιλιανόν, τοὺς τοῦ
Χριστοῦ τιμῶσμεν Μάρτυρας.

Εγκεκριμένοι, τῶ τὰ κρυπτά εἰδοῖτε ἠ-
γάθη, παύσαι φθονερὸν τὸν φόνον τοῦ
δυσσεβοῦς, κεκοιμημένοι· καὶ θανόντες δέ,
τὴν φοβεράν τυποῦτε ἀνάστασιν.

Βίαις οὐδόλας, παρανομούντων κατεκάμ-
θητε, σέβας τοῖς εἰδώλοις νεῖμαι Θεο-
στογές· διὰ τοῦτο πίστει σέβομεν, ὑμῶν τὰ
λείψανα, ἀγριασμὸν λαμβάνοντες ἄγιοι.

Θεοτοκίον.

Ωφθης Ἀγγέλω, Θεοκλήτορ ὑπερέχουσα·
ᾧφθης Ἀθητῶν κραταίωμα ἀληθῆς· ᾧ-
φθης πάναγρε διάσωσμα, τῶν γινωσκόντων σε,
παναληθῆ τοῦ Λόγου λοχεύτριαν.

Ὡδή ἡ. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Οπεριόδεῖς ποιμῆν, ἡ ἀκένωτος πηγή τῶν
καμάτων, Ἐκκλησίας ὁ στύλος, ὁ τῶν
πιστῶν σπριγμός, ὁ μέγας ἀστήρ ὁ πολύφω-
τος, ὁ ἱερομύστης, Ἀβέρκιος τιμάσθω.

Σὺ ὡσπερ φοινίξ φαλικῶς, ἐξανθήσας ἐν
αὐλαῖς Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἐπληθύνθης ὡς
κέδρος, καὶ ὡς ἐλαία σοφῆ, ἐφανῆς ἐλαίῳ τῶν
ἔργων σου, πάντων ἰλαρύνων, τὰ πρόσωπα
ἐν πίστει.

Ορους ἐπάνω πρακτικῆς, πολιτείας ἐμφα-
νοὺς καθάπερ πόλις, ἐγνωρίσθης κειμέ-
νη, καὶ βυθισθεῖσαν τὸ πρῖν, τῇ πλάνῃ, Ὅσις
τὴν πόλιν σου, πόλεως τῆς ἀνα, δεικνύεις κλη-
ροδοῦν.

Θεοτοκίον.

Ιδοὺ ἡ κλίνη Σολομῶν, ἣν κυκλοῦσι δυνατοὶ
ὡς αἱ προρρήσεις, νῦν Γραφῆς τῆς ἀγίας,
ἐν ἣ Χριστὸς ὁ Θεός, σαρκῶσει θεῖα ἀνεπαύ-
σατο, ἡ εὐλογημένη καὶ κεχαριτωμένη.

Τῶν Μαρτύρων. Χείρας ἐκπετάσας Δαυιδῆ.

Χαίρει Ἐφεσίων ἡ λαμπρά, σαφῶς Μητρό-
πολις, ὑμᾶς πλουτήσασα, πρὸς τὸν Πα-
νάγαθον ἄγιοι, πρεσβευτάς ἡ ἀντιλήπτορας,

ξένον ὀφθέντας ἐπὶ γῆς, τοῖς πᾶσι θεάμα, τῇ
ἐγέρσει, τῇ παραδόξῃ, δι' ἧς ἐδοξάσθητε.

Αργυριοὶ ἀράθητε ἡμῶν, μετὰ τὴν κοιμη-
σιν, πάνσοφοι φύλακες, κατακαμιύσαν-
τες κύματα, ἀπιστίας ἡ ἐμφράττοντες, αἰρε-
τιζόντων ἐμφωνῶς, ἄθια στόματα, παραδόξως,
νεύσει Θεοῦ ἐκτελοῦντες θαυμάσια.

Ρήγνυται ὑμῶν πρὸ τῶν ποδῶν, ὁ πλάνος
κείμενος, νεκρὸς ἀνάσθητος, ὁ πρῖν καυ-
χόμενος ἄμετρα, καὶ αἰήσει σποτιζόμενος, καὶ
μεγαλύνεται Χριστὸς, ὁ μεγαλύνων ἡμᾶς, ὃ
βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ιερολογίας ἱεραῖς, ὑμολογησάμενος τῶ Παί-
δας σήμερον, οὗς περ κατέστρεψε Κύριος,
αμαράντους διαδόχους, ἡ ἐμεγάλυνε πολλῶν,
θαυμάτων λαμβέσι, μελλοῦντας· Πάντα τὰ
ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦσαν Παρθένε τὴν ἐμὴν, ψυχὴν θερά-
πευσον, καὶ τὸν ἐνόητα μοι, παθῶν ἀπό-
πλυνον βόσδορον, καὶ τῷ βήματι παράστησον,
τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ, ὄλον σωζόμενος, ἵνα
μέλω· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

Χείρας ἐκπετάσας Δαυιδῆ, λεόντων χά-
σματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δέ
δυναμὴν ἐσέβασαν, ἀσπὴν περιζωσάμενοι, οἱ
εὐσεβείας ἱεραῖαι, Παιδῆς κραυγάζοντες· Εὐ-
λογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδή ἡ. Τὸν ἐν ἔργῳ Θεοῦ Λόγον.

Ως φωταγωγὸς σου ὁ βίος, ὡς ὠραῖοι οἱ πό-
δες, ὡς λίαν θαυμαστὴ ἡ πρὸς Θεόν,
νεύσις ὀμοῦ καὶ οἰκείωσις, ὡς μεγίστη ἡ χά-
ρις, ἡ ἀνωθεν δοθεῖσά σοι σοφῆ· διὰ τοῦτο ἐν
πίστει, τιμῶμέν σε Ἀβέρκιε.

Σε τὸν ὁμόσκηον πάντων, τῶν Ἁγίων Μαρ-
τύρων, τὸν σύννηρον, τῶν θεῶν Μαθη-
τῶν, Πατριαρχῶν τὸν ὁμότιμον, Προφητῶν ἡ
Ὅσιων, καὶ τῶν ἐπουρανίων Λειτουργῶν, τὸν
συνόμιλον πίστει, γεραίρομεν Ἀβέρκιον.

Ηπαναγία σε μνήμη, ἀπληθύνῃ ἐν κόσμῳ,
φωτίζει τὸν ἀνθρώπων τὰς ψυχὰς, φέγγει
πλάσιον ἐν χάριτι ἣν τελούντες ἐκ πόθου, παθῶν
ἡμᾶς καὶ σκότους πειρασμῶν, ταῖς πρεσβείαις
σου ῥῦσαι, δεόμεθα Ἀβέρκιε.

Θεοτοκίον.

Φωτιστικὴν σε λυχνίαν, ὁ Προφῆτης προ-
βλέπει, λαμπάδιον τὸ θεῖον ἀληθῶς, ἐν
ἐαυτῇ ἐπιφάνειαν, Παναγία Παρθένε, τὸν μό-
νον ὑπερούσιον Θεόν, διὰ σπλάγγνα ἐλέους,
ἐκ σου ἐνανθρωπήσαντα.

Τῶν Μαρτύρων. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους. Ἰδοὺ δὴ τί καλόν, ἡ τί τερπνόν, Δαυὶδ ὁ Ζεῖος ἀνεβόα, ἀλλ' ἡ οἰκτεῖν ἐν ὀνόματι ἁγίου Παῖδας σεπτὰ σκηνώματα, τὴν πρὸς τὸν Κτίστην ἔνωσιν, τετηροκίας ἀδιάσπαστον;

Ωφθητε ἐπ' αὐτοῦ οἶκος, Μάρτυρες Ζεῖοι τῆς Γοιᾶδος, ἔνδον ἐν σπηλαίῳ θανόντες, καὶ τῶν ἐιδῶλων οἴκῳ συντριψάντες, καὶ πρὸς ναὸν οὐράνιον εὐσεβοφρόνως μετοικήσαντες.

Σκίρτησον Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, στυλῆς ἐπτά βασιλεύουσάς σε, ἔγχεσα Κυρίου τοὺς Παῖδας, δι' ὧν πεπτάκει τελεχῆ ἀνίδρυτα, κακοπιστίας χάριτι, τοῦ τὴν ζωὴν νεκροῖς ἐμπνέοντος.

Ημεροφαεῖς ὡς ἀστέρες, πᾶσαν τὴν γῆν φωταγωγεῖτε, Ζεῖων ἀρετῶν καὶ θαυμάτων, φαῖοραῖς ἀπ' ἑσῆς Παῖδες μακάριοι· διὸ ἡμῶν φωτίσατε, τὰ τῆς καρδίας αἰσθητήρια.

Θεοτοκίον.

Φέρεῖς ἐν ἀγκάλαις τὸν πάντα, Ζεῖα κατέχοντα παλάμη· ὃν περ ἐκδυσώπει Παρθένε, ἐμὲ τὸν μόνον ὄντα κατάκριτον, δι' ἐκπλαγχθίαν ἀφατον, ἐναγκαλίσασθαι καὶ σῶσαι με.

Ὁ Εἰρηεύς.

- Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, εἰς ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήμηθι,
- Χριστὸς συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις διὸ ἐπάγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλῆριον τοῦ Ἱεραρχοῦ.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθόντων.

Επιτελῶν Ἀβέρκιε, τέρατα καὶ σημεῖα, θαλάσσης ὑδάτων ἐκδύσει, ταῖς εὐχαῖς ἀπειραῶν· καὶ τῆ προτάξει σου Πάτερ, ἐν ἐνὶ σκέυσι οἴνος, μετὰ ἐλαίου εἰδὸς τε, ἕτερον βεβλημένα, Ζεῖα ῥοπή, ἀμύγη προερχοντο παραδόξως, κχιρῶ ἰδίῳ ἕκαστον, εἰς Χριστοῦ δόξαν Ζεῖων.

Ἐἕτερον τῶν Μαρτύρων, καὶ Θεοτοκίον ὁμοῦ.

Σὺν Ἰαβλίχῳ μέλψομεν, Ἰωάννην Μαρτίον, καὶ Ἀντωνῖον ἄσματος, Μαξιμιλιανόν τε, καὶ Διονύσιον ἄμα, τῶν κλεινῶν Ἐξακουσῶν, φαειρῶς πανηγυρίζοντες, τὴν λαμπρὰν αὐτῶν μνήμην· ὅπως εὐχαῖς, τούτων καὶ προσβείαις τῆς Θεοτόκης, παισιμάτων λύσιν εὐρωμεν, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Εἰς τοὺς Αἴνας, φάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἱεραρχοῦ τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. δ'. Κύριε, εἰ καὶ κριτήριον.

Εχρίσε, σὲ Ἀρχιερέα ἡ χάρις, τοῦ Παρακλήτου Ἀβέρκιε, πλάνης καθαιρουῦντα τε-

μένη, ἢ ἀνιψάντα τῆ χάριτι, ναυὸς Θεοῦ ἱερῆς, εἰς δόξαν τε καὶ ἀνεσιν, τοῦ τεχθέντος ἐκ Παρθένου, καὶ τὰ πάντα ἀγιασάντος.

Θαύμασι, Πάτερ ἐθεβδαίωσας πάντας, λόγους τοῦ Ζεῖου κηρύγματος, καὶ τοὺς πλανωμένους ἀνθρώπους, πρὸς Ζεῖαν γνῶσιν ἐπιστρέψας, φωταγωγὸς ἀπλανῆς, Ἀβέρκιε δεικνύμενος, καὶ δαιμόνων καθαίρετης· διὰ τοῦτο εὐφημοῦμέν σε.

Μερίους, πᾶσιν ὡς περ ἥλιος Πάτερ, τῆ οἰκουμένη ἀνέτειλας, λάμψεσι πανσόρων σου λόγων, καὶ ταυμάτων λαμπρότησι, φωταγωγῶν τοὺς πιστοὺς, καὶ σκότος παθῶν πάντοτε, ἐκδιώκων συνεργεῖα, τοῦ Ἁγίου μάκαρ Πνεύματος.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Αρχιερεῦ Ὅσιε, παμμακάριστε Πάτερ, θαυματουργέ θαράπον Χριστοῦ Ἀβέρκιε, προφητικῶ ἐλάμφεας βίβη, καὶ ἀποστολικῶν ἀξιώσεως χαρισμάτων, τῶ Σωτῆρι λειτουργῶν, σὺν Ἀγγέλῳ ἀπαύστως πρέσβευε ρυσθῆναι ἀπὸ πάσης ἀπειλῆς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Μεγάλῃ τοῦ Σταυροῦ σε.

Αγγέλων χαρμονῇ τῶν Ζεῖων Κόρη πέφυκας, τῶν Ἀποστόλων δόξα, καὶ Προφητῶν ἐκφοκῆσιμα, τῶν ἀνθρώπων τε πιστῶν ἢ προτάξει, καὶ ὁδηγὸς σωτήριος· διὰ τοῦτο σε, προσκυνούμεν Παρθένε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ορῶσα τὸν ἐκ σου τεχθέντα Παναμώμητε, κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, ἠλάλαξες βοῶσα· Ποθεινοτάτῳ μὲ Τέκνον, ποῦ σου ἔδω τὸ κάλλος τὸ φωσφόρον, τοῦ καλλωπίσαντος, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος;

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπολύσεως.

Τῆ ΚΓ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος καὶ Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'· καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες αὐτὰ.

Ἦχος δ'. Ἐδοκας σημείωσιν.

Δεῦτε τὸ μνημόσυνον, τοῦ Θεοἀδελφοῦ τιμῆσωμεν, ἱερῶς οἱ Σεόφρονες· ζυγὸν γὰρ δεξάμενος, τοῦ Χριστοῦ προθύμως, τοῦ Ευαγ-

γελίου, τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ, καὶ βασιλείας κήρυξ γενέσθαι, καὶ τούτου τὴν ἀνεκφραστον, οἰκονομίαν πιστεύεται. Δι' αὐτοῦ Παντοδύναμε, ἰλασμόν ἡμῖν δάσῃσαι.

Πάντα περιήχησος, τῆς οἰκουμένης τὰ πέ-
ρατα, τῶν ῥημάτων ὁ φύργος σου. δι-
ὧν φωτισόμεθα, ἀρετῆς ἐνθους, πρὸς πᾶσαν
ιδεῖαν, καὶ ὁδηγούμεθα πιστῶς, πρὸς τῆς Τριά-
δος θεῖαν ἐπίγνωσιν· διὸ ἐκδυσωποῦμέν σε,
ὡς Ἰεράρχης ἰκέτευσ, Ἰησοῦν τὸν φιλόφρω-
πον, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Πρόφρων προδύλεπτον σου, τὴν πολιτείαν
Ἰάκωβε, ἀδελφόν σε προσήκατο, Χριστὸς
ὁ φιλόφρωνος, ὁ σοφὸς προγνώστης, Ἰεροσο-
λύμαν, ἰεροφάντορα πιστῶν, καὶ ποιμενάρχην
προχειρισάμενος, καὶ μυστην τὰ ἀπόρρητα,
ἰεροφάντορα μυστήρια· ὃν καὶ νῦν καθικέ-
τευσ, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Αἱματι τοῦ Μωτουρίξ, τὴν ἰεροσύνην κα-
τεποικίλας, Ἰερομάρτυς Ἀπόστολε· τῷ
γὰρ πτερυγίῳ τοῦ ἱεροῦ παρεσῶς, Θεὸν Λόγον
ἐκήρυξας, Δημιουργὸν ὄντα τοῦ παντός· ὄθεν
ὑπὸ Ἰουδαίων ῥιφείς, οὐρανόθεν Σαλάμων ἤξια-
σαι. Ἀδελφόβρε Ἰάκωβε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰ-
κέτευσ, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνεστῆς.

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀ-
νατίθημι· μὴ παρίδης, ἀλλὰ σπεύσον
ἀγαθῇ, ρυθῆναι με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνο-
χλούντων, καὶ καθ' ἑκάστην πλεμούντων με.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίω.

Κύριε, εἰ κ' πτεροῦν ἰω παρόσθη, τοῦ ἱεροῦ
ὁ Ἰάκωβος, ἀλλὰ παρρησία λαλήσας,
Θεὸν Λόγον σε ἐκήρυξ, Δημιουργὸν τοῦ παν-
τός, κόσμῳ ἐπίδησαντα· οὐ ταῖς πρροβείαις
καὶ νῦν παρᾶσχον, τὸν φωτισμὸν ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Κύριε, εἰ καὶ ἐν τῷ ξύλῳ ἡ χάρις, τοῦ Ἀ-
ποστολοῦ συντέτριπται, ἀλλ' ἐν Παρα-
δείσῳ τῷ ξύλῳ, τῷ τῆς ζωῆς σε προσήνεκται·
τῶν γὰρ ποσκαίρων λυθεις, αἰωνίως ἀγαλλε-
ται· οὐ ταῖς πρροβείαις ταῖς Ἐκκλησίαις, τὴν
εἰρήνην σου καταπέμφον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται.

Κύριε, σὲ ὁμολογοῦσι γενναίως ὁ Ἀδελφό-
θεος γένησεν, Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου,

εἰλικρινῶς ὁ αἰδοίμος· τοὺς δὲ δυσφήμους ἐχ-
θρούς, κατήσχυεν καὶ ἔπαυσε· διὰ τοῦτο καὶ
ἐναθλήσας, σοὶ παρέστη ἀγαλλόμενος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστοῦ, ἀδελφὸς χρῆ-
ματίας καὶ διάδοχος, καὶ ἐν Ἀποστό-
λοις ἐπισήμος, τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ θάνατον ἠγά-
πησας, καὶ τὸ μαρτύριον οὐκ ἐπησχύνθης,
Γάκωβε ἐνδοξε. Αὐτὸν ἰκέτευσ ἀδιαλείπτως,
τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίω.
Πθε μου, τῆς συντετριμμένης καρδίας, τοὺς
στεναγμούς Θεοῦνυμπετε· πρόσδεξι Παρ-
θένη Μαρία, καὶ μὴ ἀπάση πανάμωμος, τὰς
τῶν χειρῶν με ἀγνή, ἐπάρσεις ὡς φιλόφρωνος·
ἵνα μὴνὶ καὶ μεγαλύνῃ, τὸν μεγαλύναντα τὸ
γένος ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Ως τοῦ Κυρίου μαθητῆς, ἀνεβέβῳ Δίκαιε
τὸ Εὐαγγέλιον, ὡς Μάρτυς ἔχεις τὸ ἀπα-
ράτρητον, τὴν παρρησίαν ὡς Ἀδελφόθεος, τὸ
πρροβείνεις ὡς Ἰεραρχῆς. Πρροβείνεις Χριστῷ
τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἡ συνῆθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς
Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου ὁ παρῶν εἰς σ'.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τὴν δόσιν τὴν ἀγαθὴν Ἰάκωβε, καὶ δῶρον
τέλειον, ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων τοῖς
βροταῖς, χορηγεῖσθαι διδάσκεις σαφῶς· ἢς με-
τασχεῖν Ἀπόστολε, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας κα-
θικέτευσ.

Τῇ αἰγλῇ, σὺ φωτισθεις Ἰάκωβε, τοῦ Θεοῦ
Πνεύματος, καὶ σὺν αὐτῷ τοὺς νόμους
ἐκτίθεις, Ἐκκλησίας ρυθιμίξεις ἐθνῶν, ὡς τοῦ
Χριστοῦ Ἀπόστολος, Ἰεροφάντορ παμμακά-
ριστε.

Χορείαν, τῶν Ἀποστόλων πάνσοφε, σαφῶς
ἐκόσμησας, Ἀρχιερεὺς ὡς πρῶτος γενο-
νῶς, αὐτουργία τοῦ Λόγου χρισθεῖς, ὡς μα-
θητῆς Θεοῦ ἀδελφός, ἱεροκήρυξ μυστικώτατος.

Θεοτοκίον.

Πηγὴν σε, τῶν ἰαμάτων ἔχοντες, ἀπασού-
μεθα, ὡς τὴν πηγὴν τεκνύσαν τῆς ζωῆς,
Θεοτοκίε πανύμνητε, καὶ τῶν ψυχῶν τὴν ἰα-
σιν, καὶ τῶν σωματῶν τὴν ἀνάτησιν.

Ωδή γ΄. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Εὐφραίνεται ἡ φυλὴ, ἡ τοῦ Ἰούδα ἐπὶ σοὶ σήμερον, ταῖς τοῦ Χριστοῦ βλέπουσα, σὲ μαρμαρυγαῖς ἀπαστρέφοντα.

Αστέρᾳ Θεολαμπῇ, σὲ Ἐκκλησίᾳ τῶν ἐθνῶν ἔχουσα, τὸν εὐαγγελῆ Κήρυκα, Σείρας δαδουχίας λαμπρύνεται.

Τὸν νόμον τὸν τῆς ζωῆς, τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ τέθεικας, ζωοποιῶ Πνεύματι, σὺ νομοθετῶν καὶ φεγγγόμενος.

Θεοτοκίον.

Οὐ ἔτεκες ἐν σαρκί, Παρθενομητορ ἐκ Πατρὸς λαμβάνοντα, τούτου Ἀγγῆ Ἰακώβου, ὡς Θεοῦ τῶν ὅλων ἐκλήρυττον. **Ο** Εἰρμός.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
Χριστέ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ύμνος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Απόστολε Χριστοῦ, καὶ αὐτόπτα καὶ Μάρτυς, Ἰακώβε σοφέ, Ἀδελφόθες μάκαρ, τοὺς πίστει ἐορτάζοντας, τὸ σεπτὸν σὲ μνημόσυνον, ἐλευθέρωσον, τῶν συνεχῶντων πταισμάτων, ταῖς πρεσβείαις σου, τοὺς οὐρανοὺς ἐμβατεύων, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Ύμνος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Συγγενὴς κατὰ σάρκα τοῦ Ἰησοῦ, χρηματίσας πρὸς τούτου χάριν πολλὴν, Απόστολε ἐλληνας, καὶ τοῖς πᾶσι μετέδοκας, φωτισμοῦ καὶ γνώσεως, πανσόφου Ἰακώβε, καὶ εἰδώλων πλάνην, ριζῶδες ἀνέσπασας· ὅθεν οἱ τοῦ σκότους, προίστάμενοι πλάνοι, ἀδίκως σε κτείνουσι, τὸν Σωτῆρα κηρύττοντα. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῶ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄψοιν ὀδηγήσασθαι, ταῖς ἐορτάζουσι πόθῃ, τὴν ἀγιάν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ως πανάμωμος Νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀπειρανδρός Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Παρακλήτε πανμνητε, ἀνομίας με ὄντα, αἰσχρὸν καταγώγων, καὶ δαιμόνων παίγων, ἐν γνώσει γεγόμενον, σπεύσον καὶ τῆς τούτων, κακουργίας με ῥύσαι, λαμπρὸν οἰκητήριον, ἀρετῆς ἀπαρτίσασα, φωτοδόχε ἀκίρατε· διώξον τὸ γέφυρον τῶν παθῶν, καὶ τῆς ἀνω μεθέξεως ἀζώου, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου, πρεσβείαις σου Ἄγραντε.

Ωδή δ΄. Δι' ἀγάπην Οἰτίριον.

Επιβίβασας εἰς Θαλάσσαν σου τοὺς ἵππους, τοὺς Ἀποστόλους Σῶτερ, καὶ ἐ-

φώτισαν τὰ ἔθνη, πρὸς τὴν σὴν ἐπίγνωσιν, ἐλκυσάντες Κύριε.

Ακλιδῶτον ὡς ἔσοπτρον δεδεδειγμένον, καὶ πρωτοουργοῖς ἀκτίνας, τῆς ἀκτίστου Τριάδος, ἀκρίβως δεξάμενος, ταῖς πᾶσιν ἐξέλμαφας.

Κλιόμενόν σε λίθον ἡ προφητεία, ἡγιασμένον βλέπει, καὶ συντριβόντα πλάνης, σαθρὰν ματαιότητα, ἰσχυρὴ τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Υπόδυσ Παρθενομητορ τὴν σὴν γαστέρα, ὁ πρὸ αἰῶνων Λόγος, γεννηθεὶς ἀπορήτως, ἐκ Πατρὸς Ἰακώβου, Ἀπόστολον δεικνυσιν.

Ωδή ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Κύριε φῶτος, ἀστραπὴν τὸν Ἰακώβου, ἀνέδειξας φρυκτωροῦσαν, καὶ βροτοὺς τῆς ἀγνοίας καὶ πλάνης ἀπαλλάττουσαν.

Σὲ Κύριε φωνῆ, ἐλευθέρᾳ ἐκλήρυξεν, ὁ δίκαιος Ἀδελφός σου, μιμητῆς τε τοῦ πάθους, ἐγένετο κτείνόμενος.

Τίς βροτέϊός σοι νοῦς, ἐγκαμίων ἐφύμιον, δύνησεται προσκομίζειν, ἀρετῆς λαμπρύνεντι, ταῖς χάρισιν Ἰακώβε.

Θεοτοκίον.

Σὲ θεῖον ἀληθῶς, εὐρηκῶς ἐνδιαίτημα, κατὰ τῆσιν ὡ Παρθένε, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὁ Λόγος προσηθούμενος.

Ωδή ς΄. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Στολήν σε, τῆς νομικῆς ἐνέδυσσε κρείττονα, καὶ Ἱεράρχην δεικνύει, Ἄραρὸν τοῦ πάλαι τιμωτέρου, ὁ δὲ οἰκτον, εἰς ἀδελφότητά σε δεξάμενος.

Οργανον, ἐνεργείαις κρουόμενον Πνεύματος, πᾶσαν διάνοιαν δέλλον, καὶ Θεῷ προσάγον τὸς σωζομένους, ἐκ δουλείας, χαλεπωτάτης γέγονας ἄριστον.

Διψήσας, τοῦ τῆς ζωῆς ἐξέπιες νάματος, καὶ ποταμοὺς ἀναβλύζεις, Θεορρήμοσύνης τῆς σῆς κοιλίας, ἀλλομένους, τῇ οἰκουμένῃ τῷ Θεῷ Πνεύματι. **Θεοτοκίον.**

Εὐά μέν, παρακοῇ τὸν θάνατον ἔτεκεν ἡ Θεοτόκος ζωῆν δὲ, συλλαβοῦσα τέτοκε τὴν ἀγήρω, καὶ τὸ πάλαι, ὑπὲρ πάντων ἀπέτισεν ὄφλημα.

Ο Εἰρμός.

• **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
 • Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύτρω
 • κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἰκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
 • σου ῥεῖσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος δ΄. Ὁ ὕψις.

Ο τοῦ Πατρὸς μονογενῆς Θεὸς Λόγος, ἐπιδημήσας πρὸς ἡμᾶς ἐπ' ἐσχάτων, τῶν ἡμερῶν Ἰακώβως Σωσέσις, πρῶτόν σε ἀνεδείξει τῶν Ἱεροσολύμων, Ποιμένα καὶ Διδάσκαλον, καὶ πιστὸν οἰκονόμον, τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν ἕνε σε πάντες τιμῶμεν Ἀπόστολε.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν γόνον σε τοῦ Ἰωσήφ, καὶ Ἱεροσολύμων τὸν πρῶτον Ἱεράρχην, Ἰακώβως Θεόπτα, καὶ τοῦ Κυρίου ἀδελφόν, ὕμνοις ἐγκωμίων ἀνυμνοῦμεν εὐσεβῶς, καὶ πίστει ἀνακράζομεν· Δόξασαι ἡμῖν θάρσισμα τέλειον ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν ὁσίων, καὶ ἀπέλασον τὴν θλίψιν τὴν ἐπερχομένην, καὶ ἐνεστώσῃν ἐκ πλῆθους πταισμάτων· ἐπήραν γὰρ οἱ ἐχθροὶ καθ' ἡμῶν τὴν πτέρην, καὶ ἐκύκλωσαν ἡμᾶς Ἰσραηλιταῖων θραύσον ταχὺ τὰ τόξα ἱεροφάντων, ἵνα σε πάντες τιμῶμεν Ἀπόστολε.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος καὶ Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Στίχοι.

Κληθεὶς ἀδελφός τοῦ κατακρίτου ἔθλου,
Θνήσκεις οἱ αὐτὸν, παμμακάρο, κροῦσθεὶς ἔθλου.

Ἐσθλὸν Ἀδελφοθέου τριτάτῃ ἔθλου εἰκόδι
πλήξαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Ἰακώβος ὁ Ἀδελφοθέος, πρῶτος Ἐπίσκοπος ἐν Ἱεροσολύμοις ἐγένετο, παρ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου χειροτονηθεὶς, καὶ πρῶτος τὴν Σείαν Διετηρίαν ἐγράψεν καὶ ἐξέθετο, παρ' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ταίτην διδασχθεὶς ἢν τινα Διετηρίαν ὑφέρου, συντομωτέρου ἐποίησεν ὁ μέγας Βασιλείος, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Σείος Χρυσόστομος, διὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων ἀσθένειαν. Ποιμαίων δὲ τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίαν, καὶ πολλοὺς διδάσκων ἐκ τῶν Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων, καὶ ἐπιστρέφων αὐτοὺς ἐπὶ τὸν Κύριον, εἰς ὀργὴν ἐκίνησε τοὺς Ἰουδαίους. Κρατήσαντες οὖν αὐτὸν, ἔρριψαν ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ Ἱεροῦ, καὶ ἀπέτειναν.

Περὶ δὲ τοῦ λέγεσθαι Ἀδελφοθέος φέρεται τοιοῦτος λόγος ἐκ παραδόσεως. Τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ, μερίζοντος τὴν γῆν αὐτοῦ τοῖς ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς καισὶ, καὶ βουλομένου μερίδα ποιήσασθαι καὶ τῶ ἐκ τῆς ἁγίας Παρ-

θέου Ἰῶφ καὶ Θεῶ, οἱ μὲν ἄλλοι οὐ κατεδέξαντο ὁ δὲ Ἰακώβως, λοβδῶν αὐτὸν εἰς τὴν μερίδα συγληρονόμον, ἐκλήθη οὐ μόνον Ἀδελφοθέος, ἀλλὰ καὶ Δίκαιος.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἱγνατίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Εὐρὸς μεταστάς τὴν παλαιὰν ἀσίαν,
Ἱγνατίε, Πρόδροε Ρώμης τῆς νέας.

Ο ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Ἱγνατίος, υἱὸς μὲν γέγονε Μιχαὴλ Βασιλέως, καὶ Προκοπίου τῆς Βασιλίσσης, ἀδελφὸς δὲ Θεοφίλου καὶ ἐγγονὸς Νικηφόρου τοῦ Βασιλέως. Εὐνοῦχος δὲ γενόμενος, εἶτα καὶ Μοναχὸς ἀποκαταρξεί, καὶ Ἠγουμένος τῆς τοῦ Ἀρχιερέου Μονῆς, τοῦ τότε μὲν ἐπικαλουμένου Ἀνατέλλουτος, οὖν δὲ Σατύρου, προεχρισθὲν ἔπειτα Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐκράτησεν ἔτη ἑνδεκά καὶ μῆνας πέντε· καὶ μετὰ ταῦτα ἐξεβλήθη ὑπὸ Μιχαὴλ Βασιλέως, ἀντ' αὐτοῦ Πατριάρχην προβαλομένην Φώτιον τὸν Προτοσπαθᾶριον, καὶ Πρωτασκηρίτην, γενόμενον πότερον Μοναχόν. Εἶτα ἐξεβλήθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ Βασιλεῖον βασιλέως, καὶ ἀποκατέστη πάλιν Ἱγνατίος· καὶ ἐκράτησεν ἔτη δέκα, καὶ πάλιν ἐξεβλήθη· καὶ ἐγένετο Στέφανος ὁ ἐν Ἁγίοις. Ὁ δὲ Ἅγιος Ἱγνατίος, ἀπελθὼν ἐν τῇ Σατύρου Μονῇ, ἐν εἰρήρῃ ἀνεπαύσατο.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου τοῦ Ρωμαίου.

Στίχ. Ἐρημον ἠγάπησας οἰκεῖν, παμμακάρο,
Θεῶ ὀμλεῖν καταμόνας τῷ μόνῳ.

Τρεῖς τινες ἡγιασμένοι γέροντες, Σέργιος, καὶ Ὑγίνος, καὶ Θεόφιλος, ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀσκληπιοῦ τοῦ ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ τῆς Συρίας, ὁμοιοῦσαντες ἐπ' ἀγαθῶ ποτὲ λογισμῶ, σοπὸν ἔσχον ἀχρι τέλους τὴν περιποίησιν ταύτην διεθθεῖν· καὶ τῆς πορείας ἀρξάμενοι, ἀλλεπάλληλα εὕρισκον θεινά, πῆ μὲν ἐξ ἀνθρώπων, πῆ δὲ ἐκ θηρίων· θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, καὶ αὐτῆς, ἔστιν ὅτε, τῆς ἐκ τῶν ἀγρίων βοτανῶν τροφῆς ὑστεροῦμενοι.

Τέως ὁδὸν ἡμερῶν οὐκ ὀλίγαν διαβιάσαντες, κατέλαβον τόπον τινα, πορείαν ἀνθρώπου μνησύνου· δι' ἧς καὶ ὠδηγήθησαν εἰς σπήλαιον ἀπελθεῖν, φαινόμενον ἐγκάτοιον ἔχειν ἀνθρώπου, διὰ τὸ κεκοσμημένον εὐρεθῆναι· ὃ εἰσελθόντες, προσεκατέρησαν ἰδεῖν τὸν τούτου οἰκήτορα. Μετὰ μικρὸν δὲ, εὐωδίας τινὸς αἰσθόμενοι, εἶδον ὁμοίωμα ἀνδρὸς ἐστολισμένου

ταῖς οἰκείαις θριξίν. Οὗτος δὲ ἦν ὁ ὄσιος τοῦ Θεοῦ Μακάριος ὁ Ῥωμαῖος.

Ἐρχόμενος δὲ οὗτος ἐπὶ τὸ σπῆλαιον, ἤσθητο μακρόθεν αὐτῶν· καὶ ρίψας ἑαυτὸν ὁ γέρον ἡμαί, προσηύδατο· καὶ κράζας φωνῇ μεγάλῃ, λέγει· Εἰ ἀπὸ Θεοῦ ἐστὶ, ἐμφανισθήτε μοι· εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ Δαίμονος, ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ ταπεινοῦ. Ἐκείνοι δὲ ἀπεκρίναντο· Εὐλόγησον ἡμᾶς, δοῦλε τοῦ Θεοῦ· χριστιανοὶ ἔσμεν, καὶ τῇ Διαβόλῳ ἀπεταξάμεθα. Τότε ὁ γέρον ἀναστάς, ἔρχεται πρὸς αὐτούς· καὶ διαχωρίζας τὰς τρίχας ἀπὸ τῆς ὕψους αὐτοῦ, εὐλόγησεν αὐτούς.

Ἦσαν δὲ αἱ τρίχες αὐτοῦ λευκαὶ ὡσεὶ χιτῶν, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ, ὡς δέρμα χελώνης· ἐκ δὲ τοῦ πολλοῦ γήρονος, κεχαλασμένοι ἦσαν αἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐπ' αὐτῶν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ· καὶ οἱ ὄνυχες τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ πλεονεχέοντες εἰς τὴν σπιθαμῆς· αἱ δὲ τρίχες τοῦ γήρονος αὐτοῦ, μέχρι τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἠρξάτο οὖν ἐρωτᾶν αὐτούς καὶ λέγει· Πόθεν ἐστὶς, τεχνία μου; καὶ διὰ τί ἐληκίνατε ἐνταῦθα; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ πάντα τὸν σκοπὸν αὐτῶν. Ἀπεκρίθη δὲ εὐκρίτως· Τεχνία μου, οὐκ ἔστιν ἐν γεννητοῖς τίς· θυπόμενος κατανοῆσαι τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Ἐγὼ γὰρ ὁ ἀνάγκης ἐσπούδασα τοῦτο ποιῆσαι, καὶ διὰ νυκτὸς ἐφάνη μοι τις, λέγων· Μὴ Δελήσης πειράσαι τὸν πλείονά σε. Οὐ δύνασαι γὰρ πλέον διελθεῖν τοῦ τόπου τούτου. Ταῦτα ἀκούσαντες ἐλείπον, ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν.

Καὶ ἦν λοιπὸν πρὸς ἑσπέραν, καὶ λέγει αὐτοῖς· Τεχνία μου, ὑποχωρήσατε μικρὸν· ἔχω γὰρ δύο παιδία ἐνταῦθα, πρὸς ἑσπέραν ἐρχόμενα· μῆπως ξενισθέντα ἐν ὑμῖν, ἀδικήσωσιν ὑμᾶς. Καὶ ἰδοὺ δύο λέοντες, ἐλθόντες ἐκ τῆς ἔρημου δραμαῖοι, ἐπισπῶν ἐς τοὺς πόδας αὐτοῦ ἀφώμενοι· ἐκείνοι δὲ πάλιν ἀπὸ τοῦ φόβου ἔπεσον ἡμαί. Ὁ δὲ γέρον, ἐπιθείς τὰς χεῖρας τοῖς θηρίοις, λέγει πρὸς αὐτά· Τεχνία μου, ἐκ τῆς γῆς τῶν ἀνθρώπων ἐληλύθασι τινες πρὸς με, ἀλλὰ μηδὲν αὐτοὺς βλάβητε. Καὶ εὐθὺς στραφεὶς πρὸς τοὺς Μοναχοὺς, λέγει· Δεῦτε ποιήσωμεν, ἀδελφοί, ἑσπερινὸν ὕμνον. Καὶ ὡς ἀνέστησαν οὗτοι περιδεεῖς, δραμόντες οἱ λέοντες, περιελεῖχον τοὺς πόδας αὐτῶν.

Τῇ δὲ ἐξῆς λέγουσι τῷ Ἁγίῳ· Εἰπέ ἡμῖν, τιμὴ Πατέρα, πᾶς ἐνταῦθα ἐληλύθησιν; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Ἐγὼ υἱὸς ἐγενόμην Ἰωάννης

τινὸς Ῥωμαῖου Συγκλητικοῦ, καὶ ἐμνηστεύσατο μοι οἱ γονεῖς γυναικί, ἐμοῦ μὴ βουλομένην, καὶ ἐγένοντο οἱ γάμοι· καὶ ὅτε ἡμᾶς ἐργκλείεν ἐμελλον εἰς τὸν κοιτῶνα, τοῦ λαοῦ παίζοντος καὶ ὀχλοῦντος οὐ μικρῶς, ἐξῆλθον μόνος ἐγὼ σιωπηλῶς, καὶ ἐκρύβην ἐν οἰκίῳ γυναικὸς χήρας ἐφ' ἡμέρας ἑπτὰ, θρηγούτων ἐξείνων καὶ ζητούντων με. Μετὰ δὲ ταῦτα, μέσης νυκτὸς ἀναστὰς, ἦλθον παρὰ τὴν ὁδὸν· καὶ εὐρών τινα γηραιὸν, εἶπον πρὸς αὐτόν· Ποῦ πορεύῃ, Πάτερ; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπέ μοι· Ὅπου αὐτὸς ἔχεις τὸν νοῦν σου, ἐκεῖ πορεύσομαι. Καὶ ἠκολούθησα αὐτῷ· καὶ διὰ τριῶν ἑτῶν, ἦλθον ἐνθάδε σὺν αὐτῷ.

Ποῦ τινων οὖν ἡμερῶν τῆς πρὸς τὰ ἐνταῦθα ἀφίξασθε, κοιμωμένων ἡμῶν, ἅμα τῷ διυπνισθῆναι με, ἀπῆλθεν ἐξ ὀφθαλμῶν μου, καὶ ἠρξάμην κλαίειν καὶ λυπεῖσθαι. Ὁ δὲ εὐθὺς ἐφάνη μοι, λέγων· Ἐγώ εἰμι Ῥαφαὴλ ὁ Ἀρχάγγελος· μὴ οὖν δευλιάζῃς, ἀλλὰ δὸς ὄψαν τῷ Θεῷ· ἦδη γὰρ διελθες τὰ σκοτεινά, καὶ ἐληλύθας εἰς τὸ φῶς· καὶ ταῦτα εἶπων, ἦρθη ἐξ ὀφθαλμῶν μου. Ἐγὼ δὲ εὐθὺς ἠρξάμην ὀδεύειν, καὶ μετὰ πεντεῖς ἡμέρας ἦλθον ἐνθάδε, καὶ εὐρον ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦτο λέανιν νεκρῶν, καὶ τὰ δύο λεοντάρια ἐπ' αὐτῇ κλαίοντα καὶ κοπιόμενα, μὴ εὐρίσκοντα θηλάσαι· καὶ λαβὼν, ἔθρεψα αὐτὰ ἐκ τῶν κροσσῶν, ὡς γνήσιά μου τέκνα· τὴν δὲ λέανιν ὀρύξας, κατέχωσα ὑπὸ τὴν γῆν.

Καὶ μετὰ τὸ ποιῆσαι ἐμὲ χρόνους δύο, ἐξελθὼν ὦρα ἐβδόμην, ἐκάθισα μετὰ τῶν σκυμνῶν τούτων· καὶ ἰδοὺ, σουδάριον ἐν τῇ γῇ εἶδον κείμενον, φιλότατον πάνυ καὶ ἀέριον, καὶ ἐξέστην ἐν τῇ διανοίᾳ μου, καὶ εἶπον· Πόθεν ἐστὶ τοῦτο; Τῇ δὲ ἐξῆς εὐρίσκω πάλιν πέδιλα σιρῖα, καὶ ἐπ' ἀμφοτέροις ἐκπλαγείς, καὶ περιβλεψάμενος, εἶδον γυναικί καθεζομένην ἐπάνω πέτρας, καὶ ἱματισμῷ χρυσοῦ καὶ πολυτελεῖ κεκοσμημένην, καὶ εὐεῖδι οὖσαν, καὶ λέγω αὐτῇ· Πόθεν παραγέγονας; καὶ τί ἐστὶ τὸ διαβολικὸν τοῦτο σχῆμα; Ἡ δὲ ἔκλαιε πικρῶς, λέγουσα· Ἐγὼ ἡ ταλαίπωρος, θυγάτηρ εἰμι Ῥωμαῖου τινὸς Συγκλητικοῦ, καὶ ἠνάγκασάν με οἱ γονεῖς μου γάμῳ συζευχθῆναι, ἐμοῦ μὴ βουλομένης· καὶ ἐκφυγούσα ἀπὸ τοῦ συγγένου, τούτων μηδενὸς ἐπιγινώσκοντος τὴν φύσιν, πλανώμαι ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις. Ἀλλὰ καὶ σὺν ἐν τοῖς ἐρήμοις τόποις πάρομαι, μὴ γινώσκοντα ποῦ ἀπερχομαι. Μὴ οὖν βδελύξῃ με τὴν

δουλίῳ σα, ὅτι καὶ γὰρ πλάσμα Θεοῦ εἰμι. Αὕτη δὲ ἦν πειρασμός, καὶ διελέγτό μοι τέχνη καὶ γὰρ οὐκ ἦδεν. Εἶπον δὲ πρὸς αὐτήν· Πού βούλει ἀπελθεῖν; ἐπειδὴ καὶ γὰρ οὐκ ἔως ἄδε εἶναι μετ' ἐμοῦ. Ἡ δὲ εἶπεν· Ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ ἦλθον κατοικήσαι. Καὶ λαβὼν αὐτήν, ἐν τῷ σπηλαίῳ ἤγαγον, καὶ δέδωκα αὐτῇ φαγεῖν ἐκ τῶν ἀκροδούρων, ἃν ἤσθην, καὶ τὰ δάκρυα αὐτῆς· κρονηθῶν ἔρρεον· καὶ μου ἡ ψυχὴ συντρομος γέγονεν.

Ὅπνικα δὲ ἡ ἑσπέρα κατέλαβε, καὶ τὴν ἑσπερινὴν-τελέσας εὐχὴν, ἀνεκλήθη εἰς τὴν γῆν ὀλίγον ἠσυχάσαι, ἤρατό με ταράσσειν ὁ Σατανᾶς· καὶ ὁ μηδέποτε ἐπιθυμητὰς τινὸς ἀμαρτίας σκεπτικῆς, ἠράσθη τῆς γυναικὸς, καὶ ἠβούληθη συγγενέσθαι αὐτῇ· καὶ ἰδοὺ ἄφωτος ἀφανὴς ἐγένετο ἀπ' ἐμοῦ. Γινούς δὲ, ὅτι ἡμάρτον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, εἶπον· Ἡμάρτον ἐνώπιόν σου, Κύριε, ἐλέησόν με· καὶ τελείως εἰς ἐμαυτὸν ἔλθῶν, εὗρον τὴν ἀμαρτίαν μου, ὅτι πολλὴν ἦν σφόδρα· καὶ γὰρ οὐδὲ τὰ λεοντάκια ταῦτα ἤρχοντο πρὸς με ἐπὶ ἡμέρας δέκα, καθὼς πρῶτην ἐποίησα.

Ἐσκώπησα οὖν μετανάστῃς γενέσθαι, μήπως πάλιν πλανηθῶ, καὶ ἀπορριφθῶ ἀπὸ προσώπου Κυρίου· καὶ ἀγαστήσας, ἐβλήθον τοῦ σπηλαίου τούτου· καὶ περιπατήσαντός με ὁδὸν ἡμερῶν δύο, ἐπέστη μοι Ἄγγελος Κυρίου, λέγων· Πού πορεύῃ, Μακάριε; Καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἀπὸ προσώπου τῶν ἀμαρτιῶν μου ἀποδιτάσασθαι. Καὶ εἶπέ μοι ὁ Ἄγγελος· Ἐνα πειρασμὸν βραβιάσαι οὐκ ἠδυνήθης; Ἀποφράσθη εἰς τὸ κελλίον σα. Καὶ εἶπον αὐτῷ· Τίς εἶ, Κύριε; Καὶ εἶπεν· Ἐγὼ εἰμι Ῥαφαήλ, ὁ ὠδηγήσας σε ἐν τῇ ὁδῷ. Καὶ ταῦτα εἶπων, ἀφανὴς ἐγένετο ἀπ' ἐμοῦ.

Ἐγὼ δὲ ὑποστρέψας ἐν τῷ κελλίῳ τούτῳ, ἔλθῃνα γόνυ πρὸς Κύριον, τεσσαράκοντα νυχθήμερα νῆστις τελέσας· καὶ ἀναστὰς, εἶδον τὸ σπηλαίον τούτο, ἔχον φῶτα εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας, καὶ ἄνδρα ἡμφιεσμένον πορφύραν, καὶ στέφανον χρυσοῦν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκλίθων πολυτίμων, καὶ ἐβάλλεν ὠδὴν παρόδοξον, καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ, ὡς ὄχλου πολλοῦ φάλλοντος· καὶ ὀπνίκα τὴν ὠδὴν ἐπλήρωσεν, εὐωδία γέγονε φοβερά· καὶ εὐθὺς ἀφανὴς μοι ἐγένετο ὁ φανείς. Ἀνερχομένου δὲ αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ καὶ σεισμοί. Καὶ γὰρ ἐκπλαγείς, ἄφωτος ἐγένονην, τεχνία μου, ἐπὶ ἡμέρας ἑδοδομήκοντα. Ἦμην δὲ τότε τεσσαράκοντα ὀκτῶ χρονῶν.

Ἴδου ταῦτα ἠκούσατε, ἀδελφοί. Ἐάν δύνησθε υπομῆναι, μείνατε πρὸς ἡμᾶς· εἶδ' οὐ, ὁ Κύριος ὑμᾶς ὠδηγήσει. Καὶ ἀπέλυσεν, εἰπὼν· Σώξασθε ἐν εἰρήνῃ, πνευματικὰ τέκνα, ὑπὲρ ἐμοῦ εὐχόμενοι. Καὶ διέσωσαν αὐτοὺς οἱ λέοντες ἡμέρας τρεῖς· οἱ καὶ καταφιλήσαντες τὰ ἔχνη τῶν ποδῶν αὐτῶν, ὑπέστρεψαν πρὸς τὸν γέροντα.

Οἱ δὲ μοναχοί, οὐδέυσαντες πρὸς τὴν οἰκουμένην ἡμέρας τινάς, καὶ ποταμὸν καταλαβόντες, καὶ μικρὸν ἀφυπνώσαντες, ἠρπάγησαν ὑπὸ Σάων Ἀγγέλων, καὶ ἀπετέθησαν ἐν Ἱερουσαλῆμ. Ἐξῆνοι δὲ γενόμενοι, καὶ κατανοήσαντες, ὅποιον καὶ πόσον διάστημα ὡς ἐν οὐεῖρα διήλθον, ἐδόξαζον τὸν Θεόν. Καὶ προσευξάμενοι ἐν συντόμῳ, καὶ προσκυνήσαντες ἀπαντὰς τοὺς ἁγίους τόπους, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Μοῦνη αὐτῶν, ἐκδηγοῦμενοι πρὸς τοὺς ἄλλοις οἷς ἔπαθον καὶ εἶδον, καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἅγιον Μακάριον.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις προσεβίαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησεν ἡμᾶς. **Ὁδὴ ζ.** Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ως ἐν καμίνῳ, τῷ ὑπερώῳ πυρρηνόμενος, ὁ Θεῖον, παρῴσια Πνεύματος μυστικῶς, ὁ Ἰακώβος ἐβόησεν· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Η ἐκ τοῦ ὕψους, πνοὴ βιαία τὸν Ἰακώβον, ἠγλάσθη, πυρμιόρῳ φλέγγεσθαι τῷ Θεοῦ, μεγάλαια παρενούασεν. Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Τῆς θεωρίας, τῆς πρακτικῆς σὺ ἐκτίθειμενος, δέλτον, ἐκ πυξίδος ὡσπερ πνευματικῆς, τοὺς ἀνθρώπους ἐβελτίωσας, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεὸς μου, κραυγάζων, καὶ Κύριος. **Θεοτοκίον.**

Ο ἀναπαύσας, κόσμου ἐν μήτρᾳ σου Θεοῦ, ναυρε, Ζεῖας, λειτουργίας δεικνύου τελεστήν, τὸν Ἰακώβον κραυγάζοντα· Εὐλογημένη σὺ, ἐν γυναικί πανάμωμε Δέσποινα.

Ὁδὴ η. Χείρας ἐκπέταςας Δανιήλ.
Χείρας ἐκπέταςας κραταιάς, τοὺς Ἀποστόλους Σῶτερ εὐλόγησας, ἐπανερχόμενος Δέσποτα, πρὸς τὸν ἀναρχόν Πατέρα σου, καὶ παρεσκεύασας αὐτοὺς, μετ' εὐφροσύνης βῶαν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ως περ ἐπηγγεῖλα ἀψευδῶς, τοῖς Ἀποστόλοις σου Πνεῦμα ἀπέφειλας· τούτου Ἰακώβος Δέσποτα, τῇ λαμπρότητι λαμπόμενος, τὴν οἰκουμένην ἀστραπαῖς, καταγλαΐζει φαιδρῶς, καὶ κραυγάζει· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Σοφίαν Ἰακώβε σοφέ, τὴν ἐνυπόστατον ἔσχες διδάσκαλον, μυσταγωγούσάν σε ἄρρητα, καὶ ἀνέκφραστα μυστήρια· καὶ πρὸς εὐσεβείαν λαοῦ, μέλπων διήγησας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ορος ἐκφανθεῖσαν νοητόν, Παρθένε ἀχραντέ, Προφήτης βλέκει σε· ἐκ σοῦ ὑπέριμος λίθος γάρ, ἐκτεμθεὶς περιεσώσατο, τὴν οἰκουμένην ἀληθῶς, ἐνθιῶς ψάλλουσαν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

Χείρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λέοντων γάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔβασεν, ἀρετὴν περιχρυσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἔρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὠδὴ 3. Λίθος ἀχειροτόμητος ὄρου.

Δεῦτε τὸν πρωτόθρονον πάντες, τῆς Ἐκκλησίας τὸν φωστῆρα, ἱεροῖς Ἰακώβου ὕμνοις, ὡς Ἱεράρχην καὶ Θεῖον κήρυκα, τὸν φερωνύμως Δίκαιον, ὀνομασθέντα μεγαλύνωμεν.

Θεῖας κοινωνίας ὡς φανέντα, ἀτελευτήτου βασιλείας, καὶ Θεοῦ κληθέντα Ἀδελφόν, καὶ πολιτείαν ἐπαληθεύουσαν, προσηγορία δεῖξαντα, σὲ μεγαλύνωμεν Ἰακώβε.

Θρόνῳ παρατάμενος μάκαρ, φερωνύμως τῆς Τριάδος, πιστεῖ τούς τιμωτάς σε πόδα, τῶν ἀκροατῶν κατατροφησάμενος Ἀρχιερεῦ Ἰακώβε, τὸν σὺν Δεσπότην καθικέτευε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα, ἀχειροτόμητος Θεοφάντορ, ταῖς μυσταγωγίαις σε, σαφῶς, Θεὸν διδάσκεις σασαρχωμένον Δόγον· εἰς ὃν περ καὶ πιστεύοντες, νῦν ἐπαξίως μεγαλύνωμεν.

Ὁ Εἰρμός.

Λίθος ἀχειροτόμητος ὄρου, ἐξ ἀλαζεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήρηθι, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ὡς Ἱεράρχης πρώτιστος, τῆς καινῆς Διαθήκης, ὡς μέγιστος Ἀπόστολος, ὡς σοφὸς Ὑποφῆτης, καὶ Μάρτυς ὧν ἀληθείας, παρὰ πάντα πληθίσας, ἀξίαιτον ἀξίωμα, Ἀδελφός τοῦ Κυρίου, νῦν πρὸς αὐτὸν, λίθοις ἀναιρούμενος μετετέλης· παρ' οὗ ἡμῖν Ἰακώβε, λύσιν αἰτεῖ πταισμάτων.

Θεοτοκίον.

Ηφοβερά τῆς κρίσεως, καὶ μεγάλη ἡμέρα, νῦν ἐπὶ Σύρας ἔστηκεν· ὅρα πρόσεχε

νῆφε, ψυχὴ μου καὶ ἐκ καρδίας, πρόσπεσον τῇ Παρθένῳ, καὶ μόνῃ Θεομήτορι, δάκρυσεν ἐκδοῦσα Πάσης Ἀγνῆ, τιμωρίας ῥυσαί με δυσωπῶ σε, καὶ δεξιῶς προσβάτοισμα, σύνταξον τοῦ Υἱοῦ σε.

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς, ἰσῆμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα τρία Προσόμοια Στιχηρὰ, δευτερωθέντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Τῶν εὐσεβούντων τὰ πλήθη, νύν ἱεραὶν ἔορτην, χαρμονικῶς τελούντες, ἀλαλάζωμεν πάντες, πιστῶς ἀνευφημοῦντες, φαιμοῖς καὶ ᾠδαῖς, τὸν Θεάδελφον σήμερον, καὶ μαθητὴν τοῦ Κυρίου, ὅστις αἶψα, ἰκετεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῆς κατὰ σάρακα Κυρίου ἐπιστημίας σοφέ, Ἀδελφὸς ἀνεδείχθης, Μαθητῆς καὶ αὐτόπτης, τῶν Θεῶν Μυστηρίων, φυγῆς σὺν αὐτῷ, ἐν Αἰγύπτῳ γενόμενος, σὺν Ἰωσήφ τῇ Μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ, μετ' ὧν πρόσβενε σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῶν Ἀποστόλων ὁ ὄμιλος, σὲ ἐξελέξατο, ἰερατεύειν πρῶτον, ἐν Σίῳν τῇ ἀγίᾳ, Χριστῷ τῷ εὐεργετῇ, ὡς οὐτα αὐτοῦ, τῆς κατὰ σάρακα γεννήσεως, καὶ Ἀδελφὸν συνοδίτην καὶ ὁπαδόν, τῶν ἰχνῶν αὐτοῦ Ἰακώβε.

Ἄδεια· Ἦχος α'. Βυζαντιοῦ.

Εν τῇ πυρίνῃ ἀγλῇ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος φωτισθείς, τῆς εὐσεβείας ἄφλης Θεῖος Ζηλωτής, Ἀδελφόβετε Ἰακώβε· ὅθεν καὶ στολήν σε νομικῆς ἱερωσύνης, ὡς Ἀαρῶν τὸ πάλαι τιμωτάτος ἐνεδύσας, ὁ δὲ οἶκτον εἰς ἀδελφότητα δεξάμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, Ἀποστόλων ἐνδοξε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον.

Αμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ ἄλιβομένων στεναγμὸν μὴ παρορῶσα, πρόσβενε τῷ ἐξ ἀγῶν λαγόνῳ σου, σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπολυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

Τυπικὰ, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου Ὠδὴ γ'. καὶ ε'.

Ἀπόστολος.

Ἀδελφοί, γνωρίζω ἡμῖν τὸ Εὐαγγέλιον.

Ζῆτε Κυριακῇ κ'.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ.

Ζῆτε τῇ γ'. τῆς ιε'. Ἐβδομάδος τοῦ Ματθαίου.

Κοινωνικόν· Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

ΤΗ ΚΔ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρέθα,
καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσόμια τοῦ Ἁγίου τρία.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Εβραίων ἀμώπτη τὴν σὴν, ἀνδρείαν ἀντέ-
θηκας, Μάρτυς Ἀρέθα πανεύφημε, καὶ
θεία χάριτι, νικηφόρος ὤφθης, καὶ χορὸν
προσήμενος, Μαρτύρων τῶ Χριστῷ στρατευό-
μενον, ἐκ πάσης ἐνόσας, ἡλικίας συγκροτού-
μενον, καὶ ἐκ γένους, παντὸς συνιστάμενον.

Αρέθῃ πανένδοξοι θερπὴν, χορείαν στησα-
μενος, τῶν ἱερῶν συμμαρτύρων σε, μεθ'
ὧν ἠγωνίῃσαι, τὸν καλὸν ἀγῶνα, καὶ τὸν δρό-
μον ἠύσασαι, τῆς σῆς ἀνδρειοτάτης ἀθλήσεως,
Χριστὸν δυσώπτησον, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Παρθένου νεάνιδος Χριστοῦ, ἑστίαι πυρούμε-
ναι, τῆς ἀσθενείας τῆς φύσεως, ἐπιλαθό-
μεναι, καὶ δυνάμει θεία, προφανῶς ῥωννύμε-
ναι, τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ κατεπάτησαν, μὴ
δειλιάσασαι, τῶν βασάνων τὸ ἐπίπουρον, καὶ
καμίνου, τὸ πῦρ μὴ πτοούμεναι.

Δόξα. Ἦχος δ'. Ἀνατολίου.

Ασματικῶς τὸν ποιμανόχην, σήμερον πι-
στοί, ὁμοφρόνας τιμῶμεν, Ἀρέθαν τὸν
ἐνδοξότατον, μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ· ὅτι
ἠλεγξε βασιλεῖα παρανομήσαντα, καὶ τὸ αἷμα
ἐξέχεεν ὑπὲρ Χριστοῦ τῆς ὁμολογίας· θῆκε καὶ
πύρινον μένος κατέβλεψεν ἀπὸ προσώπου τῆς
γῆς, διελέγγων τῶν παρανομῶν τὴν ἀσέβειαν.
Διὸ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοῦς σους Ἀθλοφόρος
ἐνίσχυσας πρὸς τὴν σοφολογίαν, καὶ ἡμᾶς διά-
σωσον ὡς τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐκ πειρασμῶν
καὶ θλίψεων, ταῖς πρεσβείαις τῶν Ἁγίων σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημειώσιν.

Τὸν ῥύπον ἀπόσμηξον, τῆς ταλαιπώρου καρ-
διάς με, Θεοτόκε παννύμφη· καὶ πάντα
τὰ τραύματα, καὶ τὰ ἔλκη ταύτης, τὰ ἐξ ἁ-
μαρτίας, ἐναποκάβαρον Ἀγνή, καὶ τοῦ νοός με
ἔπασον τὸ ἄγαθον· ὅπως τὴν δυνατείαν σε, καὶ
τὴν μεγάλην ἀντίληψιν, μεγαλύνω σωζόμενος,
ὁ ἀρχαῖος οἰκέτης σου. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ιδὼν σε ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη φιλάνηραπε,
ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον, ἀκτίνας ἀπέκρυψε,

τῆς δικαιοσύνης, ἥλιε Χριστέ μου, καὶ τὰ θε-
μέλια τῆς γῆς, διεδονήθη φόβῳ τοῦ κράτους
σου. Ἡ Μητὴρ σου τὰ σπλάγγνα δέ, τιτρι-
σκομένη ἔδωκε σοι· Ἰησοῦ ὑπεράγαθε, δόξα τῇ
εὐσπλαγγγία σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν ποιῶν καὶ ἀπιστον, κακοβουλίαν
Ἐβραίων προδιηγόντες, ἐν τῇ τοῦ πνεύ-
ματος τόλμῃ, ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρῆσαι ἠγώ-
νισασθε· ὡς γὰρ ἐκπαλαί ἐν νόμῳ, τὸν ἐξ
Αἰγύπτου σώσαντα, ἐν ἐρημίᾳ παρωρύγισαν, καὶ
τοῦτον σταυρῷ κατεδίκασαν, οὕτω νῦν καὶ
ἐν ὑμῖν, ἐσῶγον τὸν λόγον παρῆλλον· καὶ ἀπι-
στίαν ἐλάσαντες, ὑμᾶς τῷ πυρὶ κατεδίκα-
σαν· Ὑμεῖς δὲ ὁμοφρόνας, ἀνδρείας τῇ καρ-
τερίᾳ ἐναθλήσαντες, φοβεροὶ ἐν Μαρτυρίᾳ
ανεδείχθητε. Παρρησίαν ἔχοντες πρὸς Θεόν,
αἰτήσασθε ῥυσθῆναι, ἐκ πταισμάτων πολλῶν
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρες σου.

Εξάρπασον με Δέσποινα, χειρὸς τοῦ δρό-
κοντος τοῦ βροτοκτόνου, τοῦ πολεμοῦν-
τός με ἐν ὑποκρίσει, καταπιεῖν ὀλοτελῶς· σύν-
τριψον τὰς μύλας τοῦτου δέομαι, καὶ τὰ μη-
χανήματα διαλύσον, ὅπως ῥυσθῆς τῶν τούτε
ὀνύχων, μεγαλύνω τὴν δυναστείαν σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ορῶσά σε σταυρούμενον, καὶ θανατούμε-
νον ἡ Θεοτόκος. Οἶμοι, ἐκραυγάζε, πῶς
τάς ὀδύνας, φέρεις γλυκύτατε Υἱέ· βάλλει
τὴν καρδίαν μου ἡ λόγχη σου, φλέγει δὲ τὰ
σπλάγγνα μου τὸ πάθος σου· ὅμως ὑμολογῶ
σε· Σέλω γὰρ ταῦτα πάσχεις, σώσαι τὸν
ἄνθρωπον.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'. Ταῖς ἀληθόνας.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἀγαγιώσκειται ἡ συνήθης Στιχολογία· εἰ-
τα οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων
οὔτος. οὐ ἡ Ἀκροστιχίς·

Μαρτυρικὴν σύνοδον Θεοτερπεία μέλφομεν
ὑμνοῖς.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσμα ἀναπέμφωμεν.

Μάρτυς ἀθλοφόρος τοῦ Χριστοῦ, Ἀρέθα παμ-
μακάρισε ταῖς ἱεσείαις σε, καὶ τῶν σὺν
σοι Μαρτύρων, τὸν νοῦν με καταύγασον, ὅπως
ὑμῶν ὑμνήσω, τὴν φωσφόρον καὶ ἐσθῆσον μνήμην.

Ανα το πολίτευμα σαφώς, ἐν οὐρανοῖς κτη-
σάμενος Θεομακάριζε, Χριστοῦ τῆ ἐκμι-
μήσει, σαυτὸν παραδέδωκας, πῶς τοῦ μαρ-
τηρίου, τοῖς ἀνόμοις Ἑβραίοις Δεόφρων.

Ρῆμα παραβάς τὸ τοῦ Θεοῦ, Ἑβραῖος ὁ
παράνομος, ἢ ἀδικώτατος σὴν Δεόλεκτον
ποιήμην, Χριστοῦ ἐλυμήνατο ὁμοῦ εἰσπράτ-
τει δίκην, τῆ δικαίᾳ καὶ Δεῖα προνοίᾳ.

Τρίβιν διοδοῦν ἀληθῶς, πρὸς οὐρανὸν τὴν
φέρουσαν, Χριστῷ προσήγαγες, Μαρτύρων
Ἐκκλησίαν, Ἀρεθὰ πανεὐφημιε, πάσης ἐξ ἡλι-
κίας, καὶ ἐκ γένους παντός ἠθροισμένην.

Θεοτοκίον.

Υμνοὶς τὴν πανάχραντον πιστοὶ, Παρθένον
εὐφημήσωμεν, τὴν Θεομήτορα, τὴν κε-
χαριτωμένην, τὴν ἀπέπνυ τὴν ἔνθεον, τὸν εὐ-
διδον λιμένα, τὴν ἀπάντων πιστῶν σωτηρίαν.

Ὠδὴ γ. Οὐρανίας ἀφίδος.

Ρωννυμένην ὁρῶντες, τῆ τοῦ Σταυροῦ χάρι-
τι, σοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, Ἑβραίων παῖδες
παράνομοι, ἀφίδωσ τηκόμενοι, ἐν αἰκισμοῖς πο-
λυτρόποις, ἀφειδῶς ἠλιότο, μόνε φιλόνηρωπε.

Ισόδον τὴν γλώσσαν, οἱ ὄυσσοβεῖς ἔχοντες,
καὶ σὲ βλασφημοῦντας, τὸν τούτων, τοὺς
προγεννήτορας, ἐλευθερώσαντα, τῆς παλαιᾶς
τυραννίδος, τοὺς εἰς σὲ πιστεύοντας, Σῶτερ
κατέσφαξον.

Καταμόνας ὁ πλάσας, Θεουργικῶ βεῦματι,
σύ τὰς τῶν ἀνθρώπων καρδίας· τίς τῆς
προνοίας σου, βάθος δυνάσεως, καταλαθεῖν
ὅπως ποιήμην, ἢν Χριστὸς συνήγαγες, λύκοις
παρέδωκας;

Η Δεόφρων σου ποιήμην, βαρβαρικοῖς ἕξι-
σι, κατατεινομένη, προθυμίας ἐπεκαλεῖ-
τό σε· Δεῖξαι τὰ πνεύματά, καὶ τὰς ψυχὰς
ἠόωσ Σῶτερ, καὶ πρὸς φῶς ὁδήγησον, τῆς
βασιλείας σου. **Θεοτοκίον.**

Νεκρωθέντι με πάλαι, πρὸς τὴν ζῶν Πά-
ναγην, πάλιν ἐπανήγαγες μόνη, τὴν ἐνυ-
πόστατον, ζῶν γεννήσασα· ἢ προσβαλὼν διερ-
ραγή, προφανῶς ὁ Θάνατος, ὁ δυσμενέστατος.

Ὁ Εἰρμός.

Ουρανίας ἀφίδος, ὀσφραγῆ Κύριε, ἢ τῆς
Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με φερέωσον,
ἐν τῇ ἀγάπῃ τῆ σῆ, τῶν ἐρετῶν ἢ ἀνοήτης,
τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλόνηρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Τοῦ Σταυροῦ τῆ δυνάμει καθοπισθεῖς, καὶ
τῆ πίστει τειχίσας πολιν τὴν σῆν, τοῖς

ἔργοις κατήσχυνας, τοῦ τυράννου τὸ φρούαγμα·
ὑπομονῆς δὲ τύπος, ἐνθέου γεγόμενος, τῷ Χρι-
στῷ προσήγαγες, ἐν ταύτῃ τοὺς Μάρτυρας.
Ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, Ἀρεθὰ
αἰμύνηστε, τὴν πανέροτον μνήμην σου, ἀβλο-
φῶρε μακάριε. Πρέσβυε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν
πταισμάτων λύτρωσιν δωρησασθαι, τοῖς ἐορ-
τάζουσι πῶς, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ως πανάμομος Νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀ-
πείρανθος Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον
ὡς υπάρχουσα, τοῦ Παρακλητοῦ πανήμιμε,
ἀνομιῶν με ὄντα, αἰσχρὸν καταγύγιον, καὶ
δακμόνων παίτηριον, ἐν γνώσει γεγόμενον, σπεύ-
σον καὶ τῆς τούτων, ἀκουσθῆναι με βυσταί,
λαμπρὸν ἱκετήριον, ἀκετῆς ἀπασιτισσα,
φωτοδόχε ἀκήρατε· διαξὼν τὸ νέφος τῶν παθῶν,
καὶ τῆς ἀνω μεθέξεως ἀξίωσον, καὶ φωτὸς
ἀνεσπέρου, πρεσβυταίης σου ἄχρατε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ανεκτόμενον Σῶτερ ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀγα-
θότητος πλούτῳ φίλες Θεόν, ὁρῶσα ἡ
κτίσις σε, ἀκατέληπτε ἔριμε, καὶ κλονημένη
πάσα, τῷ φόβῳ συνεχίετο· ἀλλ' Ἰουδαίων δῆ-
μος, Πιλάτῳ ἐκραύγαζεν· Ἄρον ὡς κακοῦργον,
καὶ σταυροῦ ἀναρτήσας, τοῖς ἡλοῖς καθήλωσον,
καὶ τῆ λογγῆ ἐκκίνητησον, καὶ θανάτῳ κατὰ-
γαγε. Καὶ ταῦτα πάσχοντά σε δεινῶς, καθο-
ρώσα ἔλεγεν ἡ Μήτηρ σου· Ὑμολογῶ σου τὴν
ἀκραν, Υἱὲ συγκατάδοσαν.

Ὠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Συναγωγῆ, κραταιομένη τῷ Πνεύματι, καὶ
χρησία, Δεῖα καὶ ὑπέρλαμπρος, μαρτυρι-
κος δῆμος καὶ στρατός, ὁ τροπαιοφόρος, Ἀρεθῶν
ἔχων ταξίαρχον, ὑνεκίσῳ φιλοτιμίας, ὑπὸ τῶν
μελωδόντων Ἰῆ δυνάμει σε δόξα Φιλάνθρωπε.

Υπό τῆς σῆς, συγχροτεμένη συνέσεως, ἡ θεό-
φρων, πόλις σε πανόβιος, τοῦ πολλῶ, λάμ-
ποντος σεμνῆ, πρὸς τοὺς παρὰ ἡμᾶς, ἀνδρομίας
διηγωνίσαστο· καὶ νίκη ἀραμένη, μελωδεῖ τῷ
Σατήρι· Τῆ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Νόμω καινῷ, ζωοποιοῦντι τῷ Πνεύματι, πε-
φρασμένη, ἕμιον τῶν τῶν γράμματος,
τῶν ἀναίροντα ἡ εὐσεβῆς, πόλις ὑπερέσθης, τῆ
τῆς ψυχῆς καθαρότητι, καὶ τρόπον εὐγενεῖα,
τῷ Χριστῷ μελωδοῦσα· Τῆ δυνάμει σου δόξα
Φιλάνθρωπε.

Οντας Θεοῦ, πόλις ἐδείχθη ὑπέριμπε, καὶ
Μαρτύρων, Δεῖον ἐνοικίτημα, καὶ περὶ